

[YunJae Trung Văn] Nghịch Lân - Đam Mỹ

Contents

[YunJae Trung Văn] Nghịch Lân - Đam Mỹ	3
1. Đam Mỹ - Chương 1	3
2. Đam Mỹ - Chương 2	5
3. Đam Mỹ - Chương 3	8
4. Đam Mỹ - Chương 4	10
5. Đam Mỹ - Chương 5	13
6. Đam Mỹ - Chương 6	16
7. Đam Mỹ - Chương 7	19
8. Đam Mỹ - Chương 8	23
9. Đam Mỹ - Chương 9	25
10. Đam Mỹ - Chương 10	28
11. Đam Mỹ - Chương 11	30
12. Đam Mỹ - Chương 12	38
13. Đam Mỹ - Chương 13	40
14. Đam Mỹ - Chương 14	43
15. Đam Mỹ - Chương 15	45
16. Đam Mỹ - Chương 16	48
17. Đam Mỹ - Chương 17	50
18. Đam Mỹ - Chương 18	53
19. Đam Mỹ - Chương 19	55
20. Đam Mỹ - Chương 20	58
21. Đam Mỹ - Chương 21	61
22. Đam Mỹ - Chương 22	63
23. Đam Mỹ - Chương 23	65
24. Đam Mỹ - Chương 24	68
25. Đam Mỹ - Chương 25	71
26. Đam Mỹ - Chương 26	73
27. Đam Mỹ - Chương 27	75
28. Đam Mỹ - Chương 28	78
29. Đam Mỹ - Chương 29	80
30. Đam Mỹ - Chương 30	83
31. Đam Mỹ - Chương 31	85
32. Đam Mỹ - Chương 32	88
33. Đam Mỹ - Chương 33	92
34. Đam Mỹ - Chương 34	94
35. Đam Mỹ - Chương 35	96
36. Đam Mỹ - Chương 36	99
37. Đam Mỹ - Chương 37	101
38. Đam Mỹ - Chương 38	104
39. Đam Mỹ - Chương 39	107
40. Đam Mỹ - Chương 40	109

41. Đam Mỹ - Chương 41	111
42. Đam Mỹ - Chương 42	114
43. Đam Mỹ - Chương 43	116
44. Đam Mỹ - Chương 44	119
45. Đam Mỹ - Chương 45	121
46. Đam Mỹ - Chương 46	123
47. Đam Mỹ - Chương 47	126
48. Đam Mỹ - Chương 48	129
49. Đam Mỹ - Chương 49	131
50. Đam Mỹ - Chương 50	134
51. Đam Mỹ - Chương 51	136
52. Đam Mỹ - Chương 52	138
53. Đam Mỹ - Chương 53	141
54. Đam Mỹ - Chương 54	143
55. Đam Mỹ - Chương 55	145
56. Đam Mỹ - Chương 56	148
57. Đam Mỹ - Chương 57	150
58. Đam Mỹ - Chương 58	153
59. Đam Mỹ - Chương 59	155
60. Đam Mỹ - Chương 60	157
61. Đam Mỹ - Chương 61	159
62. Đam Mỹ - Chương 62	161
63. Đam Mỹ - Chương 63	164
64. Đam Mỹ - Chương 64	166
65. Đam Mỹ - Chương 65	168
66. Đam Mỹ - Chương 66	171
67. Đam Mỹ - Chương 67	173
68. Đam Mỹ - Chương 68	175
69. Đam Mỹ - Chương 69	178
70. Đam Mỹ - Chương 70	180
71. Đam Mỹ - Chương 71	182
72. Đam Mỹ - Chương 72	185
73. Đam Mỹ - Chương 73	187
74. Đam Mỹ - Chương 74	190
75. Đam Mỹ - Chương 75	192
76. Đam Mỹ - Chương 76	195
77. Đam Mỹ - Chương 77	197
78. Đam Mỹ - Chương 78	200
79. Đam Mỹ - Chương 79	202
80. Đam Mỹ - Chương 80	205
81. Đam Mỹ - Chương 81	207
82. Đam Mỹ - Chương 82	209
83. Đam Mỹ - Chương 83	211
84. Đam Mỹ - Chương 84	213
85. Đam Mỹ - Chương 85	216
86. Đam Mỹ - Chương 86	218
87. Đam Mỹ - Chương 87	220
88. Đam Mỹ - Chương 88	223
89. Đam Mỹ - Chương 89	225
90. Đam Mỹ - Chương 90	227
91. Đam Mỹ - Chương 91	230
92. Đam Mỹ - Chương 92	232
93. Đam Mỹ - Chương 93	235
94. Đam Mỹ - Chương 94	237

95. Đam Mỹ - Chương 95	239
96. Đam Mỹ - Chương 96	241
97. Đam Mỹ - Chương 97	244

[YunJae Trung Văn] Nghịch Lân - Đam Mỹ

Giới thiệu

Thể Loại: Trường học, Cường cường, H, 1×1, HEEditor: GinnyChắc có lẽ ai cũng biết long thần được cấu tạo như thế n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-trung-van-nghich-lan-dam-my>

1. Đam Mỹ - Chương 1

“Mong chú buông tay, chú làm vậy khiến tôi rất khó xử!”

“Jaejoong ah, em không thể cân nhắc một chút đề nghị của anh sao? Anh sẽ mua mọi thứ em muốn, chỉ cần em chịu đáp ứng ở bên anh.”

Lời nói của người đàn ông trung niên khiến cho gương mặt xinh đẹp khẽ lộ ra cười lạnh, cậu nhìn ông ta, trầm mặc một lát liền bắt đầu giãy dụa, lúc người đàn ông kia buông tay khỏi người cậu, Jaejoong lập tức vùng tay hất ra.

“Về đi, muốn lên giường thì tìm chị gái tôi ấy, tôi không bán chính mình.” Trùng mắt nhìn ông ta, trong mắt tỏa ra sự uy hiếp khó nói lên lời.

Giống hệt trước đây, cậu đối phó với những kẻ có hứng thú với mình.

Trong lúc người đàn ông chưa từ bỏ ý định muốn nói thêm vài câu, một nắm đấm chuẩn xác đập vào mũi ông ta, máu phun ra, đồng thời làm cho ông ta chật vật ngã ngồi xuống đất.

“Không phải nói muốn tới chỗ tôi ở nhờ sao? Đi thôi.” Kéo tay người bộ dáng xinh đẹp, Park Yoochun ngay cả liếc cũng không thèm nhìn người đàn ông kia một cái.

Xách ba lô đặt cạnh chân, đeo vào, cậu đi theo Yoochun, trước khi đi, không quên đá người đàn ông kia một cước, sau đó ném chìa khóa lại cho ông ta, một chút lưu luyến cũng không có.

“Đây là lần thứ mấy rồi?” Quay đầu nhìn khuôn mặt khó chịu của cậu, Yoochun không sợ trời không sợ đất hỏi. “Kim Jaejoong, cậu thật đúng là nghiệp chướng.”

“Quản việc của tôi làm gì? Ánh mắt chị gái tôi thật là càng ngày càng kém, tên lần trước còn được nửa năm, lần này mới một tháng đã chạy đến đây.” Dùng góc áo lau tay bị người đàn ông kia nắm, trên mặt Jaejoong tràn ngập buồn nôn.

“Không có biện pháp, ai bảo cậu có ‘Lực hấp dẫn trí mạng’ với bọn họ. Nhưng là chị cậu cũng hay thật, lại dựa vào cậu để chọn người yêu.” Nói đến tư duy của chị gái Jaejoong, Yoochun thật sự không hiểu nổi.

“Chị gái tôi vốn đâu có bình thường.” Lấy điện thoại di động ra soạn một tin nhắn rồi gửi, làm xong, Jaejoong cởi áo đồng phục trên người, ném xuống đất. “Đồng phục vừa mới mua xong, thật là phiền.”

“Đừng mua, tôi vẫn còn, cho cậu đấy.” Ném áo khoác cho Jaejoong chỉ mặc quần áo bên trong, Yoochun đưa tay giúp cậu vén tóc. “Nói thật, tìm người không hứng thú với cậu, dường như không dễ dàng gì a!”

Trùng mắt nhìn Yoochun, Jaejoong bất đắc dĩ thở dài. “Nếu không phải chị tôi cung cấp ăn mặc cho tôi, là người giám hộ của tôi trên danh nghĩa, tôi không làm chuyện này đâu.”

Hiểu rõ khó khăn của Jaejoong, Yoochun chỉ có thể vỗ vỗ vai cậu, lấy một chiếc chìa khóa xe. “Đừng nghĩ nhiều nữa, tôi vừa mua được xe mới, muốn thử không?”

Nhìn chiếc xe thể thao quý báu của Yoochun, Jaejoong nhăn lông mày. “Lại đổi xe rồi à? Cậu thật lãng phí a!”

“Bình thường thôi, chiếc lần trước cậu nói lúc vòng thì hơi gượng, chiếc này tôi đã đặc biệt nhờ người thử qua, đảm bảo cậu hài lòng.” Thần sắc Yoochun tràn đầy khiêu khích.

“Tốt nhất là như vậy.”

Ngồi vào trong xe, hoàn toàn chính xác, vừa mới nổ máy, thanh âm máy vận hành đã khiến cho Jaejoong sôi máu, nắm tay lái, chuẩn bị xuất phát.

Lúc Jaejoong đóng cửa xe, Yoochun làm ra tư thế mời, cơ hồ ngay lập tức, Jaejoong cũng dùng sức đạp chân ga.

Theo tiếng gào thét của động cơ, cảm xúc của Jaejoong cũng vụt theo, tất cả bất mãn, tất cả phẫn nộ, đều theo tốc độ gia tăng mà dần dần giải phóng, đồng thời làm cho gương mặt xinh đẹp của cậu nổi lên chấn động.

Xe hai bên đường chậm chạp đi làm cho cậu cười coi thường, một tay cầm lái, một tay ấn điện thoại, là tin nhắn của chị gái cậu, nói là đã chia tay với người đàn ông kia rồi, về sau còn phải phiền toái cậu....

Mẹ nó, có chị gái nào tìm người yêu lại dùng em trai mình để kiểm tra không a!

Nặng nề vút đi động qua một bên, Jaejoong tiếp tục tăng thêm lực đạp nhấn ga, thân xe truyền đến chấn động, khiến cho cậu bất giác nhớ lại lần đầu tiên, thiết chút nữa bị nam nhân thượng.

Đó là lúc cậu học cấp ba, chị gái cậu dẫn bạn trai đầu tiên về, được sự tán thành của ba mẹ, đồng ý để hai người họ kết giao.

Ngày hôm đó, chị cậu đi mua đồ, nam nhân này liền kéo Jaejoong, cưỡng chế đè lên người cậu, nói cậu thật xinh đẹp, rồi mấy lời rất thương cậu buồn nôn, còn không quên kéo khóa quần cậu xuống, Jaejoong quả thực rất sợ hãi.

Ra sức liều mạng kêu cứu, may mắn, trước lúc nam nhân kia thực hiện, chị gái của cậu trở về, ngăn cản hắn ta, chia tay với người đó, còn hung hăng đánh cho một trận.

Jaejoong còn tưởng rằng chị gái của mình sẽ khóc, kết quả chị gái cậu chỉ vuốt mặt cậu, cười nói:

“Nam nhân thích em không đáng để chị trao gửi cả đời, Jaejoong, về sau còn phải phiền toái em giúp chị chọn người yêu.

Cứ như vậy, cậu biến thành công cụ chuyên môn giúp chị gái mình kiểm tra người yêu, mỗi người đàn ông, từ lúc thấy cậu xong, liền sẽ hèn mọn tìm tới tận cửa, mà chị gái cậu tựa hồ cũng quen với việc này.

Tựa như tin nhắn vừa rồi, cô không trách cứ Jaejoong, ngược lại còn cảm ơn cậu, đủ khiến cho Jaejoong cảm thấy dở khóc dở cười.

Đàn ông thích cậu, nên không có giá trị gì sao?

Cậu biết rõ, cậu và chị gái không phải cùng một mẹ sinh ra, cậu được sinh ra lúc ba không cẩn thận để lại nôi giống ở quán rượu, nếu không phải vì cậu là con trai, sợ tuyệt hậu, hắn ba cậu cũng sẽ không đưa cậu về nhà.

“Khuôn mặt này tôi đâu có muốn? Đều chết hết đi...” Đột nhiên dùng sức bóp còi, khiến cho mọi xe chặn đường phía trước đều bị dọa, Jaejoong tiếp tục xả giận.

Cậu đương nhiên biết rõ chị gái không thích cậu, dùng cách này để làm nhục cậu, thật đúng là kẻ sách hay.

Mặc kệ cậu chuyển đến đâu, chị gái cậu đều có biện pháp làm cho bạn trai mình nhìn thấy cậu, sau đó lại tái diễn màn vừa rồi, không lần nào là ngoại lệ.

Chẳng lẽ, cậu muốn một cuộc sống yên tĩnh lại khó khăn đến thế sao?

“Đi chết đi!” Khẽ coi thường, Jaejoong vòng tay lái, xe đổi hướng đột ngột khiến hàng xe phía sau vội vàng phanh lại tạo lên thanh âm sắc nhọn.

Khóe miệng cong lên. Nhìn cảnh các xe khác hỗn loạn trên gương, cậu phớt lờ ngênh ngang rồi đi, đúng lúc này, bên phải cậu đột nhiên xuất hiện một chiếc xe thể thao màu đen.

Nheo mắt lại, Jaejoong cười lạnh chuẩn bị tăng tốc, chiếc xe kia lại đi trước cậu một bước, đơn giản vượt qua rồi rẽ vào làn xe của Jaejoong.

Cá tính không chịu thua khiến Jaejoong tức giận, tăng tốc đâm vào đèn sau của xe kia, mọi người ai cũng đều có thể thấy Jaejoong đang gây hấn.

Chỉ thấy người lái xe phía trước vươn một tay ra khỏi cửa sổ, lúc Jaejoong nhìn rõ, mới phát hiện, người nọ là gior ngón giữa.

Chưa từng có người nào dám làm thế với cậu.

Hỏa khí liền xông lên đại não, cắn chặt răng, Jaejoong trực tiếp nhắm ngay một bên chiếc xe kia mà đâm, bất chấp đây là xe Yoochun, Jaejoong thậm nghĩ.

Jaejoong liên tục đâm vài cái, xe đối phương rõ ràng đã lồm, mà ngay cả xe cậu cũng không thoát khỏi có chút trầy xước, Jaejoong tăng tốc, bọn họ ai cũng không chịu thua.

Chân ga đã giẫm đến tận cùng, Jaejoong thật vất vả mới đi ngang hàng với đối phương, đang nghĩ nên làm thế nào để đối phương nhận thua, trong nháy mắt, xe đối phương đột nhiên quay đầu, rõ ràng là muốn đâm cậu.

Theo bản năng đạp phanh xe, giảm tốc độ, đối phương vì trở tay không kịp mà va vào hàng rào, theo tiếng va chạm là tiếng phanh điếc tai, Jaejoong đã khởi động lại, vượt qua chiếc xe bên cạnh.

Ai thua ai thắng, hẳn đã có thể thấy được.

Tiếng còi cảnh sát vang lên bên tai, nhìn động cơ xe tỏa ra làn khói trắng, xuống xe, nam nhân tựa vào cửa xe bấm điện thoại, ưu nhân nhấn tin bảo người tới đón, trên tay cầm một bộ đồng phục mới tinh.

Huy hiệu trường, giống hệt chiếc mà Jaejoong vừa cởi ra.

“Không nghĩ tới, kỹ thuật của tên Kim Junsu kia tốt hơn rất nhiều...”

Khẽ cười tán thưởng, lúc cảnh sát bước đến, một chiếc xe màu trắng khác đã tới đón hẳn.

Ngoại trừ chiếc xe đã hỏng, cái gì cũng không để lại...

2. Đam Mỹ - Chương 2

“Lại làm hỏng một chiếc xe, vừa mới về nước, cậu đã lấy mạng mình ra chơi đùa à?”

Cúp điện thoại, luật sư gia tộc nhìn chằm chằm cậu chủ không chịu nói lý của mình, lắc lắc đầu, nghiêm nhiên ông cũng không có cách nào cầm chân hẳn.

“Bọn họ nói như thế nào?” Hỏi điều mình tò mò, Jung Yunho một chút cũng không quan tâm đến việc trả lời câu hỏi của ông.

Hiểu được cá tính Yunho là như vậy, luật sư cũng chỉ có thể thở dài. “Tìm người thừa nhận xe đó là của cậu ta, nộp chút tiền phạt là không việc gì rồi, chỉ có điều, dù sao cậu cũng nên bớt phóng túng đi một chút.”

Nghe luật sư khuyên bảo mình, Yunho chỉ nhún vai, lấy áo khoác chuẩn bị đi.

“Không có việc gì là tốt rồi, tôi phải về ngủ, phòng đã chuẩn bị xong tất cả chưa?”

Lấy ra một bao đồ, luật sư giao nó cho Yunho: “Chìa khóa phòng và hồ sơ đều ở bên trong, đừng quên, sáng ngày mai tới trường học báo danh, ở đây, thân phận của cậu không chỉ là thiếu gia của công ty mà còn là học trò...”

“Đã biết, ông bắt đầu dong dài giống mẹ tôi rồi.” Khoát khoát tay, Yunho xoay người rời đi.

Bất đắc dĩ để Yunho đi, luật sư chỉ cầu Yunho đừng có tiếp tục gây phiền toái gì, tuy nhiên, việc này cũng khó đảm bảo.

Người tự tin kiêu ngạo như hắn, sao có thể chịu làm một học sinh bình thường, nếu không phải đáp ứng nguyện vọng của mẹ mình, chỉ sợ, dù thế nào hắn cũng không trở về a...

Bước ra khỏi phòng luật sư, nhìn mặt trời rực rỡ giữa ban ngày, nhũn nhũn, Yunho vừa mới lấy điện thoại ra, đã có người vỗ bả vai hắn, quay đầu, hắn lập tức cho người kia một nụ hôn sâu.

Hôn ở ngay đầu đường, dù thế nào cũng sẽ khiến người khác chú ý, Yunho lại hôn rất sâu, người nọ cũng phối hợp ôm lấy cổ Yunho, như thể nụ hôn này, cậu đã khát vọng từ lâu.

Thả đôi môi kia ra, Yunho vuốt hai má hồng của cậu, nhẹ nhàng ma sát.

“Đã lâu không thấy, Su, cậu vẫn đáng yêu như vậy.” Ngón tay không an phận vuốt ve thắt lưng bạn giường cũ, Yunho không hề che dấu sự lưu luyến của mình.

Chỉ có điều, khác với nụ hôn vừa rồi, Kim Junsu mạnh mẽ hất tay hắn khỏi mộng mình.

“Tìm tôi đâu phải là vì tán thưởng tôi đúng không? Trở về có nói tiếng nào đâu.” Junsu không chút khách khí đâm Yunho một quả.

“Không có biện pháp, tôi đột nhiên bị gọi về báo danh ở trường, cậu cũng biết, mệnh lệnh của mẹ tôi cứng rắn như thế nào đấy.” Tựa trên vai Junsu, tay Yunho vẫn theo thói quen ôm eo cậu. “Cậu trở về Hàn Quốc rồi không ăn cái gì hết sao? Eo nhỏ thế?”

“Ai cần anh lo, người yêu tôi thích là tốt rồi.” Kéo tay Yunho ra, Junsu nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn. “Nói đi, trong điện thoại nói cái gì mà kỹ thuật lái xe của tôi tốt hơn, muốn ôn chuyện với tôi?”

Nghe thấy vậy, Yunho dí sát mặt vào Junsu. “Cậu đang nói với tôi, buổi sáng người đưa xe với tôi trên đường không phải cậu sao?”

“Buổi sáng?” Nghi hoặc nhíu lông mày, Junsu kéo lấy cổ Yunho, cụng trán mình vào trán hắn. “Xin nhờ, anh không có phát sốt, sao vừa mới về đã nói linh tinh rồi? Buổi sáng tôi còn đang ngủ bù, không có chơi gì với anh cả, hơn nữa, anh gọi điện thoại cho tôi thì tôi mới biết anh về mà.”

“Vậy, người buổi sáng là ai?” Vươn lưỡi liếm nhẹ môi Junsu, trong mắt Yunho tràn ngập khiêu khích. “Mùi vị không tệ, non nớt hơn trước kia, sao vậy, bắt đầu thủ thân vì người yêu rồi à?”

“Ai biết anh gặp được ai, hơn nữa, tôi không có thủ thân vì anh ấy, chỉ là không gặp được người nào tốt hơn thôi.” Ôm lấy Yunho, Junsu cười mập mờ. “Không phải ai cũng giống anh, có thể thỏa mãn tôi.”

“Vậy tên kia có thể sao?” Yunho ý đồ sờ hông Junsu lần nữa, lại bị cậu cản.

“Tôi và anh ấy, anh quản không được đâu.” Nói rõ không muốn nhiều lời với Yunho, Junsu trực tiếp hỏi: “Thế còn anh, tại sao lại cho rằng tôi là người đưa xe với anh?”

Với tốc độ lái xe của Yunho, cho dù thị lực của hắn có tốt đến mấy, cũng không thể nhìn rõ người ở trong chiếc xe.

“Cùng hãng xe, biển số xe cũng giống chiếc xe mà cậu chụp ảnh gửi cho tôi.” Yunho cũng không quên, lần trước hắn bảo Junsu tìm một chiếc xe có tính năng thật tốt, Junsu còn đặc biệt chụp vài tấm cho hắn.

Junsu bật cười, mơ hồ đoán được, người phân cao thấp với Yunho là ai...

“Chiếc xe kia là của người yêu tôi đấy, anh chỉ bảo muốn xem xe, lại không nói muốn xem xe của ai, tôi liền chụp ảnh xe anh ấy cho anh, người buổi sáng kia... Đại khái là Kim Jaejoong a!”

“Kim Jaejoong?” Nghe cái tên lạ lẫm mà Junsu nói, Yunho nhíu lông mày. “Cậu ta là ai?”

“Bạn bè, giống với anh, làm người có chút kỳ quái, trong nhà có rất nhiều tiền đây, quan sát kĩ, anh và cậu ấy có điểm giống.” Trong đầu hiện lên phong cách hành xử của Jaejoong, Junsu vừa cười vừa nói.

“Giống thế nào? Đẹp trai như nhau à?” Trong lúc thăm dò, Yunho không quên tán thưởng chính mình. Nhún vai, Junsu lấy điện thoại đang kêu, liếc nhìn Yunho cười.

“Cảm giác a, anh cùng cậu ấy, không nên chọc vào.” Nói xong, Junsu liền nhắc điện thoại lên nghe.

Không dễ chọc vào giống hần?

Lời này thật khiến cho Yunho hứng thú rồi, nhận thức Junsu từ lâu, kể cả thời gian có quan hệ thân thể, hần chưa từng nghe qua Junsu nói về người này, ngay cả tình nhân của cậu ta cũng chưa từng nói đến, có người tên Kim Jaejoong không dễ chọc giống hần sao?

Hướng hồ, cái người lái xe ban sáng thật sự nói tên là Kim Jaejoong, hần thật muốn biết, người có cái tên đó tính cách như thế nào...

Nheo mắt lại, Yunho căn bản không phát hiện trên mặt mình lộ ra mỉm cười, mãi đến khi Junsu đang cầm điện thoại nhìn hần, liền cười quỷ dị.

“Này, Jaejoong buổi tối sẽ tới nhà anh, cuộc hẹn của chúng ta làm thế nào bây giờ?” Không phải Junsu tức giận mà chỉ là muốn biết rõ ràng thôi.

“Anh sẽ đến, bây giờ em đang ở đâu?” Thanh âm bình tĩnh, hỏi thăm mang theo chút quan tâm.

“Ah, đang gặp bạn cũ.” Thấy nụ cười bên khóe miệng Yunho, Junsu trong mắt lộ vẻ hiểu rõ. “Yoochun, buổi tối dẫn Jaejoong đến đi, em có bạn muốn gặp cậu ấy.”

“Ai?”

“Đến thì biết rõ.” Vứt lại một câu, Junsu trực tiếp tắt điện thoại.

Yunho mặc kệ Junsu có phải vừa nói chuyện với tình nhân hay không, vươn tay, ôm lấy Junsu.

“Tôi có nên tán thưởng cậu hiểu rất rõ tôi không?” Cọ cọ vào cổ Junsu, Yunho tuyệt không quan tâm quan hệ giữa mình và Junsu đã chấm dứt.

“Không cần, làm bạn giường của anh lâu như vậy, tôi học được duy nhất một điều, chính là không nên tin anh, cũng đừng tin lời ca ngợi của anh...”

Nếu được Yunho ca ngợi, bình thường sẽ bị hần ta coi là kẻ địch, nếu là người khác thì không sao, nhưng Jung Yunho, Junsu tuyệt đối không muốn đối nghịch với hần.

Chỉ vì việc buôn bán, ở nước ngoài, Yunho đã bức tử không ít người.

Nhưng cũng vì thế, sự nguy hiểm của hần càng làm cho người ta mê mết, khiến cho cậu lúc trước đồng ý quan hệ với Yunho.

Chỉ là, càng tiếp cận Yunho, Junsu càng rõ ràng.

Yunho đụng chạm chân tay, bất quá chỉ là thăm dò năng lực của đối phương, nụ cười, mới là lực sát thương lớn nhất của Yunho.

Ah!

Junsu ra vẻ đã hiểu, sau đó, nở nụ cười.

Cậu cuối cùng cũng nhận ra điểm giống nhau giữa Yunho và Jaejoong rồi....

Bọn họ, đều không tin tưởng người khác

3. Đam Mỹ - Chương 3

Nằm dài trên ghế sofa cao cấp, tai nghe không ngừng vang lên các bài hát, khoe môi cậu cong lên nhẹ nhẹ, cảnh này mà để cho người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ lại gây nên một hồi bạo động.

Mở cửa đi tới, trên tay cầm một tập tài liệu, Yoochun trừng mắt nhìn Jaejoong đã nghiêm nhiên coi nơi này là nhà mình, cái gì cũng không nói.

“Làm sao vậy, biểu tình của cậu khiến tôi khó chịu đấy!” Nheo mắt lại, Jaejoong không chút vòng vèo nói thẳng.

“Không có gì, tôi chỉ là đang nghĩ, khó trách lúc cậu đến quán của tôi luôn khiến cho khách hiểu lầm.” Cầm tập tài liệu đập lên đùi Jaejoong. “Tôi bảo này ngài Kim, bớt phóng túng một chút, chỗ này tốt xấu gì cũng là câu lạc bộ cao cấp, không phải chỗ buôn người.”

“Cậu có tư cách nói tôi?” Nhướn lông mày, Jaejoong rõ ràng không để lời cảnh cáo của Yoochun trong lòng. “Một học sinh trung học mà lại mở loại câu lạc bộ này mới là quá phạm a, huống chi, là cậu bảo tôi cúp học mà!”

Vốn cậu còn định, dù tiết buổi sáng không kịp, ít nhất có thể đi bù vào buổi chiều, ai ngờ, Park Yoochun gọi điện một cú liền làm thay đổi dự định của cậu.

“Tôi là học sinh thật, nhưng tôi cũng cần có cơm ăn, tôi chỉ là chọn nghề kiếm tiền dễ dàng thôi! Còn có, đừng đổ việc cúp học lên người tôi, tôi hẹn cậu buổi tối đến ăn cơm, chứ không có giật dây cậu làm việc xấu.” Phản bác xong, Yoochun bắt đầu xem sổ sách trong quán. “Đúng rồi, biên lai sửa chữa chiếc xe kia tí nữa tôi đưa cho cậu.”

Nghe lời này của Yoochun, nụ cười trên mặt Jaejoong lập tức biến mất, dùng tay ngăn trở ánh mắt Yoochun, cường ép Yoochun nhìn vào mình.

“Cái này mà là bạn sao? Chỉ là xước sơn một chút thôi mà, trước đây cậu có keo kiệt thế đâu.” Jaejoong hảo tâm nhắc nhở Yoochun.

“Đây là cảnh cáo, ai bảo cậu lấy xe của tôi làm việc nguy hiểm như vậy, tôi không muốn bị cảnh sát điều tra đâu.” Yoochun cũng không quên, lời người bảo dưỡng xe nói với gã.

Nếu không cố ý va chạm với xe khác, xe sẽ không có dấu vết như vậy.

Bị lời nói của Yoochun làm cho á khẩu, Jaejoong đành phải hậm hực thu tay lại, vuốt vuốt điện thoại, ném ra một câu.

“Nói thật, cậu rảnh rồi lắm nên mới hẹn tôi đi ăn cơm à, Kim Junsu đâu?”

“Chính cậu ấy muốn tôi hẹn cậu đấy, cậu ấy nói muốn giới thiệu một người cho cậu, hình như là bạn cũ của cậu ấy.” Thành thật khai báo, Yoochun tuyệt không nghĩ đến việc giấu diếm Jaejoong điều gì.

“Là tình nhân cũ à?” Không sợ chọc tức Yoochun, Jaejoong trực tiếp nói.

Jaejoong hiểu rất rõ người yêu kia của Yoochun, bọn họ là quen biết nhau ở quán bar này rồi sau đó tiến tới quan hệ bây giờ, theo lời thẳng thắn của cậu ta, quá khứ của cậu ta cũng giống với Yoochun, hoàn toàn không dính một chút nào đến hai chữ “Sạch sẽ”, cho nên, mới có thể ăn khớp với Yoochun!

“Cậu cho rằng tôi sẽ vì lời này của cậu mà tức giận sao?” Buông tập tài liệu, Yoochun đi đến chỗ Jaejoong, một tay đặt lên thành ghế sofa sau lưng Jaejoong, nhìn cậu. “Tôi và cậu ấy đều tin tưởng đến nhau, chỉ cần không quá rầy rỗi phương, yêu thế nào hay chơi thế nào đều không sao cả.”

Đây là sự ăn ý giữa gã và Junsu, cũng là nguyên nhân gã yêu Junsu.

“Thật kì quái, sao cậu lại chưa từng động đến tôi?” Bóp cổ Yoochun, Jaejoong khiêu khích nhìn gã. “Không phải tôi đã từng nói với cậu, tôi có thể làm đối tượng của cậu sao?”

“Bởi vì cậu không dễ chọc, tôi sợ một ngày nào đó, máu ghen của cậu làm tôi sống dở chết dở ấy chứ.” Cười cười, nhưng Yoochun là nói thật lòng.

Bề ngoài Jaejoong thoát nhìn chỉ có xinh đẹp, nhưng gã hiểu rõ cậu, ẩn giấu trong khuôn mặt này, là một tính tình vô cùng kiêu ngạo và quật cường, muốn chạm vào cậu, phải chuẩn bị một tâm lý tương đương.

Mà gã tự nhận, mình chưa đủ tư cách để làm việc đó.

“Thật đáng tiếc, tôi còn cho rằng mình sẽ là một tình nhân tuyệt vời đấy.” Jaejoong cười sáng lạn.

“Vậy sao cậu không đáp ứng kết giao với bạn trai chị gái mình.” Cố ý kích thích chuyện Jaejoong miễn cảm nhất, nhìn khuôn mặt chảy dài của Jaejoong, Yoochun liền hiểu được gã đã thắng.

“Cậu đi chết đi!” Đánh một quyền vào bụng Yoochun, đẩy gã ra, Jaejoong trực tiếp đi ra khỏi phòng, trước khi đi, không quên dùng sức đá cửa một cái.

Tên này thật đúng là mắt hồng rồi, biết rõ cậu ghét nhất cái gì, còn hết lần này tới lần khác lấy việc đó ra trêu chọc cậu, nếu không phải cậu và Yoochun là bạn, Jaejoong thề, cậu nhất định phải đánh gã đến nhập viện.

Đi xuyên qua mê cung trong câu lạc bộ, Jaejoong không thể không bội phục khả năng làm ăn của Yoochun, bởi vì biết rõ khách nhân của mình không thiếu những thương nhân nổi tiếng, để tránh bọn họ gặp phiền toái nên mê cung này mới được thiết kế, thật đúng là hao phí không ít tâm tư.

Thật vất vả tìm được WC, Jaejoong vừa đi vào, đã bị một gương mặt quen thuộc giữ chặt.

“Sao lại là chú?!” Thấy rõ người kia, lại vô cớ bị giữ lại, khẩu khí của Jaejoong đương nhiên không dễ nghe chút nào.

“Lâu không gặp, cá tính em vẫn mê người như vậy.” Không thêm để ý đến sự khó chịu của Jaejoong với mình, hai mắt Heo Seong Kang như trước tràn ngập “Thú tính” với Jaejoong.

“Thả tôi ra, tôi không có tâm tình nghe chú lảm nhảm.” Hất tay người đàn ông kia ra, Jaejoong xoay người vào trong WC.

Heo Seong Kang chưa từ bỏ ý định cũng đi theo cậu vào, lúc Jaejoong mở vòi nước rửa tay, gã liền dán mặt vào lưng cậu, ngón tay còn tự động dịch chuyển xuống thắt lưng.

“Anh là thật tâm mà, tuy rằng bạn của em Yoochun cũng không thiếu tiền, nhưng là, anh thật sự thích em, không thể cho anh một cơ hội sao?”

Ở quán này, người từng tiếp xúc với Jaejoong rất nhiều, số lượng người ham muốn cậu cũng không ít, chỉ tiếc ai cũng không đụng được vào cậu, Heo Seong Kang trước mặt, là một ví dụ điển hình.

“Tôi không cần chú thích tôi.” Hất nước lên mặt và quần áo của gã, Jaejoong ngạo khí mưởi phần nhìn người đàn ông kia. “Tôi cảnh cáo chú, lập tức biến mất cho khuất mắt tôi, nếu không, mặc kệ chú có phải khách của quán hay không, tôi đều trực tiếp cho chú nhập viện cấp cứu đấy.”

Đây cũng không phải là nói giỡn!

Heo Seong Kang từng thấy có vị khách muốn ép buộc Jaejoong liền bị cậu đánh gần chết, về sau được đưa vào bệnh viện, thiếu chút nữa phải lên cục cảnh sát, gã cũng không muốn trở thành tên thứ hai như vậy.

Giơ hai tay lên cao, Heo Seong Kang lui ra ngoài, trước khi đi còn đặc biệt lưu lại card của mình.

“Nếu đổi ý, gọi cho anh nhé.” Vừa mới dứt lời, gã liền thấy Jaejoong ném tấm card kia vào thùng rác.

Quả nhiên là Kim Jaejoong!

Mang theo tâm tình tán thưởng rời đi, Jaejoong trừng mắt nhìn bóng lưng gã, cầm khăn mặt ở bên lau khô tay, vừa ra khỏi WC, cậu liền nghe thấy có người vỗ tay.

Chậm rãi đưa ánh mắt nhìn về phía người kia, không thể phủ nhận, đây tuyệt đối là một người đàn ông xuất sắc, nhưng, lại thực sự khiến cho Jaejoong tức giận.

“Anh là có ý gì?”

“Tán thưởng cậu.” Đến gần Jaejoong, Yunho đối mặt với ánh mắt của cậu. “Tôi còn tưởng rằng, cậu sẽ bị tên kia ăn hết, không nghĩ tới, cậu càng mạnh mẽ hơn!”

“Muốn ăn được tôi, phải có chút tài năng đó.” Ngón tay khẽ vuốt cánh môi, Jaejoong mỉm cười. “Thế nào, anh muốn thử không?”

Nụ cười càng sâu thêm, Yunho còn chưa kịp mở miệng, điện thoại liền vang lên, hắc khê liếc, là Junsu gọi tới.

“Jung Yunho, tôi đến rồi, anh ở đâu vậy?”

Yunho vốn nên trực tiếp trả lời Junsu, nhưng Jaejoong lại cười cười nhìn hắc, chuẩn bị rời đi, khiến cho hắc thay đổi chủ ý, thuận miệng nói một địa điểm, kết quả là nhận được sự thúc giục của Junsu.

Cúp điện thoại, Yunho bước nhanh lên phía trước, kéo cánh tay Jaejoong lại, ngay cả một chút thời gian phản kháng cũng không cho cậu, trực tiếp hỏi:

“Cậu biết cửa sau của quán ở đâu không?”

4. Đam Mỹ - Chương 4

Cửa sau!?

Không nghĩ tới Yunho sẽ hỏi Jaejoong vấn đề này, cậu vừa bị kéo đi vài bước liền dùng sức hất tay ra, nghi hoặc nhìn dáng tươi cười của Yunho, Jaejoong cũng mỉm cười khiêu khích lại.

“Anh là muốn mua tôi?” Không phải Jaejoong muốn nói dối Yunho, chỉ là hành vi của Yunho khiến cho cậu bất giác liên tưởng đến những vị khách ở câu lạc bộ của Yoochun.

Nheo mắt lại, Yunho tiến đến gần Jaejoong. “Nếu như cậu muốn bán, tôi liền mua.”

Hắc vút quyền quyết định lên người cậu!

Nghe ngữ khí tràn ngập khiêu khích của Yunho, Jaejoong kiêu ngạo đối mặt với tầm mắt của hắc, lúc khoảng cách giữa hai người không được mấy cen-ti-mét, Jaejoong liền cười cực kỳ quyến rũ.

“Tôi sợ giá tôi rất cao ah, anh mua không nổi, hơn nữa, khách ở đây bình thường muốn “Phục vụ” đều trực tiếp giải quyết ngay tại chỗ, tôi không thích thế.” Tuy rằng có chút phóng đại sự việc cùng hạ thấp phong cách của câu lạc bộ này, nhưng Jaejoong không thêm quan tâm.

Cậu chỉ muốn biết, người đàn ông này sẽ nói thế nào.

Có chút bối rối nhíu lông mày, Yunho neho mắt lại, phảng phất như đang nhìn Jaejoong rõ hơn, suông sẽ đụng chạm hai mắt cùng bờ môi Jaejoong, Yunho đột nhiên có cảm giác ——

“Cậu không phải nhân viên quán này, đúng không?” Không rõ nguyên nhân, Yunho chỉ là cảm thấy như vậy.

Mắt to không giấu nổi kinh ngạc, Jaejoong nhìn đầu ngón tay Yunho đang chạm vào môi mình, theo bản năng lè lưỡi ra liếm.

“Sao vậy? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi làm việc này là để quyến rũ anh sao?” Jaejoong thề, nếu Yunho dám nói có, cậu nhất định sẽ một quyền đập nát mặt hắc.

Chỉ là, Yunho không thu tay về, còn chủ động vuốt cổ cậu.

“Tôi sợ cậu là đang dẫn tôi vào bẫy, để cậu có lý do đánh tôi sao?” Đồn Jaejoong vào góc tường, Yunho khẽ đảo môi qua chóp mũi của Jaejoong. “Tôi chỉ là cần một người ở bên, một người tôi cảm thấy thuận mắt.”

Đây là cái gì vậy?

Bảo cậu khen ngợi thưởng thức của hần sao? Hay là bảo cậu nên cảm thấy vinh hạnh?

“Anh đâu phải không có bạn?” Jaejoong cũng không quên, nội dung cuộc gọi vừa rồi đến điện thoại Yunho. “Lừa gạt người khác mà còn chưa tới, muốn trốn cũng đừng có nghĩ sẽ được dễ dàng thế.” Trực giác nói cho Jaejoong biết, quan hệ của Yunho cùng người ở đầu bên kia điện thoại cũng không phải đơn thuần gì.

“Cậu nhầm rồi, người bị đá là tôi, cậu ấy hiện tại đang có người yêu đấy, sao nào, có thể thương xót cho tôi mà đáp ứng đề nghị của tôi không?” Xòe tay mời, Yunho vẫn chưa từ bỏ ý định.

Đưa mắt nhìn phong thái tràn ngập tự tin của Yunho, nói thật, Jaejoong gặp qua không ít người, nhưng Yunho vẫn là người đầu tiên, nhận ra cậu không phải nhân viên trong quán.

Vươn tay đặt lên eo Yunho, lúc Yunho đang tươi cười, Jaejoong lấy chìa khóa xe của hần, đi lướt qua, không quên ném lại một nụ cười mỉa mai.

“Đi thôi, tôi cũng không có việc gì làm, coi như là giết thời gian.” Nói xong, Jaejoong liền trực tiếp đẩy cửa đi ra.

Còn cuộc hẹn với Yoochun, vứt sang một bên a, dù sao, cậu cũng không quá hứng thú gặp bạn của Kim Junsu....

Trong sự ngẫm đồng ý của Yunho, Jaejoong lái xe ra ngoài, thưởng thức của Yunho trong việc mua xe, Jaejoong không thể không thừa nhận, so với những kẻ ngu ngốc hoang phí tiền bạc cho một chiếc xe chỉ đẹp mỗi mặt tiền, Yunho tuyệt đối thuộc về những người hiểu biết về xe sâu sắc.

Đánh giá trang bị trên xe, Jaejoong không che dấu sự tán thưởng trong mắt, quay đầu, lộ ra tươi cười không ai có thể chống đỡ với Yunho.

“Không ngăn cản là muốn nói tôi có thể lái xe của anh sao?” Tuy Jaejoong cũng không phải rất chú ý đến vấn đề lễ phép này, bất quá cậu vẫn có ý tốt nhắc nhở: “Nói trước, tôi không có bằng lái xe đâu!”

“Tôi biết rõ.” Mang theo nụ cười, Yunho cầm lên một thẻ học sinh: “Không có quốc gia nào cho phép trẻ vị thành niên thi lấy bằng lái xe đâu.”

Cái gì vậy....

Theo phản xạ đưa tay ra sau lưng tìm ví, mới phát hiện ví da của cậu đã sớm không cánh mà bay, trùng mắt với Yunho, nhìn hần chậm rãi đặt ví da của mình trên tay mở ra, Jaejoong không chút do dự vươn tay đoạt trở lại, kể cả thẻ học sinh của mình.

“Không nhìn xem tôi có trộm tiền của cậu không à?”

Kiểm tra đồ vật bên trong ví, Jaejoong chỉ để giấy tờ cá nhân cùng vài thứ linh tinh, còn tiền thì cậu không quan trọng lắm, hướng chỉ....

“Anh không phải loại người đấy, không phải sao?” Vì sao lại nhận định như vậy, nói thật, Jaejoong cũng không biết.

Cậu chỉ là trực giác, Yunho cầm ví da của cậu, giống như cậu cầm chìa khóa xe của Yunho, bất quá là vì thăm dò và khiêu khích, những thứ khác, chẳng ai quan tâm làm gì.

Mỉm cười tán thưởng, Yunho dùng tay nâng mặt Jaejoong lên, để Jaejoong nhìn thẳng vào mắt hần.

“Nếu không phải cậu nói cậu không bán mình, tôi nhất định sẽ mua cậu về, Kim Jaejoong.” Nhớ đến cái tên trên thẻ học sinh, nụ cười của Yunho lại sâu thêm vài phần.

Nếu như hần nhớ không nhầm, người lái chiếc xe mà Junsu nói, dường như tên là Kim Jaejoong...

Nhìn kỹ bộ dạng cười cười của Yunho, Jaejoong vênh môi, muốn tìm ra chút nghiêm túc trong lời nói của hần, ngay lập tức, Yunho định hôn cậu, Jaejoong hung hăng tống một cước vào bụng Yunho!

Đau đến mức buông lỏng tay, một giây sau, mặt Yunho liền cảm thấy một cổ lực va chạm, một nắm đấm lao thẳng đến khiến cho Yunho không kịp né tránh, lúc hần ngã xuống đất, Jaejoong liền ngồi xổm xuống trước mặt hần.

Ánh sáng mờ nhạt của trời chiều khẽ len lỏi vào trong con hẻm nhỏ, khiến cho cả Jaejoong và Yunho đều không thấy rõ biểu lộ của nhau.

“Có muốn thử chút hay không, liệu anh có đủ bản lĩnh để tôi cam tâm tình nguyện bán mình?”

Yên lặng một lúc, Jaejoong liền khiêu chiến.

“Sao cậu lại cho rằng tôi sẽ mua cậu?” Hai mắt Yunho khóa chặt trên người Jaejoong.

Jaejoong vươn tay vuốt nhẹ gáy Yunho. “Nếu tôi nhận thua, anh muốn thế nào, tôi đều tùy anh.”

“Chơi thế nào?” Nhướn lông mày, Yunho hiển nhiên đã động tâm với đề nghị của Jaejoong.

“Không có giới hạn, chỉ cần ai cúi đầu nói muốn đổi phương trước sẽ là người thua.” Cũng giống luật đua xe của cậu, ai dừng xe trước, sẽ là kẻ bại trận.

Chỉ là cái này thì rất đơn giản.

“Rất thú vị, cậu thường chơi cái này sao?” Không chút sợ hãi đưa tay lên vuốt ve eo Jaejoong, tay Yunho đã chậm rãi chạm vào làn da của cậu.

Thường chơi sao?

Không, nói thật ra, người đàn ông trước mắt này là kẻ đầu tiên mà cậu muốn nhìn thấy hấn bại trận nhất.

Cậu muốn nhìn xem, nếu như hấn cúi đầu nhận thua, sẽ như thế nào đây....

Khẽ cọ trên cổ Yunho như một con mèo nhỏ, trong mắt Jaejoong bắn ra hào quang lợi hại, đồng dạng, cậu thấy được suy nghĩ tương tự trong mắt Yunho.

Là lỗi giác của cậu sao?

Sao lại cảm thấy, người đàn ông này, giống với cậu...

“Vậy thì chơi a, Jaejoong, xem ai bắt được ai.... Nếu là tôi thắng, tôi sẽ khiến cho cậu, toàn bộ cậu, biến thành “Đồ chơi” của tôi!”

Không phải người, chỉ là vật sở hữu, giống như tiền đặt cược...

Jaejoong nở nụ cười, trước tự tin của Yunho, dáng tươi cười tuyệt mỹ của cậu lại mang theo khí tức nguy hiểm, thuận theo ngón tay Yunho đang đặt trên môi Jaejoong, cậu ngậm lấy đầu ngón tay hấn, như có như không liếm mát, lúc ngón tay Yunho đang hướng sâu vào trong miệng Jaejoong tìm kiếm, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng động.

Xuất phát từ bản năng phòng vệ, Yunho kéo Jaejoong đứng dậy, trốn vào một góc tường kín đáo, bỏ qua ánh mắt khó hiểu của Jaejoong, Yunho đưa tay lên môi ý bảo cậu chớ có lên tiếng, Jaejoong còn chưa kịp hiểu được, đã cảm thấy phần bụng dưới của cậu có cảm giác vuốt ve khác thường.

Người đàn ông này!

Dùng ánh mắt phần nộ nhìn hấn ta, ý bảo Yunho dừng lại, không ngờ tới, Yunho dán vào tai cậu nói một câu ——

“Hưởng thụ đi, Kim Jaejoong, trò chơi đã bắt đầu.”

Trùng mắt nhìn hấn, nghe tiếng Heo Seong Kang nói chuyện với những người khác, Jaejoong hoàn toàn không có cách nào phản kháng, chỉ có thể để mặc cho tay Yunho thăm dò vật nóng rực của cậu, khiêu khích thần kinh dục vọng mẫn cảm, dần dần, châm lửa bản năng khát vọng trong cậu.

“Uhhh...” Cắn môi không để cho mình phát ra tiếng, Jaejoong chỉ biết, cậu không thể yếu thế trước mặt Yunho.

Lúc bàn tay Yunho chậm rãi lướt đến lối vào chật kín của cậu, tay Jaejoong cũng đặt lên bộ vị trọng yếu của Yunho, khi Yunho định tiến thêm chút nữa, khẽ đe dọa cầm vật kia lên.

Bốn mắt nhìn nhau, có những điều, bọn họ đều hiểu rõ...

Nên có chừng có mực....

5. Đam Mỹ - Chương 5

“Trời ơi! Yunho, mặt anh làm sao vậy?”

Trùng mắt nhìn mặt Yunho nhiều thêm mấy vết sưng tím, Junsu nhin không được đưa tay định xoa, lại bị Yunho hất ra.

“Không cẩn thận bị mèo cào.” Không thể che hết vui vẻ đọng ở khóe môi, Yunho không hề để ý đến vết thương trên mặt. “Con mèo này thật không ngoan.”

Nhú lông mày, dựa theo hiểu biết của cậu với Yunho, Junsu hiểu rõ, chỉ khi hắn ta đang nói về thứ mình thấy hứng thú, mới có vẻ mặt này — Con mèo kia, chỉ sợ không phải mèo bình thường!

“Cho nên anh mới đến muộn?” Giơ tay lên, Junsu là muốn nhắc nhở hắn một chút.

“Không có cách nào, ai bảo con mèo này đáng yêu như vậy, hay tôi hôn cậu để đền nhé?”

Nói xong, môi Yunho liền ấn xuống môi Junsu, lúc đầu lưỡi của hắn không an phận rục rịch, Junsu lại bị người kéo ra!

“Muốn hôn thì đi tìm người khác, đừng quên, cậu ấy hiện tại là của tôi.” Dùng tay lau hương vị Yunho để lại trên môi Junsu, Yoochun hoàn toàn không che giấu ham muốn độc chiếm của mình với Junsu.

“Tôi không ngại chơi ba người.” Buông tay, trong mắt Yunho viết hai chữ khiêu khích. “Dù sao, Junsu không thể không chơi đùa với tôi, cậu đồng ý hay không cũng đâu có quan trọng đúng không?”

Qua Junsu, Yunho đã nghe được không ít chuyện của Yoochun, cộng thêm điều tra của hắn, hắn biết, Yoochun cũng không phải người lương thiện.

“Không sao cả, chỉ có điều, tôi sợ cậu nhóc này không chịu được.” Ôm eo Junsu, Yoochun không chút khách khí cắn lên cổ cậu. “Tôi thích từ phía trước, anh liền ủy khuất một chút, dùng đằng sau nha?”

“Cũng được, trước sau không quan trọng, chỉ cần thoải mái là được...”

“Hai người các anh đủ rồi nha, coi tôi là cái gì vậy?” Lên tiếng ngăn cản Yunho cùng Yoochun thảo luận, mặt Junsu tràn đầy khó chịu. “Nói cái gì mà đằng trước đằng sau, tôi phải được chọn chứ!”

“Bọn tôi cậu đều thử qua rồi mà, chẳng lẽ không tốt sao?” Nói lời khiến cho mặt người ta đỏ hồng, Yunho muốn cười nhưng vết thương nơi khóe miệng lại khiến cho hắn thấy đau nhức.

Trợn mắt nhìn Yunho, Junsu cũng hiểu được, cậu không có lập trường trong cuộc tranh luận này, chỉ là, cậu cũng không quên truy vấn Yunho việc vừa rồi.

“Đừng nhân cơ hội nói sang chuyện khác, Jung Yunho, anh còn chưa nói cho tôi biết, con mèo kia là ở đâu ra?” Không phải cậu muốn xen vào chuyện người khác, nhưng mà Junsu còn nhớ được, tên kia có hứng thú với chuyện về Jaejoong.

Nhún nhún vai, Yunho nói rõ không muốn nhiều lời, Junsu thấy thế định tiếp tục tra hỏi, nhưng Yoochun lại chen ngang.

“Jaejoong gọi điện thoại, nói cậu ấy không đến được, chúng ta cứ từ từ ăn.” Cầm tay Junsu, Yoochun thuận thế kéo cậu ngồi vào trong lòng mình.

“Sao vậy? Không phải đã hẹn trước rồi sao?” Theo hiểu biết của Junsu với Jaejoong, cậu ta không phải là người hứa suông mà!

“Không biết, cậu ấy chỉ nói có việc, không nói gì thêm.” Yoochun cũng muốn hỏi rõ, nhưng Jaejoong hoàn toàn không cho gã cơ hội để hỏi, vừa nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, gã gọi lại cậu cũng không nghe.

Đại khái, đã xảy ra chuyện khiến cậu tức giận rồi!

“Xem ra, người cậu muốn giới thiệu cho tôi có chút cao giá, đúng không?” Vuốt môi, ánh mắt Yunho trở nên sâu sắc.

“Jaejoong chính là kiểu người muốn làm gì thì làm — Bất quá đây chính là điểm hấp dẫn của cậu ta.” Lòng mày Yoochun, bắt giắc cong lên vui vẻ.

“Cậu thích Kim Jaejoong à?” Thần kinh nhanh nhẹn, khiến cho Yunho một câu liền chỉ rõ việc nghi ngờ.

“Anh hỏi thật là trực tiếp, không sợ Junsu ghen một chút nào ah!” Hôn lên tai Junsu, Yoochun cũng không hề kiêng kị. “Tôi thích Jaejoong, nhưng cậu ấy không để ý đến tôi, cho nên tôi mới ở bên Junsu.”

“Cậu là người thay thế à?” Lời này, Yunho rõ ràng là nói với Junsu.

Bị Yoochun khiêu khích ở vùng mẫn cảm, Junsu đỏ bừng cả mặt, ngay cả đôi mắt nhìn Yunho cũng mang theo chút hương vị dục vọng.

“Tôi.... Cùng Yoochun là cần lẫn nhau.... Không phải anh đã nói, chuyện của tôi và Yoochun, anh không quản đó sao.... Urghh... Đừng liếm...” Junsu định ngăn lưỡi Yoochun, lại bị gã bắt lấy tay, liếm lên các ngón.

“Cái này thật thú vị, Kim Jaejoong kia, mị lực thật là lớn...” Nhìn tay Yoochun không kiêng nể gì cả thăm dò trong quần Junsu, hai mắt Yunho bắt đầu híp lại.

Trong đầu tái hiện lại cảnh ở trong ngõ hẹp

Cảm thấy tay Jaejoong đang chuẩn xác đặt ở chỗ yếu hại của mình, Yunho chẳng những không hoảng, ngược lại cười gặm cắn sau tai Jaejoong, động tác tay cũng bắt đầu mạnh hơn.

Ngón tay nhẹ vẽ vòng tròn, gãi gãi da thịt mẫn cảm của Jaejoong, thấy cậu thở càng ngày càng dồn dập, hơi thở Yunho cũng phả lên khắp mặt Jaejoong.

“Nhẹ thôi.... Sờ tôi....” Như đang quyến rũ, Yunho ra mệnh lệnh với Jaejoong.

Dù không bị khống chế, tay Jaejoong lại nghe theo lời hấn, đặt lên vật nóng rực của Yunho, cách mấy tầng quần áo, Jaejoong vẫn có thể tinh tường cảm nhận hình dạng cũng như phản ứng của Yunho, cảm giác ướt át dính vào vải, tay Yunho đặt trên phân thân của Jaejoong xoa nắn.

“Arghh... Anh.... Arghh...”

“Đừng rên lớn tiếng quá, bọn họ có thể chưa đi đâu, nếu mà nghe thấy được, chỉ sợ cậu sau này sẽ có thêm phiền toái đấy.” Yunho hảo tâm nhắc nhở.

Hốc mắt ẩm ướt tròng Yunho, muốn mắng người, lại sợ sẽ bắt chợt bật ra tiếng rên rỉ, Jaejoong chỉ biết ra sức cắn môi, không để mình rên ra tiếng, tránh làm cho Heo Seong Kang chú ý.

Thế nhưng vì vậy, các giác quan bị kích thích hơn, khiến cho từng dây thần kinh của Jaejoong đều trở nên mẫn cảm vô cùng, Yunho liên tục trêu chọc, khiến Jaejoong thiếu chút nữa tiết ra.

“Muốn thêm nữa sao? Vậy tay cậu cũng phải động ah...” Xúi giục khát vọng của Jaejoong, đầu lưỡi Yunho khẽ liếm lên vành tai cậu.

Cảm giác mất mặt, cộng thêm bản năng của thân thể đã đánh bại lý trí của Jaejoong, nhìn vật bồng bồng phần chần trong tay cậu, đây là lần đầu tiên Jaejoong trải nghiệm, cái gì gọi là thú tính của nam nhân.

Càng cảm thấy xấu hổ, lại càng khiến cho dục vọng kích thích hơn...

“Urggh... Tay của anh.... Không muốn.... Arghh...”

Lúc tiếng Heo Seong Kang đã đi xa, Jaejoong cảm nhận rất rõ ràng nhiệt độ của Yunho trong tay mình, cậu liền phát tiết trong lòng bàn tay Yunho, dịch trắng hiện lên đầy trước mắt, Jaejoong lại nhìn bàn tay mình, đột nhiên đờ người không biết phản ứng thế nào.

Nhìn cậu, Yunho không chút do dự hôn lên, lưỡi quấn vào nhau, Jaejoong thấy một hương vị tanh nồng, còn chưa kịp phản ứng, đã bị ép nuốt vào thứ gì đó, lúc Yunho buông cậu ra, Jaejoong chỉ có thể trở mặt nhìn Yunho tràn ngập mỉa mai hoặc liếm sạch dịch trên mấy ngón tay.

“Ngon lắm, là của cậu đấy...”

Không đợi Yunho nói xong, Jaejoong đã hung hăng nện cho hắn một quyền, Yunho đương nhiên không có khả năng chịu đánh, trả lại Jaejoong một quyền, hai người cứ như vậy đánh nhau.

Ham muốn vừa rồi, giờ phút này đã biến mất hoàn toàn, còn lại, chỉ là cuộc chiến dữ dội để giữ tôn nghiêm cho mình.

Anh tới tôi đi liên tục, Yunho chảy máu, Jaejoong cũng không dễ chịu chút nào.

Chỉ là có một việc, hai người bọn họ, không ai quên!

“Nhớ rõ, không có giới hạn, chỉ cần ai cúi đầu trước nói muốn đổi phương sẽ là người thua...”

Bên tai quanh quẩn câu nói cuối cùng Jaejoong vớt lại trước khi rời đi, Yunho cong khóe môi, quay mặt lại, chỉ thấy thân trên Junsu đã sớm trần trụi, giang hai chân ngồi trên người Yoochun, đang đưa eo.

“Ah.... Yoochun.... Ah....”

Nhìn chăm chú, ý cười trên mặt Yunho càng sâu thêm vài phần, toàn thân nóng lên...

Mang theo vết thương, đột ngột đứng trước mặt chủ nhiệm.

Nhìn một tập văn kiện đang cần ký bên cạnh, trộm liếc thần sắc không kiên nhẫn trên mặt cậu, mặc dù rất muốn hỏi, nhưng ngại ba cậu đã giúp đỡ trường học rất nhiều, vị chủ nhiệm cũng chỉ biết kiềm chế một bụng đầy nghi vấn, giả bộ quan tâm.

“Trò Kim, nếu việc trong hội học sinh quá nhiều, không bằng em tìm thêm mấy bạn học hỗ trợ ah, nếu không....”

“Em xử lý được.” Cầm lấy văn kiện chủ nhiệm đã ký, Jaejoong ngay cả cười cũng lười. “Nếu chủ nhiệm không có việc gì, em trở về hội học sinh trước.”

Chủ nhiệm vẻ mặt xấu hổ nhìn Jaejoong lạnh lùng cự tuyệt, khuôn mặt già nua thiếu chút nữa phải đeo mo lên, vì không muốn các đồng nghiệp khác chê cười, đành phải đi theo Jaejoong.

Vốn là muốn hỏi Jaejoong có tham dự hội nghị học sinh tiêu biểu, cũng đành phải để sau...

Trên đường đi đến văn phòng hội học sinh, Jaejoong không ngừng nhận được ánh mắt kinh ngạc của học sinh trong trường, khiến cậu liên tục bối rối, bất kể có dọa người hay không, trực tiếp dùng chân đạp cửa!

Nhìn Jaejoong tiện tay ném văn kiện lên mặt bàn, Hội phó Hội học sinh vốn đang chuyên tâm giải quyết việc, cũng tràn ngập tò mò đứng lên, đi đến bên cạnh Jaejoong, ôm eo cậu.

“Sao vậy, là ai khiến cho Kim hội trưởng tức giận vậy?” Suông sã dùng tay vuốt ve thắt lưng cậu, Han Kyung tuyệt không sợ Jaejoong sẽ giận mình.

“Liên quan gì đến anh, cái này cũng cảm thấy hứng thú sao?” Trùng trùng Han Kyung một cái, Jaejoong đặt hông ngồi xuống ghế sofa bên cạnh. “Nói cho anh cũng vô dụng.”

“Không nhất định ah, có vài việc tôi nhiều kinh nghiệm hơn cậu....” Tay nâng mặt Jaejoong lên, Han Kyung hào hứng nhìn cậu. “Thế nào, lần này lại liên quan đến đàn ông đứng không?”

Trợn mắt, Jaejoong không thể không bội phục Han Kyung, trong một vài việc, trực giác của anh ta linh mãnh đến kinh người.

Nở nụ cười, trước sự im lặng của Jaejoong, Han Kyung buông cậu, giúp cậu mát xa hai bả vai. “Xem ra người đàn ông này khó đối phó, bằng không thì sẽ không thể khiến cho Kim hội trưởng của chúng ta lộ ra biểu tình phiền muộn như vậy.”

Điểm này, Jaejoong hoàn toàn không phản bác được.

Khuôn mặt của cậu, thực sự đã mang không ít phiền toái đến cho cậu, nhưng đối phó với những người đàn ông có hứng thú với mình, Jaejoong cảm thấy mình làm khá tốt, có thể nhìn thấy từ việc Jaejoong làm được chức Hội trưởng Hội học sinh.

Cơ hồ một nửa số phiếu bầu, đều là của nam sinh trong trường.

Bọn họ không hẳn là trông chờ năng lực làm việc của Jaejoong, thuần túy chỉ vì mê muội khuôn mặt kia nên mới bỏ phiếu, nói Jaejoong là hội trưởng, chẳng bằng nói người có số phiếu thứ hai Han Kyung càng giống hơn.

Nhưng, Han Kyung cũng là người duy nhất ngoài Yoochun, hiểu rõ Jaejoong.

“Tôi hỏi anh, nếu có người lần đầu gặp mặt đã ra tay với anh, làm việc rất hạ lưu, sau đó lại đánh anh, anh cảm thấy thế nào?” Nói thật, Yunho đánh lại là việc Jaejoong không ngờ tới.

Qua kinh nghiệm của mình, những người đàn ông có hứng thú với cậu bình thường chỉ biết chịu đánh, người không suy nghĩ liền đâm vào mặt cậu như Jung Yunho, Jaejoong gặp lần đầu tiên.

“Cậu có đối thủ.” Đây là tiếng lòng thật sự của Han Kyung. “Hơn nữa còn là kẻ rất khó đối phó.”

Cậu biết....

Tuy rằng vứt lại một câu, tiêu sái rời đi, trong lòng Jaejoong lại không yên.

Tựa như, cậu đã làm một chuyện rất ngu xuẩn...

“Tôi có phản ứng với anh ta, còn để cho anh ta ra trên tay tôi, tôi lại nói với anh ta, ai cúi đầu nói muốn đối phương trước sẽ là người thua —— Quan trọng nhất là, tôi cảm thấy anh ta và tôi rất giống nhau.”

Nghe lời thẳng thắn của Jaejoong, biểu lộ của Han Kyung biến hóa liên tục, từ kinh ngạc đến mập mờ, cuối cùng là suy nghĩ sâu xa, Han Kyung dừng động tác mát xa cho Jaejoong lại, ghé vào tai cậu, nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Nếu tôi nghe không nhầm, người kia là đàn ông đúng không?” Nghiêm túc xác định lại, Han Kyung cũng không hi vọng mình sai.

“Có vấn đề gì sao?” Jaejoong mở lòng bàn tay, phẳng phất như nhiệt độ của Yunho còn lưu lại bên trên. “Tôi ngay cả tên anh ta còn không biết, đó là tên đáng chết đến cực điểm!”

Chưa kể đến, Yunho còn không biết xấu hổ để cho cậu liếm thứ kia, việc như vậy, muốn cậu nói ra miệng như thế nào?

6. Đam Mỹ - Chương 6

“Vậy cậu tốt nhất cách xa người đàn ông kia một chút, nếu như anh ta giống cậu, phải cẩn thận với anh ta đó.” Khách quan đưa ra ý kiến, Han Kyung không chút che dấu đánh giá của mình với Yunho. “Tôi sợ cậu bị anh ta ăn sống nuốt tươi rồi mà vẫn chưa biết mình chết thế nào.”

“Tôi?” Nhướn lông mày, Jaejoong rõ ràng mất hứng. “Sao cậu không nói, tôi sẽ chơi người đàn ông kia đến chết?”

“Không biết, tôi chỉ nói theo cảm giác thôi.” Nhận ra sự không vui của Jaejoong, Han Kyung vội vàng chuyển chủ đề. “Đúng rồi, hôm nay có học sinh mới tới báo danh, tôi đã bảo người dẫn cậu ta đi thăm trường học, cậu có muốn xem tư liệu của cậu ta không?”

Một đồng tư liệu được lấy ra, Han Kyung đưa nó tới trước mặt Jaejoong, đổi lại là coi thường của cậu.

“Anh xem là tốt rồi, tôi không có hứng thú.” Một ngụm uống sạch cốc nước trên bàn, Jaejoong trực tiếp ném một tờ giấy cho Han Kyung. “Tôi muốn trốn học.”

“Lại trốn học? Lúc cậu đi gặp chủ nhiệm, ông ta không bảo tỉ lệ cậu trốn học là đúng đầu sao...”

“Nếu ông ta dám đuổi học tôi thì cứ đuổi a, trừ phi ông ta không muốn ba tôi quỳen tiền nữa.” Đây cũng là nguyên nhân Jaejoong không thích đi học.

Dù sao, trường học chỉ quan tâm đến tiền, cậu đi hay không, không quan trọng...

Nhìn bóng lưng Jaejoong rời đi, Han Kyung cũng không nói thêm gì nữa, lật tư liệu của học sinh mới trên tay, ở đầu tư liệu dán bức ảnh của một nam nhân anh tuấn, cùng với thông tin cơ bản, về một người tên là Jung Yunho...

Đi ra khỏi phòng hội học sinh, điện thoại lập tức vang lên báo có tin nhắn, Jaejoong cầm lên, đơn thuần cho rằng Yoochun hay Han Kyung gửi, kết quả, người gửi tin lại là một dãy số rất lạ.

Ai vậy?

Mở tin ra, nội dung đập vào mắt, trong nháy mắt, Jaejoong thiếu chút nữa quăng điện thoại xuống đất.

Trong tin nhắn, không có một chữ gì, chỉ có một bức ảnh chụp Jaejoong lúc cao trào.

Không cần hỏi, Jaejoong cũng biết là ai làm chuyện tốt, chỉ là cậu không ngờ tới, người đàn ông này lại biết thừa dịp cậu không để ý chụp bức ảnh này!

Nhanh chóng ấn nút gọi, đầu bên kia điện thoại vừa tiếp, Jaejoong đang định chửi ầm lên thì có tiếng vang lên bên tai cậu, là tiếng thở dốc.

“Ah.... Jaejoong học trưởng.... Không được... Anh thật đáng yêu...”

Đây là chuyện gì vậy?

Sắc mặt tái nhợt nghe tiếng thở gấp càng ngày càng kịch liệt, dựa theo bản năng của đàn ông, Jaejoong biết rõ, đây không phải tiếng rên lúc ân ái, mà là tự mình dùng tay...

“Êm tai sao? Kim Jaejoong, mị lực của cậu không ai ngăn cản được nhỉ, chỉ là một bức ảnh chụp lúc cậu bắn ra, vậy mà có thể khiến cho bạn học của cậu hưng phấn đến vậy, nếu thật là bị thương, chỉ sợ sẽ càng mê người a...”

Thanh âm khiêu khích của Yunho truyền qua điện thoại vào tai Jaejoong, khiến cho cậu nắm điện thoại chặt hơn, cắn răng, trong đôi mắt xinh đẹp của Jaejoong rực cháy lửa giận.

“Anh đang ở đâu?”

“Muốn tìm tôi, đi ra lễ đường chính đi, tôi ở đấy chờ cậu.”

Ngồi ở lễ đường chính trong trường học, nhìn sự trang nghiêm thần thánh trước mặt, nở nụ cười, móc ra một chồng tiền mặt.

“Vắt vả cho cậu rồi.” Đưa tiền mặt cho người bên cạnh, Yunho chậm rãi cất di động đi. “Cậu diễn rất thật, không hổ là đội trưởng đội kịch.”

Tham lam nhận tiền mặt, người học sinh vừa phát ra tiếng rên rỉ, giờ chân thành cảnh báo Yunho.

“Cậu ta không dễ dụ vào đâu, hơn nữa học sinh trong trường muốn có được cậu ta, nhưng không ai dám động thủ, chỉ sợ ăn xong, sẽ không tiêu hóa được.” Đây chính là kinh nghiệm của riêng gã.

Nếu không phải gã thông minh tìm người khác thử trước thì có lẽ giờ đây gã đã bị đuổi học, thậm chí không có trường nào nhận.

“Tôi không phải những tên hèn nhát kia, đã dám ăn, tôi sẽ có cách khiến nó ngoan ngoãn để cho tôi tiêu hóa.” Nhìn đội trưởng đội kịch, Yunho bộc lộ toàn bộ tự tin của mình. “Tôi với cậu, không giống nhau.”

Nói xong, Yunho liền nhắm nghiền hai mắt, không lên tiếng nữa.

Tình huống cảm giác được thân thể Yunho tản mát ra uy nghiêm, khiến cho học sinh kia không dám nói thêm câu nào phản bác, dù sao, từ lúc Yunho cùng gã đi ra khỏi văn phòng hội học sinh, gã đã biết, người đàn ông này, không dễ chọc.....

“Cậu là đội trưởng đội kịch?” Vừa đóng cửa lại, chợt dừng bước, Yunho đột nhiên hỏi gã.

Hắn cũng không quên vừa rồi Han Kyung đã giới thiệu.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Không rõ Yunho muốn làm gì, gã cũng đành phải dừng lại.

“Vậy cậu có thể giúp tôi một việc, một việc nho nhỏ....” Nở nụ cười nguy hiểm, Yunho muốn gã phối hợp diễn một vở kịch, nói là để kéo Kim Jaejoong nổi tiếng toàn trường học đến.

Sao người kia lại biết Jaejoong?

Sao người kia lại có bức ảnh của Jaejoong?

Gã một chút cũng không thấy có vấn đề, bởi vì ánh mắt của Yunho cảnh cáo gã, chỉ có thể nói nguyện ý hay không, không nói lời dư thừa.

Gã đã gật đầu đồng ý, chỉ là diễn một tiết mục tự an ủi, tuy rằng chỉ có thanh âm, nhưng qua nụ cười của Yunho, gã biết rõ, không đối nghịch với Yunho là lựa chọn đúng đắn.

Vì cái gì ư?

Con người bẩm sinh đã có sự nhạy cảm với nguy hiểm, lúc dính tới nguy hiểm, sẽ theo bản năng lựa chọn cách an toàn —— Mà gã, chỉ là thuận theo bản năng thôi.

Bỏ tiền vào trong túi, đang lúc đội trưởng đội kịch muốn quay người rời đi, lại nhìn thấy, ánh mắt lạnh lùng tức giận của Jaejoong.

Gã nhìn Yunho, phát hiện Yunho vẫn đang yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, do dự một lát, vẫn là đi qua Jaejoong, lén nhìn biểu lộ trên mặt cậu, ngoại trừ vẻ xinh đẹp bình thường, còn có hơi thở đáng sợ.

Thật sự là kỳ lạ...

Trước đây mặc kệ ai trêu chọc Jaejoong, cũng không hề thấy Jaejoong tức giận, chỉ có người đàn ông này

Nghe tiếng cửa lễ đường đóng lại, Jaejoong chậm rãi đi đến sau lưng Yunho, không cần hỏi, chỉ qua dáng vẻ của học sinh vừa đi qua, Jaejoong có thể hiểu rõ, người đàn ông này lại trêu cậu.

Trùng mắt nhìn bóng lưng Yunho, nếu là những người khác, chỉ sợ đã sớm ra tay. Nhưng đáng tiếc, Jaejoong từ trước tới nay đều không phải là kẻ tiểu nhân sẽ đánh lén, cậu chỉ là ngồi xuống một chiếc ghế dài khác, ngẩng mặt nhìn thiên sứ bằng thủy tinh trong lễ đường.

“Dùng cách này để tìm tôi, thế nào, sợ tôi sẽ không chơi với anh sao?”

Bờ môi tạo ra một đường cong, Yunho giơ điện thoại lên, ấn nút phát, lập tức hiện lên bức ảnh Jaejoong đang bị khoá cảm xâm nhập.

Thấy vậy, hai tay Jaejoong đã nắm chặt thành quyền, neho mắt lại, ra sức liều mạng khắc chế xúc động muốn xông lên đâm.

“Không nhắc tới việc tôi có cho tên kia xem hay không, Kim Jaejoong, kĩ thuật của tôi cũng không tệ lắm nhỉ? Hắn chưa có người nào khiến cậu cảm thấy như vậy.” Là khiêu khích, nhưng cũng thể hiện sự thị uy.

Nhìn chằm chằm vào điện thoại, bản thân đang thở không ra hơi, Jaejoong ra sức áp chế lửa giận, nở nụ cười, quyền rũ nhìn Yunho.

“Đích thật là khá tốt, thế nào, chẳng lẽ anh nhìn bức ảnh này rồi tự làm sao?” Đứng lên, Jaejoong đi đến trước mặt Yunho, nhìn từ trên cao xuống, nở nụ cười. “Không tìm được cô gái nào giúp anh, nên đến tìm tôi à?”

“Cậu còn thú vị hơn phụ nữ.” Giương mắt, Yunho đối mặt với Jaejoong. “Rất ít người có biểu lộ mê người như vậy, hơn nữa, đừng quên, giữa chúng ta còn có vụ cá cược.”

7. Đam Mỹ - Chương 7

Vươn tay, Yunho khẽ lướt qua phần bụng của Jaejoong, không hiểu sao, cảm giác nóng rực chợt ngập tràn đầu Jaejoong, phảng phất như Yunho lại cầm lấy chỗ đó của cậu...

Nhú lông mày, Jaejoong bất động thanh sắc che dấu sự khác thường của mình, một giây sau, lại bị Yunho đột nhiên đứng dậy làm cho giật mình lui về sau mấy bước, vừa mới đứng lại, thân thể Yunho liền đến gần, khiến Jaejoong không phòng bị ngã ngồi xuống ghế dài.

Vị trí đổi cho nhau, khiến cho tim Jaejoong đập liên hồi.

“Sợ sao?” Ngón tay trượt nhẹ trên cổ áo hơi mở của Jaejoong, như có như không thăm dò. “Hiện tại nhận thua chưa muộn đâu.”

“Đó là lời tôi muốn nói với anh, cho dù anh có thượng tôi ở chỗ này, tôi cũng sẽ không nhận thua.”

Lời vừa mới dứt, nắm đấm của Jaejoong liền vung lên, chuẩn xác đánh trúng mặt Yunho, cảm giác đau khiến cho Yunho mình bạch Jaejoong không phải nói chơi, nắm đấm liên tục vung đến, trải qua lần giao thủ trước, Yunho cũng không muốn mặt mình có thêm mấy vết thương.

Chỉ có điều, muốn hấn đánh Jaejoong, cũng không khỏi thương tiếc một chút, tuy rằng hấn cũng đã từng đánh cậu rồi...

Ngay lúc nắm đấm của Jaejoong bay về phía hấn, Yunho nghiêng người một cái, tránh khỏi nắm đấm, lại dùng chân hất ngã Jaejoong, tiếng người va vào đất vang vọng trong lễ đường, Jaejoong ngã xuống, Yunho dùng tay phải giữ Jaejoong, tay kia thì đè cậu lại.

“Muốn tôi thượng cậu thì rất đơn giản, Kim Jaejoong, chỉ cần nói thẳng là được.” Thô lỗ dùng chân tách đùi Jaejoong ra, ngăn cậu quấy đạp lung tung, Yunho không chút lưu tình tổng thẳng một đấm vào bụng cậu.

Đau....

Không chút thương cảm khiến cho Jaejoong đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, dù biết sẽ bị cười, Jaejoong vẫn há mồm cắn lên tay Yunho, dùng sức một cái, máu liền chảy ra trên tay Yunho.

Bỏ qua Jaejoong, Yunho thè lưỡi liếm lên vết thương, nhìn Jaejoong chặt vật giã dựa dưới thân, Yunho lúc này liền trực tiếp bóp cổ Jaejoong, Jaejoong bỗng nhiên bị thiếu dưỡng khí, chỉ có thể vô lực nằm xuống đất.

Nằm trên mặt đất lạnh như băng, Jaejoong lại có thể tỉnh tường cảm nhận sức nặng cùng nhiệt độ truyền đến từ phía sau, nhất là ở chỗ kia...

Trong miệng Jaejoong tràn ngập mùi máu tươi, cậu ra sức thở, Yunho kéo khóa quần cậu xuống, bắt đầu xoa nắn phân thân, Jaejoong cắn môi, không để cho mình rên thành tiếng.

“Cậu muốn cậu mạnh như vậy sao? Hay là muốn tôi bật file ghi âm trong điện thoại mới...”

Không cho Yunho cơ hội nói hết lời, Jaejoong nghiêng người qua, dùng tay ôm lấy Yunho, trong lúc Yunho không ngờ tới, hôn hấn!

“Muốn chơi, tôi đành phải chơi với anh...”

Jaejoong rời khỏi môi Yunho, không chịu thua kém khiêu khích lại Yunho trong lễ đường thần thánh, hất tay Yunho ra, chỉ thấy Jaejoong quay người một cái, giang chân ngồi trên người Yunho, cách lớp quần đồng phục, dùng môi dán lên chỗ nóng rực của Yunho...

Nhẹ nhàng trượt lên đỉnh, đầu lưỡi thấm ướt vải, làm cho hình dạng của vật trong quần nổi lên càng rõ ràng, Jaejoong che dấu nội tâm kích động, chậm rãi kéo khóa xuống.

Lôi quần lột xuống, phân thân sưng to nóng rực của Yunho nhảy ra trước mắt cậu, theo bản năng, Jaejoong vươn tay, ngón tay chậm rãi bao lấy, đến khi trong lòng bàn tay tràn ngập cảm giác nóng bỏng, Jaejoong mới nghe thấy Yunho phát ra một tiếng thở gấp.

Nở nụ cười, Jaejoong cố nhịn cảm giác xấu hổ, vì tự tôn, cậu há mồm ngậm lấy vật kia của Yunho.

Lần đầu làm việc này, Jaejoong khó dấu sự bối rối lại càng khiến cho vật kia của Yunho to hơn, nhìn Jaejoong có chút gian nan dùng miệng giúp hắn, ánh mắt của Yunho, cũng càng ngày càng sâu.

“Đúng, cứ từ từ như vậy.... Cậu đừng có cắn xuống vào lúc này, tôi không chịu nổi đâu.” Khiêu khích đồng thời nhắc nhở Jaejoong, tay Yunho xoa khắp mặt cậu. “Rất mê người, đồ vật trong miệng cậu, tựa hồ rất thích cậu làm như vậy...”

“Ồ...” Dùng đầu lưỡi cùng miệng kích thích Yunho, cả khuôn mặt Jaejoong đỏ bừng, Yunho vừa nói xong thì vật kia càng lớn, Jaejoong chỉ có thể để nó rời khỏi miệng của cậu, dùng tay xoa nắn miết lên.

Hỗn hợp nước bọt và dịch thể của Yunho từ bên miệng Jaejoong chảy ra, Yunho vươn tay lên lau, rồi ngay sau đó, dùng lưỡi liếm sạch hương vị tanh nồng lại có chút mê người.

Như bị điện giật, Jaejoong kinh ngạc nhìn Yunho, dùng tay xoa nắn, định mở miệng lại bị Yunho áp đảo.

“Anh!” Jaejoong theo bản năng muốn dậm.

“Suýt...”

Ngăn nấp dậm của Jaejoong, Yunho kéo Jaejoong trốn vào trong một cái bọc nhỏ, lúc Jaejoong vẫn chưa hiểu chuyện gì, trong lễ đường truyền đến tiếng đi lại của học sinh.

“Sao lại bị phạt đến đây quét dọn, thật sự là xui xẻo ah.”

“Xin nhờ, chúng ta quét qua loa là được mà, tao còn có hẹn với bạn gái a!”

“Vậy thì bên ngoài quét cẩn thận một chút, đỡ bị bắt trở lại dọn...”

Trái tim nhảy lên, lập tức ngừng đập vài giây.

Jaejoong không ngờ tới lúc này lại có người vào, liếc mắt nhìn quần áo lộn xộn trên người mình và Yunho, liền muốn dừng việc vừa rồi, chỉ tiếc, Yunho không chịu buông tha cậu!

Giữ chặt tay Jaejoong, nghênh đón ánh mắt chất vấn của cậu, Yunho nở nụ cười, ý bảo Jaejoong yên lặng, rồi dùng tay tiến vào trong quần Jaejoong.

Tên này...

Hắn muốn mất mặt, đừng có kéo cậu theo!

Jaejoong giãy dụa muốn Yunho dừng tay, không ngờ, càng giãy dụa, lại càng khiến cho tay Yunho thuận lợi trượt vào trong quần cậu hơn, cảm bộ phận nóng rực của cậu, Yunho cũng để cho vật kia của mình dán lên tay Jaejoong.

“Nếu như không muốn tôi phá hư thanh danh của cậu, thì phối hợp một chút, tôi cũng sẽ khiến cho cậu thoải mái...”

Nghe lời khiêu khích của Yunho, Jaejoong chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên khô nóng, mím môi, theo lời Yunho nói dùng tay nắm chặt phân thân đã rực rạch của hắn, dường như cùng lúc, cậu có thể cảm nhận được Yunho cũng bắt đầu kích thích phía trước cậu.

Cắn chặt răng, Jaejoong liều mạng không cho tiếng rên bật ra miệng, dưới kỹ xảo vuốt ve thuần thục của Yunho, Jaejoong chỉ có thể ngoan ngoãn để cho phân thân ngày càng to hơn, chống thành một cái lều trong quần.

Thở dồn dập, tay Jaejoong đang khuấy động trên phân thân Yunho cũng nhanh lên, nhìn cậu, Yunho kìm không được cắn lên vành tai cậu, ngay lúc các giác quan của Jaejoong đang đắm chìm trong khoái cảm, đột nhiên cảm giác, quần của cậu bị kéo xuống, nhiệt độ nóng bỏng dán vào phân thân của cậu, không cần nhìn, Jaejoong cũng biết đó là cái gì.

Jung Yunho đang dùng phân thân của mình, dán sát vào cậu, thậm chí, bắt đầu ma sát...

Dịch thể của hai người không ngừng rỉ ra, thấm ướt tay hai người, quện vào nhau, không thể nào phân rõ là của ai, chỉ có hơi thở dốc trầm thấp đang kịch liệt đè nén, chỉ sợ học sinh quét dọn bên ngoài sẽ phát hiện ra.

“Này, chỗ đó mày quét đi, tao quét chỗ bụi kia.”

Chết tiệt!

Đừng tới đây... Mau rút đi...

Đáy mắt chứa đầy hơi nước kích tình, Jaejoong rống giận, lại không chống cự nổi tốc độ ma sát ngày càng mãnh liệt của Yunho, ngón tay khẽ lướt qua phần đầu, Jaejoong thiếu chút nữa kêu lên.

Theo tiếng bước chân ngày càng gần, Jaejoong quả thực không thể tưởng tượng, cậu cùng một người đàn ông ở lễ đường làm việc này sẽ bị truyền đi như thế nào...

“Này, hai người kia, đừng quét, đi tìm huấn luyện viên báo danh.”

Tiếng ngăn cản từ đâu đó khiến Jaejoong nhẹ nhàng thở ra, ngay lúc cậu buông lỏng, Yunho khẽ vuốt chỗ túi mẫn cảm của Jaejoong, không hề phòng bị, dịch trắng đục của Jaejoong liền phun toàn bộ lên phân thân và tay Yunho, cơ hồ đồng thời, dịch của Yunho cũng bắn lên phần bụng trắng nõn lộ ra ngoài của Jaejoong....

Thở gấp một hồi, lúc mấy học sinh kia vừa đi ra ngoài, Jaejoong lập tức đẩy Yunho ra, trừng mắt nhìn bộ dạng của hắn cùng chính mình, đây là lần thứ hai, cậu bắn trước mặt Yunho...

Đỏ mặt, Jaejoong định vung tay đánh lên mặt hắn, trong lễ đường chợt vang lên thanh âm piano, khiến cho tim cậu suýt chút nữa thì ngừng đập!

“Jaejoong ah, tôi không biết cậu đang làm gì, nhưng cậu cho rằng tôi không nhận ra đây là điện thoại của cậu sao? Nhanh lên ra đây đi!”

Đó là tiếng Yoochun.

Bạn của cậu? Dùng khẩu hình hỏi Jaejoong, Yunho đã khôi phục hoàn toàn tỉnh táo và lý trí lúc trước.

Bất chấp trên người còn dịch của Yunho, Jaejoong bối rối mặc quần áo xong liền đứng dậy, chỉ thấy, Yoochun đang ngồi trước piano mà chơi đàn, khuôn mặt có chút vui vẻ, mà điện thoại của Jaejoong, thì đang nằm trên piano.

Liếc mắt nhìn Yunho, Jaejoong cất bước chạy đến chỗ Yoochun, đoạt lấy di động của mình, vừa định đi, đã bị Yoochun kéo tay lại.

“Hình như tôi nhầm, trên người của cậu, có hương vị giống như... Giống hương vị sau khi ân ái.”

Nên khen ngợi Yoochun đoán rất chuẩn sao?

Hay là ngây thơ bảo gã quá nhạy cảm...

Nhìn Yoochun cúi đầu, tới gần bụng cậu để ngửi thử, Jaejoong khẽ quay sang nhìn về chỗ Yunho, là khiêu khích, cũng là sự không chịu thua.

Ngay lúc Yunho đứng lên, Jaejoong liền vin cổ Yoochun, trực tiếp hôn lên.

Không phải nụ hôn nhẹ nhàng chạm khẽ như nước.

Là nụ hôn thật sâu, lưỡi quấn lấy nhau, ai cũng có thể thấy được, đây không phải là đang diễn.

Yoochun không cự tuyệt Jaejoong, còn Yunho thì chỉ chăm chú nhìn, chậm rãi nở nụ cười...

Thật thú vị, không phải sao, Kim Jaejoong...

Nhìn chăm chăm Jaejoong và Yoochun hôn nhau, Yunho không hề nhắm mắt, càng không có ý tứ trốn tránh.

Mãi đến khi Jaejoong đã rời khỏi môi Yoochun, nước bọt vẫn còn lóe sáng trên môi cậu, là vì dời sự chú ý của Yoochun hay là để thị uy, đối với Jaejoong mà nói, đều không quan trọng.

Cậu chỉ là, không muốn để cho Yunho nghĩ rằng, cậu sẽ có phản ứng với hắn.

Với một người khác, cậu cũng có thể hôn, cũng có thể ra trong tay người đó!

Yoochun mặc dù không hiểu rõ vì sao Jaejoong phải hôn gã, nhưng vẫn phối hợp, vươn tay lau đi dấu vết nụ hôn trên môi Jaejoong, cũng nhìn thấy khuôn mặt phản chiếu trên kính sau lưng cậu.

Có chút mơ hồ, lại không ảnh hưởng đến phán đoán của Yoochun, gương mặt quen thuộc này, cùng với mùi hương trên người Jaejoong, đều bị Yoochun phát hiện ra, liền cúi đầu cắn lên cổ Jaejoong một cái.

Nhú lông mày, cảm giác đau đớn lan tràn khắp các dây thần kinh của cậu, Jaejoong không hỏi Yoochun vì sao cắn mình, chỉ là trừng Yoochun một cái, trầm mặc xoay người định chạy, nhưng vào lúc này, một tiếng ho khan nho nhỏ truyền đến từ nơi Yunho đang đứng.

Nếu nói là không nghe thấy, chỉ sợ mới là dối trá.

Nhìn chăm chăm Yunho ý bảo Yoochun đang ở đây, Jaejoong nắm chặt quyền quay mặt lại, chỉ thấy Yoochun dùng ánh mắt tò mò nhìn cậu, Jaejoong chỉ biết nói ra lời thành thật nhất.

“Tôi không biết anh ta.” Đây là nói thật, ngoại trừ hai lần gặp đều là bị khiêu khích, thậm chí dù đã bị làm mấy chuyện hạ lưu, Jaejoong vẫn hoàn toàn không biết gì về Yunho.

Mà ngay cả tên, cũng chưa từng hỏi qua...

Dùng ánh mắt trên người Yunho, Yoochun mỉm cười, nhìn Yunho ý bảo đừng nói điều gì, lại liếc mắt thấy Jaejoong rõ ràng là đang tức giận, Yoochun thay cậu mở miệng.

“Cậu là ai?”

Nhìn chăm chăm Jaejoong, Yunho nhẹ nhàng dùng ngón tay lướt qua môi, thấy Jaejoong lại nhú mày.

“Tôi tên là Jung Yunho, học sinh mới tới hôm nay, vừa rồi lạc đường, may mắn gặp được Hội trưởng Hội học sinh.” Vài câu đơn giản, lại khiến cho người ta hiểu, hẳn đến tốt cùng là biết bao nhiêu về Jaejoong.

Nếu không phải Jaejoong rất nổi tiếng, chỉ sợ Yunho đã sớm tìm người điều tra cậu.

Tên khốn nạn này...

Nhìn chăm chăm Yunho nói dối không nhằm lấy một từ, Jaejoong thầm nghĩ thật muốn hung hăng xé nát khuôn mặt tự tin kia, từ nhỏ đến giờ, đây là người đầu tiên khiến cho cậu khó chịu như vậy!

“Nguyên lai là học sinh mới, cậu hôm nay chưa cần đi học a, nếu như cậu muốn tiếp tục tìm hiểu trường, tôi có thể giúp cậu tìm người khác...”

“Cảm ơn ý tốt của cậu.” Cắt ngang lời Yoochun, mắt của Yunho vẫn dừng trên người Jaejoong. “Bất quá tôi nghĩ tự tôi có thể đi được, dù sao, có hội trưởng Jaejoong “Giúp đỡ” mà, thôi, tôi đi trước.”

Nhẹ gật đầu, Yunho nhanh nhẹn đi, lúc ngang qua người Jaejoong, Yunho còn dùng đầu ngón tay chạm vào lòng bàn tay cậu, khẽ liếc mắt, đó là ám hiệu mà chỉ bọn họ mới hiểu.

“Học sinh mới này, có vẻ rất hứng thú với cậu.” Yoochun nhàn nhạt lời Jaejoong thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình.

“Vậy thì sao?” Sửa sang lại trang phục, Jaejoong tuyệt không muốn giải thích nhiều với Yoochun. “Cậu ta muốn thế nào tôi không xen vào, tôi phải về nhà.”

Nhìn bóng lưng Jaejoong rời đi, Yoochun không giữ cậu lại, lúc thân ảnh Jaejoong biến mất sau cửa lễ đường, Yoochun mở điện thoại, đi đến bụi nơi Jaejoong vừa ở cùng Yunho, khẽ hít, trong không khí có chút mùi vị đậm đà.

“Cách xa Jaejoong một chút, cậu ta không phải người anh nên đụng vào.” Hẳn yêu thế nào, chơi thế nào, đều không liên quan đến gã, chỉ cần đừng đụng vào Jaejoong là được rồi.

“Vậy sao cậu còn để Junsu giới thiệu cậu ta cho tôi?” Nhận được điện thoại của Yoochun, Yunho không hề kinh ngạc, ngược lại còn ném vấn đề lên người gã.

“Hai người không phải chưa gặp mặt sao?” Mặt chợt lạnh, Yoochun ngồi xổm xuống chạm vào chất lỏng màu trắng lưu lại trên sàn nhà. “Tôi rất nghiêm túc đấy, Jung Yunho, tôi có thể phối hợp giả vờ không biết anh, nhưng tôi hi vọng anh không ra tay với Jaejoong.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Jaejoong không thuộc thế giới của chúng ta, cậu ấy vẫn rất sạch sẽ đấy, đừng dùng cách bình thường của anh với cậu ấy.” Dù chỉ là một chút dục vọng, Yoochun cũng không có cách nào ngồi bên nhìn.

8. Đam Mỹ - Chương 8

Quan hệ của hắn, Junsu và Yoochun có thể rất sâu, cũng có thể rất phức tạp, nhưng là không được đụng vào Jaejoong, không thể!

“Cậu cho rằng, tôi đã ăn sạch cậu ta rồi à?” Đứng bên ngoài lễ đường, Yunho nhìn bộ dạng đáng yêu của Jaejoong khi nện một quyền vào thân cây cho hả giận, không khỏi bật cười. “Cậu ấy so với tưởng tượng của tôi, càng đáng yêu hơn.”

“Anh không thích cậu ấy, Jung Yunho, anh chỉ là muốn chinh phục cậu ấy.” Yoochun còn nhớ rõ, Junsu đã từng nói như vậy với gã.

Jaejoong và Yunho thật sự rất giống nhau, cả hai người đều không tin tưởng người khác, nếu là gặp nhau, hẳn sẽ rất thú vị...

Yunho sẽ không bỏ qua cậu ấy đâu, khiến cho một người quật cường nhận thua, là sở thích của Yunho...

“Vậy thì sao? Park Yoochun, nếu Junsu biết cậu bảo vệ Kim Jaejoong như vậy, chỉ sợ sẽ rất thương tâm.” Nhớ tới Yoochun từng thừa nhận thích Jaejoong, Yunho đột nhiên bật cười. “Hay là giữa Kim Junsu và Kim Jaejoong, cậu tình nguyện lựa chọn Kim Jaejoong, chứ không phải tình nhân của mình?”

“Anh muốn nói cái gì?” Nghe ra ý của Yunho, sắc mặt Yoochun trầm xuống. “Anh muốn nói với tôi, nếu muốn anh buông tha Jaejoong thì tôi phải trả Junsu cho anh sao?”

“Tôi không có ý này, chẳng qua nếu cậu muốn, tôi sẽ không để ý.... Chỉ là, tôi sẽ không từ bỏ ham muốn của mình với Jaejoong.” Trong đầu hiện lên bộ dáng mê người của Jaejoong, mắt Yunho liền tràn ngập khát vọng. “Cậu đã thấy cậu ta lúc cao trào chưa? Thật sự rất mê người đấy...”

Tiếng Yunho nhỏ dần, điện thoại Yoochun chợt kêu lên báo có tin nhắn, mở tin Yunho gửi ra, Yoochun nắm chặt lấy điện thoại, chỉ thiếu chút nữa là quăng điện thoại xuống đất.

Bức ảnh này, chụp cảnh Jaejoong cao trào trên tay Yunho...

“Jaejoong không phải món đồ chơi của anh, Jung Yunho, đụng vào cậu ấy, người phải hối hận, chính là anh.” Đây là lời khuyên bảo của Yoochun.

Không chỉ cho Yunho một đường lui, mà còn nhắc nhở hắn, nếu hắn muốn đụng vào Jaejoong, không những phải đối phó với Jaejoong mà còn cả những người bên cạnh cậu.

“Thử thách như vậy, tôi chưa từng gặp, có cơ hội, tôi cũng muốn thử một lần, chỉ là cậu quan tâm tới Jaejoong như vậy, Park Yoochun, vậy Junsu là cái gì?” Yunho hỏi rất rõ ràng, không cho Yoochun cơ hội trốn tránh.

Jaejoong với gã mà nói, rất quan trọng.

Vậy Junsu thì sao?

Là tình nhân của gã, là người hiểu gã, bao dung gã, nhưng có quan trọng không?

So với Jaejoong, Junsu có vị trí thế nào?

Mặc dù Yunho không nhìn thấy, Yoochun vẫn nở nụ cười, cười vừa ôn nhu lại vừa bất đắc dĩ...

“Chúng tôi đơn giản chỉ là cần lẫn nhau...”

Có yêu không?

Chỉ sợ ngay cả Junsu, cũng không thể trả lời....

Kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà, Jaejoong vừa mới vào cửa liền hối hận sao mình lại chạy về đây.

Đi đâu cũng được, còn tốt hơn gặp chị ta...

“Lại cúp học à? Ba bỏ tiền ra không phải để cho mày đến trường chơi đùa.” Hai mắt sắc sảo, cộng thêm một khuôn mặt có nét tương tự cậu, một người phụ nữ xinh đẹp đang được một người khác sơn móng tay tại phòng khách.

Nếu như ả không mở miệng, Jaejoong sẽ coi như không thấy ả, đi vào phòng mình, chỉ tiếc ả lên tiếng, khiến cho Jaejoong dừng bước lại, nở nụ cười sáng lạn với ả.

“Đây là nơi để ở, không phải nơi để chị làm đẹp.” Quăng túi sách xuống ghế salon, Jaejoong tuyệt không sợ làm ảnh hưởng đến người sơn móng tay kia. “Huống chi, việc đó còn ít tốn kém hơn việc chị ném tiền qua cửa sổ làm đẹp.”

“Cửa sổ sao? Có không ít người yêu thích việc chị đây ném tiền qua cửa sổ đấy.” Thoa son đỏ tươi quyến rũ lên môi, Kim Ji Jin cao ngạo nhìn Jaejoong.

“Yêu thích thật.... Bất quá, bọn họ cuối cùng vẫn hứng thú với một thằng con trai như tôi, cái cửa sổ đó không phải là bỏ đi sao?” Thấy trong mắt Kim Ji Jin ánh lên tia khó chịu, Jaejoong lại cười khiêu khích.

Nheo mắt lại, Kim Ji Jin tiện tay cầm chiếc ly bên cạnh ném Kim Jaejoong, nhưng cậu lại nghiêng người một cái tránh được, thấy tình thế không ổn, người làm móng tay vội vàng đứng sang một bên, khiến cho Jaejoong có thể thuận lợi túm lấy bàn tay vừa được trau chuốt của chị gái mình.

Tục ngữ nói mỗi nhà mỗi cảnh, đặc biệt những nhà có tiền như Kim gia lại càng đặc biệt....

“Tôi cảnh cáo chị, bà cô thói tha kia, tôi không ngại giúp chị kiểm tra bạn trai, nhưng chị tốt nhất đừng coi tôi như con chó, tùy tiện chọn vài thứ rồi muốn ném thì ném cho tôi, nếu không, tôi sẽ đập nát mặt chị ra đấy!”

“Mày với mẹ mày giống nhau, không biết xấu hổ!”

Vừa dứt lời, trên mặt Kim Ji Jin liền xuất hiện một vết đỏ ửng, Jaejoong không chút lưu tình tặng cho ả một bạt tai, trừng mắt nhìn ả, mặt tràn đầy khó chịu.

“Chị muốn mắng tôi thế nào cũng không sao cả, nhưng đừng có lời mẹ tôi ra, tâm tình tôi hôm nay không tốt, nếu chị còn mắng câu nào nữa, tôi liền đánh nát khuôn mặt đã tốn không ít tiền phẫu thuật này của chị đấy!”

Bị lời của Jaejoong làm cho tức đến đỏ mặt, Kim Ji Jin không quan tâm tới bất cứ cái gì, ngoại trừ khuôn mặt bảo bối của ả.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Jaejoong, ả đã không thích cậu. Lớn lên, ả lại càng chán ghét Jaejoong tới cực điểm, vì cái gì ư, chính là vì khuôn mặt kia.

Rõ ràng là cùng ba, chẳng lẽ khác mẹ lại có thể tạo ra chênh lệch nhiều như vậy sao.

Khi còn bé, ả được người khác gọi là mỹ nữ, nhưng ả so với người khác còn rõ ràng hơn, đây chỉ là nịnh hót ngoài mặt, ả kỳ thật chỉ có thể coi là thanh tú. Đến khi ba ả dẫn Jaejoong, đứa con rơi với một người phụ nữ, ả mới chính thức thấy rõ, cái gì gọi là xinh đẹp.

Một thằng nhóc vậy mà so với ả - một cô gái lại còn xinh đẹp hơn, dù nói thế nào, Kim Ji Jin cũng không thể nuốt trôi cơn tức này, vô luận là chịu bao nhiêu đau nhức, ả cũng đều cố gắng để làm cho mình đẹp hơn Jaejoong.

Điều này càng làm cho ba ả yêu thương Jaejoong hơn, ai bảo ả là con gái đấy nhưng lại giống ba vô cùng, khác với Jaejoong, ngoài trừ việc có lông mi giống ba ả, còn lại tất cả đều cực kỳ giống bà mẹ đã mất của cậu...

Nhìn chằm chằm lẫn nhau, đau nhức trên tay khiến cho ả khó chịu, Kim Ji Jin cắn chặt môi, thần sắc chán ghét đột nhiên biến mất khi điện thoại của ả reo, phớt lờ Jaejoong, ả vội vàng xông đến cầm điện thoại.

Không cần hỏi, Jaejoong cũng biết, người gọi đến, chắc chắn lại là một gã xui xẻo bị ả ta quyến rũ...

Khẽ hừ một tiếng, Jaejoong trực tiếp vọt lên tầng, thay quần áo, rồi lái xe ra cửa, lửa giận tràn ngập, nhấn ga lao tới.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng phanh gấp cùng tiếng chửi rủa ở xa xa, Jaejoong cười càng sâu, ngay cả khi xe cảnh sát tuần tra đi ngay bên cạnh, Jaejoong cũng không hề có ý định đi chậm lại, qua kính chiếu hậu thấy cảnh sát lấy máy ảnh ra chụp lại, chỉ khinh thường cười.

Nhấn còi, trong đầu Jaejoong lại bắt giác hiện lên cảnh đua xe hôm nọ, thậm chí cậu còn có ý nghĩ đâm vào xe người đó, thở dài một cái, như là hoài niệm lại thêm phần tán thưởng.

Một đám người nhát gan...

Đổi làn xe, Jaejoong rất nhanh đã đến một club chuyên dành cho kẻ có tiền giết thời gian, xuống xe, trước mặt là một đám người sùng bái nhìn.

9. Đam Mỹ - Chương 9

“Jaejoong, cậu đổi xe à? Chiếc này không giống phong cách của cậu...”

“Không phải hôm nay cậu đi học ư, sao lại có thời gian tới đây...”

Phảng phất như không nghe thấy mấy người kia ầm ĩ, Jaejoong xuyên thẳng qua đám người đang tụ tập, nhân viên phục vụ nhận áo khoác và chìa khóa của cậu, dẫn cậu đến vị trí cậu hay ngồi, một lát sau, Junsu liền bưng hoa quả và đồ uống đến.

“Giữa ban ngày tới đây.... Hôm nay sao lại đến một mình?” Đặt những thứ trên tay xuống, Junsu rất thuần thục dọn dẹp giúp Jaejoong.

“Vậy thì sao? Hay là tôi kéo Park Yoochun tới cho cậu vui vẻ một chút?” Jaejoong chống tay xuống bàn, hai mắt nhìn chằm chằm Junsu. “Tôi chính là không muốn nghe cậu ta nhao nhao lên mới đến chỗ cậu, cậu đừng có quấy rầy tôi.”

“Yên tâm, thân là PR, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp đấy.” Đưa đồ uống đã pha chế xong cho Jaejoong, Junsu cười đáng yêu nhìn cậu. “Hơn nữa, cậu đang khó chịu, tôi không có hứng thú trêu chọc cậu.”

Junsu nói rất trực tiếp, Jaejoong nghe vậy nở nụ cười.

“Không hổ là người mà tên Park Yoochun kia thích, cậu thông minh hơn rất nhiều người.”

“Thích?” Như thể nghe truyện tiểu lâm, Junsu cúi đầu cười yếu ớt. “Tôi không phải người anh ấy thích, tôi và anh ấy chỉ là tình nhân thôi, đâu có yêu đương gì...”

Câu cuối cùng, Junsu nói rất nhỏ khiến cho Jaejoong không nghe thấy gì, chỉ có mình Junsu biết rõ....

“Phiền chết rồi, sao mọi người đều tìm tôi gây phiền phức vậy. Tôi có chọc ai đâu.” Một ngụm uống hết ly nước Junsu pha cho mình, Jaejoong ngả ra ghế salon, mệt mỏi ập đến khiến cậu nhắm mắt lại.

Thấy Jaejoong đã hoàn toàn thả lỏng, Junsu cũng không có ý hỏi nhiều, tìm chỗ đứng cho Jaejoong, đúng lúc đó, điện thoại đột nhiên reo khiến cho cậu bật cười.

“Thật là đúng lúc, anh gần máy giám thị trên người tôi à?”

“Đúng lúc cái gì?” Nắm tay lái, lông mày Yunho không khỏi nhíu lại.

Ngồi một bên nhìn Jaejoong đã ngủ, Junsu khẽ quay đầu. “Người lần trước anh không gặp được vừa mới tới chỗ tôi, anh liền gọi điện thoại, đây không phải là đúng lúc sao?”

“Cậu nói... Kim Jaejoong?” Cố ý dùng giọng điệu lạnh nhạt nhưng mắt Yunho đã có ý cười.

“Uh, anh muốn tới sao? Để anh gặp cậu ấy luôn, lúc ấy anh sẽ biết, hai người giống nhau thế nào.” Junsu không biết rõ mọi chuyện vẫn muốn Jaejoong và Yunho gặp mặt một lần.

“Được, nói chỗ cậu làm đi a...”

Rất giống sao?

Yunho không phủ nhận, Kim Jaejoong quả thực có nét đặc biệt như lời Junsu nói, rất giống với hắn.

Cũng bởi vì thế, hắn lại càng muốn tiếp cận cậu.

Kim Jaejoong, cậu tựa hồ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay tôi, đúng không...

Nửa mê nửa tỉnh, Jaejoong tựa hồ ngủ không sâu.

Đây là thói quen của cậu, từ lâu đã như vậy.

Từ khi cậu hiểu chuyện đến nay, trước lúc bị đưa về ngôi nhà kia, cậu chưa từng ngủ trọn vẹn một giấc nào, cho dù có, cũng là khi cậu bị đánh bất tỉnh.

Người ta nói, chuyện xảy ra khi còn bé, đến lúc trưởng thành sẽ quên, cậu chỉ muốn nói, điều này căn bản là chó má!

Nếu không, vì sao cậu chưa từng quên chuyện đó...

Không yên ổn xoay người, cảm giác được trên người có cái gì rơi xuống, sau đó lại được nhặt lên, đặt trên người cậu, thanh âm rất nhỏ cộng thêm động tác nhu hòa đều khiến Jaejoong cho rằng đó là Yoochun, theo bản năng nhíu nhíu mày, gọi cái tên quen thuộc.

“Yoochun...”

Nhướn lông mày, nghe Jaejoong vô ý thức gọi một cái tên, quay qua nhìn Junsu đang gọt táo bên cạnh, nở nụ cười, nhưng lại là nụ cười châm chọc.

“Cười cái gì?” Trùng mắt nhìn nụ cười trên mặt hắn, Junsu từ trong lòng cảm thấy rất chán ghét. “Cậu ấy và Yoochun rất thân thiết, không được sao?”

“Đừng cho là trí nhớ của tôi không tốt, lần trước Park Yoochun đã từng nói, người gã yêu chính là cậu ta, không phải sao?” Nhìn đôi mắt nhắm chặt nhưng vẫn tản mát nét đáng yêu, hắn cười khiêu khích. “Đây là lý do cậu muốn giới thiệu cậu ta cho tôi?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ đơn giản là thấy hai người rất giống nhau nên mới giới thiệu thôi.” Tránh né ánh mắt Yunho, Junsu cười yếu ớt. “Anh không phải cũng thấy rất hứng thú với Jaejoong sao?”

“Nếu như tôi nói cho cậu biết, Park Yoochun đã cảnh cáo tôi cách xa Jaejoong một chút, đừng đụng vào cậu ta, liệu cậu có còn nghĩ như vậy không?” Không phải là có mục đích gì, Yunho chỉ đơn thuần nói ra sự thật.

Có lẽ, hẳn muốn thăm dò phản ứng của Junsu...

Dừng động tác lại, cầm quả táo đã gọt một nửa, Junsu cúi đầu, lộ nụ cười khó hiểu.

“Nghĩ hay không đâu phải tôi có thể quyết định, Yoochun anh ấy quan tâm Jaejoong thế nào, tôi rất rõ ràng, cho nên, Yunho, đừng đụng vào cậu ấy.” Tán thành ý của Yoochun, Junsu chỉ đơn giản nói vài từ với Yunho.

“Giới thiệu cho tôi, rồi lại muốn tôi đừng đụng vào cậu ta, Junsu, sao cậu lại mâu thuẫn thế?” Vươn tay nâng mặt Junsu lên, Yunho bắt buộc Junsu nhìn hẳn. “Đây không phải là Kim Junsu mà tôi biết, từ lúc gặp Park Yoochun, cậu sao vậy?”

Nhìn ánh mắt tràn ngập thăm dò của Yunho, Junsu chậm rãi rũ mắt, đưa quả táo trên tay cho Yunho.

“Còn chưa gọt xong, bắt quả ăn trực tiếp cũng có hương vị rất khác biệt.”

Là ám chỉ điều gì?

Là nói, quan hệ của cậu cùng Yoochun không hề tốt đẹp, nhưng dùng một phương thức khác để giải thích, cũng có thể tiếp nhận sao?

Hay chỉ đơn thuần không muốn Yunho nói tiếp...

Đang lúc Yunho do dự có nên nhận quả táo hay không, hơi liếc sang bên phải liền bật cười, quay mặt sang, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu người khác.

“Đã tỉnh rồi mà không ngồi dậy, cậu muốn xem cái gì vậy, Kim Jaejoong?”

Yunho nói khiến cho Junsu theo bản năng quay mặt lại, chỉ thấy Jaejoong vốn ngủ say đang mở to hai mắt, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Yunho, ánh mắt như vậy, ngay cả Junsu cũng cảm thấy không bình thường.

Lưỡng lự nhìn Jaejoong, để dao xuống, Junsu cuối cùng lại dừng mắt trên người Yunho.

“Hai người gặp nhau rồi hả?” Khẩu khí như vậy, nếu nói Yunho là lần đầu gặp Jaejoong, ai cũng sẽ không tin, huống chi, Junsu hiểu rất rõ Yunho.

Nếu không phải có quen biết, Yunho sẽ không chủ động chào hỏi!

“Ở trường học, hôm nay lúc tôi đi báo danh thì đã tình cờ gặp mặt rồi, chỉ là không biết cậu ta chính là Kim Jaejoong mà cậu nói.” Nói rất mạch lạc, Yunho không chút chột dạ. “Đúng không, hội trưởng hội học sinh?”

Tình cờ gặp mặt thôi à.... Tên họ Jung kia, anh diễn giỏi thật!

Trong lòng khinh thường nhẹ xùy một tiếng, ngồi dậy, tùy ý để cho chân rơi xuống đất, híp mắt cười, Jaejoong không phải nhằm vào Yunho, mà là Junsu.

“Anh ta chính là người mà Yoochun nói cậu muốn giới thiệu cho tôi? Tình nhân cũ của cậu?” Không hề sửa những lời Yoochun nói với cậu, dù biết sẽ chọc giận Junsu, Jaejoong cũng không sợ.

Không phủ nhận suy đoán của Jaejoong, Junsu chỉ nở nụ cười đáng yêu. “Tôi đã quên, Yunho trở về là để hoàn thành chương trình học, lại học cùng trường với cậu, gặp nhau là chuyện bình thường, xem ra, tôi đang làm điều thừa rồi.”

10. Đam Mỹ - Chương 10

“Tôi chỉ là hiếu kỳ, giới thiệu tôi với anh ta, cậu được cái gì?” Vuốt mái tóc có chút rối, Jaejoong cầm cốc nước trên bàn lên uống.

“Không biết.” Nhún vai, Junsu bỏ qua vấn đề này.

Thấy biểu lộ của Junsu, ánh mắt của Yunho càng thêm hàm ý, thật sự không biết, hay là đang trốn tránh nguyên nhân thực sự, ngoài Junsu ra, ai cũng không có đáp án.

“Thực nhàm chán, bất quá ít nhất tôi ngủ được một giấc.” Vứt một chồng tiền lại, Jaejoong đứng dậy định chạy, chỉ có điều mới đi vài bước, tay Jaejoong đã bị Yunho kéo lại.

Nhìn nhau, khiêu khích ẩn chứa trong ánh mắt e rằng khó có thể xem nhẹ, tia điện mãnh liệt bắn ra, tựa hồ chỉ có Yunho cùng Jaejoong mới hiểu rõ sự kiêu ngạo cùng hiếu thắng của cả hai.

“Ngày mai, gặp lại ở trường học.”

Một câu tạm biệt rất bình thường, Yunho nói ra, lại khiến cho Jaejoong nhíu lông mày, hất tay Yunho, hừ nhẹ một tiếng như lời đáp trả.

Nhìn bóng lưng Jaejoong đóng cửa rời đi, Junsu như thể gặp được một Jung Yunho khác, không nói gì đến bề ngoài, khí chất của Jaejoong, thật sự rất giống Yunho...

“Nếu như muốn lợi dụng tôi để cho Park Yoochun hết hy vọng, Junsu, trò chơi này cậu không có khả năng thắng đâu.” Thanh âm Yunho chậm rãi vang lên trong không khí, mang theo khuyến bảo, cũng mang theo cảnh cáo, nói rõ hẳn hiểu Junsu thế nào.

Không phải không hiểu, chỉ là không nói ra thôi...

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, Yunho, đừng coi tôi đáng sợ như vậy, từ trước tới nay đã bao giờ tôi điều khiển được anh đâu?” Junsu vô hại cười.

“Cậu không điều khiển tôi, cậu chẳng qua là biết thời biết thế, để tôi đi trêu chọc Kim Jaejoong... Việc này liên quan đến danh dự của tôi và cả cậu ta, cậu hiểu rất rõ tôi mà.” Dùng tay nâng mặt Junsu, Yunho nhẹ nhàng bóp chóp mũi cậu. “Nếu như tôi muốn Jaejoong, không phải Park Yoochun sẽ thuộc về cậu sao, tôi có nên làm như vậy vì cậu không...”

“Yunho, anh cho rằng tôi có bản lĩnh gài bẫy anh sao? Đừng quên, anh là Jung Yunho.”

Nhẹ nhàng cong khóe miệng, Yunho đưa mắt nhìn thẳng vào hai mắt Junsu, hết thấy quá khứ tựa hồ đang hiện rõ trước mặt, không phải yêu, chỉ thuần túy là nhu cầu thân thể, lại đối lấy, sự thấu hiểu lẫn nhau của hắn và Junsu...

“Chính bởi vì tôi là Jung Yunho, cho nên, Junsu, người thông minh đưa ra đề nghị chia tay trước, không phải là cậu sao...”

Hiểu rõ hẳn sẽ không yêu thật lòng, cũng hiểu rõ hẳn tuyệt không phải là người yêu cậu, lựa chọn rời đi cắt đứt quan hệ này, thường là người thông minh.

Mà Junsu, chính là người thông minh như vậy.

Cũng bởi vì quá mức thông minh, mới hi vọng hai người giống nhau gặp nhau...

“Tôi không lợi dụng anh, thật sự, tôi chỉ là muốn xem, anh có thể có ngày yêu thương ai đó không...” Giọng nhàn nhạt, Junsu nói ra ý nghĩ trong lòng.

Cho nên cậu chọn Kim Jaejoong, một người giống Yunho, người không dễ dàng nghe lời.

Giống như Long thời xưa, Junsu chỉ là muốn tìm ra, Nghịch lân thuộc về Jung Yunho mà thôi...

Nội quy trường học, từ trước đến nay đều không được Jaejoong để vào mắt, mà trường học cũng chưa bao giờ dám can thiệp vào cậu quá nhiều.

Dù sao, chẳng có người nào muốn đắc tội với người quyền tiền cả.

Cứ như vậy, Jaejoong được hưởng đặc quyền khác với các học sinh còn lại, hơn nữa không ai dám lên tiếng, người bình thường ngoại trừ người thích cậu, thì đều e ngại cậu...

“Jaejoong, lát nữa, hội học sinh sẽ họp, cậu nhớ tới đấy.” Han Kyung dặn dò Jaejoong qua điện thoại.

“Tôi biết rồi, chờ tôi giải quyết xong việc ở đây thì sẽ đến.”

“Thái độ đừng quá cố chấp, bọn họ động thủ, cậu không có ưu thế đâu.” Nghe Jaejoong nhắc tới chuyện này, Han Kyung không quên nhắc nhở cậu.

“Tôi sẽ cố.” Trả lời Han Kyung qua loa, Jaejoong lập tức kết thúc cuộc nói chuyện, ném di động sang ghế phụ lái, mặc kệ nó kêu liên tục cũng không thêm tiếp.

Lái xe vào trong bãi đỗ xe dành riêng cho giáo viên, không hề sợ hãi, Jaejoong nghênh ngang đi vào trong sân trường, không vào phòng học mà theo mấy học sinh xấu thoát nhìn không để chọc ra sân vận động.

“Kim Jaejoong, mày đừng có khinh người quá mức.” Một học sinh nam cầm đầu, xông lên quát Jaejoong.

“Tao không hiểu ý của mày.” Nhìn đồng bọn của tên kia khóa cửa sân vận động lại, không cần hỏi, Jaejoong cũng đoán được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. “Muốn đánh tao thì trực tiếp đánh đi, không cần phải tìm lý do.”

Gần đây sao nhiều chuyện phiền toái vậy nhỉ?

Phiền chết rồi...

“Mẹ nó, mày là cái thái độ gì vậy? Đừng tưởng rằng thằng ba mày quyền tiền cho trường, mày lại là hội trưởng hội học sinh thì bọn tao sẽ sợ mày, nếu không phải mày xen vào việc người khác, chuyện bọn tao bán thuốc ở trường học sao có thể bị lộ?”

“Thế thì sao? Đòi tiền? Hay là muốn đánh tao một trận cho hả giận?” Xem thường nhìn bọn họ bắt đầu bao vây cậu, Jaejoong không hề sợ hãi. “Bất quá không sao cả, chọn cái nào cũng đều giống nhau, bọn mày bị đuổi học là việc định sẵn rồi.”

“Kim Jaejoong!” Nghe thấy khẩu khí Jaejoong vẫn ngang tàng như trước, tên học sinh kia sao còn có thể nhịn được?

Giận giữ gầm lên, tên đó cùng đồng bọn của mình vung nắm lao tới Jaejoong, cậu ra sức né tránh đòn của bọn họ, Jaejoong không phải chưa từng gặp qua tình huống một chọi một nhóm, nhưng tình huống hôm nay lại không giống!

Chết tiệt, lại mang theo cái kia...

Trùng mắt nhìn cây gậy trên tay một người, lòng Jaejoong càng khó chịu, cộng thêm bức xúc ngày hôm qua, khiến cho cậu tức giận. Trái ngược với vẻ ngoài có phần nữ tính của mình, từng cú đấm của Jaejoong đều đủ lực mười phần, khiến cho những tên kia giật mình.

“Mẹ nó! Cứ xông lên cho tao, tao không tin nó chống được!” Tên dẫn đầu ra lệnh một tiếng, những người khác liền làm theo.

Từng người đều nhắm vào tay chân cậu mà đánh, Jaejoong không ngừng đánh, cũng đã bắt đầu trốn, chính là không ngờ tới đối phương sẽ dùng chiêu dê hèn, chọn ngày sân vận động đang bảo trì sửa sang lại nền đất rất khó chạy.

“Bắt lấy nó cho tao!” Lúc Jaejoong né cú đấm liền bị người bắt được tay, đang định giãy dụa thì tay kia cũng bị bắt lấy.

Đợi đến lúc phục hồi tinh thần, Jaejoong đã bị hai tên đè xuống, ép nhìn lên phía trước, chỉ thấy tên cầm đầu cầm một cây gậy vung vẩy, nở nụ cười khiến người ta chán ghét.

“Đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn tao, tao cảm thấy rất buồn nôn đấy!” Jaejoong đã từng gặp ánh mắt này rất nhiều, chỉ là toàn bộ đều là ánh mắt mấy tên bạn trai của ả Kim Ji Jin kia, cậu cũng không nhớ rõ mình đã gặp nó bao lần nữa...

Đó là ánh mắt tràn ngập dục vọng...

“Người khác nói Kim Jaejoong mày rất xinh đẹp, tao vẫn không tin, nhưng hôm nay nhìn kỹ, mày quả thực còn đẹp hơn con gái.”

“Vậy thì sao? Mày muốn đè tao, hay là muốn đập nát khuôn mặt này?” Nở nụ cười trào phúng, Jaejoong tuyệt không quan tâm mình có ở trong tình huống bất lợi hay không. “Mặc kệ mày chọn cái nào, chỉ cần tao ra khỏi nơi này, mày chết chắc rồi.”

“Thằng nhãi!” Một tiếng gầm nhẹ, tên cầm đầu hung hăng tát Jaejoong một cái, vết ửng đỏ in trên da thịt trắng nõn của Jaejoong lại đặc biệt gây chú ý.

Không vì đau nhức mà cúi đầu, Jaejoong ngược lại quật cường ngẩng mặt, cao ngạo nhìn tên cầm đầu.

“Cú đấm của mày cũng không tệ lắm, giúp tao một việc, tao sẽ để chúng mày yên ổn ở trường đến khi tốt nghiệp, cũng sẽ không tìm chúng mày gây phiền toái.” Bị đánh một cú nhưng lại khiến cho Jaejoong trở nên mình mẫn hơn.

11. Đam Mỹ - Chương 11

Mượn lực điều khiển lực, chiều này tựa hồ là một lựa chọn khá ổn...

“Cái gì?” Không rõ Jaejoong đang muốn chơi trò gì, tên cầu đầm cầm gậy chọc vào ngực Jaejoong. “Kim Jaejoong, mày đang coi bọn tao là lũ ngu ngốc mà trêu chọc sao?”

“Không có ah, chỉ là làm một cuộc giao dịch thôi.” Nhìn ánh mắt bán tín bán nghi của tên kia, Jaejoong nở nụ cười. “Bọn mày giúp tao xử lý một học sinh mới, tao giúp bọn mày ở lại trường học, thế nào?”

“Học sinh mới?” Bọn chúng nhìn nhau, tên cầm đầu bảo người thả Jaejoong ra. “Mày có phải đang nói, Jung Yunho không?”

“Bọn mày biết tên đấy?” Xoa xoa tay bị đau, việc những tên này biết Yunho khiến cho Jaejoong có chút kinh ngạc.

“Nói nhảm, Yunho là người bọn tao không thể trêu chọc, chẳng có ai ngu ngốc đi đắc tội chính đại ca của mình cả!”

Đại ca!?

Không đợi Jaejoong phản ứng với lời hấn vừa nói, tên kia đã vung mạnh cây gậy phang vào người Jaejoong, một cú đánh hết sức, khiến cho Jaejoong gập người lại ôm bụng, lại một gậy khác vung đến gần mặt, may mắn Jaejoong nhanh hơn, tuy không bị đánh trúng nhưng vẫn không tránh được những cú đấm của người khác.

Jung Yunho, anh rốt cuộc là người như thế nào?

Đáng giận...

Cẩn rằng, Jaejoong ra sức liều mạng ngăn cản những cú đánh không ngừng vung tới, tìm một cơ hội phản công, cậu không phải dạng người ngoan ngoãn để người khác đánh, đánh ngã mấy tên, lại nhận được mấy cú đấm, vừa kêu lên một tiếng, một cú đánh mạnh mẽ nhắm vào bụng cậu khiến Jaejoong không chịu nổi ngã xuống.

Tên cầm đầu giơ tay lên nhắm ngay mặt Jaejoong, vung mạnh muốn quật gậy vào đầu cậu, Jaejoong nhắm mắt lại nhưng đợi mãi không thấy đau nhức, mở mắt ra, chỉ trên mặt tên kia cũng tràn đầy thần sắc kinh

hoàng khó giấu, cây gậy bị ném sang một bên, mà người trước mặt cậu, rõ ràng là vừa bị đánh, môi đang chậm rãi chảy máu...,

“Jung... Yunho?” Jaejoong nhíu lông mày, nhìn kẻ vừa đỡ cho cậu một gậy...

“Đại ca, anh không sao chứ? Thật xin lỗi, em không phải cố ý...” Tên gập rúc rồi muốn giải thích, lại bị Yunho dùng ánh mắt ngăn cản.

“Về trước đi, chuyện này tao sẽ xử lý, về sau đừng có tìm Jaejoong gây phiền phức, cút!”

Trùng mắt nhìn đám học sinh xấu bị Yunho quát tháo hỗn loạn chạy đi, Jaejoong mới sức nhớ tới mình, nhưng thân thể đau nhức khiến cho cậu không cách nào đứng dậy được, đúng lúc đó, một đôi tay ôm lấy cậu.

“Đây là ý gì vậy? Tôi không phải con gái!” Phát hiện động tác của Yunho, sắc mặt Jaejoong tối sầm đi.

“Tôi biết rõ, nếu cậu là con gái, tôi đã để cho bọn họ tiếp tục, thậm chí là dè cậu.” Nói lời thật lòng, Yunho căn bản không sợ sẽ hù dọa Jaejoong.

Nheo mắt lại, nhìn kỹ bên sườn mặt của Yunho, Jaejoong an phận để cho hắn ôm, ánh mắt cậu vẫn không hề dứt đoạn.

“Jung Yunho, anh với bọn họ là quan hệ gì?”

“Không phải bọn họ gọi tôi là đại ca sao?” Yunho cười thản nhiên.

“Là anh bảo bọn họ tới trường bán thuốc sao?” Ánh mắt Jaejoong sâu thêm vài phần.

“Tôi tới trường học báo danh xong mới biết bọn họ bán thuốc tại đây, tôi không cố ý làm cho cậu khó xử, tôi chỉ là có hứng thú với cậu.”

“Anh là người như thế nào?”

Nhìn Jaejoong, Yunho giảm thấp thanh âm, dán vào tai Jaejoong, chậm rãi phun khí. “Một người rất nguy hiểm, thế nào, muốn nhận thua sao?”

Nhận thua?

Không có cửa đâu cưng!

Tùy ý để Yunho ôm cậu đi tới phòng y tế trong trường, Jaejoong trầm mặc suốt, lúc Yunho đặt cậu xuống giường bệnh, cậu ngay lập tức nắm chặt lấy cổ áo Yunho ——

“Giúp tôi đỡ một gậy, tôi cũng không cảm kích anh đâu, Jung Yunho!”

Cười to, tỏ vẻ hắn hiểu rõ, một giây sau, Yunho đã hôn Jaejoong đến trời đất quay cuồng...

Nụ cười khiêu khích, cũng là nụ cười hiểu rõ của hắn với Jaejoong.

Có khi, phải nói là do hai người họ giống nhau quá mức, biết rõ sẽ nói như vậy...

Chưa bao giờ cần cảm kích, nếu đối phương làm như vậy lại khiến cho họ cảm thấy quá mức đối trá, nếu như được chọn, hai người vẫn thích hưởng thụ cảm giác đối địch hơn.

Ít nhất, làm như vậy, sẽ không khiến hai người bị tổn thương...

Lưỡi quấn lấy nhau, cảm giác ướt át cùng từng đụng chạm kích thích mọi giác quan, Jaejoong không phải chưa từng hôn, nhưng nụ hôn kịch liệt như vậy là lần đầu tiên.

Trong miệng Yunho tản ra mùi máu nhàn nhạt, lại càng khiêu khích dục vọng mãnh mẽ của hai người.

Khác hẳn với nụ hôn thị uy của cậu với Yoochun, Yunho liên tục tàn sát bờ môi cùng với khát vọng bá đạo, hô hấp của Jaejoong ngày càng dồn dập, ngực cậu cũng phập phồng kịch liệt hơn, lúc môi dời đi, tay Yunho liền tiến vào trong lồng ngực của Jaejoong, vừa mới di động, liền nghe thấy tiếng rên nhẹ vì đau nhức của Jaejoong.

Không cần hỏi nhiều, Yunho trực tiếp giật cúc áo đồng phục cậu ra, ngực tuyết trắng lộ ra trước mặt hắn, vết bầm nhàn nhạt khiến cho Yunho nhíu chặt lông mày.

Nhìn Jaejoong vì nụ hôn vừa rồi mà trong mắt ngập sương mù, Yunho cắn lên cổ cậu một cái, đau đến mức khiến cho Jaejoong phục hồi tinh thần mở mắt trừng hắn.

Jaejoong chưa từng thích để người khác đụng chạm, bởi vì trong trí nhớ của cậu, đây là đại biểu cho một trận đòn hoặc dục vọng chiếm đoạt.

Không có thiện ý, không có ôn nhu, chỉ có hết lần này đến lần khác tổn thương.

Cho nên, lúc Yunho cắn cậu, khơi gợi lại trí nhớ của cậu, cũng làm cho cậu không cam lòng yếu thế cắn lên môi Yunho!

Nhịn đau nhức khi bị cậu cắn đến chảy máu, Yunho không hề tức giận, ngược lại còn cười vui vẻ hơn, dùng sức một cái đè Jaejoong xuống giường, nhìn mái tóc đen của cậu tán loạn trên giường trắng tinh, trong ngực Yunho liền bùng lên ngọn lửa dục vọng mãnh liệt...

Ngọn lửa này lan tỏa, chiếm lấy hai mắt của Yunho. Hắn đưa tay lướt qua nơi Jaejoong bị thương, thăm dò phản ứng của cậu, thuận thế trượt vào trong quần của Jaejoong.

Nhếch môi, Jaejoong không ngăn cản Yunho, chỉ đến khi tay Yunho đụng vào hạ thân cậu, Jaejoong liền dùng đầu gối chạm vào chỗ nóng rực của Yunho, nhẹ nhàng ma sát.

Đây là có ý gì, bọn họ đều hiểu, hoặc đều không hiểu.

Yunho khẽ cười nhìn Jaejoong, dán tai lên môi cậu, phun khí, khiến cho thần kinh mẫn cảm của Jaejoong liền khẽ rung lên.

Đã bắt đầu, thì không cách nào dừng lại được.

Lè lưỡi liếm lên mạch đập chỗ cổ Yunho, khiêu khích dục vọng của hắn, Jaejoong có thể cảm nhận được tay Yunho đã bắt đầu chậm rãi chuyển động, tựa như lần hắn làm với cậu trong ngõ hẹp, chỉ có điều lúc này, đầu ngón tay Yunho lại càng nhu hòa hơn.

Cảm giác phân thân Jaejoong dần dần sưng lên, dưới tay Yunho chậm rãi biến lớn, phồng lên dưới lớp quần, lúc Jaejoong phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, Yunho đã kéo quần vào đồ lót của cậu xuống, để vật phần khởi ở bên trong có thể giải thoát khỏi trời buộc.

Không khí hơi lạnh khiến cho phân thân khẽ rung rung, giống hệt một món đồ chơi nho nhỏ, kìm nén cảm giác xấu hổ, Jaejoong thấy Yunho dùng ngón tay treu đùa tính khí của cậu, muốn quay mặt đi, Yunho lại không cho phép.

Ngón tay rời khỏi phân thân Jaejoong, tiến vào trong miệng cậu, là thăm dò, cũng là khiêu chiến của hắn với Jaejoong.

Jaejoong ngừng rên rỉ, đây là cơ hội cuối cùng mà hắn cho cậu.... Jaejoong đã hiểu được ý của Yunho, nhìn chằm chằm ánh mắt cuồng vọng như thể sẽ chiếm đoạt toàn bộ người khác, nuốt một ngụm nước miếng, lựa chọn phối hợp động tác của hắn.

Muốn chơi thì chơi tới cùng, đặt cược ván này, tôi sẽ không thua anh đâu.

Từ lúc đó, tôi đã tự nói với mình, không được dễ dàng cúi đầu trước anh...

Liếm láp ngón tay Yunho, Jaejoong nở nụ cười, liền hít một hơi, vì Yunho đã dùng khoang miệng ấm áp của mình bao bọc lấy bên dưới của cậu, hàm răng khẽ trượt, đầu lưỡi liếm láp khiến cho Jaejoong nhịn không được bật tiếng rên rỉ.

“Uh.... Đợi chút... a....” Đưa tay lên che miệng, dù rất muốn rên rỉ nhưng Jaejoong không chịu để cho bất kì tiếng nào thoát khỏi miệng.

Bộ dáng không chịu thua, quả nhiên rất mê người ah...

Nhìn Jaejoong nhăn nheo, Yunho nở nụ cười, rời khỏi chỗ phản khởi của Jaejoong, đầu lưỡi lướt dọc theo vật kia, dừng lại ở lòng bàn tay cậu, khẽ liếm, khiến cho Jaejoong không tự chủ được mà xấu hổ khi hiểu được ý của hắn.

Dám cười cậu...

Cảm xúc phần nộ tràn ngập, Jaejoong buông tay của mình, có chút thô lỗ mà vung về nắm chặt quần Yunho, học cách Yunho làm với cậu, kéo quần áo ngăn cách xuống, phân thân của Yunho đã sưng huyết từ lâu nhẩy ra khiến cho người khác phải xấu hổ.

Nhìn tính khí của mình rõ ràng nhỏ hơn của hắn, Jaejoong có chút do dự, lần trước không nhìn kỹ, chỉ dùng tay không có cảm giác rõ ràng như thế này, tận mắt nhìn, khiến cho Jaejoong lại càng thêm không phục.

Dựa vào cái gì đều là đàn ông, tên này lại lớn hơn cậu?

Cái này không phải rất bất công sao...

Híp mắt, Jaejoong như trả thù dùng sức nắm chặt vận mệnh của Yunho, khiến cho Yunho thò tay ngăn cản cậu.

“Chỉ dùng miệng thôi, không cần cậu làm cho tôi tuyệt hậu.” Trong mắt Yunho hiện lên đầy vui vẻ, như thể nắm rõ tâm tư của Jaejoong trong lòng bàn tay.

“Miệng thì miệng, cho rằng tôi không làm được sao?” Bướng bỉnh đáp trả, Jaejoong cắn răng, há to miệng, có chút gian nan ngậm lấy vật cực đại của Yunho.

Nhiệt độ nóng bỏng khiến cho cậu có chút không thích ứng, cộng thêm đây là lần thứ nhất giúp người đàn ông khác làm việc này, biểu tình của Jaejoong không khỏi toát ra chút khó chịu, cau mày, học động tác của Yunho, lắc lư đầu, lấy đầu lưỡi quần, mong muốn để cho dục vọng của Yunho tăng thêm.

Nói thật, kỹ thuật của Jaejoong không được tốt lắm, nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp của cậu đỏ ửng lên, cố gắng để phân thân của hắn vào trong miệng, lại khiến cho Yunho nhiệt huyết sôi trào từ tận đáy lòng, ngứa đầu lên, phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Chỉ cần là đàn ông đều hiểu đây là có ý gì, Jaejoong đè nén cảm giác thẹn thùng xen lẫn hưng phấn trong lòng, nắm lấy hai túi thịt non mềm, xoa nắn, khiến cho lửa dục vọng tràn ngập trong hai mắt Yunho.

Phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, tay Yunho bắt đầu không an phận vuốt ve lưng Jaejoong, ngay lúc Jaejoong còn chưa kịp phản ứng xem hắn định làm cái gì, tay Yunho đã suồng sã trượt vào giữa hai chân cậu, trực tiếp chạm vào da thịt mềm mại không chút che đậy!

Giật mình nhận ra ý đồ của Yunho, Jaejoong rời khỏi phân thân của hắn, muốn ngăn cản, một giây sau, giữa móng liền truyền đến cảm giác căng tức khó chịu, không cần hỏi, Jaejoong cũng biết Yunho làm cái gì.

Cậu muốn giây dựa, lại bị Yunho đè xuống, dùng đùi giữ chặt, ngón tay cũng chậm rãi chuyển động trên cơ thể cậu.

“Jung Yun.... Anh dừng tay cho tôi... Đau...” Nhịn không được cảm giác đau đớn khi bị xâm nhập, Jaejoong theo bản năng kêu lên.

“Thả lỏng, cậu sẽ thấy thoải mái thôi, cứ cảm nhận đi, giống với lần cậu bắn ra trong tay tôi ấy...”

“Anh rút... Ah...”

Jaejoong muốn mắng người, lại không chống cự nổi ngón tay của Yunho, nhất là lúc Yunho gợi lại kí ức kia, cảm giác như vậy, kích thích như vậy, đều khiến cho toàn thân Jaejoong bất giác khô nóng.

Đồng thời cũng làm cho cậu dần dần quên đau nhức, bắt đầu cảm nhận khao khát nguyên thủy nhất của thân thể, ngay cả tính khí cũng trở nên lớn thêm vài phần...

Nằm ở dưới thân người đàn ông khác, bị người ta vuốt ve, đây là chuyện mà từ nhỏ đến giờ Jaejoong chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải.

Cho dù có người đàn ông nào muốn lấy lòng cậu, Jaejoong đều dùng sự chán ghét cùng chống cự mà đáp lại, chỉ có Jung Yunho, cho dù cậu theo bản năng phản kháng, nhưng lại không bài xích việc bị hắn đối xử như vậy...

Đây là vì cái gì?

Là vì cậu thật sự không chịu thua?

Hay là, cậu và hắn có hứng thú giống nhau, khiến cho cậu, bất giác muốn khiêu khích?

Nghi hoặc hiện lên liên tiếp trong đầu, Jaejoong chưa kịp hồi thần đã bị Yunho khơi dậy khoái cảm, lúc cậu lấy lại tinh thần nhìn Yunho thì đã cảm thấy ngón tay hắn đang dò xét đi vào bên trong!

“Ah.... Jung... Đây là phòng y tế...” Tia lý trí cuối cùng sót lại nhắc nhở Jaejoong phải ngăn cản ý đồ của Yunho.

“Vậy thì sao? Các thầy cô đang họp mà. Thân là hội trưởng hội học sinh, cậu hẳn phải rõ hơn tôi chứ.” Yunho cũng không quên chuyện mà hắn nghe được lúc đi ngang qua phòng giáo viên.

Cắn chặt môi, Jaejoong hoàn toàn không có cách nào phản bác Yunho, thật sự là cậu biết rõ, cũng hiểu được, trong lúc họp, trừ khi có việc cấp bách thì sẽ không có ai đến phòng y tế cả...

“Bắt tôi dừng lại bằng cách này là vô dụng đấy.” Nở nụ cười, Yunho phảng phất như nhìn thấu tâm tư Jaejoong. “Trừ phi, cậu muốn nhận thua?”

Thua.... Nghe Yunho nói từ cậu không thích nhất, mà Jaejoong nhanh chóng nhú lại, trừng mắt nhìn hắn, tính kiên nhẫn thúc giục Jaejoong ôm lấy cổ Yunho.

“Anh nói ai nhận thua? Muốn đề thì đề a, nói không chừng, anh có khi còn không có năng lực khiến tôi thoải mái!” Tuy rằng mạnh miệng nhưng thân thể Jaejoong lại bất giác tỏa ra hương vị trúc trắc.

Quả nhiên rất giống hắn, không hề dễ dàng cúi đầu, nhưng tiếc là chưa đủ kinh nghiệm.

Đầu ngón tay mạnh mẽ đâm vào, liên tục khiêu khích khiến Jaejoong khó chịu, cảm giác Yunho từ phía sau dán lên tai cậu, Jaejoong muốn né tránh, lại khiến cho môi Yunho đặt lên cổ cậu.

Nụ hôn như có như không kích thích mọi giác quan của Jaejoong, mỗi lần đều như khảo nghiệm cậu, Jaejoong giãy dụa, chẳng những không khiến cho Yunho dừng tay lại, ngược lại càng làm cho hắn hiểu cậu đang khó chịu, ngón tay chuyển động liên tục, đồng thời không ngừng dùng chân ma sát phân thân Jaejoong...

“Uhhmm... Anh đến cùng... Ah... Muốn chơi cái gì...” Jaejoong không hiểu, nếu như Yunho thật sự muốn thương cậu, vậy trực tiếp làm luôn đi, sao còn diễn trò như vậy làm gì?

Cậu chán ghét, cảm giác quái dị này, khiến cậu dường như không nhận ra chính bản thân mình.

“Tôi sợ cậu đau a, thả lỏng người ra đi...” Gặm cắn tai Jaejoong, phát hiện cơ thể Jaejoong khẽ run run, ngón tay Yunho càng tàn sát bừa bãi.

Vươn ngón tay đâm sâu dò xét bên trong, nội bích non mềm bên trong Jaejoong cũng dần dần thích ứng với Yunho, bắt đầu có phản ứng lại, ngón tay Yunho bị hút chặt lấy, khiến cho Jaejoong kìm không được tiếng rên rỉ.

“Thật thoải mái a...” Dán lên người Jaejoong, để Jaejoong cũng có thể tình tường cảm nhận khát vọng cực đại của hắn, Yunho ngậm lấy ngón tay cậu, thè lưỡi liếm lên đầu ngón tay hắn, rồi lại dẫn dắt bàn tay còn vương đầy nước bọt cầm lấy cái của hắn.

Đã có kinh nghiệm lúc trước, Jaejoong đại khái hiểu Yunho muốn cậu làm gì, phối hợp vươn tay bao lấy phân thân, tiếng thở dốc của hai người quanh quẩn trong phòng, cộng thêm sự đau đớn từ lúc bị đánh lúc trước, giao hòa lại, tạo thành một cảm giác không thể nói ra lời.

Jaejoong ra sức kìm nén, nhưng vẫn không khống chế được tiếng rên, nghe thấy vậy, phân thân Yunho lập tức trưởng lớn hơn, tay Jaejoong gần như không thể bao hết...

“Ah... Tay... Bỏ ra...” Liều mạng đè nén ý định đầu hàng, tính quật cường của Jaejoong khiến cho cậu không chịu nói ra lời cầu khẩn Yunho, tuy vậy khuôn mặt đỏ bừng của cậu đã làm sáng tỏ hết thấy.

Hơi thở càng ngày càng gấp gáp, phối hợp với tốc độ ma sát ngày càng mãnh liệt, tính khí có dấu hiệu chuẩn bị giải phóng, tất cả đều chứng minh Jaejoong có cảm giác mãnh liệt với những vuốt ve của Yunho, nở nụ cười, ngay trước khi Jaejoong bắn ra, Yunho rút ngón tay, nắm chặt lấy dục vọng sôi trào của cậu.

“Jung Yunho!” Không ngờ tới Yunho lại làm như vậy, Jaejoong chỉ biết mở to mắt đầy hơi nước nhìn hấn.

“Không được bắn trước, muốn ra thì cũng phải ra cùng lúc với tôi.” Chóp mũi khẽ cọ lên gương mặt nóng bừng của Jaejoong, Yunho tuyệt không quan tâm làm như vậy có bao nhiêu tàn nhẫn.

“Anh nằm mơ đi, tôi không phải nói, anh muốn thượng thì cứ việc rồi sao!” Gầm nhẹ lên, không thể giải phóng khiến cho Jaejoong ngay cả suy nghĩ cũng có chút khó khăn.

“Vấn đề là, tôi muốn cho cậu ở phía trên ah...” Ngữ khí mập mờ khiến cho người ta phải đỏ mặt, Yunho dùng sức một cái, ôm lấy Jaejoong đang nằm dưới, hai mặt nhìn nhau.

Mà trùng hợp thay, phân thân nhô cao của Yunho lại vừa vặn đặt trước cửa huyết mẫn cảm mềm mại giữa hai hông Jaejoong, nhẹ nhàng ma sát, khiến cho Jaejoong không có cách nào khắc chế sợ hãi.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm Yunho, người ngu ngốc cũng đoán được ý của Yunho, đừng nói là cậu, trong mắt Yunho đang tràn ngập dục vọng trần trụi với cậu...

“Mẹ kiếp...” Chửi thề một câu, Jaejoong nhếch môi, đang định chạy lấy người, lại không địch lại lực đạo của Yunho. “Buông tay!”

Biết Jaejoong đang có ý định tự mình giải quyết, Yunho kéo cậu lại, dí sát mặt vào cậu. “Cậu chỉ có hai lựa chọn, một là cứ chịu đựng như vậy mà đi ra ngoài, hai là làm theo lời tôi, nếu không, tôi cam đoan cậu sẽ không có cơ hội tự xử lý đâu.”

Đối mặt với sự tự tin của Yunho, Jaejoong muốn cãi lại, lại nhìn ánh mắt của hấn, bắt tri bắt giác hiểu rõ mức độ nghiêm túc trong lời nói của Yunho.

Tuy không hiểu rõ hấn, nhưng cậu biết hấn đã nói là làm được.

“Bình tĩnh, tôi sẽ giúp cậu, khiến cậu thật thoải mái...” Nhìn ra sự thỏa hiệp của Jaejoong, Yunho mềm giọng lại, lấy tay Jaejoong đặt trước cửa tiểu huyết, ngữ khí như thôi miên: “Dùng ngón tay mở rộng chỗ này, để tôi đi vào...”

Điều này đối với bất kì người đàn ông nào mà nói, tuyệt đối là một sự nhục nhã.

Thế nhưng, cho dù hiểu rõ điều ấy, Jaejoong phát hiện, cậu tựa hồ khó có thể chống cự lại lời của Yunho, trước sự dụ dỗ kia, cậu không có cách nào phản kháng...

Cụp mắt xuống, Jaejoong lựa chọn tránh đi tầm mắt của Yunho, theo lời hấn khẽ mở rộng cửa huyết, ngay lúc da thịt mẫn cảm bên trong tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, một vật cứng rắn nóng rực theo tay cậu chen vào, không đợi Jaejoong lùi lại, Yunho liền động thân một cái, khiến cho chỗ tư mật của hai người kết hợp chặt chẽ với nhau!

“A!!!...” Hét lên một tiếng, Jaejoong ngã sấp xuống vai Yunho, khoe miệng khẽ rên lên một tiếng. “Đau...”

“Không sao chứ...” Yunho sẵn sọc ôm lấy người đang giang chân ngồi trên người hấn, lấy một ít dịch thể nhẹ xoa bóp nơi hai người kết hợp.

“Đỡ chịu chưa...” Lời nói đầy quan tâm của Yunho khiến cho Jaejoong quên đi ý niệm cứng rắn, nín lấy đồng phục Yunho đang mặc trên người, rên rỉ một tiếng.

“Sẽ thoải mái thôi, tôi hứa...” Hôn lên tóc mai của Jaejoong, ngón tay Yunho không ngừng xoa nắn vị trí gần tiểu huyết, khiến cho khoái cảm xâm chiếm toàn cơ thể Jaejoong, đồng thời cũng khiến cho nội bích vốn căng cứng thả lỏng.

Vừa cảm thấy Jaejoong buông lỏng, Yunho liền nâng người cậu lên, trước khi cậu kịp phản ứng, động thân một cái, hung hăng tiếng mạnh vào trong nơi ẩm áp kia.

“Ah... Ợi... Ah...”

Không giống với cảm giác đau đớn ban nãy, khoái cảm khác thường nhanh chóng xâm nhập thần trí Jaejoong, khiến cho eo cậu không tự chủ được phối hợp với động tác của Yunho bắt đầu chuyển động.

Biết rõ đây là lần đầu tiên Jaejoong làm với đàn ông, Yunho liều mạng tự nhủ mình không được quá mức.

Nhưng vừa thấy gương mặt xinh đẹp của Jaejoong trần ngập khao khát và dục vọng, cộng thêm ánh mắt vẫn quật cường như trước, lại khiến cho Yunho không cách nào tự chủ.

Yunho đã từng lên giường với rất nhiều người nhưng không có ai giống như Jaejoong khiến hắn không cách nào khắc chế được lý trí của mình, ngay cả Junsu cũng không làm được điều đó.

Ban đầu định khiến cho cậu phải đầu hàng, vậy mà giờ đây ngay cả hắn cũng bị hãm sâu vào.

Tiếng thở dốc kịch liệt vang lên, Yunho dán lên lưng Jaejoong, bỏ đi đồng phục ngăn cách, hắn càng tình tường cảm nhận được da thịt ấm áp mịn màng của Jaejoong, đồng thời cũng khiến cho hắn càng thêm ôm chặt lấy cậu.

“Ah... Anh đừng dùng lực... Urghh... Thật khó chịu...” Dưới sự tấn công của Yunho, luật động bắt đầu trở nên ngoài tầm khống chế, tiểu huyết căng ra, đau nhức, khoái cảm ập tới liên tục khó có thể dùng từ miêu tả.

“Thả lỏng, dùng cơ thể cảm nhận... Ah, cậu thật chặt...” Theo bản năng nói lên cảm xúc chân thật, Yunho ngồi dậy, ôm lấy Jaejoong, mặt đối mặt, “Thân thể của chúng ta quả thật rất hợp nhau...”

Cẩn môi, trong mắt chứa đựng quật cường không chịu nhận thua, Jaejoong có thể nhìn thấy bóng dáng của mình trong mắt Yunho, tóc tán loạn cùng với quần áo khoác hồ ở nửa thân trên, lộ ra nét chặt vật, lại không thể nào che hết sự khao khát trong mắt.

Đó là cậu, nhưng lại là một Jaejoong mà cậu không biết.

Tuy rất khó chịu nhưng cậu muốn...

Từng đợt khô nóng trong cơ thể khiến cho Jaejoong bật ra tiếng nức nở nghẹn ngào như trẻ con, thuận theo sự chỉ đạo của Yunho, Jaejoong phối hợp đung đưa eo, lúc cậu khẽ nhấc người lên, Yunho liền mạnh mẽ tiến vào, va chạm kịch liệt khiến Jaejoong không chịu nổi ngã vào người hắn.

Nhịn xuống tiếng rên rỉ nhận thua nhưng lại không cách nào ngăn chặn được bản năng...

“Cảm nhận được chưa, cậu sẽ thoải mái, cứ từ từ...” Yunho hướng dẫn cậu.

Khóe mắt đọng nước, ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt cậu, vốn định đẩy tay Yunho ra, lại thành chống hai tay lên trước ngực Yunho trợ lực cho luật động kia, nương theo từng nhịp đẩy, tiểu huyết của Jaejoong gắt gao cắn chặt lấy phân thân Yunho.

Cảm giác nóng hổi cứng rắn trướng đầy bao trùm lấy nửa người dưới, dịch thể nhớp nháp chảy ra giữa hai người, từ nơi đang tham lam nuốt lấy dị vật, kịch liệt va chạm phát ra thanh âm làm người ta xấu hổ, tuy rất nhỏ nhưng vẫn khiến người ta nghe nhất thanh nhị sở.

“Hô... Ah... Thật lớn... Ah...”

“Tôi đã bảo mà, thân thể của chúng rất hợp phải không... Thật thoải mái ah, Kim Jaejoong...”

“Anh câm miệng đi... Ah.... Urghh... Nhẹ thôi... Ah...”

“Tôi không nhịn được nữa rồi... Cậu bao lấy tôi chặt quá, thật nóng...”

“Bảo anh âm miệng... Ah... Anh là tên hỗn đàn... Đừng đụng vào phía trước, sẽ ra mất...”

Nghe tiếng rên rỉ như làm nũng của Jaejoong, Yunho chẳng những không nghe theo, ngược lại tay lại càng mạnh mẽ ma sát phân thân của Jaejoong, chóc lát sau, dịch thể trắng đục liền phun toàn bộ lên tay hắn...

“Ah!! Anh... Đủ rồi... Đủ rồi...” Thở hổn hển, khuôn mặt Jaejoong hiện tại khiến cho ai nhìn thấy cũng phải kinh tâm động phách.

Jaejoong phát tiết xong, thân thể càng trở nên mẫn cảm, phân thân Yunho cũng trưởng lớn hơn, nâng đùi cùng hông Jaejoong lên, đâm chọc mạnh mẽ vào trong tiểu huyết non mềm!

Va chạm bất ngờ khiến cho Jaejoong không khỏi phát ra tiếng kinh hô, không kịp giãy dụa, một giây sau liền đắm chìm trong khoái cảm Yunho mang đến cho cậu, cho dù đây là lần đầu tiên, nhưng dưới kỹ xảo thuần thực của hắn, Jaejoong lại nhanh chóng khôi phục trạng thái trước khi phát tiết.

Giang chân ngồi trên người Yunho, hai chân tạo ra một góc đủ khiến người ta phải cảm thấy thẹn thùng, phân thân của cậu đứng thẳng ma sát với phần bụng Yunho, mà trong cơ thể cậu, phân thân của Yunho đang điên cuồng tàn sát bừa bãi rút ra lại đẩy vào...

Mồ hôi thấm ướt đồng phục, từng giọt từng giọt rơi xuống, quên mất hiện tại đang ở trong phòng y tế, quên mất chuyện này tùy thời sẽ bị người khác nhìn thấy, Jaejoong thở dốc, dùng toàn bộ khí lực cảm nhận Yunho.

Hai người đối mặt với nhau, bốn mắt tương liên, khoái cảm liền lên đến đỉnh cao nhất.

Bọn họ đều muốn chinh phục đối phương, việc nhận thua, hai người ai cũng không chịu thừa nhận.

Lúc này, dù là bị xâm phạm, hay là xâm phạm đều không quan trọng, quan trọng ở đây là cả Jaejoong và Yunho từ đầu đến cuối đều không chịu thừa nhận mình yếu thế.

“Đủ rồi... Anh mau dừng lại đi... Ah...”

“Dừng thế nào được... Muốn tôi dừng thì Kim Jaejoong, cậu đừng có cắn chặt lấy tôi nữa...”

“Mẹ anh... Ah... Rút ra đi... Dừng bắn...” Trục giác của đàn ông khiến cho Jaejoong tình huống cảm nhận biến hóa của Yunho, có chút kinh hoàng muốn ngăn chặn, lại không khắc chế được phản ứng thành thật nhất của thân thể.

Yunho đương nhiên hiểu Jaejoong muốn nói gì, nhưng hắn vẫn nắm chặt lấy eo Jaejoong, một lần lại một lần đâm vào, khiến Jaejoong dần dần mất đi năng lực phản kháng, tiểu huyết co bóp mạnh mẽ, hút chặt lấy phân thân sắp giải phóng của Yunho, cửa huyết chậm rãi chảy ra chất lỏng mà trắng.

“Dừng bắn... Jung Yunho!” Không biết nên kháng cự như thế nào, Jaejoong chỉ có thể gọi tên Yunho.

Ngay lúc cậu gọi tên Yunho, hắn liền hôn lên môi Jaejoong, cùng lúc đó, không quan tâm tới sự phản kháng của Jaejoong, bắn toàn bộ dịch thể nóng hổi màu trắng của mình vào trong tiểu huyết của cậu, mà Jaejoong cũng bởi vì bị kích thích mà lại phát tiết một lần nữa...

“Ummm...” Một tiếng rên rỉ nhỏ phát ra, thân thể Jaejoong liền mềm nhũn.

Lần đầu tiên làm khiến cho Jaejoong vô lực ngã vào người Yunho, ôm lấy cậu, Yunho chậm rãi đặt cậu xuống dưới giường vì nhiệt độ vừa rồi của hai người mà nóng rực, lúc Jaejoong ngã sắp xuống, quần áo liền tán loạn, giữa hai đùi cậu chảy ra dịch thể của Yunho, khiến hắn liếc mắt một cái liền đem phân thân vừa mới phát tiết qua xuyên thẳng vào cửa huyết của Jaejoong....

“Ah... Jung... Không... Ah...”

Đâm vào từ phía sau, khiến cho Jaejoong không có cách nào chống cự, nắm chặt lấy ga giường, cậu chỉ biết thuận theo thân thể, bật lên từng đợt rên rỉ không có cách nào đè nén, cảm nhận thân thể của cậu và Yunho hòa hợp với nhau...

Jaejoong không biết mình đã làm với Yunho bao nhiêu lần, chỉ biết là, vào lần cuối cùng, cậu rốt cục mệt mỏi quá ngất đi, thậm chí Yunho rời đi lúc nào cũng không biết.

Vừa mở mắt ra, nếu như có thể, Jaejoong rất muốn nhảy xuống giường, chỉ là cả người tứ chi không ngừng truyền đến từng cơn đau nhức, khiến cho cậu chỉ có thể lực bất tòng tâm nhìn vị bác sĩ của phòng y tế.

“ Tỉnh? May quá, trò Kim, mệt mỏi quá sao, trò đưa em đến đây rất lo lắng cho em đấy...” Bác sĩ nhớ lại, lúc ông rời buổi họp trở về liền nhìn thấy cảnh Yunho ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Jaejoong, rất tự nhiên cho rằng đây là quan tâm, bởi vậy, ông tuyệt không cảm thấy có vấn đề.

Ngược lại, Jaejoong nghe thấy lời của bác sĩ, nhú mày lại, đấu tranh xem có nên hỏi Yunho đã đi đâu hay không, cúi đầu nhìn quần áo trên mình đã được sửa sang lại, đáy mắt liền lóe lên một tia sáng...

Thân thể rất hợp sao?

Jung Yunho, đừng tưởng rằng việc này đã xong, tôi tuyệt đối không nhận thua đâu.

Giữa chúng tay, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Người thắng, nhất định sẽ là tôi, tôi tuyệt đối không cho phép cậu tiếp tục học ở trường này đâu...

Lật người, quyết định không quan tâm đến những lời tán thưởng của vị bác sĩ với Yunho, Jaejoong nhớ đến những kích thích mà Yunho mang đến cho cậu, nhắm mắt lại.

12. Đam Mỹ - Chương 12

Nếu nói Yunho là người tốt, đây tuyệt đối là truyện cười.

Vậy nếu nói hắn là người xấu thì sao?

Chỉ sợ, hắn sẽ cười trừ a...

Giúp Jaejoong sửa sang lại dấu vết sau trận hoan ái vừa rồi, Yunho cũng không rời khỏi phòng y tế ngay, mà ngồi trên ghế cạnh giường, nhìn Jaejoong vì quá mệt mỏi mà mê man...

Không thể phủ nhận, Jaejoong có một khuôn mặt mà ngay cả con gái cũng không bằng.

Nhưng, nếu chỉ như vậy, sẽ không thể khơi dậy sự hứng thú của hắn, điều làm cho hắn thích nhất, lại là tính cách của cậu.

Giống như Junsu nói, cậu và hắn thật sự rất giống nhau, đều là những kẻ không chịu nhận thua, cúi đầu trước người khác, nếu là những người bình thường, lúc bị dục vọng ăn mòn đã sớm khuất phục hắn.

Nhưng, Kim Jaejoong chẳng những không khuất phục, ngược lại dùng ánh mắt càng thêm quật cường khiêu chiến hắn, ngay cả một câu yếu thế cũng không chịu nói ra, nghiêm nhiên, gặp được người tương tự bản thân, Yunho liền trở nên hồ đồ quá mức...

Hắn không hề muốn như vậy, chỉ là lúc gặp được Kim Jaejoong, tựa hồ lý trí của hắn đã bị không chế hoàn toàn.

Hướng chỉ, theo như hắn nghĩ, thân thể Kim Jaejoong rất hợp với hắn, dường như cậu và hắn vốn là nhất thể, lúc hắn tiến vào trong cơ thể cậu, tư vị mềm mại hòa hợp như vậy, Yunho chưa bao giờ được hưởng qua.

Khiến cho người ta quyến luyến không muốn buông.

Kìm nén ham muốn làm lần nữa trong lúc cậu đang ngủ, Yunho đi ra khỏi phòng y tế, vừa vặn gặp được nhân viên phòng y tế của trường, thuận tiện bịa một lời nói dối rồi đi, Yunho không quên liếc nhìn Jaejoong nhú mày dù đang chìm trong mộng.

Lần trước nhìn thấy cậu ta, lúc ở chỗ Junsu, cậu ta hình như cũng không ngủ ngon.

Như thể đang gặp ác mộng vậy...

Lúc Yunho đang chìm trong suy nghĩ, điện thoại trong túi đột nhiên kêu, nghe điện thoại, đối phương chỉ nhàn nhạt báo cáo cho hắn việc gì đó.

“Đã biết rõ người điều tra tư liệu của tôi là ai chưa?” Đáy mắt lóe lên một tầng hiểu rõ, Yunho nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên, hình như là tiểu thiếu gia của Han thị a, thế nào, có muốn tôi ngăn cản cậu ta không...”

“Không cần, cậu ta muốn điều tra thì cứ đưa tư liệu của tôi cho cậu ta.” Khóe miệng nở nụ cười, Yunho tuyệt không bất ngờ. “Mặt khác, tìm người đuổi bọn bán thuốc ở trường học của tôi đi, cho bọn nó đi chỗ khác, nơi này, ai cũng không được đụng đến.”

Nghe lời dặn của Yunho, người ở đầu bên kia điện thoại khẽ cau mày, tuy không rõ vì sao Yunho phải làm như vậy, nhưng Jung Yunho như vậy, không phải Yunho mà gã biết.

“Cậu uống nhầm thuốc à? Lúc bắt đầu không phải nói bọn họ bán là việc bọn họ, cậu không để ý, sao bây giờ lại đổi ý... Muốn làm người tốt à?” Mang theo một chút trêu chọc, người đàn ông ở đầu dây kia không hề sợ làm cho Yunho tức giận.

“Thay đổi không được sao?” Hỏi lại người đàn ông kia, trong đầu Yunho đột nhiên hiện ra khuôn mặt kiêu ngạo mà xinh đẹp của Jaejoong. “Tôi chỉ là không muốn làm cho người kia khó xử, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Người nào vậy?” Ngờ ngác mang theo chút hiếu kỳ, người đàn ông kia phát ra tiếng cười rất nhỏ. “Thật hiếm có nha, ai lại có thể làm cho Jung Yunho của chúng ta phải hao tâm tổn trí vậy, tôi chưa từng thấy qua, là con gái à?”

“Con trai, bất quá là một cậu nhóc rất thú vị.” Vuốt môi, phảng phất còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Jaejoong, Yunho cười rất nguy hiểm.

Rất thú vị!?

Cách dùng từ này thật lạ, dùng trên người con gái thì thôi cũng được, nhưng đây lại là con trai...

“Có thể khiến cho cậu chú ý, tôi rất là hiếu kỳ người kia là ai nha, cậu có phải đã ra tay với người kia rồi không?”

“Cậu nói thử xem?” Không che dấu tốc độ ra tay cực nhanh của mình, một tia sắc bén xoẹt qua mắt Yunho. “Đúng rồi, việc tôi nhờ cậu giúp chuẩn bị đến đâu rồi, đừng nói với tôi là cậu chưa làm đấy.”

“Yên tâm đi, cậu nhờ sao tôi dám quên, mọi thứ đã xong rồi, chỉ cần cậu mang người đến, bọn họ sẽ chuẩn bị cho cậu cùng với cái người tên Kim Jaejoong kia một hồi.... Chờ chút, người cậu nói thú vị, có phải cậu ta không?” Giác quan linh mẫn phát hiện ra, người đàn ông khẽ nhíu lông mày.

“Còn nhớ rõ chuyện xe tôi bị đâm lấn trước không?” Không trả lời thẳng, Yunho hỏi ngược lại.

“Đương nhiên, tôi còn cười kỹ thuật của cậu kém đi... Có liên quan đến cậu ta sao?”

“Tôi muốn ra oai phủ đầu với cậu ta, kết quả là ngược lại, có thú vị không?” Đối đầu với người khác, thật sự rất đáng hưởng thụ.

“Cậu quả nhiên không bình thường, suýt nữa mất mạng mà còn bảo thú vị, thôi được rồi, tính cậu vốn vậy, tôi chỉ muốn biết, cái người tên Kim Jaejoong đó có năng lực gì đây.”

“Cậu sẽ sớm biết thôi...” Kết thúc cuộc nói chuyện, khóe môi Yunho vẫn luôn mang theo nụ cười.

Giương mắt nhìn, nụ cười của hắn càng sâu thêm, tuyệt không ngoài ý muốn với sự xuất hiện của người trước mặt.

Yoochun trừng mắt nhìn Yunho đang cất điện thoại, đến gần hắn. Cả hai người đều đang mặc đồng phục, nhưng khí tức tỏa ra, lại không giống một học sinh...

“Jaejoong đâu rồi?” Lúc này, tựa hồ Yoochun yếu thế hơn so với Yunho.

“Không phải cậu bảo tôi đừng tiếp cận cậu ta ư, thế nào, không thấy cậu ta sao?” Giả bộ không biết, ý cười trong mắt Yunho lại nồng đậm vô cùng khiến cho người ta không khỏi sợ hãi.

“Đừng coi tôi là thằng ngốc, những tên hèn Jaejoong đến đó nói anh đang ở cùng với cậu ấy.” Ánh mắt Yoochun rất lợi hại, phảng phất như muốn xuyên thấu Yunho.

Nghe chuyện hôm nay của Jaejoong, lo lắng cậu ta sẽ phát sinh xung đột với mấy kẻ kia, Yoochun dứt khoát không đến quán bar nữa mà sớm đến trường học, nhưng lại không thấy Jaejoong, ngay cả điện thoại của

cậu cũng không ai nghe, mãi đến khi gã gặp mấy tên kia đang chuẩn bị rời trường, mới bắt một người trong đó hỏi về Jaejoong.

Không hỏi có khi tốt hơn, vừa hỏi lại biết Jaejoong đang ở một mình cùng Yunho, Yoochun lại bắt đầu bất an.

Không chỉ đơn giản là an nguy của Jaejoong, điều làm gã lo lắng nhất lại là Yunho liệu có ra tay với Jaejoong không...

Cho dù đã cảnh cáo hẳn, nhưng Jung Yunho từ trước tới nay không phải kẻ sẽ làm theo ý người khác, nếu không, hẳn đã không phải Jung Yunho rồi...

“Cậu thật sự rất quan tâm cậu ta, còn hơn cả Junsu nữa...” Không chút dao động trước sự tức giận của Yoochun, chuyển chủ đề sang Junsu, Yunho thỏa mãn nhìn Yoochun lộ ra vẻ không vui.

“Tôi đang nói chuyện với anh về Jaejoong, không phải Junsu, đừng lôi Junsu vào đây.” Nhịn xuống tức giận, Yoochun ra sức dè nén xúc động muốn nện một đấm lên mặt Yunho.

Nở nụ cười, Yunho dán miệng vào tai Yoochun, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy, nhẹ nhàng mở miệng:

“Phản ứng trên giường của Jaejoong rất tuyệt, hẳn cậu chưa nhìn thấy a, đây hình như là lần đầu của cậu ta đấy...”

“Jung Yunho!” Nổi giận gầm lên một tiếng, Yoochun lần này thực sự ra tay.

Hung hăng nện một đấm lên mặt Yunho, Yunho cũng không trốn, đứng yên chịu một đấm của Yoochun, khóe miệng đau nhức bắt đầu chảy máu, Yunho ngược lại cười càng thỏa mãn.

“Cười cái gì!” Nắm chặt cổ áo Yunho, Yoochun đã bộc lộ toàn bộ phần nộ của mình. “Anh đến cùng muốn thế nào, đừng tưởng rằng ở nước ngoài anh hô phong hoán vũ thì về Hàn Quốc cũng có thể!”

“Tôi cho tới giờ cũng chẳng muốn gì, chỉ là, cậu ta hấp dẫn tôi thôi.” Thành thật nói ra tiếng lòng, Yunho không chút e dè nhìn thẳng vào hai mắt Yoochun, tràn ngập khiêu khích.

“Đừng nói nhảm với tôi, Jung Yunho, tôi chỉ muốn anh cách Jaejoong càng xa càng tốt!”

“Không có khả năng, Park Yoochun, đây là một trò chơi, chính cậu ta bắt đầu, chẳng lẽ cậu ta không nói cho cậu biết ư, người mà cậu ta dùng xe của cậu tông vào, chính là tôi...”

Kí ức chợt bị đánh thức, nhớ tới khi Jaejoong trả xe cho gã, trên xe rất nhiều vết trầy xước, Yoochun lại không nghĩ tới chuyện này có liên quan với Yunho!

Nheo mắt lại, đang lúc Yoochun muốn nện một đấm nữa vào Yunho thì có người kéo gã lại, Yoochun quay người lại định chửi thì lúc nhìn ra người kia, một chữ cũng không nói lên lời.

Bởi người kéo gã lại, là Jaejoong sắc mặt tái nhợt...

13. Đam Mỹ - Chương 13

Cậu muốn tôi điều tra học sinh mới kia? Vì sao vậy?”

Nghe thấy nhiệm vụ Jaejoong giao phó, Han Kyung nghi hoặc nhíu lông mày, hiển nhiên không rõ chuyện đã xảy ra giữa Jaejoong cùng học sinh mới tên Jung Yunho kia.

“Tôi chỉ là muốn hiểu rõ bạn học mới, như vậy cũng không được sao?” Không muốn nói nhiều với Han Kyung, Jaejoong trả lời cho qua.

Đáng tiếc, Han Kyung quá mức hiểu Jaejoong, từ trước tới nay rất ít khi nhờ người khác, đặc biệt là khi Jaejoong chủ động nhắc tới.

Anh biết Jaejoong không ít năm, nhưng người có thể làm cho Jaejoong chủ động tìm hiểu, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Ít nhất, Jaejoong cũng không phải là người không có chuyện gì mà chủ động đi tìm hiểu học sinh mới!

Kéo lại Jaejoong đang muốn qua loa trả lời, Han Kyung nhìn chăm chăm cậu. “Nếu muốn tôi giúp thì nói rõ ràng đi, vì sao cậu lại muốn điều tra Jung Yunho, cậu cùng cậu ta đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt sắc bén đâm vào Jaejoong, khiến cho Jaejoong không có chỗ nào trốn, nhìn Han Kyung không dễ dàng thỏa thuận, đành phải nói rõ nguyên nhân cho Han Kyung.

Đồng thời, cũng nhận lấy ánh mắt không ủng hộ của Han Kyung.

“Sao cậu không nghe tôi khuyên, không phải tôi đã bảo cậu cẩn thận cậu ta rồi sao, cậu sao còn...”

Đoạn sau biến mất dưới ánh mắt lạnh lùng của Jaejoong, Han Kyung đương nhiên hiểu được ý nghĩa của thần sắc này, cậu ta không thích người khác can thiệp vào chuyện của mình, lúc Jaejoong tức giận, vẻ mặt như thế này chính là cảnh cáo của cậu.

“Tôi muốn anh điều tra lai lịch của anh ta thì anh cứ điều tra đi, nếu như anh điều tra được, tôi sẽ không đi gặp anh ta nữa.” Jaejoong trong mắt hiện ra thấu đáo.

“Có ý gì?” Han Kyung không hiểu lắm lời cậu nói, trực tiếp hỏi lại.

“Càng dễ dàng điều tra, có nghĩa là, anh ta cố ý để cho tôi điều tra... Vậy cho dù tôi không nhằm vào anh ta, anh ta cũng sẽ tìm tới tôi, không phải sao?”

Trước khi Jaejoong được mang về cái nhà kia, Jaejoong đã gặp nhiều trò chơi như thế này. Người mà cậu gọi là mẹ, hết lần này tới lần khác, chơi trò này mấy người đàn ông khác rồi lại chia tay, không ai chiếm được tâm của bà.

Trên đời này, không có người nào đáng tin cậy cả, người có thể dựa vào, chỉ có bản thân mình mà thôi... Điều này, mẹ cậu đã dạy cậu rất nhiều lần.

Cho nên, cậu không tin ai, mà ngay cả bản thân cậu, có đôi khi, cũng không tin tưởng...

Bị khí tức tản mát trên người Jaejoong làm cho không biết nói lời nào, Han Kyung chỉ biết theo lời cậu mà làm, sai người trong nhà đi điều tra tư liệu của Yunho, để cho Jaejoong xử lý chuyện trong trường có nhóm học sinh buôn bán thuốc.

Chỉ là không ngờ tới điều đó lại khiến cho Jaejoong gặp Yunho...

Uống thuốc giảm đau bác sĩ cho, Jaejoong không chịu nghỉ ngơi chút nào, mang theo thân thể còn đang đau đớn kháng nghị đi đến sân trường. Hiện tại đừng nói là đi học hay mở cuộc họp hội học sinh, Jaejoong ngay cả đi đến văn phòng hội học sinh cũng cảm thấy khó khăn.

Lần đầu trong đời lên giường với người khác, lại bị làm đến bất tỉnh, đừng nói chỉ là cậu lại là thụ...

Có chút vô lực tựa trên tường lạnh buốt, thoải mái khiến cho Jaejoong bắt giắc nhắm mắt, đúng lúc này, giọng nói quen thuộc khiến cho cậu nhú mày, theo bản năng mở mắt ra ——

“Tôi cho tới giờ cũng chẳng muốn gì, chỉ là, cậu ta hấp dẫn tôi thôi.”

“Đừng nói nhảm với tôi, Jung Yunho, tôi chỉ muốn anh cách Jaejoong càng xa càng tốt!”

Đó là giọng Yoochun cùng Yunho, mà bọn họ tựa hồ đang nói về cậu... Ôm theo nghi hoặc, Jaejoong chống người đứng dậy đi đến nơi có giọng nói, chỉ thấy ở phía xa, Yunho đang đứng đối diện Yoochun!

“Không có khả năng, Park Yoochun, đây là một trò chơi, chính cậu ta bắt đầu, chẳng lẽ cậu ta không nói cho cậu biết ư, người mà cậu ta dùng xe của cậu tông vào, chính là tôi...”

Cái gì!?

Nghe Yunho thẳng thắn nói ra, Jaejoong mở to hai mắt, trí nhớ trở lại hôm nào đó, chiếc xe đưa cùng cậu cuối cùng còn định đâm cậu.

Người trên chiếc xe kia, là Jung Yunho?

Mà anh ta, sớm đã biết rõ, cậu chính là người thiếu chút nữa bị anh ta đâm?

Chuyện này, thật đúng là càng ngày càng thú vị rồi, Jung Yunho...

Sự phẫn nộ khi bị lừa gạt xông lên đầu cậu, lý trí vốn bình tĩnh nay lại bị kích động, khiến cho Jaejoong chậm chạp đi về hướng Yoochun cùng Yunho, đúng lúc Yoochun vung nắm đấm đâm đến Yunho, bắt được tay gã!

“Yunho anh ta..” Nói tên Yunho, Yoochun cố giải thích.

“Cậu không có tư cách ra tay với anh ta, Yoochun, đây là chuyện của tôi và anh ta.” Nhìn Yunho vẫn mang theo nụ cười, trong mắt Jaejoong lặng lẽ dấy lên ngọn lửa tức giận. “Tôi nói đúng không, Jung Yunho?”

Nụ cười càng tươi hơn, trước khiêu khích của Jaejoong, Yunho chẳng những không kinh hãi ngược lại còn rất tán thưởng.

Quả nhiên, hai người rất giống nhau ah...

“Jaejoong, cậu đừng dây dưa với anh ta nhiều, cậu không biết hoàn cảnh của anh ta, anh ta...” Yoochun cố gắng ngăn cản, nhưng lại yên lặng dưới ánh mắt của Jaejoong.

“Tôi không cần biết hoàn cảnh của anh ta, tôi chỉ biết, chuyện của tôi và anh ta, chỉ có tôi và anh ta có thể giải quyết.” Đây là tự tôn của Jaejoong, cậu không muốn nhờ người khác giúp đỡ.

Với cậu mà nói, yếu thế, là việc đáng xấu hổ nhất.

“Anh ta sẽ hại chết cậu đấy, Jaejoong.” Biết rõ cá tính Jaejoong, Yoochun không cách nào thay đổi quyết định của cậu, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Dù là vậy cũng không liên quan đến cậu.” Nói ra lời vô tình, Jaejoong chậm rãi rời ánh mắt sang Yoochun. “Nếu như cậu là bạn tôi, đừng có cản tôi nữa, chỉ cần giúp tôi lúc tôi cần là đủ rồi.”

Cẩn rằng, Yoochun muốn nói gì đó, lại nhìn thấy dấu hôn nhàn nhạt trên cổ Jaejoong, cùng lúc, Yunho cũng phát hiện...

“Tôi không phải đã nói rồi sao, Jaejoong đã lên giường với tôi, cậu ta so với tôi nghĩ còn tốt...”

“Im ngay!” Yoochun tức giận gào lên một tiếng, định giơ tay lên đánh, lại thấy Jaejoong ngăn giữa gã và Yunho, khiến cho gã không ra tay được. “Jaejoong, cậu tránh ra, cậu thực sự để cho tên kia làm nhục cậu?”

Khẽ nhắm mắt, Jaejoong nắm chặt tay, môi nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Không phải làm nhục a, tôi thật sự lên giường với anh ta rồi, vậy thì sao?” Mắt lạnh lùng trừng, Jaejoong nhẹ nhàng nói ra lời mà Yoochun không muốn nghe nhất.

Nhú chặt lông mày, nghe thấy Jaejoong tự mình nói ra, dù Yoochun không muốn đối mặt cũng phải tiếp nhận, nhìn xuống xúc động muốn đâm vỡ khuôn mặt tươi cười của Yunho, cầm tay Jaejoong, giấu cậu đằng sau như muốn bảo vệ, nhưng Jaejoong lại hất tay gã ra!

“Chuyện của tôi, tôi có thể tự xử lý, cậu lên lớp đi, đừng xen vào việc của người khác.” Jaejoong lạnh nhạt nói.

“Jaejoong...”

“Đi học, bằng không tôi sẽ dùng tư cách hội trưởng hội học sinh giải quyết cậu!” Không chút khoan nhượng, giọng điệu Jaejoong không hề mang theo tình cảm, khiến cho Yoochun hiểu rõ ý tứ của Jaejoong.

Cậu ta hiện tại đang tức giận với việc gã muốn nhúng tay vào...

Cẩn nhẹ môi, Yoochun trừng mắt nhìn Yunho một cái, không nhiều lời nữa xoay người rời đi, nhưng trong đầu vẫn lộn xộn rất nhiều ý nghĩ, nghĩ xem nên làm thế nào để Jaejoong không dính đến Yunho nữa...

Nhìn bóng lưng Yoochun rời đi, Yunho không hề vui vẻ, ngược lại đi tới sau lưng Jaejoong, vòng tay ôm cậu...

Jaejoong trầm mặc một lúc, không lên tiếng, lại chậm rãi ngã vào người Yunho.

Thân thể hơi nóng nói rõ tình huống hiện tại của cậu, ôm lấy cậu, Yunho mỉm cười bất đắc dĩ.

Kim Jaejoong, cậu nói đây là chuyện của tôi và cậu, là tổ vẽ, cậu không dễ dàng cúi đầu sao?

Nhìn Jaejoong vì khó chịu mà nhứ chặt lông mày, gương mặt tái nhợt, cậu đã quá mệt mỏi nên mất đi ý thức, nhưng theo bản năng níu chặt quần áo Yunho như đang tìm kiếm cái gì...

Nhìn động tác của cậu, ôm ngang người Jaejoong, Yunho tuyệt không sợ những người khác trong trường nhìn, chỉ cười khổ.

Thật đúng là một người bướng bỉnh

14. Đam Mỹ - Chương 14

Thuận theo lời Jaejoong rời khỏi tầm mắt của cậu, nhưng Yoochun lại không làm theo toàn bộ lời cậu nói.

Gã không đi học, thậm chí mới đi vài bước liền nhịn không được muốn quay đầu nhìn xem Jaejoong thế nào, gã không phải không thấy sắc mặt khó coi của Jaejoong.

Chỉ là, lúc gã nhìn thấy bóng lưng Yunho ôm Jaejoong rời đi, muốn đuổi theo, lại bị một hồi ho khan từ sau lưng ngăn cản.

Quay mặt lại, thấy Han Kyung dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn gã.

“Tôi tới tìm Jaejoong hỏi xem sao cậu ấy không đi học, cậu đừng có dùng ánh mắt này nhìn tôi.” Xua xua tay, Han Kyung không muốn mình trở thành đối tượng phát tiết nộ khí của Yoochun.

“Ánh mắt của anh là có ý gì?” Yoochun không thể không phát hiện vui vẻ trong mắt Han Kyung.

“Rất đơn giản, muốn cậu đừng đuổi theo, bằng không lúc Jaejoong tỉnh lại, chẳng những không cảm kích cậu, ngược lại sẽ bốc hỏa đấy.” Đi đến trước mặt Yoochun, Han Kyung thu lại nụ cười. “Cậu so với tôi còn rõ ràng hơn, địa vị của cậu trong lòng Jaejoong, Park Yoochun.”

Anh không phải mù, đương nhiên phát hiện ra tâm ý của Yoochun đối với Jaejoong, cho dù gã che giấu rất cẩn thận nhưng sẽ luôn có sơ hở, chỉ có điều, Jaejoong tựa hồ không để ý việc này lắm.

Đối với Jaejoong mà nói, Park Yoochun chỉ là bạn bè, vĩnh viễn sẽ là địa vị như vậy, không hơn...

“Đừng có ra vẻ như anh cái gì cũng biết, Han Kyung, mặc dù tôi chỉ là bạn Jaejoong, vậy Jung Yunho thì sao, anh ta lấy tư cách gì mà mang Jaejoong đi?” Đặc quyền như vậy, phải là gã độc chiếm.

Nếu không phải người yêu, ít nhất gã còn có thể dùng tư cách bạn bè, ở bên Jaejoong.

Nhàn nhạt nhìn Yoochun, Han Kyung cười mà như không cười. “Jung Yunho không phải bạn Jaejoong, bọn họ, xem như là kẻ thù đi, hai kẻ thù giống hệt nhau...”

Vứt lại câu này, nhìn liếc qua tư liệu trong tay, Han Kyung tự mình xoay người rời đi, lúc đi qua thùng rác, Han Kyung rất tự nhiên ném vào, không phải nó không có tác dụng, mà là từ giờ sẽ không cần nữa.

Jaejoong điều tra Yunho phải chăng là muốn hấn tiếp cận cậu, mà anh lại qua lời một người khác, biết khiêu khích của Yunho với Jaejoong, hai người, không ai nhường ai...

Nhúng tay vào, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.

Càng không nói đến, căn bản không có chỗ để nhúng tay vào...

Yoochun nặng nề đầm lên vách tường, bụi đất xám trắng bám lên tay, đổi lại tâm tình càng thêm phần nộ.

Kẻ thù sao?

Jung Yunho, Jaejoong coi mày là kẻ thù, vậy còn mày?

Phải chăng cũng coi Jaejoong là kẻ thù? Hay là, sâu hơn nữa?

Mày đã từng bảo sẽ không thân quận quá mức với kẻ thù của mình, sao lại có chuyện lên giường a...

Vuốt ve Jaejoong đang ngất xỉu đi trên sân trường, không ít học sinh nhìn thấy liền nhao nhao lên, lộ ra biểu tình kinh ngạc, trước ánh mắt của mọi người, Yunho coi như không nhìn thấy.

Đưa Jaejoong về nơi ở mới của mình, lại sai người tìm bác sĩ tới khám, Yunho ngồi một mình bên mép giường, nhìn Jaejoong phát ngốc, lại nhin không được duỗi tay đụng vào cậu.

Nhẹ nhàng lướt qua bờ môi mềm mại lại chết không nhận thua, Yunho nở nụ cười, đầu ngón tay dừng lại giữa lông mày đang nhíu chặt, nếu có thể, Yunho thật sự muốn biết cậu đến cùng đang mơ cái gì, vì sao cậu lại có vẻ mặt thống khổ như vậy.

Quả thực, giống hệt như khi hấn còn bé...

Yunho không hiểu, tại sao Jaejoong lại cho hấn cảm giác quen thuộc như vậy, cậu ta không phải có cha mẹ, có chị gái, có một gia đình mỹ mãn sao?

Vì sao, lại giống khi hấn là cô nhi, giẫy dụa, không tin tưởng người khác?

Kim Jaejoong, cậu thật sự như lời Junsu nói, rất giống tôi sao?

Hay là, cậu khác tôi...

“Ah... Đừng đánh... Tránh xa tôi đi... Đau quá...”

Trong lúc Yunho đang nhìn chăm chăm Jaejoong đến phát ngốc, Jaejoong bỗng nhiên nói mê sảng, mang theo tràn ngập khó chịu cùng thống khổ, theo bản năng, Yunho vươn tay cầm lấy tay Jaejoong.

Không có bất kỳ lời trấn an nào, chỉ đơn giản cầm lấy tay cậu, lại đủ để Jaejoong dần dần an tĩnh lại.

Nhiệt độ cơ thể truyền sang, Yunho đột nhiên phát hiện, thân thể Jaejoong không chỉ rất hợp với hấn, mà ngay cả tay cũng rất giống, khiến cho khi hấn cầm, một khe hở cũng không có...

“Kim... Jaejoong?” Nhẹ gọi Jaejoong đang nhắm chặt hai mắt, chẳng hiểu tại sao, Yunho lại muốn gọi tên cậu.

Như thể khi gọi, chỗ trống sẽ được lấp đầy.

Có chút kỳ quái, nhưng hấn không ghét...

Trầm tĩnh một lát, Yunho nằm xuống bên cạnh Jaejoong, dừng ở lông mày của cậu, quả thật rất giống con gái.

Nhưng linh hồn ở đằng sau thể xác này, rõ ràng là đàn ông, hơn nữa lại còn là một người đàn ông tính cách rất mạnh mẽ.

Giống với, hấn?

Đôi môi chậm rãi nở nụ cười, Yunho từ tốn nghiêng về phía trước, đang chuẩn bị hôn lên môi Jaejoong, mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở, tản ra ánh sáng rực rỡ, cũng phản chiếu khuôn mặt Yunho.

Có chút nghi hoặc, trừng mắt nhìn, toát ra một chút tính trẻ con, lúc Yunho dùng ngón tay đặt lên môi cậu, trí nhớ liền quay lại, Jaejoong cũng không kinh hãi quá mức, chỉ tỉnh táo trừng Yunho.

Cậu không hỏi vì sao mình ở chỗ này, bởi vì Jaejoong nhớ rất rõ ràng, lúc cậu đuổi Yoochun đi, trước mắt cậu liền tối đen, lại không hề thấy đau đớn khi ngã xuống...

Hai người cứ như vậy im lặng nhìn nhau, Yunho nở nụ cười, mà Jaejoong thì thủy chung cau mày.

“Không muốn đánh tôi sao?” Yunho đùa giỡn mở miệng trước.

Vẫn nằm yên, Jaejoong nhắm mắt lại, không nhìn tới Yunho.

Nói cũng kỳ quái, trước phản ứng của cậu, Yunho không truy vấn ngay, ngược lại bên tai yên lặng khiến cho Jaejoong không quen, chợt hiểu ra Yunho muốn làm gì thì cũng cảm giác được một xúc cảm mát mẻ lướt qua mặt cậu.

Khăn mặt ẩm ướt mềm mại khiến cho Jaejoong thoải mái buông lỏng cơ mặt, một giây sau, cậu lại xấu hổ nhảy dựng lên!

Cầm lấy cúc áo đồng phục bị tháo ra, giữa các ngón tay lộ ra da thịt trắng nõn, như thể dụ dỗ lý trí người ta tiến gần mà hung hăng gặm cắn.

“Tôi chỉ muốn giúp cậu lau người mà thôi, ở trường học mặc dù đã có người làm nhưng vẫn hơi...”

“Không cần anh xen vào việc người khác!” Kéo quần áo, Jaejoong đỏ mặt muốn đi qua Yunho, lại bị hắt bắt được!

“Là tôi làm cậu thành như vậy, đây không tính là xen vào việc của người khác.” Hùng hồn nói, Yunho tuyệt không tâm lời hắt nói lại khiến cho Jaejoong nghĩ tới chuyện xảy ra ở phòng y tế.

Cậu hết lần này đến lần khác để hắt xô xuyên, chỉ có thể liên tục rên rỉ, mãi đến khi không còn sức phản kháng....

Hung hăng tát Yunho một cái, ngăn Yunho nói tiếp, khiến cho Yunho đang cầm tay cậu càng thêm dùng sức.

“Tôi không phải Park Yoochun, đừng tưởng rằng cậu có thể sử dụng thái độ với cậu ta mà cư xử với tôi, Kim Jaejoong. Tôi chỉ là thương cậu bị tôi làm thành như vậy mà thôi, không có nghĩa cậu có thể làm càn.”

“Thương tôi?” Nghe thấy từ đối với cậu mà nói là một sự sỉ nhục, Jaejoong nâng khuỷu tay, húc vào mũi Yunho.

Đau đớn đột ngột khiến cho Yunho không thể không buông lỏng tay đang cầm tay Jaejoong, lui lại mấy bước, vuốt mũi đang không ngừng đau nhức, chịu cơn đau buốt kia, Yunho đè Jaejoong xuống giường!

“Thả tôi ra!” Nghiến răng nghiến lợi nhìn Yunho, Jaejoong không ngừng giãy dụa. “Có gan thì đưa xe với tôi một lần nữa, lần này, tôi sẽ để anh thua tâm phục khẩu phục!”

Đây là khiêu chiến, lần trước là Yunho chủ động khơi mào, lần này, đến lượt Jaejoong.

Nhìn ánh mắt quật cường cả mười phần của Jaejoong, Yunho cười, đặt một nụ hôn lên cổ Jaejoong, như thể tiếp nhận lời khiêu chiến của Jaejoong.

Không chỉ tính cách giống nhau, ngay cả suy nghĩ cũng đều giống nhau, không chút khác biệt...

15. Đam Mỹ - Chương 15

Choang!

Tiếng đồ rơi vỡ tinh tường vang lên trong không khí, tro mắt nhìn ly trên mặt bàn bị đá văng xuống, không lên tiếng, Junsu chỉ trầm mặc sai người đến thu thập.

Ngồi ở một đầu ghế salon, nhìn Yoochun bị ai đó chọc tức, Junsu không cần hỏi cũng đoán được là việc có liên quan đến Jaejoong.

Bởi vì ở với Yoochun bao lâu nay, người có thể làm cho gã tức giận, chỉ có mình Jaejoong..

“Thực xin lỗi.” Do dự hồi lâu, Junsu lựa chọn xin lỗi để mở lời.

Nhìn bộ dạng Junsu thật tình xin lỗi, Yoochun biết gã không nên giận chó đánh mèo lên người Junsu, nhưng gã không kìm nén được cơn giận của mình, huống chi, lúc trước Junsu còn định giới thiệu Yunho với Jaejoong.

“Làm cho hần ta buông tay, Junsu, em hiểu rất rõ hần ta mà, dùng phương pháp gì cũng được, để cho hần ta cách Jaejoong càng xa càng tốt!” Gầm nhẹ lên, Yoochun tuyệt không muốn che giấu phần nộ của mình.

Lời Yoochun nói, Junsu kỳ thật rất muốn đáp ứng, nhưng cũng bởi vì cậu hiểu rất rõ Yunho, cho nên mới càng làm không được.

Việc Jung Yunho đã quyết định, không ai có thể thay đổi được...

So với tính tình của Kim Jaejoong, không khác chút nào...

“Anh tức giận, ngoại trừ vì Yunho ra, nguyên nhân lớn nhất, là vì Jaejoong không để cho anh quản chuyện của cậu ấy.” Không hồi han, Junsu chỉ nhàn nhạt nói sự thật ra.

Vốn mang theo chút phỏng đoán, nhưng nhìn hai mắt đỏ rực của Yoochun, cậu đã nhận được đáp án.

“Tên kia căn bản không biết lai lịch của Yunho, đi trêu chọc hần, đến cùng là đang nghĩ cái gì!” Nhìn chăm chăm Junsu, Yoochun đi đến ôm lấy cậu. “Em có hiểu được không, Jaejoong vì không cho phép anh nhúng tay vào cái việc khỉ gió của cậu ta cùng Yunho mà ury hiếp anh...”

Yoochun đương nhiên hiểu rõ tính cách Jaejoong, cậu không tin người khác, cũng không dễ dàng nghe theo lời người khác, dựa vào chính bản thân mình thì mới có thể sinh tồn là câu nói thường xuyên của Jaejoong, đó là kinh nghiệm mà cậu tích lũy được.

Gã thích Jaejoong, có thể vì cậu làm mọi chuyện, Jaejoong lại vẫn không tin tưởng gã...

Nghe thấy giọng nói Yoochun tản mát ra khổ sở, có chút quen thuộc, khiến cho Junsu cười khổ, vuốt ve mặt Yoochun, ước sao có thể nói cho Yoochun dừng vì việc này mà thương tâm.

Jaejoong không phải không tin tưởng gã, chỉ có điều, cậu ta không thể yêu gã.

Năm đó Junsu, cũng đã từng có cảm xúc tương tự với Yunho.

Yunho có thể để cậu ở vị trí số một, cũng có thể vì cậu mà đi thương tổn người khác, còn cho cậu những đặc quyền riêng, khác hẳn với bạn giường thông thường, nhưng vĩnh viễn, không yêu cậu.

Bởi vì, đó là mặt yếu ớt nhất của Yunho, cậu không có quyền đụng tới...

Kim Jaejoong, cậu cũng giống Yunho sao?

Ngay cả Yoochun cũng không lấy được tin tưởng của cậu, khiến cho anh ấy cùng tôi trở nên thật buồn cười, vậy Yunho thì sao?

Anh ta có thể dỡ xuống tất cả phòng bị của cậu, trông thấy Kim Jaejoong chân thật nhất?

Mà cậu, liệu có chiếm lấy tâm Yunho, để cho anh ta, mất đi không chế?

Nghịch lân, là điểm trí mạng của rồng, đồng thời, cũng là duy nhất...

Đứng tại điểm tập trung đua xe trên đường, chờ đợi đến đêm khuya, thời gian dần dần trôi, người và xe càng lúc càng đông, hai chiếc xe thể thao cao cấp đỗ ở bên đường khiến cho rất nhiều người liếc nhìn.

Âm nhạc không ngừng phiêu tán trong không khí, từ nhạc trữ tình đến rock mạnh mẽ, cảm xúc của mỗi người cũng ngày càng phấn khởi.

Thực tế, khi Jaejoong cùng Yunho xuất hiện, khiến cho tất cả mọi người đều kích động.

Bị mọi người vây quanh, sắc mặt Jaejoong không dễ nhìn một lần nào, ngược lại Yunho thay đồ chuyên dụng, nhìn rất thoải mái khiến cho phụ nữ vô cùng hiếu kỳ lai lịch của hắn, một chút cũng không thấy khấn trương.

“Anh vừa từ nước ngoài về sao? Ah, vậy anh thật sự rất dũng cảm, chọn Jaejoong lợi hại nhất nhóm chúng tôi, thật tinh mắt.” Đối phương tán thưởng.

“Không phải tôi chọn cậu ấy, là cậu ấy khiêu chiến tôi trước.” Ném một ánh mắt cho Jaejoong, nụ cười trên mặt Yunho càng sâu. “Mấy người hình như rất thích cậu ấy?”

“Đó là đương nhiên! Nếu không nói đến cá tính không dễ chọc, chỉ bằng khuôn mặt kia không biết mê hoặc bao nhiêu người, chỉ là cậu ta lái xe như thể không muốn sống nữa, khiến cho người ta vừa thích vừa sợ, thật không hiểu cậu ta làm thế nào nữa.”

Nghe đánh giá của mọi người với Jaejoong, không biết tại sao, Yunho đột nhiên phát hiện, hắn có thể thay Jaejoong cho bọn họ đáp án, lý do cậu có thể lái xe như không muốn sống nữa.

Không phải không sợ chết, chỉ là muốn khiêu chiến xem mình có thể tới gần cái chết đến mức nào, còn sống, so với chết còn đáng sợ hơn...

Kim Jaejoong, cậu, nghĩ như vậy sao?

Nghênh đón ánh mắt thâm sâu của Yunho, Jaejoong khẽ nhướn mày, nở nụ cười, như là giấu cợt hẩn tặc cho mình đứng, lại vừa giống như tán thưởng hắn hiểu chuyện...

“Jaejoong, cậu thoát nhìn không ổn lắm, thật sự phải đùa sao?” Người phụ trách chuẩn bị xe nhìn sắc mặt Jaejoong, không yên lòng nói. “Hay là để tôi gọi Yoochun...”

“Trận đấu hôm nay là chuyện của tôi và Yunho, không liên quan tới Yoochun, tìm cậu ta đến làm gì.” Cầm bình nước trong tay đổ vào miệng, cùng lúc khiến cho thuốc giảm đau trượt vào dạ dày.

Nói thực, Jaejoong cũng không hiểu sao mình lại xúc động khiêu chiến Yunho như vậy.

Cậu chỉ là, không muốn nhận thua, không muốn lộ ra sự yếu đuối trước mặt Yunho, đó là niềm kiêu ngạo bẩm sinh của cậu.

Chống đỡ cơ thể vẫn khó chịu như cũ, nhiệt độ cơ thể nóng hổi khiến cho cậu hiểu rõ mình đã phát sốt rồi, nhưng cứ như vậy lùi bước không phải tác phong của cậu.

Mang trạng thái này mà đi đua xe, sẽ như thế nào, cậu cũng lười nghĩ, cùng lắm thì, chết mà thôi.

Dù sao, cậu sống trên đời này, cho tới giờ không có người nào mong muốn...

Trong đầu hiện lên khi còn bé, lúc mẹ say rượu chửi bới, khi ba đưa về nhà, nhìn sắc mặt vợ cả của ông ta cùng Kim Ji Jin, Jaejoong liền muốn nôn!

“Đỡ hơn chút nào chưa?”

Câu hỏi quan tâm bỗng nhiên vang lên, gương mặt, nhìn mặt Yunho có chút lo lắng, không giống những người khác, Jaejoong cảm thấy bọn họ chỉ đang giả bộ, nhưng Jung Yunho, thật sự quan tâm cậu...

Giật mình với ý nghĩ của mình, Jaejoong bắt giác cau mày, vươn tay, đẩy Yunho ra.

“Lo cho anh đi, tôi ổn!”

Thật sự ổn, hay là lừa gạt mình, Jaejoong cũng không rõ...

Giữa đám người đang xúm vào, Jaejoong ngồi lên chiếc xe của mình, cảnh ban đêm khiến cho cậu huyết mạch sôi trào, phảng phất như ban đêm mới là thời gian đẹp nhất, lúc Jaejoong khởi động động cơ, càng khiến cho người khác nhìn không được hết cổ vũ.

Giẫm chân ga, làm nóng xe, Jaejoong trừng mắt nhìn Yunho ngồi trên một chiếc xe khác, cũng dùng tiếng động cơ rít gào khiêu khích cậu, máu bắt đầu dồn lên thần kinh, nắm chặt tay lái, trí nhớ Jaejoong chợt nhớ lại ngày đầu tiên gặp Yunho.

Yunho thị uy với cậu, mà cậu cũng không chịu thua kém, không ai nhường ai...

Phía trước có người giơ tay ý bảo chuẩn bị, xe Yunho cùng xe Jaejoong đều phát ra tiếng gầm rú kịch liệt, khi tay vung lên, dùng sức nhấn chân ga, cơ hồ cùng lúc lớp xe chuyển động, chạy như điên ——

“Oa ——”

Đám người hưng phấn la lên, nường theo làn khói trắng nhìn chiếc xe như dã thú, làm càn trên đường lúc nửa đêm.

Jaejoong cùng Yunho, ai cũng không muốn thua.

Tiếng ma xát bén nhọn cùng âm thanh động cơ hòa vào, hai chiếc xe không ngừng lao trên con đường thẳng tắp không bóng người, so với trận đua xe ngày đó giữa giao lộ, càng nguy hiểm hơn.

Càng không nói đến, hai người trên xe, đều không để ý đến cái chết...

16. Đam Mỹ - Chương 16

Hắn biết rõ, cuộc đua xe này, có không ít người cá cược, cơ hồ đều chọn Jaejoong thắng.

Nhưng như vậy thì sao?

Hắn không sao cả...

Mọi người chơi xe vì rất nhiều lý do.

Có thể vì khoa khoang tiền tài quyền thế cùng thưởng thức của mình, nhưng bọn họ đều có điểm chung, chính là rất sợ chết.

Mua xe xịn, chỉ là để tượng trưng cho thân phận mà thôi.

Mỗi khi Yunho gặp phải loại người này đều dùng khinh thường mà đáp lại tự đại của bọn họ, đối với Yunho mà nói, chạy với tốc độ tự do, mới là hưởng thụ kích thích nhất trong cuộc đời.

Hắn không quan tâm liệu mình có chơi đến mất mạng hay không, người quan tâm hắn, ngoại trừ mẹ đã mất, sớm không còn ai rồi.

Thân là cô nhi, hắn gặp quá nhiều mặt xấu của con người, mỗi người, đều vì sinh mạng của chính mình, chưa bao giờ để ý đến người khác.

Cướp đoạt, tổn thương, lợi ích, thậm chí là cừ hận, hết thảy đều là những điều hắn quen thuộc nhất.

Mãi đến khi mẹ thu dưỡng hắn, cho dù bà chỉ là vì tự an ủi mình không thể có con mới làm như vậy, Yunho vẫn rất biết ơn bà.

Bởi vì bà cho hắn một cái họ, từ Yunho biến thành Jung Yunho, cũng cho hắn tình cảm, để hắn không bị nóng nảy của chính mình hủy diệt, mà ngược lại, còn tỉnh táo hơn bất kì người nào.

Dục vọng, sẽ khiến người ta sa đoạ điên cuồng, điều này, Yunho đã tận mắt thấy rất nhiều.

Hắn sẽ không để mình chìm đắm đến mức đấy, đây là điều hắn đã hứa rất nhiều lần với mẹ.

Cho nên, hắn tuân theo tia lý trí cuối cùng, do dự giữa hai giới hắc bạch, đáp ứng di ngôn cuối cùng của bà, trở lại Hàn Quốc, hoàn thành việc học, đồng thời cũng gặp, một người giống hắn...

Kim Jaejoong..

Gió đêm rít gào bên tai không hề ảnh hưởng đến quyết tâm tăng tốc của Yunho, nhìn thoáng qua bên cạnh, chỉ thấy một chiếc xe khác không chịu thua cũng đang tăng tốc, thậm chí có ý đồ vượt lên.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt xinh đẹp lại vô cùng bướng bỉnh, nở nụ cười, khiến cho Yunho càng nhấn mạnh ga.

Hắn sẽ không xem thường cậu, bởi vì, hắn cùng cậu, đều không muốn thua...

“Ah!”

Gầm nhẹ vượt qua đèn đỏ, rẽ một cái khiến cho Jaejoong đỏ mắt, đau đớn trên người không vì thuốc giảm đau mà giảm đi, chỉ là không muốn cúi đầu, đã kích thích lý trí của cậu.

Cậu chán ghét thua, cũng chán ghét Yunho, cậu chỉ là, không thích ánh mắt như nhìn thấu của anh ta...

Cho dù, cậu và anh ta giống nhau, đều không dễ thay đổi...

“Anh đi chết đi!”

Tiếng chửi bới vang lên, Jaejoong xoay vô lăng, phảng phất như muốn tái diễn lại việc Yunho làm với cậu lần đầu gặp, giẫm chân ga, vọt lao đâm vào xe Yunho.

Va đập mạnh khiến cho Yunho thiếu chút nữa không cầm được tay lái, lúc nắm chắc lại, nở nụ cười vui vẻ.

Không kinh hoàng quá lớn, nhìn phía xe Jaejoong, Yunho không cam chịu yếu thế đáp lại va chạm của cậu, chấn động mãnh liệt khiến cho hai người đều cảm nhận được mùi nguy hiểm, nhưng ai cũng không sợ, cười càng cuồng vọng.

Liếm môi, cảm xúc kích động làm ướt đôi môi khô, cũng khiến cho dục vọng đánh bại ngủ say trong máu thức tỉnh, thân xe bị lồm xồm không ngăn được hai người, ngược lại hưng phấn càng tăng cao.

Giẫm chân ga, nghe tiếng động cơ gào thét như dã thú, va chạm nhau không khoan nhượng, ép xe lại, giới hạn sợ hãi đã tăng lên đến tột cùng...

“Thật sự rất thú vị, Kim Jaejoong...”

Như muốn đáp trả cái nhìn của Yunho, Jaejoong lại một lần nữa đâm tới, lần này, Yunho bị bức phải giảm tốc độ, phát ra tiếng rít chói tai trên đường, chỉ giây lát sau lại gắng sức đuổi theo.

“Tên này...” Phát hiện Yunho kiên cường như vậy, khóe môi Jaejoong bắt giắc cong lên.

Lúc cậu đang mím môi, chuẩn bị mạnh mẽ đâm vào Yunho thì đột nhiên thấy chóng mặt khiến cho Jaejoong bỏ lỡ cơ hội, lớp xe phát ra tiếng ma sát đáng sợ, cũng khiến cho Yunho lại một lần nữa vượt lên.

Mạnh mẽ giẫm chân ga, Jaejoong đuổi sát theo sau. Giờ phút này, trời đêm lất phất hạt mưa, mơ hồ phủ lên kính chắn gió, tầm nhìn mờ ảo càng khiến cho nguy hiểm tăng lên đến tột cùng.

Chỉ là, đánh bạch một lần, Jaejoong cắn răng đâm vào thân xe Yunho, ý niệm muốn thắng còn mạnh mẽ hơn cơ thể đang kháng nghị, muốn nhân lúc mưa mà không chế xe Yunho nhưng lại mất tay lái.

Mất thấy xe mất lái sắp đâm vào dải phân cách, Jaejoong cũng không muốn dừng xe lại, đang lúc cậu cho rằng mình sẽ gặp tai nạn thì xe Yunho đột nhiên giảm tốc độ, ngăn giữa Jaejoong cùng dải phân cách, để Jaejoong không bị đâm vào.

Đột nhiên nhấn phanh muốn dừng xe lại, lớp xe rạch lên mặt đường một đường rất lớn, Jaejoong vẫn đâm vào xe Yunho, hai chiếc xe va vào nhau tạo lên một tiếng vang thật lớn.

Quay vài vòng, xe Yunho cùng Jaejoong thật vất vả mới dừng lại, động cơ nóng rực cùng thân xe dưới mưa phun ra làn khói trắng, đỗ ở hai đầu đường...

Thở gấp từng đợt, cảm nhận từng cơn mát lạnh lan truyền trong máu, phần nộ đột nhiên ngập tràn hai mắt Jaejoong, tức giận xuống xe, kéo Yunho cũng vừa xuống xe, chửi ầm lên ——

“Anh bị điên à, chần cho tôi làm gì? Là muốn cười tôi kỹ thuật không tốt, để tôi cảm kích anh sao? Chẳng lẽ anh không biết, như vậy có thể sẽ gặp thần chết sao?”

Nghe Jaejoong phần nộ rống lên, Yunho chỉ bình tĩnh nhìn cậu, nở nụ cười, sờ mặt Jaejoong đã ướt nước mưa.

“Cậu, sợ chết sao?”

Lời nói của Yunho vang vọng giữa đêm mưa, sắc bén đâm vào tâm tư Jaejoong, nhìn lẫn nhau, thần sắc trong mắt có chút tương tự...

Túm cổ áo Yunho, kéo xuống, Jaejoong đưa môi mình về phía hắn. Tiếp nhận nụ hôn này, Yunho không làm càn như ban ngày, chỉ ôn nhu hôn Jaejoong, khiến cho xúc cảm mềm mại lan tỏa trong thần kinh...

Hai người bọn họ, có lẽ là một người.

Dưới mưa, hai chiếc xe hồng đỏ trên đường, đợi không được người đứng ngoài xem thắng bại phát hiện thảm trạng, còi báo động chướng mắt đã đến trước khiến cho bọn họ không dám đến gần.

Tít tít!

Tiếng tin nhắn đột nhiên vang lên khiến cho Junsu hoảng sợ, tìm điện thoại trên người Yoochun đang ngủ say, vội vàng ấn mở, tin tức gửi đến khiến cho Junsu mở to mắt.

Jaejoong cùng một người tên là Jung Yunho đưa xe, xe hồng, cảnh sát đến nơi xử lý, Jaejoong cùng Yunho lại không thấy đâu...

Nhú nhú mày, Junsu nhìn Yoochun đang ngủ an ổn, tay chậm rãi di động trên điện thoại, ấn nút xóa.

Thực xin lỗi, Yoochun.

Em cũng rất muốn để Yunho cách xa Jaejoong một chút, nhưng nếu như vậy, anh cũng sẽ rời khỏi em...

Em không biết nên nói với anh như thế nào, nhưng anh sớm muộn cũng sẽ rõ.

Yunho đang thăm dò Jaejoong, bất kể tâm tư của em hay anh ngăn cản thế nào, bọn họ tự hấp dẫn nhau.

Bọn họ như vậy, chúng ta cũng không xen vào được...

Jaejoong, cậu, cũng nghĩ như vậy đúng không?

Jung Yunho, đang thăm dò cậu sao...

17. Đam Mỹ - Chương 17

“Chết tiệt, Jaejoong, nghe máy đi!”

Lúc tỉnh lại, việc đầu tiên Yoochun nghĩ đến là tìm Jaejoong, gọi tới nhà cậu lại phát hiện Jaejoong căn bản không về nhà, ngay cả điện thoại di động của cậu cũng không có người nghe.

Điều này làm cho Yoochun sắp phát điên đến nơi rồi.

“Yoochun, anh bình tĩnh một chút, có lẽ Jaejoong chỉ muốn yên tĩnh một lúc mà thôi.” Junsu khuyên nhủ Yoochun.

“Không có khả năng, Jaejoong đang ở cùng với tên Jung Yunho kia đấy, không nghe thấy giọng cậu ấy, anh không cách nào yên tâm được.” Nói xong, Yoochun lại nhấn gọi.

“Yoochun...”

“Đủ rồi!” Quát Junsu dừng lại, Yoochun không kìm nén được cơn giận trừng mắt nhìn cậu. “Em cứ trấn an anh không có việc gì, Junsu, có phải em muốn thay Yunho giải thích, hẳn ta sẽ không làm gì Jaejoong sao?”

Yoochun phỏng đoán, lại khiến cho Junsu mím môi, như thể đoán đúng tâm sự, cúi thấp đầu, điều này càng làm cho Yoochun thêm phần nộ bất lấy hai vai cậu.

“Anh nói rồi, chúng ta không xen vào việc riêng của đối phương, nhưng việc của Jaejoong không giống như thế, em biết Yunho ở đâu đúng không, mang anh đi tìm hần!”

“Yoochun, anh đừng nóng giận, Yunho anh ấy...”

BA ~!

Lúc tên Yunho phun ra khỏi miệng Junsu, vì ngăn cản Junsu, Yoochun không khống chế nổi mình cho cậu một bạt tai, một cái tát này, khiến cho mặt Junsu đau đớn, cũng khiến Yoochun cả người cứng đờ.

Gã chưa bao giờ nặng tay với Junsu, đây là lần đầu tiên, lại là vì Jaejoong...

Nhấn nhẹn đau, Junsu không để cho mình lộ ra sự yếu ớt, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Có tin hay không là tùy anh, em không biết Yunho ở đâu, từ khi hẹn hò với anh, nếu anh ta không đến tìm em, em căn bản sẽ không gặp anh ta...”

Ngữ điệu Junsu rất bình tĩnh, không mang theo chút tức giận nào, lại khiến cho Yoochun vươn tay ôm lấy cậu, lời xin lỗi nghẹn trong cổ, Yoochun không cách nào hình dung cảm giác trong lòng mình.

Gã biết không nên thương tổn Junsu như vậy, cũng không nên không tin Junsu, chỉ có điều, gã lo lắng cho Jaejoong.

Lo lắng cho Kim Jaejoong luôn cậy mạnh...

Mưa rơi xuống khiến cả người ẩm ướt, Jaejoong thật sự rất phẫn nộ.

Cậu không hiểu vì sao Jung Yunho muốn trêu chọc cậu, lại cứu cậu.

Nếu cứ như vậy chết đi, cũng không sao cả...

Lúc xe mất lái phi tới dải phân cách, Jaejoong kỳ thật không hề thấy sợ hãi, có lẽ phải nói rằng, cậu có khi còn đang chờ mong cái chết.

Dù sao, từ khi cậu sinh ra đến giờ, đã không có ai lưu luyến cậu rồi.

Cậu không quan tâm người khác nhìn cậu như thế nào, có thích cậu hay không, cậu thậm chí dùng cách của riêng cậu sống, cho dù đến bên bờ vực nguy hiểm, cũng không sao cả...

Thế nhưng, Yunho lại hỏi cậu có sợ chết không, hần hần phải còn rõ hơn mọi người, cậu chờ đón cái chết.

Từ trên người Yunho, cậu thấy được một hình ảnh quen thuộc, tựa như, một Kim Jaejoong khác.

Cho nên, cậu hôn hần, vì muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể hần, lúc đôi môi chạm nhau, Jaejoong cơ hồ có thể xác định, trên người Yunho, có độ độc cùng với dòng máu hết sức kiêu ngạo của cậu.

Khi tiếp nhận nụ hôn của hần, mọi việc đau đầu như tan biến...

Khi theo Yunho trở lại nhà hần, ngôi nhà vẫn vậy, nhưng Jaejoong lại có cảm giác khác với ban ngày, thực tế là ở chỗ, Yunho yên tĩnh đi cùng.

Không kiêu ngạo thù địch, không có nhu cầu thân thể, Yunho chỉ đơn giản vuốt ve người cậu đang phát sốt, ngồi trong bồn nước ấm, nhu hòa giúp cậu lau lưng, nhìn vết tím do bị đánh ban ngày để lại trên lưng, Yunho vuốt nhẹ, chợt phát hiện, những chỗ khác cũng lác đác có vết thương.

Rất nhạt, nhưng lưu trên da thịt trắng nõn của Jaejoong, lại đặc biệt khiến người ta chú ý.

Yunho không hỏi nó từ đâu ra, chỉ nhẹ tay hơn, phẳng phất như muốn yêu thương lướt qua. Jaejoong nhìn từng làn hơi nước lượn lơ trước mặt, vươn tay muốn bắt, lại rơi vào lòng bàn tay Yunho.

“Muốn cái gì?” Yunho không hỏi cậu muốn làm gì, mà như thể hiểu rõ tâm tư của Jaejoong, hỏi cậu muốn cái gì.

Hạ mắt, Jaejoong quay sang nhìn Yunho vẫn mỉm cười như cũ, nhìn chăm chăm, như có thể nhìn thấu Jung Yunho...

“Anh là ai? Vì sao lại tới tìm tôi?” Vì sao, lại khiến cho cậu có cảm giác quen thuộc như vậy?

Thanh âm rõ ràng vang vọng trong phòng tắm đầy hơi nước, đôi mắt đen của Yunho tràn ngập vui vẻ, nhìn gương mặt xinh đẹp kiều ngạo của Jaejoong, không nói lời nào, chỉ bế cậu ra khỏi bồn tắm.

Thay cậu lau khô thân thể, mặc quần áo sạch sẽ vào, tỉ mỉ sấy khô tóc, lấy thuốc ban ngày thầy thuốc kê cho cậu, nụ cười của Yunho tràn ngập ẩn ý.

“Uống hết thuốc đi.” Không phải mệnh lệnh, mà là đề nghị của Yunho với Jaejoong, giọng điệu như vậy, ngay cả Junsu cũng chưa từng nghe qua.

Đưa mắt nhìn Yunho, Jaejoong trầm mặc uống thuốc, liền xoay người tiến vào trong chăn.

Chăn lạnh như băng, lại bị nhiệt độ cơ thể của Jaejoong hâm nóng, độ ẩm như vậy khiến cho Jaejoong dần dần buồn ngủ, đúng lúc này, cậu có thể cảm giác được, có người, nằm phía sau cậu.

“Kim Jaejoong, cậu đã nghe điều này chưa, trên đời này, mỗi người đều có một linh hồn khác tương tự với mình, có thể dung mạo cùng bề ngoài vô cùng khác nhau, nhưng bên trong lại giống nhau.”

Lặng yên nghe, Jaejoong biết rõ, Yunho nhất định đã điều tra cậu, vậy, anh ta chắc chắn đã biết quá khứ của cậu.

“Tôi không sợ chết, cho nên, không quan tâm việc mình làm có nguy hiểm với tính mạng không, mỗi người đều nói tôi điên rồi, cũng có người nói, tôi không dễ chọc, tôi thiếu đi điều mà rất nhiều người có, cảm thông cùng tình yêu...”

Yêu?

Khóe miệng nhếch lên cười trào phúng, Jaejoong không lên tiếng, chỉ là dùng ánh mắt biểu đạt sự khinh thường của cậu với loại tình cảm này...

“Không phải không hiểu được thế nào là yêu, chỉ là trên đời này, không có người đáng giá để tôi dành cho loại tình cảm này!”

Níu chặt chẽ trên người, Jaejoong không ngờ tới sẽ nghe được từ miệng Yunho ý nghĩ của hắn...

“Chúng ta chỉ thích hợp đối địch, Jung Yunho, tình yêu quá rẻ mạt, nếu nó cao giá một chút, thì tôi đã không sinh ra.” Quay mặt sang, đón nhận ánh mắt sâu sắc của Yunho. “Tôi bắt quá chỉ là một vật bị lợi dụng, một khi sa vào tình yêu, ngay cả chút giá trị cũng không có.”

Lời người phụ nữ sinh ra cậu, Jaejoong chưa bao giờ quên.

Trẻ con đúng ra phải nhận được yêu thương, từ khi cậu hiểu chuyện, đối mặt với ngược đãi của mẹ dành cho mình, Jaejoong không ít lần hỏi vì sao, đối lấy chỉ là một câu của mẹ “Tao sinh mày, chỉ vì tiền của ba mày mà thôi.”

Không yêu, không hận, không có tình cảm dư thừa, rất đơn giản, chỉ là lòng tham lam.

Khi ham muốn này không cách nào thỏa mãn, tất cả oán hận phát ra trên người cậu, cứ như vậy, đến khi ba ruột tới đón cậu đi mới thôi, lần cuối cùng gặp, Jaejoong thậm chí còn ôm hi vọng.

Hi vọng, mẹ cậu sẽ nói bà không nỡ.

Nhưng, cuối cùng chỉ là si tâm vọng tưởng, bà cầm tiền không quay đầu lại mà sải bước đi, mà ngay cả nhà Jaejoong ở cùng bà cũng bị bán đi, thứ còn lại, chỉ có vết sẹo nhàn nhạt không hết trên người cậu.

Cậu không dễ dàng cúi đầu, không phải là vì không hiểu, chỉ vì cậu là một vật bị lợi dụng, muốn giữ lại tôn nghiêm cuối cùng, mới khiến cho cậu so với người khác còn cần rõ kiều ngạo hơn...

“Vật không có giá trị, cùng với người không có giá trị, ai thảm hơn?” Xoay người một cái, Yunho vươn tay giữ đầu cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, không che dấu hiểu biết của hắn với cậu. “Nhìn đi, Junsu nói một chút cũng không sai, hai người chúng ta, thật sự rất giống nhau.”

“Đây là lý do anh tới tìm tôi?” Khiêu khích cười, trong mắt Jaejoong vẫn tràn ngập kiều ngạo. “Hiểu rõ hai người chúng ta rất giống nhau, vậy nên anh biết đấy, tôi sẽ không nhận thua anh.”

“Tôi biết rõ, cũng bởi vì như vậy, tôi mới càng hứng thú với cậu.” Nhẹ nhàng dùng môi chạm vào môi Jaejoong, giọng điệu Yunho tràn ngập ôn nhu. “Thiếu đi một linh hồn khác giống mình, thì chính bản thân mình cũng không còn nguyên vẹn nữa, Kim Jaejoong, cậu hiểu không?”

“Cho dù tôi vì muốn thắng mà kéo anh chết cùng, cũng không sao cả à?”

Như nghe được chuyện cười, Yunho kéo Jaejoong vào trong ngực mình, Jaejoong không phản kháng, nghe tiếng tim đập của Yunho, theo lời cậu mà nói, đây là lần thứ nhất của Jaejoong, trước mặt người khác, ướm mắt...

Kim Jaejoong, cậu sao có thể xác định cậu kéo tôi chết cùng, mà không phải tôi mang cái chết đến với cậu? Thật muốn chết, nếu như là ở cạnh cậu, tôi nghĩ tôi sẽ cam tâm tình nguyện....

Cậu không hiểu được hẳn là ai, cũng không hiểu, vì sao bọn họ gặp nhau.

Thế nhưng, Jaejoong có dự cảm tình tường.

Jung Yunho, sẽ không lừa cậu.

Tựa như cậu, không muốn lừa Jung Yunho.

18. Đam Mỹ - Chương 18

“Cậu thay đổi, Jaejoong.”

Ngẩng đầu, Jaejoong nhìn Han Kyung ném những lời này với cậu, nhíu lông mày, ngay cả trả lời cũng lười.

“Là Jung Yunho ảnh hưởng cậu sao?”

Nghe Han Kyung đề cập đến tên người kia, Jaejoong cuối cùng cũng dừng tay, nhìn anh, nhìn thẳng với ánh mắt tràn ngập cảnh cáo.

Đó là lời nhắc nhở của Jaejoong, nói cho Han Kyung, chuyện của cậu cùng Jung Yunho, không cần anh xen vào.

Cho dù nó xuất phát từ nội tâm chân thành quan tâm, đối với Jaejoong mà nói, nó đều xem như xen vào việc của người khác...

“Nếu Yoochun biết cậu cùng hẳn ta thân mật như vậy thì cậu ta sẽ nghĩ như thế nào?” Thức thời không đụng chạm vào đề tài Jung Yunho, Han Kyung vòng vo, chuyển vấn đề lên người Yoochun.

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Jaejoong trừng mắt nhìn Han Kyung, ngừng tay đang xử lý tư liệu, trong ánh mắt, tràn đầy khí chất cao ngạo mà cậu tựa hồ trời sinh đã có.

“Park Yoochun không thích cậu cùng Jung Yunho có quá nhiều liên hệ, thậm chí, cực kì ghét.” Han Kyung không quên, ngày đó anh gặp Yoochun trên hành lang, biểu tình của Yoochun thực sự rất tức giận.

Nếu nói rằng, gã muốn mạng của Jung Yunho, Han Kyung một chút cũng không nghi ngờ.

Càng không nói đến, nếu để cho Yoochun biết, Jaejoong hôm nay tới trường học là do Jung Yunho đưa đến, không biết sẽ cư xử như thế nào đây?

Gã chiếm không được, lại bị một học sinh mới vừa chuyển đến đoạt trước một bước, cơn tức này dù ai cũng không nuốt trôi, đặc biệt là việc liên quan đến Jaejoong...

“Cậu ta muốn cũng không quản được, việc của tôi, không cần cậu ta phải đồng ý.” Bê cổ nước lên, Jaejoong nhàn nhạt nhấp một ngụm. “Chuyện của tôi cùng Jung Yunho, là việc riêng của hai người chúng tôi.”

Nhìn kỹ thần sắc Jaejoong thoáng nổi lên biến hóa, Han Kyung nheo mắt lại, không nói gì thêm, chỉ là nhớ lại lúc anh nhìn thấy Yunho đưa Jaejoong đến văn phòng hội học sinh, sắc mặt Jaejoong...

Cũng lạnh băng, cũng không quan tâm, nhưng ánh mắt dừng trên người Yunho, lại mơ hồ để lộ ra dịu dàng cùng tin cậy...

Từ khi Han Kyung biết Jaejoong đến nay, chưa từng nhìn thấy sắc mặt đó.

Gọi là bạn bè, nhưng kỳ thật anh cùng Park Yoochun giống nhau, bọn họ có thể đến gần Jaejoong, dùng tư cách bạn bè mà ở bên cậu, nhưng không ai bước được vào trong lòng Jaejoong.

Cậu không tin người.

Đây là cảm nhận sâu sắc nhất của Han Kyung về Jaejoong, mặc dù ngoài mặt nói như thế nào, Jaejoong vẫn như cũ ôm chặt thái độ nghi ngờ đối với mọi người, thậm chí, là không quan tâm.

Nhưng có lẽ Jung Yunho không giống vậy, trông thấy ánh mắt của cậu dành cho hắn, hoàn toàn khác biệt, nói rằng cậu để cho hắn tiếp cận, không bằng nói Jaejoong không nghi ngờ hắn thì còn chính xác hơn...

“Vậy Park Yoochun, cậu ta nghĩ thế nào?” Han Kyung ngăn Jaejoong muốn tiếp tục làm việc, khi đã thu hút được sự chú ý của cậu rồi, liền chậm rãi chạm vào, cổ Jaejoong.

Ở chỗ đó, có một dấu đỏ khiến người ta chú ý...

Hiểu ám chỉ của Han Kyung, Jaejoong đỏ mặt hất tay anh ra, chỉ là một đụng chạm rất nhỏ liền gọi lại trí nhớ của Jaejoong...

Trước lúc đến trường học, ngủ ngon một đêm, cơn sốt của cậu đã lui đi, lúc cậu tỉnh dậy lại phát hiện bên cạnh cậu là Yunho đang ngủ, hơn nữa, cậu không chán ghét cảm giác này.

Nói không giật mình là gạt người, nhưng Jaejoong vẫn cố gắng duy trì lạnh lùng của mình, nhìn Yunho mỉm cười với cậu rồi rời giường, thay đồng phục mà Yunho cho mượn, đứng trước gương, có chút bối rối với quần áo quá lớn so với cậu.

Đột nhiên, Yunho ôm lấy cậu từ phía sau, ngón tay luồn xuống dưới đồng phục rộng thùng thình, chậm rãi di động, cuối cùng dừng lại trên cổ của cậu, dùng môi cắn lên một cái.

Nhú mào, theo bản năng xoay lại, cho Yunho một cú đấm, hắn đột nhiên mỉm cười khiến cho cậu sửng lại, Yunho lần này không đánh lại, vươn tay bế Jaejoong lên.

Cẩn rằng, Jaejoong không nói lời nào, cậu không ngừng phản kháng giãy dụa nhưng vẫn không ảnh hưởng được đến bước chân vững vàng của Yunho, đành phải thuận theo, cuối cùng, Yunho đặt cậu xuống giường, đè lên...

“Tôi cho cậu hai lựa chọn, một đấm vừa rồi, cậu muốn đền bù bằng cách để tôi đưa cậu đến trường hay là để tôi ôm cậu một lần nữa?”

“Nếu như tôi không chọn cả hai thì sao?” Quạt cường nhìn chằm chằm Yunho, Jaejoong cũng không phải người dễ dàng cúi đầu.

“Vậy tôi sẽ tự mình quyết định.” Nói xong, Yunho mạnh mẽ dùng thân thể mở hai chân Jaejoong ra, đầy ám chỉ va chạm nơi mẫn cảm của Jaejoong.

Dù là ai cũng biết rõ Yunho sẽ chọn cái gì.

Nheo mắt lại, Jaejoong một chút cũng không muốn làm theo ý của hắn, mà Yunho cũng hiểu rõ ý định của Jaejoong, trước lúc cậu hành động liền bắt lấy hai tay cậu, mặc Jaejoong giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi kim kẹp của hắn.

Cởi quần Jaejoong ra, lúc cảm giác mát lạnh ập đến, Jaejoong còn tưởng rằng Yunho sẽ thô bạo, xỏ xuyên qua cậu, nhưng Yunho không làm như vậy.

Hắn chỉ bật cười, tiếng cười trầm thấp, như thể đang tán thưởng ai đó...

“Cười cái gì? Trêu tôi rất vui sao? Muốn đùa thì cứ đùa đi, đừng coi tôi là thằng ngốc!” Tính cách quật cường không chịu nhận thua khiến cho Jaejoong nói ra lời khiêu khích, hoàn toàn đã quên mình đang có bệnh.

“Tôi rất muốn làm vậy, nhưng tôi vẫn còn chút tính người, sẽ không tra tấn người mà ngày hôm qua còn phát sốt, muốn làm cũng đợi cậu khỏi đã.” Nhìn vào mắt Jaejoong, Yunho bất giác dịu giọng lại. “Để tôi đưa cậu đến trường thì có vấn đề gì sao?”

“Tôi với anh không phải bạn bè!” Đối với Jaejoong mà nói, chỉ bạn bè mới có thể thân thiết như vậy.

Đó cũng là giới hạn duy nhất của cậu.

“Tôi biết rõ, chúng ta là kẻ thù, thân thể chúng ta rất hợp nhưng đồng thời lại trái ngược, không phải sao?” Hỏi lại Jaejoong, Yunho chậm rãi buông lỏng tay cậu. “Cậu có thể không cho tôi đưa cậu đi, không có nghĩa tôi sẽ làm theo lời cậu”

Jaejoong biết Yunho nói thật, bởi vì, hần giống cậu, việc đã quyết định, không ai có thể thay đổi...

Mím môi, Jaejoong trầm mặc tiếp nhận lựa chọn Yunho đưa ra, lúc bọn họ cùng bước vào sân trường, Jaejoong dường như có thể cảm nhận rõ có bao nhiêu người kinh ngạc nhìn cậu cùng Yunho.

Trong thế giới của cậu, chỉ có Han Kyung cùng Yoochun mới có thể quang minh chính đại làm bạn với cậu, cùng cậu đi học. Hôm nay, Jaejoong lại đi đến trường với một học sinh mới chuyển đến, hơn nữa, người này còn đang cư xử rất thân mật với cậu.

Ngày hôm qua, Yunho ôm Jaejoong đi ra khỏi trường, hôm nay lại cùng nhau đến trường, vậy có nghĩa là gì?

Lời đồn lan truyền ầm ĩ trong trường, ai cũng không dám nói trước mặt Jaejoong, chỉ có thể len lén bàn luận. Han Kyung tất nhiên cũng đã nghe bóng gió về việc này, hơn nữa anh tận mắt nhìn Yunho đưa Jaejoong đến văn phòng hội học sinh nên càng không thể xem nhẹ.

Bọn họ, là quan hệ gì?

Han Kyung không có cách nào can thiệp vào chuyện của Jaejoong, hỏi không được đành phải chuyển sang Yoochun, ý đồ dò xét.

Nhưng, đáp án mà Jaejoong cho anh, lại khiến cho Han Kyung cảm giác, Jaejoong đã thay đổi...

“Yoochun có người yêu của cậu ta, chuyện này không đến lượt cậu ta phải lo nghĩ, cậu ta chỉ cần làm bạn tốt là đủ rồi.” Ngụ ý, cậu cùng Yoochun không có khả năng xảy ra chuyện gì.

Vậy Jung Yunho thì sao?

Jaejoong, cậu coi Jung Yunho là cái gì?

Nếu như lời cậu nói, là kẻ thù sao...

Đang lúc Jaejoong muốn nói tiếp, cửa phòng đột nhiên mở, không để cho Han Kyung kịp mở miệng, người tới liền cho Jaejoong một cái tát nảy lửa.

Tức giận trừng mắt, nhìn Jaejoong vẫn rất bình tĩnh, gờ tay lên, lại một cái tát nữa.

Cảm giác nóng bỏng lan rộng trên mặt, Jaejoong nhin không kêu đau, gương mặt nhìn khuôn mặt có vài phân tương tự với cậu, không chút cảm tình gọi tiếng mà cậu ghét nhất.

“Ba...”

19. Đam Mỹ - Chương 19

Cái gọi là tình thân, Jaejoong từ trước tới giờ chưa từng được trải nghiệm.

Lúc ở cùng mẹ, cậu biết rõ mình bất quá chỉ là công cụ bị lợi dụng để kiếm tiền, cho nên không ôm hi vọng. Mãi đến khi ba cậu quyết định đón cậu về nhà, Jaejoong đã từng, hy vọng mọi việc không giống trước kia.

Nhưng, hết thảy bất quá chỉ là cậu si tâm vọng tưởng, lúc cậu bước vào nhà kia bước đầu tiên liền hiểu được, ba cậu đón cậu về nhà chỉ bởi vì vợ ông sau khi khó sinh con gái xong liền không sinh được nữa.

Ông muốn có con trai, mà Kim Jaejoong lại vừa vặn thỏa mãn yêu cầu, cho nên cậu được đón về, chỉ đơn giản như vậy.

Cho tới bây giờ, chưa từng có chuyện gì xảy ra....

Trùng mắt nhìn cậu bị đánh đỏ bừng hai má, Kim Ri Nam một chút áy náy cũng không có, chỉ khẽ gất lên.

“Tao chưa bao giờ ôm kỳ vọng cao với mày. Nhưng mày lại khiến cho tao ngay cả mặt mũi cũng sắp không còn, vừa đến trường đã nghe giáo viên của mày nói mày ở trường không chỉ cúp học mà còn ở cùng chỗ đây đưa với một học sinh mới, đây là như thế nào, tao càng mất mặt mày càng vui sao?”

Mím môi, Jaejoong lẳng lặng nghe ba trách cứ, nhiều năm qua, đây là việc tốt nhất mà cậu học được từ ngôi nhà kia.

Chỉ cần ông ta phải nhận lấy nhục nhã từ thằng con trai này, ông ta sẽ không chịu được lâu.

Càng phản kháng, càng khiến cho Kim Ri Nam tức giận...

“Thật xin lỗi, ba, con không nghĩ tới việc này.”

“Không nghĩ tới cái gì? Tao quyên tiền cho trường không phải để mày vứt hết mặt mũi của tao đi, Ji Jin cho dù không thích học nhưng lúc trước thỉnh thoảng còn có tên trong top 5 của trường, mày thì sao, ngay cả top 50 cũng không vào được!”

“Thật xin lỗi, ba, con sẽ cố gắng đạt được kỳ vọng của ba.” Ngắn gọn cam đoan, trong mắt Jaejoong vẫn không có chút dao động.

So cậu ta với cô ả kia... Không hổ là ba cậu ta, quả nhiên chỉ một dao là đủ để lấy mạng người! Đúng một bên âm thầm bội phục khả năng đả thương người của Kim Ri Nam, Han Kyung cho dù muốn nhúng tay vào cũng không nói lên lời.

“Biết điều thì cố gắng đi, nếu không phải mày làm cái chức hội trưởng hội học sinh, cái mặt này của tao không biết phải giấu vào chỗ nào!” Kim Ri Nam ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho Jaejoong. “Thật là, mày với mẹ mày căn bản là một dạng!”

Hừ nhẹ một tiếng, ồn ào y hệt lúc trước, Kim Ri Nam hất cửa đi ra, không thèm ngoái đầu lại.

Đánh xong liền đi, đây chính là ba cậu, đến trường học bất quá là vì mặt mũi, mà không thèm quan tâm đến thằng con trai này sống chết ra sao...

Khinh miệt cong khóe miệng, Jaejoong khinh thường bật cười, Han Kyung thấy thế vội vàng bước lên, muốn xem nơi cậu bị đánh lại bị Jaejoong đẩy ra.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Tìm tên lẩm lờ tính sổ!” Jaejoong vừa rồi nghe Kim Ri Nam nói chuyện giáo viên của cậu lẩm lờ.

Nói cậu vứt hết mặt mũi của ông ta?

Vậy thì vứt xuống đáy vực luôn đi, dù sao, cậu cũng chưa từng vẻ vang khi là con của ông ta.

Biết rõ Jaejoong đang nổi nóng, ngăn cản cậu ta sẽ chỉ khổ mình, mặc dù không đồng ý việc Jaejoong đi tìm giáo viên kia, lại chỉ có thể trở mặt nhìn cậu đi.

Chỉ hy vọng, Jaejoong có chừng mực một chút...

Phần nộ đi dọc hành lang trong trường, toàn thân Jaejoong tản mát ra khí tức lạnh lùng khiến cho các học sinh khác thấy thì không dám chào hỏi, chỉ có thể ở sau lưng cậu xì xào bàn tán.

Tiếng trống vang lên, học sinh nhao nhao vọt vào phòng học của mình, cũng khiến cho Jaejoong càng thêm thảng thốt trên đường đến phòng giáo viên...

“Này, lớp chúng mày không có giờ à, sao lại xuống đoạt sân bóng của bọn tao?”

“Sao lại không có giờ, chỉ có điều nhờ học sinh mới chuyển đến ban tặng, giờ học này của bọn tao liền biến thành giờ tự học.”

“Có ý gì?”

“Chỉ là cái tên Jung Yunho kia tự dưng chạy đến phòng học của bọn tao đánh ông thầy, kết quả hiện tại bị lôi đến phòng giáo viên, đúng là người dưng cảm...”

Jung Yunho!?

Đi đến cửa sổ bên hành lang liền nghe thấy mấy học sinh khác nói chuyện với nhau trên sân tập, Jaejoong liếc một cái liền nhận ra, cậu ta chính là học sinh của giáo viên mà cậu đang muốn tìm, nếu như cậu ta nói thật, vậy người bị đánh chẳng phải là...

Mím môi một cái, Jaejoong liền xông tới một hướng khác, vừa đến trước phòng giáo viên liền gặp ông thầy kia mặt xanh tím lẫn lộn, rõ ràng là vừa bị người đánh.

Mà lúc cậu liếc sang bên kia, liền thấy Jung Yunho đang đứng nghe mắng...

“Chủ nhiệm, việc này nhất định phải ghi vào hồ sơ, thật quá đáng, làm gì có học sinh nào lại chạy tới đánh giáo viên thế này, như vậy về sau tôi dạy dỗ học sinh thế nào?”

“Cậu bình tĩnh một chút, Jung Yunho vừa mới chuyển đến trường ta không được mấy ngày, đánh cậu chắc chắn có lý do à!” Chủ nhiệm thở dài, đưa ánh mắt nhìn về Yunho. “Em có lời gì muốn nói không?”

“Không có lý do gì, tôi chỉ là nhìn ông ta không thuận mắt mà thôi.” Đáp án rất cuồng vọng, khiến cho chủ nhiệm cùng giáo viên kia đều há hốc mồm.

Không nghĩ tới Yunho sẽ nói như vậy, vị chủ nhiệm đang muốn nói đỡ cho hắn cũng không nói được gì, mà giáo viên bị đánh lại càng tức giận, mặt đỏ bừng, đang định thúc giục chủ nhiệm nhanh chóng trừng phạt thì một cú đấm khác lại nện lên mặt ông!

“Trò Kim!” Chủ nhiệm kinh hô.

“Kim... Kim Jaejoong!” Xoa mặt, giáo viên kia hiển nhiên có chút chột dạ.

Nhìn khỏe miệng Yunho lộ ra nụ cười, Jaejoong bỗng nhiên có cảm giác, Yunho đánh người, là vì cậu...

“Là tôi bảo Jung Yunho đánh ông ta, hiện tại tôi cũng đánh rồi, chủ nhiệm, muốn phạt thì phạt cả hai à!”

Nói xong, mặc kệ chủ nhiệm đang không biết xử lý tình huống trước mắt như thế nào cùng vị giáo viên tự làm tự chịu, Jaejoong kéo tay Yunho đi ra ngoài, nhìn bên mặt cậu sưng lên, vừa rời khỏi phòng giáo viên, Yunho liền nhẹ nhàng chạm vào.

“Cậu bị đánh?” Không giống như hỏi thăm, ngược lại là đang khẳng định.

“Liên quan cái đ*o gì đến anh, anh không có chuyện gì sao lại đi đánh cái loại người lảm mồm kia làm gì? Chuyện của tôi, tôi sẽ tự mình xử lý.” Jaejoong tức giận nói.

“Tôi chỉ đánh phần của tôi, ai bảo ông ta nói tôi đang bị cậu dạy hư.” Trước việc Jaejoong cậy mạnh, Yunho chẳng những tức giận, ngược lại, cười càng vui vẻ hơn. “Tôi vốn là người xấu, không phải sao?”

Trùng mắt nhìn Yunho, Jaejoong thật sự rất muốn đánh tan cái nụ cười kia, nhìn rất đáng ghét!

Hất tay Yunho, Jaejoong xoay người muốn trở lại văn phòng hội học sinh, đi vài bước, lại bị người từ phía sau kéo lại, trên hành lang không người trong trường, Yunho hôn cậu thật sâu.

Mặt bị đánh hơi nhức. Nhưng dưới nụ hôn của Yunho, Jaejoong lại cảm thấy, cơn đau đã giảm đi...

Tại sao lại như vậy?

Là vì có người giúp cậu xả giận sao?

Hay còn là vì, người này là Jung Yunho?

Cậu không hiểu, một chút cũng không hiểu...

“Trốn học đi, bằng không tôi sợ mình sẽ trực tiếp muốn cậu ngay tại đây...”

Thành thật tuân theo dự vọng của mình, Yunho trần trụi để nó hiện lên trong mắt, mặc dù biết thân thể Jaejoong vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng ham muốn đã cắn nuốt toàn bộ lý trí của Yunho.

Đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến giờ, hắn muốn một người đến mức này...

Jaejoong bật cười, không mang theo địch ý hay kiêu ngạo, chỉ đơn thuần cười, vì Jung Yunho thẳng thắn mà cười, cũng vì thảm trạng ban nãy của ông thầy kia mà cười!

Nhìn Jaejoong cười, Yunho bất giác ôm lấy cậu, ngửi mùi hương của riêng Jaejoong, chợt thấy thật thỏa mãn...

Kim Jaejoong, cậu có biết cậu rất đáng sợ không?

Đáng sợ đến mức, ngay cả tôi cũng không nỡ buông ra...

Đây là lần đầu tiên, Yunho thấy mình có lòng đến vậy.

Nếu như tiếp tục trêu chọc cậu ta, một ngày nào đó sẽ bị hủy trên tay cậu ta a...

Đáng sợ nhất là, hắn vậy mà cảm thấy việc đó cũng không sao...

20. Đam Mỹ - Chương 20

Tuân theo dự vọng của mình, đây là tôn chỉ từ trước tới nay của Yunho.

Hắn chán ghét cảm giác khó chịu khi kìm nén, cho nên đối mặt với thứ mình muốn, hắn chỉ biết tìm tất cả các biện pháp để đoạt được, cho dù gặp nguy hiểm cũng không vấn đề gì.

Huống chi, đây lại là Kim Jaejoong...

Trốn học, trở về nhà hắn, đồng phục tán loạn không được quan tâm bị vứt sang một bên, tiếng thở dốc tràn ngập mùi dâm uế...

Chất dịch nóng hổi thuận theo đường cong trên thân thể trượt xuống, thấm ướt chỗ tư mật đang giao hợp, tiếng va đập phát ra khiến cho người ta phải đỏ mặt.

Hai tay ôm lấy cổ hắn, hai chân Jaejoong bị Yunho giơ lên cao sang hai bên, càng khiến cho vật nóng rực của Yunho chôn sâu vào.

Lúc tiến vào trong tiểu huyệt Jaejoong, cậu liều mạng cắn chặt môi.

Nhìn người kia vẫn mang theo bộ dáng không chịu thua, Yunho xấu tính cắn lên vành tai của cậu, khiến cho thân thể Jaejoong run rẩy một hồi, cũng làm cho bên trong cơ thể cậu co chặt lại...

“Cậu không muốn kêu lên sao? Vậy mà tôi còn cảm thấy tiếng rên của cậu rất mê người đấy...” Nói xong, Yunho không quên liếm một đường từ tai cậu xuống.

“Ngậm... Ngậm miệng anh lại cho tôi, muốn làm thì làm đi... Rên... Ahh...” Mặt đỏ lên, tận lực nhẫn nại khiến cho các giác quan càng trở nên mẫn cảm, chỉ cần Yunho đẩy vào một cái, phần thân Jaejoong liền sẽ chảy ra một ít chất lỏng trắng đục.

Đè nén ham muốn rên ra tiếng, Jaejoong liều mạng bám vào Yunho, cho dù Yunho dụ dỗ thế nào cũng không chịu cúi đầu.

“Cậu cứ bướng bỉnh như vậy, ngay cả lúc làm tình cũng muốn cậu mạnh à...” Hôn lên cổ Jaejoong, đầu lưỡi Yunho không ngừng trêu đùa cậu. “Kêu lên đi, sẽ thoải mái hơn đấy...”

“Câm miệng... Urgghh... Ahhh!” Nhận lấy đâm vào ngày càng mãnh liệt của Yunho, Jaejoong cơ hồ có thể cảm giác được lối vào của cậu theo từng lần đưa đẩy của Yunho mà ngày càng mở rộng.

“Nhịn nhiều sẽ mắc bệnh đấy, cậu chưa nhận đủ giáo huấn sao... Thật là...” Tiếng sau cùng dừng hẳn, trong ánh mắt Yunho lóe ra tia nguy hiểm, vừa hôn vừa đưa tay lấy một lọ đựng chất lỏng, đổ vào cửa huyết đang ngậm chặt lấy hân của Jaejoong.

“Cái gì... Jung Yunho... Anh...” Cảm giác lạnh buốt đột ngột khiến cho Jaejoong thất kinh, muốn ngăn cản, cúi đầu lại chỉ có thể thấy chất lỏng màu trắng hơi đặc trượt vào trong tiểu huyết của cậu.

Theo động tác rút ra rút vào, phân thân Yunho mang theo chất dịch bôi trơn mà di chuyển, chất dịch hơi trong suốt, tản mát ra mùi thơm khiến cho người ta nhịn không được muốn thưởng thức, nhàn nhạt đấy, lại khiến người ta trầm mê...

“Đây là... Vị gì vậy...” Cau mày, hốc mắt Jaejoong ngập nước, không rõ vì sao nơi bị xô xuyên kia sau khi đổ chất kia vào, cậu lại càng thêm khao khát dục vọng.

Dùng ngón tay quệt ít chất lỏng đến trước miệng Jaejoong, Yunho cười vươn vào trong miệng, hương hoa ngọt ngào khiến Jaejoong không cách nào bài xích, chỉ có thể để cho Yunho càn quấy trong miệng mình.

Vươn lưỡi liếm nước bọt tràn ra bên môi Jaejoong, Yunho thẳng lưng một cái, phân thân hung hăng tiến vào điểm kích thích trong tiểu huyết của Jaejoong, khiến Jaejoong không chút phòng bị hét lên..

“Urghhh... Không... Ahh...” Jaejoong cố đè nén giọng mình.

“Đừng nhịn, vừa rồi là thuốc kích thích xúc tiến cảm xúc của cậu, nếu cậu nhịn nữa, nó sẽ càng khó chịu đấy, còn có chỗ này...” Lại vươn tay lấy ít chất lỏng Yunho bôi khắp phân thân đang phấn khởi của Jaejoong.

Cảm giác lạnh buốt trơn ướt ngay lập tức bị nhiệt độ cơ thể Jaejoong hâm nóng, sau đó hương thơm tản ra càng rõ ràng, đầu ngón tay rơi xuống lưng trần Yunho, nếu Jaejoong là phụ nữ, chỉ sợ đã sớm cào từng vết thật dai trên đó.

Đáng tiếc...

Đang lúc Jaejoong bật cười với ý nghĩ của mình, Yunho liền nâng mông Jaejoong lên, hướng thẳng tiểu huyết ướt át mềm mại đâm vào, khiến cho Jaejoong ngay cả cơ hội hoàn hồn cũng không có, theo bản năng kêu lên.

“Ah... Sâu quá... Anh đủ rồi... Ahhh...”

“Còn chưa đủ, còn muốn... Bên trong cậu thật sự rất thoải mái, bao chặt lấy tôi, ngay cả một khe hở cũng không có...”

“Anh không thể trật tự làm à.... Argghh... Urgghh... Đừng tiến vào nữa... Argghhh...”

“Không thể... Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cho cậu cam tâm tình nguyện rên...” Nói xong, tốc độ đâm rút của một chút cũng không thay đổi.

“Anh mơ đi... Urghh... Urghh...”

Lúc Jaejoong đang muốn phản bác lại Yunho, Yunho liền cầm lấy phân thân của cậu, khiến cho Jaejoong nhịn không nổi bắn ra, khi thân thể cao trào, mật huyết của Jaejoong lại chặt thêm vài phần, kích thích phân thân của Yunho càng thêm trường đại...

Không để cho Jaejoong nghỉ ngơi, Yunho đơn giản đè Jaejoong xuống, lại một trận đâm vào khác bắt đầu.

Đã làm mấy lần, Yunho không có cách nào đếm được, chỉ biết lúc hân dừng lại, Jaejoong cũng chậm chậm vì mệt mỏi mà thiếp đi, lần này, vì sợ Jaejoong lại phát sốt, Yunho giúp cậu rửa sạch sẽ.

Nhìn Jaejoong vì động tác của hân mà nhẹ cau mày, Yunho bỗng nhiên lộ ra khuôn mặt mà ngay cả hân cũng không tưởng nổi, ôn nhu nhìn cậu, nhẹ vỗ mặt còn đang sưng vù lên...

Tính rất giống hần...

Thân thể phù hợp đến đáng sợ...

Rồi lại giấu kín tâm tình khiến cho người khác đau lòng...

“Xem ra, tôi đến không đúng lúc?”

Sau lưng truyền đến giọng nói cắt đứt tầm nhìn của Yunho, mỉm cười quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông đang hào hứng nhìn chằm chằm Jaejoong trên giường.

Theo bản năng kéo chăn phủ lên người Jaejoong, Yunho đứng lên tiện tay chụp lấy cái quần đang ném về phía hần. “Vào bằng cách nào?”

Giơ chìa khóa trên tay lên, người đàn ông căn bản không sợ chọc tức Yunho. “Nhà này là tôi giúp luật sư nhà cậu tìm đấy. Đương nhiên là có biện pháp vào.”

Khẽ cười, Yunho trực tiếp dùng thân thể chặn tầm mắt của y. “Xem đủ chưa?”

Hần không thể không phát hiện hứng thú của người đàn ông kia với Jaejoong, nếu là trước đây, Yunho tuyệt đối sẽ hào phóng chia sẻ, nhưng đây là Kim Jaejoong, hần muốn độc chiếm một mình.

“Đối tượng mới?” Người đàn ông nhướn lông mày, tràn ngập hiếu kỳ.

“Không được sao? Chẳng lẽ tôi tìm ai còn phải báo cáo với cậu?” Trong mắt Yunho lộ ra cảnh cáo. “Tôi nói, xem đủ chưa?”

Giơ tay lên, người đàn ông thức thời xoay người, tùy ý để Yunho thuận tay đóng cửa phòng lại, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho y có cơ hội.

“Thật kỳ lạ nha, từ khi nào mà Jung Yunho của chúng ta lại bảo vệ bạn giường như vậy? Bất quá nói thật, tôi còn tưởng rằng cậu đang có hứng thú với Jaejoong, không nghĩ tới cậu lại có hứng đi tìm người khác.”

“Tôi nói cậu ta là người khác sao. Carr, trí tưởng tượng của cậu quá phong phú rồi.” Tựa vào tường, không quan tâm lưng lạnh như băng, Yunho cười rất có hàm ý khác.

“Cậu ta... Người bên trong là Kim Jaejoong, người mà cậu muốn tôi sắp xếp một đêm với cậu?” Đầu Carr liền tự động tái diễn lại màn kia. “Da của cậu ta đẹp giống hệt phụ nữ a!”

“Có vấn đề sao?” Nhướn lông mày, đáy mắt Yunho lộ ra tia sắc bén. “Cậu tốt nhất nên quên hết những điều mình vừa nhìn thấy đi, bằng không, tôi sẽ tìm biện pháp để cậu quên.”

Biết rõ Yunho từ trước tới nay là người nói được thì làm được, Carr vội vàng lui mấy bước, dùng tay xoa qua đầu mình, ý bảo y đã quên toàn bộ, một chút cũng không còn.

Yunho thấy thế, nở nụ cười đi ngang qua y, chỉ có điều, cảnh cáo ban nãy của hần khiến cho Carr để ý.

“Thật khó thấy được nha, tôi lần đầu thấy cậu chú ý việc bạn giường bị người khác nhìn như vậy, hơn nữa, tôi muốn hỏi, cậu có thể đem được cậu ta lên giường, sao lúc trước còn muốn tôi giúp cậu?”

“Cậu ta không cúi đầu.”

“Cái gì?” Không nghe rõ lời Yunho nói, Carr chỉ có thể hỏi lại.

“Tôi nói, bất kể là đưa xe hay trên giường, cậu ta chưa lần nào chịu cúi đầu trước tôi, cho nên, cậu ta không giống những người khác.” Ánh mắt nhu hòa hơn hần, Yunho không chút sợ hãi sẽ dọa Carr.

Mất đảo loạn, Carr từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, đồng thời nhắc nhở chính bản thân mình, ngàn vạn đừng ra tay với Kim Jaejoong.

Bởi vì, y hiểu ý của Yunho.

Đụng vào Kim Jaejoong, tương đương đối nghịch với hần.

Chỉ cần người có đầu óc, cũng sẽ không làm việc ngu ngốc này...

“Nói đi, cậu đến tìm tôi có việc gì?” Nhìn bộ dáng có chút khôi hài của Carr, Yunho ngay cả cười cũng lười, chỉ hỏi y ý đồ đến đây.

Hắn tin tưởng, Carr tuyệt đối sẽ không có việc gì mà tìm tới tận cửa...

21. Đam Mỹ - Chương 21

“Cậu vừa đi, bọn họ liền bắt đầu hành động.”

Đơn giản mở miệng, Carr nhìn khuôn mặt Yunho vẫn bình tĩnh như trước, không cần hỏi cũng hiểu, có lẽ việc này Yunho đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Thật là một đám thiếu kiên nhẫn, khó trách không làm được việc lớn.” Khinh miệt xùy một tiếng, Yunho không chút che giấu khinh thường của mình với “Bọn họ” trong lời Carr.

“Sao lại nói vậy, tốt xấu gì bọn họ cũng là anh em trên danh nghĩa của anh, tuy không cùng họ cũng không cùng cha mẹ nhưng dù sao cũng đã từng sống cùng nhau.” Carr tự đáy lòng nói.

Nở nụ cười, Yunho chỉ vết sẹo nhàn nhạt trên mặt mình, mặc dù nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện nhưng Yunho so với người khác nhớ rất rõ, hắn sao lại bị thương, là ai làm...

“Bọn họ đã từng nghĩ đến việc giết tôi rồi, tôi còn phải chú trọng đến tình thân nữa sao?” Khẽ xoa môi, đáy mắt Yunho lộ ra lạnh lùng. “Hãy chờ xem đi, xem là bọn họ thắng tôi, hay là, tôi lấy được mạng của bọn họ...”

Nếu như dã tâm đang mở rộng, hắn sẽ tìm biện pháp tiêu diệt ý niệm này, hắn biết phải nhờ tận gốc từ thân thể đang có dã tâm đó, cho dù phải lấy mạng người đó, đều không sao cả.

Trên đời này không có điều gì có thể tin được, mềm lòng quá, sẽ khiến chính bản thân bị thương, điều này, từ lúc hắn là cô nhi đã từng hưởng rồi.

Cảm giác khi bị phản bội, cả đời khó có thể quên được...

Từ chối cho ý kiến, mím môi, trước ân oán của Yunho cùng anh em của hắn, y không có quyền nhúng tay vào, điều duy nhất có thể làm là sắp xếp mọi việc theo ý Yunho.

Mà điều này, cũng là nguyên nhân y có thể ở bên Yunho.

Gặp Jung Yunho, là điều ngoài ý muốn lớn nhất trong cuộc đời Carr.

Nếu không có hắn, chỉ sợ y ngay cả sống cũng khó khăn.

Còn nhớ lần đầu bọn họ gặp nhau, y đang bị một đám người đánh đập, khi đó, tuổi Yunho tuy nhỏ hơn y nhưng đã có một khí thế khiến người ta không thể không cúi đầu.

Hắn cứu y, nói nếu y nguyện ý trở thành bạn của hắn, vậy y có thể sống sót, bằng không phải trở về cuộc sống trước đây, tiếp tục chịu người đánh...

Làm người, sao có khả năng không thức thời?

Đối với một đứa trẻ mồ côi mà nói, đó là một cơ hội, bởi vậy, đương nhiên, y chọn đi theo người trước mặt.

Ở bên người Yunho, y là trợ thủ đắc lực nhất của hắn, cũng là người quen biết hắn lâu nhất.

Dù Yunho nói, hắn cùng y là bạn bè, nhưng Carr so với ai khác còn hiểu rõ hơn, Jung Yunho từ trước tới nay không cần bạn bè.

Bởi vì trong thế giới của hắn, việc này không tồn tại.

Đối bạn giường liên tục, bước một bước là có người ngã xuống, ai cũng không biết, Jung Yunho còn trẻ tuổi như vậy lại có lực lượng lớn đến mức nào.

Bởi vì, Jung Yunho đã sớm giấu kín mọi thứ của mình.

Bức bách bản thân không cần quan tâm, mới có thể, sống trong thế giới như vậy...

“Đúng rồi, lúc về nước không phải cậu đã gọi cho Junsu sao, thế nào, gặp cậu ta chưa? Hay là có người mới thì quên người cũ rồi?” Gọn gàng chuyển chủ đề, Carr không muốn tiếp tục chủ đề đáng ghét kia.

Yunho nếu đã có chủ ý, bàn luận nhiều nữa, chỉ khiến cho hấn mất hứng.

Carr không ngờ đến mức đấy, lớn gan đi giật râu rồng ah...

“Cậu tốt nhất là sửa lại lời mình vừa nói, Junsu từ trước tới nay không phải người cũ.” Nghe thấy Carr nhắc tới Junsu, ý nghĩ giết chóc đột nhiên biến mất, quả thật, Yunho đối với Junsu rất đặc biệt. “Tôi không thích cậu dùng giọng điệu kiểu này nói về cậu ta.”

“Hay là dù cậu ngủ với ai, đổi người liên tục thế nào, Junsu đối với cậu mà nói không giống người bình thường.” Giả hoạt nở nụ cười, Carr dò xét nhìn Yunho. “Thật không hiểu nổi, đã thích cậu ta như vậy sao lúc trước lại để cậu ta đi, bởi vì cậu ta nói phải đi sao?”

“Cậu ban đầu đâu có bà tám đến vậy, từ lúc sang Mỹ đến giờ đột nhiên dong dài.” Trùng mắt nhìn Carr, Yunho nói rõ không muốn trả lời y.

“Đây không phải dài dòng, tôi chỉ là tò mò từ lâu thôi, lúc trước cậu với Junsu rất cuộc là như thế nào?” Vấn đề này, y thật sự đã sớm muốn hỏi, chỉ có điều sau khi Junsu rời đi, Yunho cũng rất ít khi đề cập đến cậu ta, khiến cho y không có cơ hội hỏi.

Thật vất vả mới bắt được cơ hội, Carr đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, bằng không nếu cứ tiếp tục ôm thắc mắc này, y sẽ sớm nội thương mà chết mất!

“Cậu ta nói kết thúc, tôi đồng ý, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Giọng điệu của Yunho rất nhẹ nhàng nhưng lại không hề hột, như thể sự việc chỉ đơn thuần như vậy.

Tuy lúc trước hấn rất giật mình với quyết định của Junsu, nhưng hấn hiểu được, Junsu rất thông minh, cho nên mới biết khi nào rời khỏi hấn thì tốt nhất, so với việc bị hấn vứt bỏ, Junsu chỉ là lựa chọn bỏ hấn trước thôi...

“Nói như vậy, là cậu bị đá sao? Thật không nhìn ra, Junsu có dũng khí như vậy nha... Bất quá, cậu quay trở lại Hàn Quốc lại tìm cậu ta, muốn hợp lại sao?”

Cho dù đây không phải phong cách làm việc của Yunho, nhưng Junsu đã không muốn Yunho rồi, còn việc gì có thể xảy ra nữa!

“Yên tâm đi, tôi không còn hứng thú nữa, hướng chỉ bên người Junsu còn có một tên là Park Yoochun, mà tôi cũng tìm được, thứ càng thú vị hơn...”

“Tôi không phải món đồ chơi của anh!”

Giọng nói mạnh mẽ bác bỏ lời Yunho khiến cho Yunho cùng Carr đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Jaejoong mặc đồng phục lúc đến, ánh mắt giận dữ trừng Yunho.

“Sao không ngủ thêm chút nữa, tôi còn tưởng cậu mệt mà?” Bỏ qua kinh ngạc của Carr, Yunho cười đi về phía Jaejoong.

“Tôi nói, tôi không phải Kim Junsu, không phải món đồ chơi của anh.” Lời nói của Jaejoong cho thấy cậu đã nghe cuộc nói chuyện của Yunho cùng Carr.

“Tôi không nói cậu, chỉ bảo cậu rất thú vị... Ít nhất là lúc trên giường.” Hai mắt tràn ngập dự vọng nhìn Jaejoong, Yunho không thèm che giấu xung động muốn Jaejoong.

Liếc mắt nhìn Carr đứng một bên, Jaejoong cố nén ý nghĩ muốn nện một đấm lên nụ cười kia của Yunho, thân thể ẩn ẩn đầu khiến cậu không nhụ nổi nhú lông mày, vượt qua Yunho cùng Carr định chạy đi.

Mắt thấy Jaejoong ngay cả phản bác cũng lười, Yunho vẫn theo bản năng bắt lấy tay Jaejoong, nhìn khuôn mặt Jaejoong vẫn rất kiêu ngạo, nở nụ cười.

“Tôi tiễn cậu?”

Hạ mắt, đôi môi Jaejoong lộ ra một đường cong khiến cho Carr nhìn đến choáng váng.

Y không hề biết, rõ ràng là đàn ông mà lúc cười, so với phụ nữ... Không, so với phụ nữ còn quyến rũ hơn!

Lấy điện thoại ra, ấn số, nụ cười của Jaejoong càng đậm thêm.

“Yoochun, là tôi, có thể tới đón tôi không? Tôi chờ cậu.”

Cái này xem như khiêu khích sao, Jaejoong?

Từ chối tôi, lại trước mặt tôi gọi cho tên Park Yoochun kia...

Buông lỏng tay, để Jaejoong trước mắt hấn đi ra khỏi phòng, Yunho đột nhiên bật cười.

Cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Quả nhiên, thật sự rất thú vị a...

“Yunho, Yoochun mà cậu ta nói có phải...” Không phải như y nghĩ chứ?

“Người yêu Junsu, Park Yoochun!”

Thu lại nụ cười, ném lại một câu nói, Yunho xoay người rời đi đến phòng bếp lấy nước uống...

22. Đam Mỹ - Chương 22

Thật sự tìm Yoochun sao?

Đương nhiên chỉ là diễn kịch cho tên Jung Yunho kia xem thôi, vừa ấn gọi đã ấn kết thúc luôn rồi.

Vì cái gì ư, rất đơn giản.

Lúc Jaejoong tỉnh lại thì nghe thấy Yunho cùng người xa lạ kia nói đến Junsu, không thể phủ nhận, cậu không nên nghe lén, nhưng vừa nghe được một câu, cá tính của cậu lại khiến cho cậu không thể không nghe tiếp.

Dám lấy cậu so với người khác!

Cậu là Kim Jaejoong, không phải người khác, càng không có hứng thú làm người khác, không hiểu sao tức giận khiến cho cậu nảy ý chọc giận Yunho...

“Chết tiệt...” Khẽ gắt lên, đi một đoạn đường, vốn eo đã nhức nay càng kháng nghị mãnh liệt.

Tên kia, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là tiết chế sao?

Lần đầu khiến cho cậu bất tỉnh nằm trong phòng y tế, thậm chí còn phát sốt, ngay cả lần thứ hai cũng không nhẹ nhàng chút nào...

“Mẹ nó!”

Thở ra một hơi, Jaejoong không thể không vẫy một chiếc taxi, nhưng chiếc dừng lại trước mặt cậu lại là một chiếc xe vô cùng quen thuộc.

Mở cửa xe ra, Junsu hất mặt ý bảo Jaejoong lên xe, Jaejoong cũng không có lý do cự tuyệt, ngồi vào xe, nhìn bên mặt Junsu đang lái xe, đột nhiên, giọng điệu lúc Yunho nói về Junsu hiện lên trong đầu cậu.

Junsu, từ trước tới nay không phải người cũ...

Đây có nghĩa là Jung Yunho cùng Kim Junsu vẫn còn giữ mối quan hệ như bọn họ sao?

Hay là, còn sâu hơn nữa...

“Cậu không nghe điện thoại của Yoochun khiến cho anh ấy vội muốn chết, anh ấy rất lo lắng cậu đã xảy ra chuyện gì, đến trường không gặp cậu, cậu có muốn gọi điện cho anh ấy không?” Đưa di động của mình cho Jaejoong, Junsu dùng Yoochun để mở lời.

“Vì sao phải gọi?” Không có ý nhận lấy điện thoại, Jaejoong chỉ nhìn thẳng phía trước. “Tôi không phải báo cáo với cậu ta mọi nơi tôi đi, cậu ta hiểu rất rõ tôi, không cần phải bày chuyện.”

Mím môi, Junsu dường như đã biết trước câu trả lời của Jaejoong, để di động xuống, tập trung lái.

Kỳ thật, tuổi Junsu so với Jaejoong cũng không sai biệt lắm, tối đa chỉ lớn hơn chừng hai ba tuổi thôi. Nhưng giống như Yoochun, bọn họ mang theo mình một câu chuyện trong quá khứ, giống với, quá khứ của Jung Yunho.

Qua lời Yoochun, Junsu đã từng có rất nhiều bạn trai, chỉ là gã không nói, riêng mình Jung Yunho, Junsu chủ động nói rõ mọi chuyện với Yoochun.

Cậu ta nói, lúc cậu khó khăn nhất, Yunho đã giúp cậu, cũng chỉ có mình Yunho, coi cậu là người chứ không phải đối tượng phát tiết.

Cho nên, khi Jaejoong biết là Junsu đưa ra đề nghị chia tay với Yunho, cậu không hiểu chút nào.

Nếu quả thật đúng như vậy, vì sao Junsu phải rời Jung Yunho?

Nếu như địa vị trong lòng nhau đều đặc biệt, sao không ở bên nhau?

Nếu như...

Giật mình với những suy nghĩ đã vượt quá mức của mình, Jaejoong ngạc nhiên, nhú lông mày, trong mắt cậu xuất hiện sự phẫn nộ...

“Sao cậu lại xuất hiện ở đây?” Nói lên nghi hoặc trong lòng, không phải Jaejoong đa nghi, nhưng Jung Yunho ở trong một khu dân cư cao cấp, mà cậu biết, nhà Junsu cách đây khá xa.

“Tìm bạn.” Ngắn gọn trả lời Jaejoong, ánh mắt Junsu vẫn như trước.

“Là Jung Yunho sao?” Nhướn lông mày, Jaejoong trực tiếp hỏi.

Như đã sớm biết sẽ nghe thấy cái tên này từ miệng Jaejoong, Junsu không chấn động nhiều, nhếch môi, nở nụ cười chứng minh Jaejoong đã đoán đúng.

“Anh ta với cậu rất giống nhau, đúng không?” Đây là suy nghĩ của Junsu từ trước tới nay, chưa bao giờ thay đổi.

“Cho nên cậu muốn tôi gặp anh ta, để chúng tôi làm bạn bè?” Jaejoong nhớ rất rõ ràng, lúc Junsu muốn giới thiệu cậu với Yunho, Jung Yunho tựa hồ đã mỉm cười.

Do không biết hắn là ai, lại bị hắn trêu chọc, đến khi biết rõ, lại bị nét tương tự ở hắn thu hút, khởi đầu của mọi việc, chính là Kim Junsu!

“Tôi không nghĩ tới điều này, vì cậu và Yunho rất giống nhau, không làm bạn bè được đâu.” Trên mặt Junsu thể hiện sự hiểu rõ. “Anh ta sẽ không bỏ qua cậu, cho tới bây giờ không có người nào có thể chống lại anh ta, tôi biết rõ, anh ta sẽ cảm thấy hứng thú với cậu.”

“Mục đích của cậu là gì? Giúp Jung Yunho tìm thú vui?” Thanh âm thấp xuống, ngạo khí từ trong xương tủy thúc giục khiến cho Jaejoong không để ý đến an toàn bắt lấy tay lái, làm cho Junsu vội vàng dừng xe lại.

“Kim Jaejoong, như vậy rất nguy hiểm, cậu có biết không, lái xe...” Lời nói của Junsu biến mất trước ánh mắt lợi hại của Jaejoong.

“Tôi không phải công cụ để cậu lấy lòng Yunho, muốn lấy lòng anh ta, sao còn hẹn hò với Yoochun làm gì? Sao không chia tay với cậu ấy? Hay là cậu cho rằng ngoại tình rất thú vị?”

Ngữ khí Jaejoong, kiêu ngạo giống hệt Yunho, càng khiến cho Junsu tin tưởng quyết định của mình là đúng...

“Tôi thật sự thích Yoochun mới hẹn hò với anh ấy, còn Yunho, tôi cùng anh ấy chỉ là bạn bè, hơn nữa, anh ấy cũng sẽ không cho tôi tiến xa hơn.” Cho dù hẹn hò với Yoochun, cậu vẫn không bước được vào tâm gã, nhưng ít nhất còn có thể ôm hi vọng.

Nhưng nếu đổi thành Yunho, Junsu ngay cả nghĩ cũng không dám.

Người kia, cậu không có khả năng trối buộc được.

Nhìn chằm chằm ánh mắt cô đơn của Junsu, Jaejoong không hiểu vì sao cậu lại cảm thấy quan hệ Yunho và Junsu như thể rất gần gũi nhưng lại không cách nào tiến xa được...

Giống, cậu cùng Park Yoochun!

Kinh ngạc cắn răng, Jaejoong cảm thấy rất bất ngờ với ý nghĩ của mình, ngược lại Junsu lại cười nhẹ nhõm.

“Đã hiểu rồi sao, tôi cùng Yunho, cậu cùng Yoochun, là hai phiên bản giống nhau, mà tôi muốn biết, nếu cậu gặp Yunho thì sẽ như thế nào...” Vô luận cậu cùng Yoochun sẽ như thế nào, Junsu vẫn muốn tìm ra bộ mặt chân thật của Yunho.

Mỗi người đều có một bộ mặt chân thật, Junsu tin tưởng Yunho cũng có, chỉ có điều trong thế giới của Yunho, điều đó là cấm kỵ.

Trùng mắt nhìn nụ cười của Junsu, Jaejoong bỗng nhiên không hiểu được, cậu đến cùng có nên tức giận với Junsu không.

Tuy rằng cậu rất giận với việc Junsu làm, nhưng Jaejoong lại không cách nào bỏ qua ngữ khí bi thương của Junsu.

Trầm mặc một lúc, thở dài, Junsu thu lại những suy nghĩ rối loạn trong đầu, nhìn Jaejoong như đang suy nghĩ điều gì, gọi điện thoại cho Yoochun, nói cho gã biết Jaejoong hiện tại đang ở cùng cậu, gã không cần phải lo lắng.

“Đưa Jaejoong về nhà hộ anh, anh sẽ đi gặp cậu ấy.” Yoochun từ đáy lòng nói: “Cảm ơn em, Junsu.”

“Đừng khách khí như vậy, đây là điều em phải làm mà.” Chỉ cần có thể để anh yên tâm, Yoochun, em có thể làm rất nhiều điều. Junsu trong lòng nghĩ thầm.

Cúp điện thoại, lúc Junsu đang khởi động xe, giọng nói nhàn nhạt của Jaejoong vang lên...

“Nếu Yoochun không yêu tôi, cậu còn muốn để tôi cùng Jung Yunho gặp nhau không?”

Kinh ngạc quay đầu, nhìn vào đôi mắt đen như hiểu rõ mọi chuyện của Jaejoong, có một số việc, không phải không biết, chỉ là không muốn nói ra...

Nếu Yoochun không yêu, cậu sẽ làm việc này sao?

Đáp án, đã sớm rõ ràng rồi...

Khác biệt, chỉ ở hình thức cùng tình cảm mà thôi...

Nhấn chân ga, Junsu đưa ra đáp án kiên định nhất.

“Không liên quan đến Yoochun, cuối cùng thì Rong sẽ có được Nghịch lân của riêng mình...”

23. Đam Mỹ - Chương 23

Đưa Jaejoong về nhà, Junsu không rời đi ngay mà nhìn Jaejoong vào trong nhà mới gọi điện thoại cho Yoochun, báo gã một tiếng.

Nghe giọng nói tràn ngập cảm kích cùng yên lòng của Yoochun, tâm Junsu, thật sự rất đau đớn, cho dù đã sớm biết địa vị của cậu cùng Jaejoong không thể đánh đồng, vẫn cảm thấy khổ sở.

Vì giúp Yoochun tìm Jaejoong, Junsu đặc biệt đi hỏi chỗ ở Yunho, đánh bạc với may mắn của mình, đồng thời cũng đánh bạc với hiểu biết của mình về Yunho.

Từ trước đến giờ, Yunho có một thói quen.

Không để cho bạn giường đến nơi hần ở, lúc hần muốn, sẽ tìm bọn họ hoặc đi đến nơi hần đã sắp xếp.

Nhưng Yunho lại thực sự đưa Jaejoong về nhà, đây có nghĩa là gì?

Junsu không nghĩ thêm nữa, so với mọi người, cậu càng hiểu, có một số việc, đã rất rõ ràng...

Đi vào trong căn nhà cậu chán ghét, Jaejoong vừa mới đóng cửa lại liền gặp Yoochun đang đợi cậu.

“Đã đến rồi à, không đến trường học lại chạy đến nhà tôi làm gì?” Thái độ như cũ, không nóng cũng không lạnh, Jaejoong đi đến gần Yoochun.

“Tôi lo lắng cho cậu.” Bắt lấy tay Jaejoong, Yoochun theo trực giác sờ lên mặt cậu. “Sắc mặt cậu không tốt, tôi dẫn cậu đi gặp bác sĩ nhé?”

“Gặp rồi, chỉ là có chút không thoải mái, uống thuốc là được rồi.” Giây mãi không thoát khỏi tay Yoochun, mắt Jaejoong đã ánh lên sự tức giận. “Thả tôi ra.”

Thuận theo ý Jaejoong buông lỏng tay, Yoochun không nói gì, chỉ tùy ý để Jaejoong ngồi xuống trước mặt gã.

“Để cho Junsu đi tìm tôi là ý gì, chúng ta chỉ là bạn bè, đừng có nghĩ là cậu có thể quản tôi.” Cậu chán ghét cảm giác bị người khác khống chế, rất mất tự do.

Sống đã đủ phiền toái rồi, nếu không có tự do, vậy không bằng chết đi cho xong.

“Tôi không quản cậu, tôi chỉ là quan tâm...”

“Đó là việc dư thừa, chuyện của tôi, tôi tự có chừng mực, đừng có lấy lý do quan tâm để mà trói buộc, tôi không là gì của cậu cả!” Cắt đứt Yoochun, Jaejoong tức giận nói.

Nhìn Jaejoong, Yoochun biết, cậu thật sự tức giận rồi.

Chỉ có điều, Yoochun không đơn giản bỏ qua...

“Cậu cùng Jung Yunho, là như thế nào?” Yoochun không thể nào quên được mấy lời đồn gã nghe được từ học sinh trong trường, không nói chuyện gì khác, chỉ riêng việc Jaejoong biến mất một đêm không về nhà rồi lại đi học với Yunho đủ để khiến Yoochun không cách nào hiểu được.

Gã rõ ràng muốn Yunho dừng tiếp cận Jaejoong...

Cho dù Yunho không nghe, vậy Jaejoong thì sao?

Vì sao Jaejoong, lại để cho Yunho tới gần cậu ấy như vậy?

Hay chỉ đơn giản là, lên giường một lần?

“Tôi nói, chuyện của tôi không cần cậu xen vào, Park Yoochun, cậu rảnh rồi quá sao?” Trùng mắt nhìn Yoochun, Jaejoong đứng dậy muốn lên phòng. “Cậu đi đi, tôi mệt rồi.”

Vốn định không nói nữa, nhưng lúc Yoochun ngẩng đầu liền nhìn thấy dấu hôn rõ ràng trên cổ Jaejoong, nhất thời không có cách nào khắc chế nộ khí, kéo tay Jaejoong lại!

“Làm gì vậy?” Muốn hất tay Yoochun ra nhưng lại không được, Jaejoong mím chặt môi.

“Vì sao lại lên giường với Jung Yunho?” Hỏi trực tiếp, lý trí Yoochun giờ phút này đã bị phần nộ chiếm cứ hoàn toàn. “Lúc đó cậu cùng hần ta đã xảy ra chuyện gì, vì sao cậu lại...”

“Tôi nói việc của tôi không liên quan đến cậu, Park Yoochun, cậu quản nhiều quá, vượt quá giới hạn rồi, cậu biết không?” Giọng nói lạnh băng, trong mắt Jaejoong cũng nổi lên một chút tức giận.

“Vượt quá giới hạn... Tôi chẳng lẽ chỉ có thể ở bên kia giới hạn, làm bạn bè thôi sao?” Cẩn rằng, Yoochun thừa dịp Jaejoong không phòng bị, đè cậu xuống ghế sofa, trên mặt Yoochun lúc này đã phủ một tầng dục vọng.

“Thả tôi ra, Park Yoochun, nếu không chúng ta ngay cả bạn bè cũng không phải!” Đây không phải cảnh cáo, Jaejoong thật sự sẽ làm như vậy.

Liều mạng giãy dụa, nếu như lúc bình thường, Jaejoong chắc chắn đã sớm dùng nắm đấm đánh tỉnh Yoochun, nhưng hiện tại, toàn thân nhức nhối khiến cho khí lực của cậu giảm, cho dù có vung nắm đấm cũng chẳng đau.

“Jung Yunho đến cùng đã làm chuyện gì với cậu, Jaejoong...” Gầm nhẹ một tiếng, Yoochun thô bạo giật đồng phục Jaejoong ra.

Ngay lập tức, dấu hôn màu đỏ tràn ngập trên ngực trắng nõn của Jaejoong rơi vào mắt Yoochun, màu đỏ tươi như vậy, không thể nào có từ mấy ngày trước...

“Anh ta không làm gì tôi cả, chỉ là lên giường với tôi, khiến cho tôi cao trào mà thôi, ngay cả chuyện này tôi cũng phải nói với cậu sao?” Giọng nói lạnh lùng, Jaejoong bình tĩnh nói.

Nghe giọng nói không cảm tình của Jaejoong, lửa giận đang dâng lên của Yoochun liền bị dập tắt, muốn thu tay, lại bị Jaejoong nắm chặt.

“Cậu cũng muốn lên giường với tôi sao? Tôi có thể cùng cậu một lần, bất quá, chúng ta sẽ từ bạn bè trở thành kẻ thù.” Giống như cậu cùng Jung Yunho, một quan hệ nguy hiểm nhưng hấp dẫn.

Lời mời rất mê người, nhưng đến tai Yoochun lại thành châm chọc.

Không phải gã không dám đụng vào Jaejoong, nhưng nếu như đụng vào, gã có dũng khí để đối địch với Jaejoong không?

Tư cách bạn bè cùng với kẻ thù, tuyệt đối là hai cực trái ngược nhau, nhưng lại bị Jaejoong biến thành hai lựa chọn.

Chậm rãi buông quần áo đang cầm trong tay, trong đầu Yoochun đột nhiên hiện ra lời nói của Junsu trước khi đi tìm Jaejoong hộ gã ——

Anh quen Kim Jaejoong lâu hơn em, nhưng em còn hiểu rõ cậu ấy hơn anh, Yoochun, bạn bè là vị trí xa nhất mà cậu ấy dành cho anh rồi...

Junsu, chỉ sợ em nói sai rồi.

Không phải Jaejoong chỉ có thể cho anh vị trí như vậy, mà nah, chỉ có dũng khí dùng vị trí như vậy ở bên cạnh cậu ấy...

Mất tinh thần thờ dãi, cười khổ, đang lúc Yoochun đứng dậy định kéo Jaejoong lên, từ một bên lại vang lên tiếng vỗ tay vang dội!

“Sao không tiếp tục, mắt công chị đây không đi dạo phố mà ngồi xem hình ảnh đặc sắc này, em trai ngoan của chị à, em cũng to gan quá đấy, ở ngay trong phòng khách mà câu dẫn đàn ông, không sợ ba đuổi em ra khỏi nhà à?”

Cài cúc quần áo, trừng mắt nhìn Kim Ji Jin, Jaejoong ngăn Yoochun mở miệng, đi đến trước mặt cô ả, nở nụ cười mà không người phụ nữ nào sánh bằng.

“Ghen tị sao? Chỉ sợ chị ngay cả khả năng câu dẫn người cũng không có mới về nhà sớm như vậy, thế nào, lại bị thằng nào đá à?”

“Mày!” Nụ cười trên mặt cứng lại, Kim Ji Jin tức giận tóm lấy cổ tay Jaejoong. “Tao bị ai đá cũng không liên quan đến mày, nhưng mày đừng có làm bẩn cái nhà này, bằng không lúc biến thành chó lang thang sẽ không có người nào nhặt mày về đâu.”

“Cái này không cần chị lo lắng, chị chỉ cần quản lý tốt chính bản thân, đừng để mấy thằng đàn ông khác đá là tốt lắm rồi.”

Hất mạnh tay Kim Ji Jin đang nắm cổ tay cậu, Jaejoong ngay cả thay quần áo cũng không có hứng, quay người muốn đi ra ngoài, Yoochun thấy thế cũng đi theo, nhìn Jaejoong, Kim Ji Jin đứng sau liền hét lên:

“Con hoang quả nhiên chỉ là con hoang, khó trách ba nói, mày không có tiền đồ đến mức ba không muốn nhận mày!”

Cái gọi là thân tình, quả nhiên là con dao đâm thương người lợi hại nhất a...

Khóe môi nhếch lên nụ cười khinh thường, Jaejoong ngay cả khí lực cãi lại cũng không có, Yoochun đuổi theo, lo lắng nhìn cậu.

“Jaejoong, cậu có muốn tôi...”

“Còn là bạn bè không?” Nhìn chằm chằm Yoochun, ánh mắt Jaejoong thẳng thắn khiến người ta không thể nào né tránh.

Có thể không là bạn bè sao?

Yoochun đang muốn đưa ra đáp án thì bỗng nhiên có vài tên đàn ông lạ mặt xông tới, một người trong bọn chúng, Jaejoong liếc mắt liền nhận ra, lúc cậu đưa xe với Yunho, đó là người phụ trách tiền cá cược.

“Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi, Kim Jaejoong, đi thôi, kết thúc trận đấu của cậu đi...”

Jaejoong kiêu ngạo hất cằm lên, không chút sợ hãi...

24. Đam Mỹ - Chương 24

Bởi vì không chịu cúi đầu, cho nên mới càng thú vị...

Carr hoàn toàn không hiểu tại sao Yunho lại đi trên chộc Jaejoong, cho dù cậu ta rất đẹp nhưng sẽ không có người nào tự đâm vào phiền toái như thế.

Y hiểu, Jaejoong gọi điện thoại cho Yoochun là đang khiêu khích Yunho, nói cho hắn biết, cậu từ trước tới nay không phải người hèn có khả năng nắm giữ.

Đây đã là vấn đề lớn, đừng nói chi, cậu ta tìm Park Yoochun, là người yêu của bạn giường cũ của hắn.

Cái này thật sự quá phức tạp rồi...

Rõ ràng, Yunho nói Junsu biết tình cảm của Yoochun với Jaejoong, điều này càng làm Carr khó hiểu, đã như vậy, sao lại ngồi nhìn mà không can thiệp?

Bỏ mặc Yunho đi trên chộc Jaejoong, lại để Jaejoong lôi Yoochun ra chộc tức Yunho...

Thậm chí, ngay cả Yunho cũng ra vẻ không sao cả.

“Cậu không biết như vậy chơi mới vui sao? Nhìn Kim Jaejoong tựa như tôi đang nhìn chính bản thân mình.” Cười, Yunho thay quần áo, không hề để lo lắng của Carr trong lòng.

“Nếu như vậy, cậu nên cẩn thận, đừng vì cậu ta mà hại chết chính mình.” Carr tự đáy lòng khuyên bảo.

“Tôi không sợ chết thì sao?” Ném cho Carr một nụ cười khinh miệt, Yunho cầm chìa khóa lên định đi ra ngoài, Carr đuổi theo phía sau, không quên hỏi hắn đi đâu.

“Đi tìm chết!” Đáp án ngắn gọn, lại khiến Carr há hốc mồm.

Tuy y biết rõ Yunho đôi khi rất đáng sợ, nhưng từ khi gặp người tên Kim Jaejoong kia, dường như càng ngày càng tăng rồi...

Ngồi trên xe Yunho, nhìn Yunho dùng tốc độ vượt trội mà chạy, nói không sợ thì đánh giá Carr cao quá mức rồi, chỉ có điều hiểu biết về Yunho lại khiến Carr yên tâm.

Yunho nghịch lửa, cũng hiểu rõ lửa, cho dù lửa cháy đến thân, Yunho cũng sẽ có biện pháp dập tắt...

Nhìn cảnh vật biến hóa ngoài cửa sổ xe, Carr biết rõ Yunho muốn đi đâu, dù sao đó cũng là nơi tụ tập đua xe lớn nhất Seoul, hơn nữa đây là chỗ mà y nói cho Yunho biết.

Chỉ vì, muốn nổi lên bão tố với Kim Jaejoong.

Lặng im nghe nhạc mà Yunho chọn, đang lúc Carr định nhắm mắt dưỡng thần, điện thoại di động của y vang lên, vừa nghe, tin tức ở đầu bên kia lại khiến cho y mở to mắt.

“Sao vậy, có việc?” Khóe mắt liếc thấy biểu tình của Carr, Yunho rất tự nhiên hỏi thăm.

“Cậu với Kim Jaejoong thật là ăn ý, một người bị lôi đến, một người tự muốn đi.” Cắt điện thoại, Carr không khỏi lắc đầu. “Nếu như muốn cứu người, tăng tốc đi, bằng không tôi không dám đảm bảo Kim Jaejoong có bị đánh chết hay không.”

Tuy y không rõ chuyện giữa Jaejoong cùng Yunho ở đường đua xe, nhưng người phụ trách tiền cá cược kia không phải nhân vật bình thường, huống chi đây là vụ làm ăn lớn...

Nhiều mày, không hỏi Carr đã xảy ra chuyện gì, Yunho chỉ đạp chân ga, tăng tốc độ vốn đã cao lên tới cực hạn, ngay cả Carr cũng bất giác thắt chặt dây an toàn.

Cầu nguyện, mạng nhỏ của y có thể bình an đến nơi...

Bên kia, đi cùng Jaejoong vào địa điểm đua xe quen thuộc, Yoochun nhìn một đám người đã tụ tập từ sớm, kéo Jaejoong, định hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì có một người đàn ông đi tới chỗ Jaejoong.

“Đã lâu không gặp, Jaejoong, không nghĩ tới cậu cũng sẽ bị tôi tìm đến gây phiền đúng không?” Mang theo ý cười, người đàn ông vươn tay vuốt nhẹ mặt Jaejoong.

“Chẳng qua chỉ là một cuộc đua, anh chuyện bé xé ra to rồi.” Chán ghét lau nơi hấn chạm vào, Jaejoong hoàn toàn không che giấu.

“Không có cách nào, trận đấu của Kim Jaejoong cậu, tiền đặt cược rất lớn, tôi lại không có hứng thú đến toàn bộ, đành phải phiền cậu tới đua lại với người của tôi.” Tay vung một cái, mấy tên mang Jaejoong tới liền vây quanh cậu. “Nếu cậu không chịu, gương mặt xinh đẹp của cậu có lẽ phải chịu vài vết thương nhỏ mới xong việc.”

“Jaejoong, đây rốt cuộc là chuyện gì?” Yoochun che trước mặt Jaejoong. “Lucas, nếu như Jaejoong gây tổn thất cho anh, tôi thay cậu ấy đền, anh đừng gây phiền toái với cậu ấy.”

Nhiều mặt, Lucas giả bộ thờ dài. “Nếu chỉ liên quan đến tiền thì còn dễ nói. Nhưng những người đặt cược chỉ quan tâm kết quả, để giữ gìn danh tiếng của tôi, đành phải ủy khuất đại thiếu gia Jaejoong của chúng ta rồi.”

Nhìn Lucas lấy chìa khóa ra đưa tới trước mặt, Yoochun chủ động nói giúp Jaejoong, lại bị Lucas coi như không nghe thấy, nhìn chăm chăm Jaejoong, muốn đáp án của cậu.

Liếc một vòng, trong mắt Jaejoong tràn ngập kiêu ngạo, đẩy Yoochun ra, trực tiếp nghênh đón ánh mắt của Lucas.

“Tôi không phải đàn em của anh, anh nói gì thì tôi phải làm cái đấy, tôi không muốn đua thì không ai ép tôi được.” Ưỡn ngực, Jaejoong xoay người định chạy đi, lại bị người ngăn cản.

“Đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt, cậu như thế thì không nhận được cái gì tốt đẹp đâu, Jaejoong.” Lucas lắc lắc chìa khóa trong tay. “Thua cũng không sao, chỉ cần đua lại cho tôi là được rồi.”

Cười nhìn thẳng vào mắt Lucas, Jaejoong đi đến trước, không phải để tiếp nhận đề nghị của hắn, mà vươn tay hất chìa khóa trong tay hắn đi.

Lúc tiếng chìa khóa rơi xuống chạm vào đất vang lên, sắc mặt Lucas thay đổi, khẽ gật đầu, mấy tên còn đồ liền xông tới đánh Jaejoong, Yoochun muốn giúp, nhưng lại không ngăn cản được nhiều người đồng thời công kích.

Jaejoong vừa đánh trả, vừa né tránh, nhưng vẫn tránh không được mà trúng vài đấm, mắt thấy tình huống ngày càng bất lợi với cậu và Yoochun, Jaejoong căn bản không nghĩ đến việc kêu cứu, bởi vì dù có kêu, cũng sẽ không có ai dám nhúng tay vào chuyện của Lucas...

“Mẹ mày! Chúng mày muốn tính sổ thì tìm tao, để Yoochun đi!” Dù đã trúng một đấm, Jaejoong vẫn rống lên.

Không phải quan tâm đến an nguy của Yoochun, chỉ đơn giản là không muốn người khác can thiệp quá nhiều vào chuyện của cậu, cho dù người đó là Park Yoochun cũng vậy!

Nhéch miệng, Lucas từ chối cho ý kiến, gật đầu ý bảo chuyển mục tiêu, toàn bộ những tên đang đối phó với Yoochun liền chuyển sang Jaejoong, trong chốc lát bị nhiều người vây đánh, Jaejoong dù cho ra sức ngăn cản cũng vẫn bị đánh ngã xuống.

Đang lúc Yoochun cố chống thân thể đau nhức, định tới giúp Jaejoong thì Lucas đột nhiên hét lên!

Đánh đấm nhất thời ngừng lại, Jaejoong nhin đau nhìn về phía Lucas, chỉ thấy một con dao đặt trên gáy Lucas, mà Carr thì tiến lên nâng Jaejoong dậy.

“Carr, đây là chuyện gì? Tên này là ai?” Lucas không thể động dậy nhin không được lửa giận mà gầm lên.

“Người đưa xe với Jaejoong, cũng là ông chủ mà tôi đã nói với cậu là không dễ chọc.” Nhún vai, Carr giúp Jaejoong phủ bụi đất trên người.

Ông chủ của Carr?

Trong đầu hiện lên cái tên Carr từng nhắc đến, có chút mơ hồ, nhưng Lucas không quên, Carr đã từng nói qua chuyện của Yunho...

“Cái kia...”

“Mày đánh Kim Jaejoong mấy đấm?” Giọng rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt Yunho lại khiến người ta phát lạnh.

“Anh nghe em nói đã, em —— Ahhh —— Đau quá, mặt của tôi ——“

Lúc Lucas bật ra tiếng kêu chói tai, trên mặt của hắn cũng xuất hiện vết máu thật dài, máu tuôn ra dính vào bên môi Yunho, vươn lưỡi liếm sạch hương bị này, trong mắt Yunho càng thêm lạnh lùng.

“Tao không nghe thấy mày nói cái gì, người của mày đánh cậu ấy bao nhiêu cái, tao trả lại mày bấy nhiêu dao, rất công bằng đúng không? Dao tiếp theo, mày có muốn đổi vị trí không? Miệng? Hay là cổ?” Lưỡi dao trượt trên cổ Lucas, không ngừng ma sát, mãi đến khi đã cắt vào thịt của hắn...

“Jung Yunho!”

Nghe thấy Jaejoong gọi hắn, Yunho ngẩng đầu, trong mắt lộ ra sự nghi hoặc, hai người trao đổi ánh mắt rất ăn ý, lại khiến cho Yunho nở nụ cười.

“Cảm ơn Jaejoong đi, bằng không mạng của mày, tao đã lấy rồi!”

Dán vào tai Lucas nói, nói xong, Yunho lại đâm mũi dao vào rồi buông tay, Lucas cũng đau đến ôm tai kêu rên.

Nhìn Lucas toàn thân đầy máu, Carr chỉ có thể thở dài, trả tiền cho đám người vừa đánh Jaejoong, ý bảo bọn chúng dừng tay thuận tiện đưa Lucas đi bệnh viện, còn Jaejoong lại đẩy tay Yoochun ra, lảo đảo rơi vào trong vòng tay Yunho.

Ôm lấy cậu, Yunho nhìn chăm chăm Yoochun, không có ý định buông tay...

25. Đam Mỹ - Chương 25

Cùng một gương mặt, bầu không khí nguy hiểm lại mang theo cảnh cáo, bao trùm quanh bọn họ.

Sự đáng sợ của Yunho, mặc dù đã sớm nghe Junsu nói qua, nhưng tận mắt nhìn thấy, lại là một chuyện khác.

Là người như thế nào, mới có thể không chút mềm lòng thương tổn người khác?

Người như thế nào, mới có ánh mắt khát máu như vậy?

Để cho tên kia tới gần Jaejoong, là điều mà Yoochun dù thế nào cũng không muốn, ra sức ngăn cản nhưng hôm nay, người đẩy gã ra, lại là Jaejoong...

“Rất rõ ràng rồi, Park Yoochun, Jaejoong không cần cậu.” Một câu nói đơn giản, qua lời Yunho, lại có lực sát thương lớn đến như vậy.

Yoochun nhìn chằm chằm Jaejoong, hi vọng có thể thấy ý phản đối lời Yunho. Nhưng Jaejoong ngoài lạnh lùng ra cũng chỉ còn lạnh lùng.

Thậm chí, nhú lông mày, không chịu mở mắt...

“OK, tôi đi trước, Jaejoong, có việc thì gọi cho tôi.” Tuy không cam lòng nhưng Yoochun phải thừa nhận, giờ Jaejoong ở cùng Yunho sẽ an toàn.

Ít nhất, đám người vừa rồi sẽ không tìm Jaejoong gây phiền toái nữa.

Nhìn bóng lưng Yoochun rời đi, Carr vẫn đang trầm mặc cũng nhận ra có cái gì không ổn, chẳng hạn như, Yoochun đối xử với Jaejoong rất đặc biệt...

Chỉ sợ, đã không còn đơn thuần là bạn bè nữa rồi.

“Cậu không sao chứ?” Cúi đầu nhìn khoe miệng mang theo vết máu nhàn nhạt, Yunho muốn chạm vào, lại bị Jaejoong cự tuyệt.

Tránh khỏi cái ôm của Yunho, Jaejoong không thèm nhìn hấn lấy một cái đã định đi, mắt thấy có chuyện không ổn, Carr vội vàng ngăn cản cậu.

“Tránh ra.” Lớn tiếng nói, đôi mắt xinh đẹp của Jaejoong trừng Carr, khí thế như vậy, có chút tương tự với Yunho...

Khó xử nhìn Yunho, Carr thật sự muốn làm theo lời cậu, nhưng y biết rõ, nếu không giúp Yunho giữ người lại, khiến Yunho tức giận, y sẽ càng khổ sở.

Tiếp tục mất diéc tại ngơ đứng tại chỗ, Carr chắn trước mặt Jaejoong, Jaejoong cắn răng định vượt qua Carr, lại bị Yunho lôi lại!

“Đau...” Đột nhiên bị kéo khiến Jaejoong thót lên, cơ thể vừa bị đánh đau nhức, khiến Jaejoong nhú lông mày không giãn ra được.

“Sao cậu phải bướng bỉnh như vậy làm gì, mới có vài ngày, cậu đã khiến cho mình bị thương khắp người thế này, cho dù không sợ chết cũng không có nghĩa cậu bắt tử đâu!” Không hiểu sao lại phẫn nộ khiến cho tay Yunho đang giữ Jaejoong bắt giác dùng thêm lực.

“Buông tay, chuyện của tôi tôi tự biết, không cần...”

“Không cần tôi quản, đúng không?” Kéo Jaejoong lại gần, Yunho nhìn thẳng vào mắt của cậu. “Muốn chết phải không? Tôi mang cậu đi, tôi với cậu cùng chết!”

Nói xong, Yunho tóm lấy Jaejoong đi đến xe của hấn, Carr nghe vậy thấy không ổn, muốn tiến lên cản Yunho, lại bị ánh mắt Yunho đuổi đi.

Đành phải trở mắt nhìn Jaejoong bị mang lên xe, bất lực không biết làm gì.

Dù sao, y không có gan đi trêu chọc Yunho, người dám làm, chắc chỉ có Kim Jaejoong đang lên xe với hắn thôi...

Không cách nào chống lại lực tay của Yunho, Jaejoong chỉ có thể thuận theo ngồi vào trong xe, tùy ý để Yunho khởi động, xe theo tốc độ tăng mà chấn động liên tục, giống hệt ngày hôm ấy bọn họ đưa xe, chỉ có điều, Yunho với Jaejoong đang ngồi cùng xe.

Mím môi, thấy Yunho tăng tốc lên mức cao nhất, kim đồng hồ ở ô vận tốc không ngừng chuyển động ở mức ngoài cùng bên phải, chỉ nhìn cảnh vật ngoài cửa xe thôi, Jaejoong có thể biết rõ Yunho đang đi với tốc độ nào.

Nhưng cậu không ngăn cản hắn.

Mặc cho Yunho không chế tốc độ, đổi hướng liên tục trên đường, chiếc xe rung lên từng đợt khiến người ta cảm nhận được sự điên cuồng của Yunho.

Mím cười, mở cửa sổ xe, gió vút đến như những lưỡi dao sắc bén cứa vào mặt, so với bị đánh, Jaejoong lại thích cảm giác đau này hơn.

Thật sự muốn chết sao?

Có lẽ, có khả năng a...

Vươn tay ra ngoài cửa sổ xe, mang theo ý cười, Jaejoong vươn cả người ra, gió từng đợt thổi tới, làm rối tung mái tóc Jaejoong, tạo thành một vẻ đẹp kỳ lạ...

Kéo áo Jaejoong lại, ánh mắt Yunho vẫn chuyên chú như trước, đối với hành vi nguy hiểm của Jaejoong, Yunho không ngăn cản, chỉ đơn giản là dung túng...

Đột nhiên, Jaejoong xoay người kéo tay Yunho, ảnh hưởng tới tay cầm vô lăng của Yunho, khiến cho xe rung chuyển kịch liệt, đằng sau, rất nhiều xe đang bóp còi liên tục, khiến cho Yunho bị ép đổ xe vào một bên đường.

Im lặng đưa mắt nhìn đối phương, Yunho chậm rãi nở nụ cười, vuốt môi Jaejoong, cơ hồ đồng thời, Jaejoong từ trước tới nay kiêu ngạo mười phần lại rơi nước mắt.

Cậu không quan tâm chết, từ trước tới nay vẫn vậy.

Bởi vì không có người nào quan tâm cậu sống hay chết, lại càng không có người, sẽ nhớ tới cậu.

Chỉ có Jung Yunho nói sẽ cùng chết với cậu...

Lúc cậu nhìn thấy Yunho vì cậu mà không hề có tình cảm tổn thương Lucas, không thể phủ nhận, lần đầu tiên Jaejoong thấy sợ hãi.

Không phải vì Yunho máu lạnh, mà àa, lúc Yunho nhìn cậu, trong đôi mắt kia, có hình ảnh của cậu tồn tại.

Đây là lần đầu tiên, có người chính thức nhìn cậu, không phải qua loa hay kỳ vọng lấy được thứ gì từ cậu, chỉ đơn giản là nhìn Kim Jaejoong...

Run rẩy cảm nhận ngón tay Yunho trượt xuống cổ cậu, vuốt ve dấu hôn hắn lưu lại, Jaejoong nhắm mắt lại, như ngâm đồng ý, đồng thời, cũng tháo xuống sự phòng bị của mình.

Không còn gai nhọn hoắt lợi hại, để Kim Jaejoong chân thật nhất, trần trụi hiện ra trước mặt Yunho...

So với lúc làm tình, Yunho cũng phát hiện, hắn tựa hồ đến gần Jaejoong hơn.

Không chỉ riêng thân thể, mà còn cả, trái tim của cậu...

“Kim Jaejoong, cậu có muốn trốn học vài ngày với tôi, đến một nơi này?”

Ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Yunho đưa ra lời mời, trong mắt tràn ngập khó hiểu, nhưng vẫn bắt giác gạt đầu, sau đó bật cười.

“Anh định ăn tôi sạch sẽ sao?” Jaejoong sẽ không ngốc đến mức không phát hiện dự định dưới đáy mắt Yunho.

“Chết, có rất nhiều cách, với tôi thì tôi thích chết trên giường để không bị quấy rầy...” Vuốt ve dấu hôn trên cổ Jaejoong, dường như đã quên mất khiêu khích ban nãy.

Hiếu ám chỉ của Yunho, xoay mặt đi, Jaejoong cười so với những lần trước thật tự nhiên mà rất đẹp.

“Tôi vừa mới bị một đám người đánh, đừng nói với tôi, anh lại muốn làm xằng bậy đấy.” Giọng điệu nhẹ nhàng lại, khiến cho Jaejoong tăng thêm vài phần mỉa mai.

Đầu óc tâm người khác, đồng thời dụ dỗ, tâm Yunho...

“Yên tâm đi, tôi đã nói tôi không mất hết nhân tính như vậy, chỉ bắt cóc cậu một thời gian, đợi khi vết thương của cậu lành thôi...” Hôn lên sau tai Jaejoong, mắt Yunho dần dần lộ ra độ ấm.

Yunho, nếu như anh có cảm tình, tôi nghĩ, hẳn sẽ rất mê người đấy.

Sao lại nói vậy?

Bởi vì, nhiệt tình trong lòng anh, không ai chiếm được.

Lời Junsu nói vang lên thật rõ ràng bên tai Jaejoong, Yunho có linh cảm của riêng mình.

Nhiệt tình trong lòng hẳn, không phải ai cũng chiếm được, phải là người, có đủ tư cách...

Kim Jaejoong, cậu có thể ở bên một người mang trên mình tội ác tày trời như tôi không?

Cậu giống với tôi, là phần còn thiếu của tôi sao?

Nếu có thể, hãy nói cho tôi biết, cậu có chấp nhận không...

26. Đam Mỹ - Chương 26

Jaejoong mất tích.

Nói chính xác hơn thì Jaejoong có gọi điện thoại về nhà báo đi nghỉ rồi không thấy bóng dáng, ngay cả trường học cũng đã xin nghỉ.

Đi đâu, đi cùng với ai, Jaejoong một câu cũng không nói, với việc làm này của Jaejoong, Kim Ri Nam tất nhiên rất tức giận, nhưng tìm không thấy người thì phải làm thế nào đây?

Mà Yoochun bị hỏi tình hình của Jaejoong cũng không biết, đối với kinh ngạc của mọi người, Yoochun cực kì bất đắc dĩ, bởi vì đó là quyết định của Jaejoong, gã không có quyền thay đổi.

Nhưng, nếu để ý cẩn thận, từ lúc Jaejoong không xuất hiện, học sinh mới chuyển đến Jung Yunho cũng biến mất...

Yoochun không ít lần gọi điện thoại cho Jaejoong, nhưng Jaejoong chỉ nghe một lần đầu tiên, nói với gã cậu không có việc gì, những việc khác, Yoochun hỏi không ra, tất nhiên cả chỗ cậu đến.

“Yoochun, anh đừng lo lắng, Yunho sẽ không tổn thương Jaejoong đâu.” Nhìn Yoochun như vậy, Junsu thử an ủi gã.

Kỳ thật rất muốn hỏi Junsu, tin tưởng của cậu với Yunho là từ đâu ra, nhưng Yoochun không hỏi ra miệng, bởi vì dù không hỏi, gã cũng đại khái đoán được đáp án của Junsu ẽ là gì.

Những ngày ở cùng Yunho khiến cho Junsu hiểu rõ Yunho, rời khỏi hẳn, là hậu quả của việc hiểu quá mức.

Cho nên, cậu có thể nói, Yunho sẽ không tổn thương Jaejoong...

Đứng trên bể bơi lộ thiên cạnh khách sạn, hưởng thụ ánh mặt trời bao bọc trên người, ánh mắt dừng lại ở mặt nước, chỉ thấy Jung Yunho thân trên để trần, thỏa thích bơi lội trong nước, Jaejoong hai tay chống lan can, mắt tùy ý đuổi theo thân ảnh Yunho.

Nhưng đã phát hiện ra cậu nhìn chăm chú, Yunho đập tay khiến cho bọt nước bắn lên tung tóe, Jaejoong khinh thường xùy~~ một tiếng, xoay người, không thèm nhìn hấn nữa, đi đến chỗ ngồi gần đó định cầm chai nước uống thì bị người khác cướp đi.

Trùng mắt nhìn Yunho mở to miệng uống, Jaejoong hai tay khoanh trước ngực, nét khó chịu hiện rõ trên mặt Jaejoong, phát hiện ánh mắt Jaejoong, Yunho nở nụ cười.

“Cậu cũng muốn uống?” Chai nước trong tay chỉ còn một nửa, Yunho biết rõ còn cố hỏi.

Mím môi, Jaejoong không lên tiếng, chỉ vươn tay lấy một chai nước khác, lại bị Yunho giữ chặt, trong lúc chưa kịp phản ứng, môi đã thấy có cảm giác ướt át mềm mại.

Nước từ khoang miệng của Yunho tràn vào, định ngăn cản, Yunho lại bá đạo không cho phép, đơn giản chỉ dùng lưỡi đẩy sự kháng cự của Jaejoong, nương theo dòng nước ẩm áp tiến vào trong miệng Jaejoong, dây dưa, nước cũng theo nước bọt và chảy ra khóe môi...

Cường ngạnh dè Jaejoong xuống bàn nhỏ phía sau, lồng ngực Yunho trực tiếp dán sát vào Jaejoong, chỉ cách một chiếc áo mỏng, cảm giác hơi lạnh, nhưng không hề ảnh hưởng đến khát vọng đang dâng lên.

Gặm cắn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Jaejoong, Yunho quyến luyến không muốn buông nhẹ nhàng mút, phảng phất như muốn dung nạp hết hương vị khiến người ta mê người này...

“Anh gọi cái này là chính sự sao?” Tránh nụ hôn của Yunho, Jaejoong trùng mắt nhìn hấn.

Nhìn mắt Jaejoong vì nụ hôn vừa rồi mà hơi ẩm ướt, Yunho hôn lên cổ cậu, ôm lấy eo thon nhỏ của Jaejoong, tuyệt không quan tâm sẽ khiến Jaejoong bực tức.

“Tôi nói có chính sự cần làm là thật, nhưng mà chơi đùa cũng rất quan trọng, cậu không thấy vậy sao?” Thè lưỡi liếm lấy vành tai Jaejoong, giọng nói cực kỳ hấp dẫn của Yunho nhẹ nhàng vang lên. “Tôi nghĩ, cậu cũng rất muốn giống tôi đấy...”

Nhíu lông mày, lời nói của Yunho khiến cậu nhớ đến việc mấy ngày qua, Jaejoong liền dùng khuỷu tay hất vào người hấn!

“Tôi không phải anh, chỉ biết dùng nửa người dưới suy nghĩ, tôi vẫn còn muốn sống lâu một chút, cút ngay.”

Jaejoong không thể không nói, với Jung Yunho, cậu không cách nào hiểu rõ được, điều duy nhất biết rõ chính là dục vọng của hấn thực sự không dám khen tặng.

Ngoài miệng nói sẽ không mất nhân tính chạm vào cậu trước khi vết thương khỏi, ngay ngày hôm sau đã vi phạm, không chỉ dè cậu, còn khiến cho cậu toàn thân đau đến không cách nào xuống giường được, ngay cả bác sĩ cũng được mời đến, bảo Yunho đừng có để cậu “Vất vả” quá mức.

Mẹ nó, thật sự là mặt mũi đã bị ném hết đi rồi, Kim Jaejoong cậu đời này còn mặt mũi đâu để nhìn người nữa, cho dù biết rõ bác sĩ không nói về việc kia, nhưng ánh mắt Jung Yunho lại khiến cho cậu trốn tránh thế nào cũng không được...

“Không phải tôi với ai cũng vậy, nói thật ra, cậu là người thứ nhất...” Lời này cũng không giả, trong cuộc đời của Yunho, chưa từng có khát vọng với ai hay cái gì.

Cho dù là khai bao, lần đầu tiên lên giường với hấn, cũng không khiến hấn xúc động.

Quả thực, không thể tưởng tượng nổi...

Có lẽ, là vì Jaejoong tương tự với hấn, cũng có thể là vì Jaejoong trên giường đến chết cũng không chịu nhận thua, khiến cho Yunho cảm thấy mới lạ, cảm xúc hưng phấn tăng vọt.

“Tôi nên cảm thấy vinh hạnh sao?”

Khẽ hừ một tiếng, Jaejoong đẩy Yunho ra, ngồi xuống ghế, căn phần không thèm để ý tới trong mắt Yunho tràn ngập dục vọng...

Nói thật, Jaejoong ngay cả vì sao mình lại đồng ý cùng Yunho tới đây cũng không biết, đừng nói chi, ngay ngày đầu tiên tới đây, trong khách sạn, cậu đã thấy Yunho tựa hồ có địa vị không hề đơn giản.

Không nói căn phòng hắt ở giá bao nhiêu, chỉ riêng thái độ nhân viên khách sạn với hắt đã khiến người ta không thể không hoài nghi, Yunho đến tốt cùng là đại nhân vật gì mới có thể khiến cho quản lý khách sạn tự mình tiếp đón, ngay cả sòng bạc trong khách sạn cũng không lấy tiền của Yunho.

Hơn nữa, đám học sinh cá biệt trong trường kia gọi hắt là “Đại ca”, điều này càng khiến Jung Yunho cảm thấy nghi hoặc.

Nói cậu đồng ý với lời mời của Yunho, chẳng bằng nói cậu muốn biết Jung Yunho thực ra là người như thế nào thì đúng hơn...

“Sao vậy, ánh mắt của cậu... Tôi có thể lý giải là vì cậu muốn đề tôi sao?” Từ sau lưng Jaejoong đi ra trước mặt cậu, lắc người, mang theo ý cười, đáy mắt Yunho lóe ra tia nguy hiểm.

Cười câu dẫn, Jaejoong dán tay lên lồng ngực lộ ra của Yunho, dùng móng tay cào từng đường lên da thịt Yunho.

“Anh, rốt cuộc là ai?”

Câu hỏi ngắn gọn mà rõ ràng, lại khiến cho Yunho không để ý đến cảm giác đau nhức mà cười cười, Jaejoong nhìn chăm chăm hắt định dùng nụ cười mà cho qua, ngồi thẳng dậy, cơ hồ là dính sát vào Yunho.

“Vấn đề này đúng ra rất đơn giản mới đúng, không trả lời được sao?”

“Không phải cậu đã cho người điều tra tôi rồi sao?” Vuốt ve Jaejoong, Yunho để mặc Jaejoong cào hắt. “Tôi cho rằng, cậu biết hết rồi?”

“Những tư liệu kia, ai biết thật hay giả.” Thản nhiên nói.

Cậu đi cùng hắt, không có nghĩa là cậu tin tưởng hắt.

Jaejoong từ trước tới nay không hề tin mấy tờ giấy kia, một người có quá khứ đơn thuần như vậy sẽ không có ánh mắt kia.

Một đứa trẻ mồ côi...

Người gốc Hàn quốc tịch Mỹ...

Người thân không rõ...

Giống cậu không sợ chết...

“Muốn nghe kể chuyện sao? Sẽ có cơ hội thôi, tôi không muốn có người không thức thời tới phá hỏng chuyện tốt...” Nghiêng người hôn Jaejoong một cái, ánh mắt Yunho rơi xuống trên người Carr vừa xuất hiện ở đằng kia.

Mà phía sau y, là một mỹ nữ khéo léo thon thả...

“Chúng tôi tới không đúng lúc sao?” Mập mờ nhìn Jaejoong với Yunho đang dán sát vào nhau, Carr không phải không nhận ra sự khó chịu của Yunho.

Liếc mắt nhìn Carr tươi cười mang theo áy náy, Jaejoong thu tay lại, đứng dậy đi đến bên cạnh y, không quên nói:

“Đám dùng ánh mắt này nhìn tôi, tôi không phải Jung Yunho, cẩn thận tôi móc mắt anh ra!”

27. Đam Mỹ - Chương 27

Nhìn bóng lưng Jaejoong rời bể bơi, Carr chẳng những không tức giận, ngược lại cười đến vui vẻ.

“Cậu ta vẫn vậy a, đáng yêu đến chết đi được, ngay cả người bị dọa cũng cảm thấy thoải mái.” Carr hoàn toàn không che giấu thưởng thức cùng ưa thích của mình với Jaejoong.

Tuy không thể đụng vào nhưng không ai quy định, y không có quyền ca ngợi a!

Quét mắt nhìn y một cái, Yunho căn bản không muốn để ý tới ánh mắt say mê của y, nhìn chằm chằm Carr cùng mỹ nữ đi cùng, Yunho tùy ý để cô cầm khăn tắm choàng lên người hắn, trong mắt hiện đầy dò xét.

“Sao lại đến, tôi bảo cô theo dõi người kia, báo cáo với tôi mà?” Hắn chán ghét phải suy tính nhiều, nhưng nếu như vậy có thể khiến hắn sống sót, hắn không ngại việc này.

“Tôi biết rõ mà, anh cho rằng tôi tự nhiên bay đến Hàn Quốc làm gì?” Giúp Yunho lau tóc ẩm ướt, cô gái tuyệt không quan tâm Yunho đang chất vấn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, thay đổi bộ mặt ôn hòa trước mặt Jaejoong, Yunho lộ ra mặt sắc bén của mình.

“Người đó đã đến?”

“Không có cách nào, ai bảo người đó thích anh, thích đến mức muốn để anh chết.” Ôm thắt lưng Carr, cô gái cười ngọt ngào với Yunho. “Nhưng mà, anh tựa hồ không quá lo lắng chuyện này, còn nhàn hạ thoải mái đi tìm đối tượng mới, không phải sao?”

“Không được sao? Tôi tìm ai còn phải đợi cô đồng ý à?”

“Không cần, chỉ là, ai có quan hệ với anh đều rất xui xẻo.” Đây cũng không phải là nói dối, chỉ là theo kinh nghiệm mà cô làm việc cho Yunho lâu nay, đây là một quy luật.

“Cho nên cô đang muốn nói với tôi, cô cùng với Carr rất xui xẻo sao?” Cầm lấy quần áo sạch bên cạnh mặc vào, Yunho dùng tay vuốt tóc. “Có thời gian phen nà, chẳng bằng cô đi làm việc cần làm đi.”

“Tôi có mà!” Cô gái kháng nghị kêu lên.

“Vậy sao cô lại ở chỗ này, không phải tôi bảo cô theo dõi người đó...” Lời kế tiếp của Yunho đều biến mất trước nụ cười của cô gái, cong môi, cười hiểu rõ. “Người đó cũng ở đây?”

“Hoàn toàn là trùng hợp, người đó xuất hiện ngay ngày hôm sau anh đến đây, còn dẫn theo người xinh đẹp vừa rồi, ngay cả tôi cũng giật mình.” Giơ hai tay, cô gái ra bộ mình nói thật.

Nhìn ánh mắt có hàm ý khác của cô gái, Yunho như đã hiểu ra cái gì, chửi thầm một câu rồi chạy tới cửa bể bơi. Ôm lấy cổ cô gái, Carr thân mật hôn lên môi cô.

“Thật là hư hỏng, lại lợi dụng Kim Jaejoong, để cho cậu Jung của chúng ta khấn trương như vậy?”

“Em là phụ nữ, ghen tị với vẻ đẹp của Kim Jaejoong nha...”

Cười cười, cô gái căn bản không che giấu cảm xúc của mình với Jaejoong, từ khi nghe Carr nhắc tới, cô đã nảy sinh lòng hiếu kỳ với Jaejoong, vừa rồi nhìn thấy người chân thật, cô càng không cách nào xem nhẹ cảm giác này...

Jaejoong thật sự rất giống Yunho, đều có hương vị không tin người.

Trong ánh mắt, để lộ ra niềm kiêu ngạo của bản thân.

Hơn nữa cô còn lần đầu tiên nhìn thấy người không cần Yunho đồng ý đã tùy tiện rời đi, nói rõ không thèm để Yunho trong mắt.

Như vậy, nếu Jaejoong gặp người kia, hắn sẽ rất thú vị a, nếu như cậu thật sự giống Yunho ——

“Xin lỗi, xin hỏi cậu có phải Kim Jaejoong không?”

Jaejoong đang đi trên đường đột nhiên có người gọi khiến Jaejoong dừng bước, nghi hoặc nhíu lông mày.

“Có chuyện gì sao?”

“Có người muốn tôi giao vật này cho cậu, muốn mời cậu đến nơi ghi trên đó.” Nhân viên nhà hàng lịch sự nói.

Mở thư người kia giao cho cậu, khẽ lắc, một chiếc chìa khóa xe thể thao cao cấp liền rơi ra, rút tờ giấy bên trong, chỉ thấy đầu đề ghi hai chữ thư mời, nội dung cái gì cũng không có.

“Là ai muốn cậu giao thứ này cho tôi?” Liệu có phải, đám người Lucas không?

Không đúng, chuyện cậu cùng Jung Yunho đến nơi này, hẳn không có người nào biết mới đúng, cho dù biết, Lucas có gan gây sự với cậu lần nữa sao?

Từ lúc hắn bị Yunho đâm...

“Tôi cũng không rõ ràng, người này chỉ bảo tôi nói với cậu, xe đỗ ở trong bãi đỗ xe dưới nhà hàng, nhân viên sẽ mang cậu đi lấy xe, trên xe có nói rõ, cậu nhìn sẽ biết.” Trung thực truyền đạt lại, đối với vấn đề của Jaejoong, nhân viên chỉ có thể trả lời như vậy.

Nhìn sẽ biết?

Cảm giác này, thật đúng là đủ tự đại, khiến người ta không thoải mái...

Cầm chìa khóa xe, Jaejoong hiểu được cậu có thể không đi, nhưng kiêu ngạo từ trong xương tủy lại khiến cho cậu không có lý do sợ hãi, cầm phong thư trong tay, Jaejoong xoay người đi tới thang máy.

Ai tìm cậu?

Tìm cậu có mục đích gì?

Dù sao, đi thì biết thôi, đúng không...

Trong bãi đỗ xe, xe sớm đã được chuẩn bị tốt, Jaejoong lấy chìa khóa mở cửa xe, trên ghế lái dán một bản đồ nhỏ, giật nó xuống, Jaejoong không nói hai lời đã khởi động xe.

Nhanh chóng rời bãi đỗ xe, theo hướng dẫn trên bản đồ đi, ngay lúc khúc môi Jaejoong vì thoải mái mà nở nụ cười, điện thoại trong túi rung lên, mắt nhìn tên người gọi, Jaejoong lựa chọn không nghe.

Rung một lát, điện thoại yên tĩnh trở lại, chỉ chốc lát sau, điện thoại lại rung, gọi liên tục như vậy đủ thấy người tìm cậu hẳn đang rất lo lắng.

Nhưng Jaejoong nói không nghe thì chính là không nghe.

Dùng sức nhấn chân ga, vượt qua những chiếc xe rõ ràng tốc độ không bằng cậu, Jaejoong hoàn toàn thích cảm giác như vậy, ở nơi xa lạ, lại càng mang đến cảm giác kích thích!

Mắt thấy vận tốc đang tăng cao, cơ hồ là ngay lập tức, phía sau xe Jaejoong đột nhiên phát ra tiếng va đập, mà xe Jaejoong cũng kịch liệt rung chuyển!

Đây là chuyện gì?

Đang lúc Jaejoong nghi hoặc, xe hai bên trái phải cũng có ý đồ xấu, liên tục va chạm vào xe Jaejoong, để thoát khỏi bọn họ, Jaejoong bắt giác tăng nhanh tốc độ.

Cảm giác nguy hiểm dày đặc khiến Jaejoong tập trung lẫn trốn, đồng thời tuân theo sự bức bách của bọn họ mà tăng tốc...

Nhìn hết thấy mọi việc, ngồi xong xe, Lucas ngó nhìn người đàn ông tràn ngập tự tin bên cạnh mình, có chút sợ hãi.

“Cái kia... Sao anh đoán được, Kim Jaejoong sẽ làm theo ý anh, đến bãi đỗ xe rồi lại đi theo bản đồ?”

Liếc mắt nhìn Lucas rõ ràng đang sợ hãi, người đàn ông dùng tay vỗ vào bên tai bị băng bó của Lucas, nghe thấy Lucas ôm tai hét lên, nụ cười liền mang theo chút giảo hoạt.

“Bởi vì tôi cảm giác được, cậu ta rất giống tên nhóc Yunho kia, nếu như vậy, bọn họ sẽ làm theo, bởi vì bọn họ đều là những kẻ không biết chết là cái gì.”

Là không sợ chết, hay là chưa từng gặp, cho nên liều mạng hơn bất kì người nào?

Điểm này, hẳn không cần tìm hiểu, sớm muộn sẽ rõ ràng thôi...

“Vậy anh tìm cậu ta để...”

“Thăm dò địa vị của cậu ta, tìm ra, giá trị của cậu ta.” Trong mắt tản ra tia hưng phấn, người đàn ông cất điện thoại vừa mang lại tin tức tốt, cười càng sâu.

Kim Jaejoong không phải mục tiêu của hắn, mà là Jung Yunho.

Nếu như cậu ta nhanh chóng tìm cậu, vậy có nghĩa là gì?

Jung Yunho, tôi sẽ khiến cậu giao đồ của tôi ra.

Chỉ cần, cậu quan tâm người gọi là Kim Jaejoong...

28. Đam Mỹ - Chương 28

Thật sự không biết, hay giả bộ như không biết....

Dưới sự áp bức của đối phương, Jaejoong không thể không theo ý bọn họ tiến lên, phương hướng thay đổi cùng bọn họ liên tục va chạm, cậu có thể nhận ra điều gì đó không đúng.

Thực tế, những chiếc xe kia bảo trì một khoảng cách nhất định, hơn nữa còn tính toán kĩ càng lực va chạm, Jaejoong cũng có thể đoán được, đây là việc gì.

Muốn tìm cậu, dùng cách này, không khỏi quá tốn công tốn sức rồi...

Nhẹ xùy một tiếng, trong mắt Jaejoong hiện lên tầng hiểu rõ, xe đang theo sát xe cậu tự dừng bao quanh bốn phía, vậy Jaejoong ở giữa, không cần nghĩ, Jaejoong cũng biết nơi bọn họ muốn đến đã đến.

Mở cửa, đi xuống xe, vài tên đàn ông cẩn thận vây lấy cậu, chỉ thấy có một người đàn ông rõ ràng là dẫn đầu đi đến chỗ Jaejoong, làm động tác hành lễ với cậu.

“Xin lỗi, dùng cách này mời cậu tới, bởi vì ông chủ chúng tôi sợ cậu không đến cuộc hẹn, nếu có chỗ nào thất lễ thì xin cậu thứ cho, bên này, mời.”

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt, nếu là người bình thường, tuyệt đối sẽ bị sự hoa lệ của nó khiến cho khiếp sợ. Nhưng Jaejoong chỉ nhếch miệng, dùng khinh thường của mình như đáp lời.

Jaejoong không đi vào trong tòa nhà kia, mà người đàn ông dẫn vào một sân golf rất to bên cạnh tòa nhà, đi trên thảm cỏ xanh mượt, vượt qua một rừng cây, đập vào mắt Jaejoong là một chiếc xe golf cùng bộ đồ chơi golf đang chờ cậu.

“Đây là ý gì?” Jaejoong nhíu lông mày, cảm thấy khó hiểu với cảnh trước mặt.

“Ông chủ của tôi thích đánh golf, cũng tin tưởng trong lúc chơi có thể đạt thành rất nhiều hiệp nghị, cho nên...”

“Tôi không có hứng thú chơi trò chơi của người già, nhanh dẫn tôi đi gặp ông chủ của anh, bằng không thì tôi lập tức đi ngay.” Cậu chỉ muốn nhìn một chút, rốt cuộc là kẻ nào lại dùng thái độ tự đại như vậy đến tìm cậu.

Đã có một Jung Yunho rồi, hiện tại lại thêm một kẻ nữa, thật khiến cho người ta khó chịu...

Có chút khó xử bật cười, người đàn ông nhẹ gạt đầu, không ép buộc Jaejoong mà gọi điện thoại rồi mời Jaejoong lên xe golf, xe chạy chốc lát, một người đàn ông đang vung gậy hiện lên trước mắt Jaejoong.

Nheo mắt lại, Jaejoong nhìn chòng chọc người không nên xuất hiện tại đây, nắm chặt tay, chậm rãi đi về phía người đó...

“Sao cậu lại ở chỗ này? Là trò đùa của cậu?”

Đối mặt với chất vấn của Jaejoong, Junsu chỉ cười khổ lắc đầu, vì sao lại ở trong này, vấn đề này ngay cả cậu cũng không thể trả lời.

Bởi vì cậu vốn không nghĩ tới, người kia còn có thể tìm cậu...

Rõ ràng, đã không còn giá trị lợi dụng rồi, không phải sao?

Đã như vậy, vì sao lại phải dính líu đến.

“Nếu như không phải cậu, cậu ở đây làm gì?” Trực tiếp hỏi, Jaejoong một chút cũng không thích dài dòng.

“Tôi tới ôn chuyện, không nghĩ tới, anh ta sẽ tìm được cậu.” Trong giọng nói có khâm phục của Junsu với người kia.

“Cậu nói người kia là ai? Jung Yunho sao? Hay là...”

“Tôi không phải Jung Yunho, cậu Kim, Junsu hoàn toàn không biết việc tôi tìm được cậu rồi, đừng làm khó dễ cậu ấy.”

Quay sang, Jaejoong trừng mắt nhìn người đàn ông mặc trang phục chơi golf sau lưng, người nọ, dưới chiếc mũ màu trắng, để lộ một đôi mắt xảo trá.

“Người của tôi, hẳn không khiến cậu chán kinh đúng không?” Kéo cao mũ lên, ánh mắt của người đàn ông mang theo tán thưởng. “Ánh mắt của tên tiểu tử Jung Yunho kia thật sự là càng ngày càng tốt, cậu rất đẹp.”

Nghe người đàn ông dùng từ mà cậu chán ghét nhất miêu tả cậu, Jaejoong chẳng những không có nửa điểm cao hứng, ngược lại trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ, bước lên phía trước, Jaejoong giật gậy đánh golf trong tay người giúp việc gần đó, chỉ vào người đàn ông!

“Trả lời vấn đề của tôi, anh là ai, tìm tôi làm gì?”

Nhìn hành vi quá mức của Jaejoong, người đàn ông bật cười, ánh mắt rơi xuống trên người Junsu, phảng phất như truyền đạt điều gì, một sự ăn ý kỳ lạ...

“Anh ấy là anh trai Yunho, Kwon Ji Hee.”

Anh trai Jung Yunho!?

Ngẩng mặt lên, Jaejoong nhìn người đàn ông trước mặt, gậy trong tay lại tiến gần hơn.

“Cho dù anh là anh trai tên kia, không tìm anh ta, tìm tôi làm cái gì?? Còn nữa, một Jung Yunho còn chưa đủ, còn muốn thay tôi tìm phiền phức khác sao?” Nhìn chằm chằm Junsu, Jaejoong nghiêm nhiên không có thiện ý.

Mím môi, Junsu hoàn toàn không biết giải thích cho bản thân thế nào, bởi vì cậu biết rõ, Jaejoong sẽ không tin tưởng...

“Đừng trách Junsu, là tự tôi muốn gặp cậu, hướng hồ, cậu ấy cũng là tôi mời đến.” Kwon Ji Hee gạt cây gậy trong tay Jaejoong ra, đứng trước mặt cậu. “Quả nhiên như Junsu nói, cậu cùng tên Yunho kia giống hệt nhau.”

“Vậy thì sao, tôi là chính tôi, không giống với ai cả!” Nghênh đón ánh mắt của hắn, Jaejoong đặt cây gậy trên cổ Kwon Ji Hee. “Anh tìm tôi, chắc không phải vì nói mấy lời này đâu đúng không?”

Cười nhẹ, Kwon Ji Hee sai người lấy một vali đến, mở ra, bên trong đầy tiền mặt.

“Tôi có việc muốn nhờ cậu giúp, chỉ cần cậu đồng ý, số tiền này sẽ là của cậu, còn có...”

“Đều là đồ bỏ đi.” Jaejoong nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Như thể không tin mình vừa nghe thấy, Kwon Ji Hee hỏi lại Jaejoong một lần nữa. “Cậu vừa nói cái gì?”

Nở nụ cười câu dẫn cười nhạo Kwon Ji Hee, Jaejoong chỉ thẳng cây gậy vào vali tiền cùng Kwon Ji Hee. “Tôi nói, anh cùng đồng đồ này, đều là đồ bỏ đi!”

Jaejoong không chút che giấu khinh bỉ của mình với Kwon Ji Hee, ngôn ngữ mạnh mẽ, cũng để lộ, cậu cùng Yunho giống nhau như thế nào.

Đã từng, có người mắng hằn như vậy, người kia, chính là Jung Yunho...

Nhìn chằm chằm Jaejoong không hề sợ chọc tức hằn, Kwon Ji Hee ngăn người bên cạnh tiến lên giáo huấn Jaejoong, mà tự mình đến gần Jaejoong, dùng ánh mắt như thể hiểu thấu nhìn chăm chăm Jaejoong.

“Rất tức giận sao, bị người khác xem thường... Cậu hẳn chưa phải là người của Jung Yunho đúng không? Thế nào, có muốn giúp tôi đối phó Jung Yunho? Tôi có thể giúp cậu.”

“Anh có thể mang lại lợi ích gì?” Nhướn lông mày, Jaejoong hỏi rất rõ ràng.

“Những thứ Jung Yunho có đều là của tôi, cho nên tôi muốn lấy lại, chỉ có điều, tôi cần một sự hỗ trợ nho nhỏ...”

“Anh muốn mượn tay tôi khiến cho Jung Yunho ngay cả mạng mình cũng ném đi đúng không?”

Nhìn đôi mắt trong veo mà hiểu rõ của Jaejoong, Kwon Ji Hee đột nhiên có ảo giác, tựa hồ, hẳn gặp được Jung Yunho năm đó...

“Tôi không có nghĩa vụ giúp anh, cũng không có hứng thú, đừng nói như thể mình là người tốt, như vậy quá dối trá, chỉ khiến người khác cười anh thôi.” Jaejoong không thèm quan tâm liệu mình có rước về nguy hiểm hay không, từng câu từng chữ đều đã thương người rất lợi hại.

Từ lúc nhỏ còn sống bên mẹ, Jaejoong đã hiểu rõ trò chơi này nên chơi thế nào, lúc bị đưa trở về bên người Kim Ri Nam, Jaejoong càng hiểu rõ mọi chuyện.

Không có ai là không vì bản thân mình, cho dù nói thế nào, đều chỉ che giấu dục vọng của mình.

Vì tiền tài cũng có thể bán đứng người được coi là người thân thiết nhất của mình, huống chi, là vì tranh danh đoạt lợi!

Jung Yunho không phải người tốt, chính hằn đã nói.

Kwon Ji Hee cũng không phải thứ tốt lành gì, dù đã nguy trang, Jaejoong vẫn cảm giác được.

Trong hai người này, Jaejoong phải chọn một...

Ngay lúc Kwon Ji Hee vì lời nói của Jaejoong mà sắc mặt tái nhợt, thủ hạ bên cạnh vốn lặng im cũng bắt đầu đi đến chỗ Jaejoong, đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người chuyển mắt đến nơi phát ra tiếng động, chỉ thấy Yunho bước nhanh đến, ôm eo Jaejoong, không chút e dè hôn vào cổ cậu.

Lúc hôn Jaejoong, Yunho không quên đưa ánh mắt sang người Kwon Ji Hee.

Có khiêu khích, có ân oán giữa anh em không cách nào hóa giải, còn có, lời thề không đội trời chung...

29. Đam Mỹ - Chương 29

Chưa có người nào có thể khiến cho hằn khẩn trương, Yunho vẫn luôn tin tưởng như vậy.

Chỉ là, hiện tại thì sao?

Lúc Yunho vào nhà hàng, tìm khắp nơi không thấy bóng dáng Jaejoong đâu, trong lòng có một dự cảm bất an, có chút không khống chế được sai người tìm, trên đường đi tìm, hằn đâm lung tung dọa sợ không ít người, nhất là khi nhận được tin nhắn của Junsu, hằn càng không cách nào dừng được sự bức bối trong lòng.

Hẳn là không quan tâm...

Nhưng vì sao, hằn lại cảm thấy phần nộ với việc Kwon Ji Hee tìm Jaejoong tới?

Thậm chí, lúc phỏng đoán Kwon Ji Hee có làm điều gì bất lợi với Jaejoong, còn có cảm xúc sợ hãi?

Là có cảm tình thật sự, hay chỉ đơn giản là ảo giác nhất thời, đáp án, lúc Yunho nghe thấy Jaejoong nói những lời kia, đã rõ ràng!

Có lẽ, thật sự là một người phân thành hai, cho nên mới giống nhau đến vậy, dẫn đến, để ý sự tồn tại của đối phương.

Bởi vì, đó là một bản thân khác, mà hẳn, không muốn chính bản thân bị tổn thương...

Hai người nhìn lẫn nhau, trong ánh mắt Kwon Ji Hee tràn ngập hận ý cùng sát ý với Yunho, ngược lại, lúc Yunho ôm Jaejoong vào lòng, trong mắt bắt giác mang theo an tâm, rồi khôi phục lại một Jung Yunho tỉnh táo.

Yunho xuất hiện, cũng khiến những người khác dừng lại, chỉ có thể nhìn Kwon Ji Hee, đợi lệnh của ông chủ, không dám hành động thiếu suy nghĩ...

“Tôi nghĩ anh sẽ đổi chiêu mới, kết quả, vẫn chọn ra tay với người bên cạnh tôi.” Vuốt vết sẹo nhàn nhạt trên mặt mình, Yunho kiêu ngạo nhìn Kwon Ji Hee.

“Có đôi khi, chiêu cũ vẫn tốt hơn, cậu nghe thấy chưa? Chỉ là tôi không ngờ, cậu bây giờ, so với Junsu còn đến nhanh hơn... Junsu à, cậu giúp tên này đáng giá sao, nó đã tìm được món đồ chơi mới, không phải sao?” Kwon Ji Hee sẽ không ngạc nhiên đến mức không biết nguyên nhân Yunho đến nhanh hơn.

Cầm điện thoại trong tay, Junsu liếc nhìn Yunho, cúi đầu mỉm cười.

“Chúng tôi là bạn bè, giúp anh ấy là chuyện lên làm, Ji Hee thiếu gia.” Gọi cái tên đã lâu không gọi, ngay cả Junsu cũng cảm thấy hoài niệm.

Lúc ấy, cậu ở bên người Yunho... Đã từng hy vọng... Cuối cùng, lại hiểu rõ mà mất hết hy vọng...

Kỳ thật nó xảy ra không lâu lắm, nhưng cảm giác như thể đã qua hơn nửa cuộc đời, mãi đến khi gặp Yoochun, cậu mới tìm lại được chính bản thân mình...

Cười chua xót, giương mắt, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Yunho, trong mắt hẳn bắt giác nhu hòa hơn, tuy chưa bằng lúc nhìn Jaejoong, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra, Junsu có một địa vị nhất định trong lòng Yunho...

Phiền chết rồi!

Một ý niệm hiện lên trong đầu, Jaejoong trước sự kinh ngạc của Yunho tránh khỏi vòng tay hắn, vung gậy vẫn còn cầm trong tay, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, đập mạnh vào mặt Kwon Ji Hee, Kwon Ji Hee tuy tránh được cú này của Jaejoong, cũng không khỏi lao đảo vài bước.

Đến lúc lửa giận của Kwon Ji Hee bay đầy trời, Jaejoong lại cầm gậy chỉ vào Yunho.

“Ai là người của anh? Ân oán ở đâu ra liên quan gì tới tôi? Còn có, tôi không phải món đồ chơi của anh!”

Nghe thấy phần nộ cùng thanh minh rõ ràng của Jaejoong, Kwon Ji Hee nhíu chặt lông mày, đánh giá cậu, mà Yunho chỉ tặng Jaejoong một tràng cười.

Nhìn Yunho cười bộ dáng bất lực của mình, lửa giận của Kwon Ji Hee lại bùng nộ, vung tay lên, muốn người đang đứng đợi gần đó vây lại, cơ hồ ngay lập tức, Yunho thu lại nụ cười, lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ.

Khí thế như vậy, khiến cho người không khỏi sợ hãi.

Chân như thể bị đóng xuống đất, không ai dám tiến lên nửa bước, cười yếu ớt, Yunho nắm cây gậy trong tay Jaejoong, chỉ vào bọn họ.

“Các cậu là người Kwon gia, chủ nhân của Kwon gia là ai, các cậu không phải biết rõ ràng nhất sao?”

Mặc dù dòng họ bất đồng, nhưng có một số việc, dòng họ cũng không có cách nào quyết định.

Hai mặt nhìn lẫn nhau, những người kia có chút khiếp đảm lui lại, nhìn bọn họ như vậy, Kwon Ji Hee càng thêm tức giận, quơ lấy một cây gậy vung đến chỗ Yunho, chỉ là trước khi Yunho bị đánh trúng, Jaejoong đoạt cây gậy trong tay Yunho, thay hấn cản!

Kim Jaejoong!

Đối với hành động của Jaejoong, không riêng gì Kwon Ji Hee cảm thấy kinh ngạc, thậm chí Yunho cùng Junsu cũng thấy vô cùng ngạc nhiên.

Trong lúc hai cây gậy va vào nhau, Jaejoong hiện nhiên có chút đuối sức, Kwon Ji Hee phát ra tiếng rống giận dữ, trên trán Jaejoong cũng lấm tấm mồ hôi, mắt thấy Jaejoong không chống cự được nữa, Yunho vươn tay kéo cây gậy đang giao chiến của hai người ra.

Kwon Ji Hee nhìn Yunho, sau một hồi giằng co, hấn lựa chọn rút cây gậy, quay người lên xe golf rời đi, đám thủ hạ kia cũng đi theo toàn bộ, chỉ là trước khi đi, ánh mắt Kwon Ji Hee nhìn Jaejoong tràn ngập mập mờ...

“Không sao chứ, cậu...”

Không để Yunho nói hết quan tâm của mình, Jaejoong trực tiếp nắm lấy cây gậy, đập nhẹ vào bụng Yunho.

“Tôi không biết anh rốt cuộc là ai, bắt quá chuyện của anh, ít dây dưa đến tôi đi, tôi không phải tên kia, không có hứng thú tiến vào thế giới của anh!” Quét mắt nhìn Junsu bên cạnh, Jaejoong tin tưởng Yunho hiểu được người cậu nói tới là ai.

“Tôi cùng Yunho bây giờ là bạn bè.” Vô luận Jaejoong tin hay không, Junsu vẫn muốn nói rõ ràng.

“Mấy lời này nói với Yoochun ấy, tôi không quan tâm quan hệ của cậu và anh ta là gì, chỉ cần đừng gây phiền toái cho tôi là được rồi.” Lấy chìa khóa của chiếc xe vừa rời, Jaejoong ném nó cho Junsu.

Tiếp được chìa khóa, Junsu ngay cả cười cũng có chút miễn cưỡng, không phải vì Jaejoong không quan tâm, mà là vì Jaejoong nhắc đến Yoochun.

Người kia, trong lòng chỉ có cậu ấy...

Ngó nhìn Jaejoong đứng trước mặt Yunho mỉm cười, Junsu do dự một lát, mở miệng.

“Yoochun rất lo lắng cho cậu, anh ấy vẫn đang tìm cậu, gọi điện thoại cho anh ấy đi, nếu như cậu còn coi anh ấy là bạn.”

Yunho nhìn Junsu, ánh mắt kia, là tán thưởng của hấn với cậu.

Biết rõ hấn hứng thú với Jaejoong, cũng hiểu rõ ý đồ cùng dụng tâm của Yoochun với Jaejoong, nhưng vẫn dám ở trước mặt hấn hỏi Jaejoong có muốn liên lạc với Yoochun hay không, việc này, chỉ sợ mỗi Kim Junsu làm được....

Đứng giữa Junsu cùng Yunho, Jaejoong vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Yunho, không hiểu sao, tự đáy lòng, Jaejoong chán ghét ánh mắt Yunho nhìn Junsu.

Không có lý do gì...

Bước tới, Jaejoong ôm lấy cổ Yunho, hôn hấn thật sâu, như thể tuyên cáo cái gì, cũng cho Junsu một câu trả lời.

Dù thế nào, sẽ không liên lạc với Yoochun...

Cúi đầu cười khổ, Junsu không nói gì, chỉ đơn giản quay người, đi đến một chỗ khác trong sân golf...

Buông Yunho ra, Jaejoong thở gấp, mặt có chút ửng đỏ nhìn chằm chằm đôi mắt Yunho đã bị khơi lên dục vọng, Jaejoong nghiêng người, nhẹ nhàng mở miệng cắn một cái trên cổ Yunho, cái cắn khê này, cũng khiến cho Yunho động thủ, đẩy ngã Jaejoong.

Lúc thân thể Jaejoong nằm xuống thảm cỏ, Yunho vươn tay ôm lấy cậu, hai người thuận theo độ dốc lăn xuống chỗ thấp hơn, mãi đến chỗ bằng phẳng, tốc độ mới chậm lại, cuối cùng dừng lại.

Cùng lúc, tay Yunho cũng tiến vào trong quần Jaejoong...

30. Đam Mỹ - Chương 30

“Anh muốn làm cái gì?”

Phát hiện ý đồ của Yunho, ngăn tay Yunho tiếp tục tìm kiếm sâu hơn, Jaejoong trừng mắt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Không trả lời vấn đề của Jaejoong, Yunho dán môi lên tai cậu, rút tay ra, lúc xẹt qua sau lưng cậu, cũng lấy ra một vật thể tròn nhỏ màu đen trên người Jaejoong.

Đại khái, là thừa dịp lúc Jaejoong không chú ý, đặt lên đi a.

Chỉ là, ngay cả vật nhỏ như vậy cũng phát hiện, vậy Jung Yunho đến tột cùng là dạng người gì, lại sống cuộc sống như thế nào, mới cảnh giác như vậy.

Hơn nữa, quyền lực của hắn ở Kwon gia...

Nhúu lông mày, Jaejoong ra sức tìm manh mối trong trí nhớ của mình, lại bị Yunho cản khế một cái lỗi lại sự chú ý.

“Anh...” Jaejoong muốn mở miệng, nhưng bị ngón tay Yunho đặt bên môi ngăn cản.

“Tên đó muốn nghe, chúng ta liền làm cho hắn nghe, miễn cho hắn quá nhàm chán.” Hạ thấp giọng, Yunho thì thầm bên tai Jaejoong, âm lượng này, chỉ có bọn họ nghe thấy.

Định cự tuyệt, ở nơi như thế này mà làm chuyện kia, nếu như bị phát hiện...

Nhưng nhìn vào ánh mắt đầy hào hứng cùng khiêu khích của Yunho, cùng với lửa giận do Kwon Ji Hee khơi mào, Jaejoong đã đánh mất năng lực suy nghĩ, để yên cho Yunho hôn cậu.

Đầu lưỡi dây dưa hưởng thụ hương vị Yunho, Jaejoong ngẫm đồng ý để tay Yunho suông sã tiến vào trong quần áo cậu, đụng vào da thịt trơn mềm mà nóng bỏng, Yunho xấu xa nắm chặt điểm nhô trước ngực Jaejoong.

“Có cảm giác rồi hả?” Đối với ảnh hưởng mà mình để lại trên người Jaejoong mấy hôm nay, Yunho tựa hồ rất hài lòng.

“Tôi chỉ là phối hợp với anh, mà anh có khi còn có cảm giác hơn a?” Không chịu thua dùng đầu gối ma sát hạ thân Yunho, Jaejoong xoay người khế liếm tai Yunho. “Nếu như bị trông thấy, làm sao bây giờ?”

“Sẽ không có người tới đây đâu, nơi này là sân đánh golf tư nhân, là sản nghiệp của Kwon gia...” Ngụ ý, sẽ không có ai dám chen vào.

Chỉ có điều, chọn gặp mặt Jaejoong ở đây, có nghĩa là tên Kwon Ji Hee kia không thật sự muốn gây bất lợi cho Jaejoong, có lẽ, là thăm dò mà thôi. Vậy hắn không ngại diễn cho tên kia xem!

Dù sao, người được lợi, là hắn mà...

Cởi cúc áo Jaejoong, Yunho thè lưỡi hôn lên làn da đã hồng của Jaejoong, nghe thấy Jaejoong bắt đầu ra tiếng rên khế, hàm răng cũng thuận thế kéo khóa quần Jaejoong xuống, cách lớp quần lót mềm mại mà liếm láp, nóng ẩm như vậy, khiến cho Jaejoong theo bản năng cong người, cũng làm cho dục vọng đã trưởng lên lộ ra trước mặt Yunho.

“Phản ứng của cậu thật mê người...” Hai tay chống lên sân cỏ, Yunho tựa đầu ca ngạo, cũng cảm giác được, ngón tay Jaejoong đã cảm lấy phân thân của hắn.

Không khiêu khích giống hần, Jaejoong ngược lại trực tiếp đụng vào nơi đầy mạch máu trên thân thể, quần áo cởi ra một nửa như ẩn như hiện khiến Jaejoong càng thêm gợi cảm, Yunho tận lực hạ thấp người, để phân thân của hần ma sát ngón tay Jaejoong và cả phần bụng trắng mịn của cậu.

Da thịt đã trải qua rèn luyện co giãn không thua phụ nữ, mà xúc cảm lại còn tốt hơn...

“Ah... Anh đừng quá phận... Ah...” Cách lớp vải, Yunho cố ý dùng đầu ngón tay khẽ nhẹ phân thân cậu, Jaejoong đè nén không được rên rỉ kêu ra tiếng.

“Cảm giác coi như không tệ, quả nhiên, tôi yêu tiếng rên của cậu mất rồi...” Không cởi đồ lót của Jaejoong ra, Yunho ngược lại kéo quần hần xuống, mạnh mẽ vứt quần lót sang một bên, tạo thành một hình ảnh dâm loạn.

“Jung Yunho... Ah...” Vốn định chửi ầm lên lại bị động tác kéo đồ lót xuống của Yunho khiến cho cả người run rẩy.

Vẫn còn quần áo ngăn cách, trong lúc Yunho có ý định dùng sức tiến vào giữa đùi cậu, Jaejoong muốn tránh, nhưng Yunho lại như thể biết rõ cách tra tấn người đang đắm chìm trong dục vọng, chậm rãi chuyển động, như có như không ma sát phân thân ướt đầm đã tràn ra chất lỏng ở lối vào của Jaejoong.

“Urgg... Anh chơi chán rồi... Ah...” Cảm giác được ngón tay Yunho mang theo quần áo mà tiến vào cửa huyết cậu, Jaejoong không tự chủ được nắm chặt tay hần. “Anh thật sự... Định... Ah...”

“Đã bắt đầu rồi thì phải làm đến cùng, đây là nguyên tắc chơi của tôi... Làm tình cũng vậy...”

Rút ngón tay dính đầy dịch thể của Jaejoong ra, đang lúc Yunho muốn tiến thêm một bước, Jaejoong lại đột nhiên đẩy ngã Yunho, ngồi dậy, dưới cái nhìn của Yunho, chậm rãi há mồm, dùng khoang miệng nóng ẩm ngậm lấy tính khí Yunho.

Dục vọng phần khởi sưng lên trong miệng Jaejoong, phun ra nuốt vào, nước bọt lỏng lách chảy ra ngoài miệng Jaejoong, lại khiến cho Yunho nhin không được vươn ngón tay ra lau đi.

Cảm thụ ngón tay Yunho đang vuốt ve, Jaejoong thè lưỡi liếm, tựa như đang liếm láp phân thân Yunho...

“Hô...” Hít sâu một hơi, Yunho liều mạng khắc chế suy nghĩ áp đảo Jaejoong, tiến vào trong cơ thể cậu, tùy ý để Jaejoong bốc đồng khiêu khích...

Chỉ thấy, Jaejoong dùng hàm răng lòi áo ra, quần đang mặc bị tuột đến bắp chân, có chút khó khăn mở hai chân, ngồi trên bụng Yunho, để cho phân thân Yunho chạm vào bờ mông non mềm của cậu, chậm rãi ma sát...

Bộ dạng kia, quả thực quyến rũ đến cực điểm...

“Đáng giận...”

Cảm thụ sung sướng Jaejoong mang lại cho hần, Yunho vô thức muốn đâm mạnh xuống đất, lại bị Jaejoong ngăn cản, lấy máy nghe trộm Kwon Ji Hee để lại trong tay Yunho ra, Jaejoong để nó gần sát tai Yunho.

Yunho đang nghi hoặc nhìn Jaejoong, cậu cúi người dán sát vào hần, nhìn vào mắt Yunho, cửa huyết đóng chặt của cậu chậm rãi mấp máy, để phân thân Yunho cảm nhận được ẩm ướt non mềm bên trong...

“Ah... Ummm... Ah... Vào không được...” Mới để Yunho ở lối vào, Jaejoong đã toàn thân đầy mồ hôi, thở hổn hển, định dừng lại.

“Bình tĩnh... Từ từ sẽ vào được, tôi giúp cậu...” Nở nụ cười câu dẫn, Yunho lại để ngón tay của mình đâm vào trong huyết mềm nhỏ của Jaejoong, mở rộng một hồi liên thẳng lưng một phát, phân thân của hần chui thẳng vào trong bí huyết của Jaejoong.

“Ah... Anh tên khốn... Ah... Hô... Đừng cử động...” Tay đặt trên lồng ngực Yunho, trên trán Jaejoong nở ra từng giọt mồ hôi, thần sắc trên mặt, không rõ là thống khổ hay khát vọng.

Ôm cổ Jaejoong, Yunho hôn cậu, thì thầm với Jaejoong:

“Muốn kích thích Kwon Ji Hee thì dùng sức một chút, bằng không sẽ thất bại đấy...”

Cảm nhận được Yunho tràn ngập khiêu khích thúc thẳng phân thân vào trong cơ thể cậu, vật nóng rực chôn sâu trong cơ thể khiến Jaejoong biết rõ Yunho khát vọng cậu như thế nào, bất giác xiết chặt tiểu huyết, ôm chặt lấy Yunho.

“Anh... Tên khốn... Ah... Không được động...” Mang theo đe dọa, ngón tay Jaejoong cào từng đường trên ngực Yunho.

“Muốn tôi không động thì cậu tự làm đi, bằng không cứ tiếp tục như vậy, cả tôi và cậu đều khó chịu.” Nhắc nhở Jaejoong tình huống bây giờ, Yunho không có ý định dừng lại đơn giản như vậy.

“Không cần anh nói tôi cũng biết... Chết tiệt... Ah... Anh nhất định phải lớn như vậy sao...” Cảm giác phân thân Yunho trướng lên trong tiểu huyết của cậu, Jaejoong ngay cả động đậy người cũng khó khăn.

“Còn thời gian trách tôi không bằng cậu tìm cách làm thế nào để tôi thoải mái đi...” Nghiêng mặt qua, khẽ cắn lên ngực Jaejoong, Yunho tuyệt không để chỉ trích của Jaejoong vào trong lòng.

Ngược lại, coi nói là ca ngợi, đầu ngón tay xoa nắn phân thân Jaejoong đặt trên bụng mình, kích thích giác quan Jaejoong, khiến cho cửa huyết của cậu co rút càng nhiều hơn...

“Urghh... Đừng đụng vào... Không phải anh muốn tôi động sao... Dừng tay lại cho tôi... Ah...” Bắt được tay Yunho, trong mắt Jaejoong ngập nước, định không chế mọi việc.

“Tôi chỉ là muốn giúp cậu... Muốn tôi dừng tay, cậu tốt nhất tập trung chút đi...” Để chứng minh lời hắn nói có bao nhiêu thành khẩn, Yunho không quên thúc người lên, phân thân của hắn càng chôn sâu trong tiểu huyết nóng bỏng của Jaejoong.

Cắn răng chịu đựng va chạm đột ngột của Yunho, trừng mắt nhìn hắn, Jaejoong đương nhiên biết rõ đây là xem thường của Yunho với cả, thở hổn hển, cúi đầu xuống cắn lên cổ Yunho một cái, như thể trả thù Yunho vừa cắn cậu.

Chịu đựng cảm giác khó chịu mà cái nóng rực của Yunho mang đến cho cậu, nhìn Yunho lấy máy nghe trộm trong tay cậu ra đặt tới bên miệng, Jaejoong ngay cả quyền lợi kìm nén cũng bị đoạt mất, chỉ có thể chậm chạp đóng cửa eo ma sát tính khí Yunho.

“Ah... Urghh... Thật sâu... Ah...” Nắm chặt tay lại, Jaejoong liều mạng nhẫn lại khoái cảm xen lẫn đau đớn kia.

Dù sao, không có bất luận thứ gì bơi trơn, chỉ có dịch thể của hai người, đúng là hơi khô ráo..

“Ah... Đừng biến lớn nữa... Arghh... Jung Yunho...”

“Giỏi quá... Jaejoong, cậu làm rất tốt...” Tự đáy lòng khen ngợi, thần sắc Yunho bắt đầu xuất hiện cảm xúc hưởng thụ.

Nếu không phải đã định để Jaejoong tự chuyển động, chỉ sợ, giờ phút này, Yunho đã sớm xoay người áp đảo Jaejoong, hung hăng đâm dục vọng của mình vào trong cơ thể cậu, quả việc có bị người nhìn thấy hay không làm gì, phải làm đến khi thân thể thỏa mãn mới thôi...

31. Đam Mỹ - Chương 31

Giấy dựa muốn ngồi thẳng người lên, đồng thời làm cho phân thân càng đắm sâu hơn, khiến cho Jaejoong hô hấp cũng không thể ổn định, há miệng thở hổn hển, đang lúc cậu vươn lưỡi muốn liếm sạch mồ hôi trên khóe miệng, Yunho liền vươn ngón tay lên chạm vào.

“Ah... Urghh... Urgghh... Đừng... Arghh...”

Vươn lưỡi liếm ngón tay Yunho, nước bọt của Jaejoong theo đó chảy ra, rơi đến vị trí hai người giao hợp, hòa cùng mồ hôi và dịch thể, tản mát ra hương vị khiến người ta say mê, cũng khiến cho Yunho kìm lòng không được thúc eo lên.

Jaejoong theo bản năng động thân, đúng lúc Yunho rút ra một nửa, thấy vậy, Yunho như không muốn rời xa mà ưỡn người lên, Jaejoong không hề phòng bị lại nhận một hồi va chạm mãnh liệt, khiến cho cậu không cách nào chống cự...

“Ah... Không phải đã nói... Ah... Chỗ đó... Còn muốn...”

Hai mắt mờ mịt khiến khát vọng của người rung động, Jaejoong hạ người, vươn lưỡi liếm cổ Yunho đầy mồ hôi, khiêu khích mười phần, bên hông dong đưa khiến cho Yunho càng vào sâu hơn.

“Thật thoải mái... Ôi chúa ơi, Kim Jaejoong, cậu thật sự chặt, đói khát như vậy sao...”

“Anh cầm miệng... Ah... Không được... Buông... Buông tay ra...”

“Cố nhịn một lát nữa...” Yunho tay nắm chặt phân thân Jaejoong.

“Không được... Anh đừng nắm nữa... Buông tay ra... Jung Yunho... Ah...” Jaejoong bị cầm đến chảy ra nước mắt.

“Nhịn thêm lát nữa, chúng ta cùng nhau, bằng không thì tôi sẽ không cho cậu bắn...”

Cắn lên tai Jaejoong, Yunho càng không quên thẳng lưng, để phân thân sưng lên cực đại đâm sâu vào trong chỗ non mềm của Jaejoong, cảm thụ được Jaejoong co rút càng ngày càng nhiều, Yunho xấu xa dùng ngón tay nhéo phía trước sắp phun trào của Jaejoong, khiến cho cậu tưởng đến hồng hồng, thoát nhìn càng đáng yêu...

“Anh buông tay... Ah... Không được... Thật là khó chịu... Jung Yunho... Ah...” Ánh mắt lâm vào mê loạn, Jaejoong hoàn toàn không cách nào giải thích thân thể muốn cái gì.

Cậu muốn bắn, nhưng Yunho cứ thẳng lưng đâm vào tận sâu trong hậu huyết của cậu hết lần này đến lần khác.

Chết tiệt...

Chỉ là làm tình mà thôi, cậu sao lại bị làm cho chặt vật đến như vậy...

Nhưng mà, cậu muốn...

Bình ổn hô hấp, Jaejoong hai mắt nhìn chăm chăm Yunho, như thể quyết tâm làm việc gì, chậm rãi di chuyển tay đến bên tay Yunho, cùng Yunho nắm tính khí của mình, sau đó, cắn môi, bắt đầu dong đưa eo trên người Yunho.

Không ngại ngừng như vừa rồi, lần này, Jaejoong để lộ sự phóng đảng tham lam của mình, Yunho mỗi lần xâm nhập cùng với sự trợ giúp của Jaejoong mà vào tới tận trong cùng, khiến tiểu huyết ẩm ướt của Jaejoong càng thêm tắc nghẽn, ôm chặt lấy Yunho, khiến hắn không tự chủ được mà sung huyết phần khởi lên đến cao nhất.

“Ah... Ah... Nhanh lên... Nhanh...”

“Đây là phản kích của cậu à... Chỉ vì muốn bắn, cậu thật đúng là cố sức...” Cau mày, Yunho liều mạng đè nén khoái cảm Jaejoong mang lại cho hắn.

Cho dù không nói đến chuyện mặt mũi, hắn cũng không muốn buông tha Jaejoong nhanh như vậy...

“Anh nói ít thôi, tập trung vào... Ah... Sao anh không nhanh lên... Ah...” Nhìn phân thân của mình vẫn đang bị Yunho nắm giữ chảy ra chất lỏng màu trắng, Jaejoong đương nhiên biết rõ nếu không phải Yunho ngăn cản, cậu chỉ sợ đã sớm bắn vài lần.

Nhưng tên quái vật này, sao lại không có một dấu hiệu sắp bắn nào cả...

“Cậu có thể cầu tôi, tôi sẽ làm theo lời cậu... Jaejoong...” Dùng ngữ khí mời gọi chỉ có lúc làm tình, Yunho dùng tay kia nâng chân Jaejoong, để cho phân thân của hắn nhồi càng sâu thêm.

“Ah... Anh đi chết đi... Cho dù... Cũng không nói... Ah... Không được... Nhanh lên...” Jaejoong đã sớm không rõ mình muốn cái gì, vẫn kiên trì giữ lấy kiểu ngạo của mình như trước.

“Sao không nói vậy?” Thè lưỡi liếm từng đốt ngón tay Jaejoong, cảm giác thô ráp lại mềm mại khiến Jaejoong toàn thân run lên.

“Không... Không nói... Không bao giờ cầu anh... Để cho tôi bắn.... Jung Yunho...”

Nghe Jaejoong quát cường nói, Yunho cười bất đắc dĩ, buông lỏng tay nắm phân thân Jaejoong, chỉ chốc lát sau, phía trước Jaejoong liền phun ra dịch thể trắng đục thấm ướt phần bụng Yunho, cơ hồ là ngay lập tức, Yunho cũng ngồi dậy đè Jaejoong xuống thăm cổ, nhấc hai chân Jaejoong đặt lên trên vai

“Hiện tại tới phiên tôi...”

Trùng mắt nhìn Yunho cười như bắt được con mồi, Jaejoong đương nhiên hiểu rõ.

Dựa vào kinh nghiệm mấy lần trước, tên này thực sự không có ý định buông tha cậu...

“Thả tôi ra... Jung Yunho... Anh chơi chán rồi...” Jaejoong giãy dụa muốn thoát khỏi khống chế của Yunho, lại bị Yunho nghiêng người một cái, đè chặt cậu xuống thăm cổ.

“Tôi còn chưa đủ, cậu hẳn phải cảm nhận được mới đúng.” Cười tà, mặc kệ Jaejoong có nguyện ý hay không, Yunho liền hung hăng va chạm phân thân của mình vào vách tường mẫn cảm của Jaejoong.

“Ah... Anh... Buông ra... Tôi không có hứng thú với anh...” Jaejoong đỏ mặt, ngay cả hơi thở cũng bắt ổn muốn phản kháng.

“Tôi rất muốn tin lời cậu, nhưng mà thân thể cậu không nói như vậy... Ngoan ngoãn nằm yên đi... Một lát nữa là được rồi...” Xem nhẹ kháng cự của Jaejoong, Yunho nâng mông Jaejoong lên, lại một lần nữa vùi sâu vào.

Một lát nữa... Những lời này, Jaejoong một chút cũng không tin, mỗi lần lên giường, Jung Yunho đều nói như vậy, nhưng không có lần nào đơn giản bỏ qua...

“Ah... Không muốn... Anh... Jung Yunho... Ah...” Jaejoong muốn đẩy Yunho ra, tay vừa mới duỗi, lại bị Yunho nắm chặt.

Dùng răng khê cắn ngón tay Jaejoong, kích động dục vọng của cậu, vươn lưỡi liếm đường vân trên ngón tay, thỏa mãn nhìn Jaejoong vì thân thể chấn động mà nhũ lông mày, Yunho càng không kiêng nể đâm cả vật cương cứng sung huyết vào trong Jaejoong...

“Urghh... Ah... Không muốn...”

“Thật sự không muốn? Thân thể của cậu, hình như không nói như vậy... Thật thoải mái... Cậu thật chặt...”

“Anh đi chết... Ah.... Chậm một chút... Ah...”

“Tôi hình như càng ngày càng thích tiếng rên của cậu rồi... Jaejoong... Gọi thử xem nào, Yunho...” Theo động tác thẳng tiến, Yunho nhẹ nhàng hướng dẫn.

“Câm miệng... Jung Yunho... Ah.... Không muốn... Sâu quá... Ah...”

Cắn mu bàn tay, Jaejoong liều mạng ngăn chặn tiếng rên rỉ sắp không khống chế được, chống người ngồi dậy lại càng khiến cho phân thân Yunho đâm sâu vào, chỗ tư mật không ngừng chảy ra dịch thể ướt át, thậm chí còn phát ra tiếng động rất nhỏ...

Kịch liệt va chạm làm Jaejoong hô hấp cũng không khống chế được, hai tay vịn vào Yunho, ngoại trừ thở dốc ra, cái gì cũng không làm được.

“Cậu quả nhiên là người hợp nhất với thân thể tôi... Không chịu thua cũng không sao, tôi vừa ý cậu ở chỗ đây...” Chính phục, phải từ từ mới có hương vị..

Đặc biệt là khi chinh phục người giống mình.

Không cho Jaejoong cơ hội phản bác, Yunho hôn cậu thật sâu, lời toàn bộ tiếng rên rĩ cùng thở dốc Jaejoong cố giấu bên trong, càng thêm điên cuồng đâm vào rút ra, Yunho như thể muốn hủy đi toàn bộ không gian hô hấp cùng suy nghĩ của Jaejoong.

Ngón tay bắt lực nắm chặt ngọn cỏ bên cạnh, tùy ý để cỏ chạy nước, pha lẫn với mùi mồ hôi của hai người khi giao hợp cùng dịch vị, khiến cho sân golf càng thêm vẻ dâm uế...

“Ah... Không... Urghh... Ah...”

“Để cho tôi ra, Jaejoong... Nếu không, tôi sẽ xuất bên trong cậu...”

“Không được... Ah... Tôi... Ah...” Bị khoái cảm Yunho mang đến chiếm cứ, Jaejoong hoàn toàn không khống chế được thân thể mình.

Thử đề bản thân làm theo lời Yunho nhưng Jaejoong lại không cách nào thỏa mãn đòi hỏi của Yunho, buông xuôi để tiểu huyết của mình cắn chặt phân thân Yunho, mặc kệ phía trước Yunho đang chảy ra dịch thể trước khi cao trào...

Ý thức dần dần mơ hồ, lại một lần nữa cao trào đã tước đoạt toàn bộ khí lực cùng quật cường của Jaejoong, cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng của Yunho rải đầy trong bí huyết, lúc phân thân rút ra, dịch thể Yunho cũng theo vậy mà trượt ra ngoài cửa huyết của Jaejoong...

Nhìn Jaejoong nằm dài trên thảm cỏ bằng phẳng của sân golf mà cố lấy lại hô hấp, Yunho nhẹ nhàng dùng môi ma sát cổ Jaejoong, nhặt mấy nghe trộm vì hoan ái kịch liệt mà rơi xuống bên cạnh, cười, nói:

“Kwon Ji Hee, nghe đủ chưa? Hi vọng anh thỏa mãn với màn biểu diễn của tôi và Jaejoong...”

Nhìn Yunho mỉm cười khiêu khích Kwon Ji Hee, trong mắt Jaejoong bỗng nhiên xẹt qua một tia phức tạp...

32. Đam Mỹ - Chương 32

Nghe đủ chưa?

Tháo tai nghe ra, Kwon Ji Hee bật cười, hoàn toàn không bất ngờ với việc Yunho phát hiện máy nghe trộm.

Nói thế nào, Yunho cũng là em trai đã lớn lên cùng hắn, đừng nói đến việc vì tranh đoạt quyền ở Kwon gia mà hắn không tiếc sức sai người gây bất lợi cho Yunho, tuy Yunho không chết, nhưng càng ngày càng phòng bị.

Tựa hồ, hắn đang dạy dỗ Yunho người nắm quyền gia chủ phải thế nào, không phải sao...

Dùng sức ném tai nghe xuống mặt đất, giẫm nát nó, Kwon Ji Hee không chút che giấu phần nộ của mình, so với hắn đang tức giận, người bên cạnh lại bật cười.

“Cười cái gì, tôi nghĩ cậu còn tức giận hơn tôi đây chứ.” Liếc sườn mặt người bên cạnh, Kwon Ji Hee chỉ tai gã cũng đang đeo tai nghe. “Đừng nói với tôi, cậu không nghe thấy cái gì?”

“Tôi không nói như vậy, chỉ là đã biết thì sẽ không tức giận, chỉ cần Jaejoong cuối cùng không có quan hệ với hắn, hiện tại xảy ra chuyện gì, tôi đều có thể tiếp nhận.” Nhẹ nhàng gỡ tai nghe ra, gã nhắm mắt lại.

“Cho nên, ý của cậu là, vì Kim Jaejoong, cho dù hi sinh Junsu cậu cũng không quan tâm?” Tỉ mỉ quan sát biến hóa trên mặt gã, đây là lần đầu tiên, Kwon Ji Hee quan sát gã cẩn thận.

Từ khi hắn đến Hàn Quốc, bắt đầu tìm kiếm tin tức của Junsu cùng Yunho, cho đến khi người trước mắt chủ động nói có thể giúp hắn, Kwon Ji Hee kỳ thật vẫn không hiểu, gã đến cùng đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ vì một Kim Jaejoong, có thể không thương tiếc tổn thương tình nhân đang làm bạn bên cạnh mình sao...

Giương mắt, đón lấy ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của Kwon Ji Hee, Yoochun nở nụ cười, nắm chặt tai nghe trong tay, đáy mắt lóe lên một cảm xúc không cách nào hình dung.

“Người tôi yêu là Jaejoong, Junsu vẫn rất rõ ràng điều này, tựa như quan hệ của cậu ấy với Jung Yunho, cậu ấy sẽ hiểu.” Nói vậy nhưng Yoochun cơ hồ có thể cảm giác được tàn nhẫn của mình.

Junsu còn yêu Yunho sao?

Vấn đề này, từ khi bọn họ ở bên nhau, biết rõ chuyện Yunho, Yoochun liền không hỏi cậu nữa. Không phải không có hứng thú, mà lúc đó bọn họ chỉ đơn thuần là nước chảy bèo trôi, khiến cho Junsu không cách nào can thiệp vào tình cảm của gã với Jaejoong...

Bọn họ có thể ở bên nhau, có thể là một đôi, nhưng lòng bọn họ, thủy chung không gần nhau...

“Thật quá mức, tôi còn tưởng rằng Junsu rời Yunho xong có thể gặp được người tốt, kết quả, cậu so với Yunho còn quá phận hơn! Nếu Junsu biết là cậu nói cho tôi tung tích của cậu ấy, thậm chí để tôi tìm cậu đến khiến cho Kim Jaejoong hiểu lầm, không hiểu cậu ấy sẽ nghĩ thế nào...” Cười đưa ra lời bình, ánh mắt Kwon Ji Hee sắc bén thêm vài phần.

“Chỉ cần có thể khiến cho Jung Yunho khỏi cuộc sống của Jaejoong, cho dù muốn tôi lợi dụng Junsu cũng không sao cả...” Mím môi, Yoochun che giấu khó chịu dưới ánh mắt.

Gã thích Junsu, thật vậy, nhưng gã không thể để Jaejoong bị Yunho làm bẩn.

Gã phải ngăn cản Yunho tiếp tục tiếp cận Jaejoong, ngăn cản Jaejoong tiến vào thế giới của Yunho, gã không thể để người gã yêu, lâm vào nguy hiểm...

Thừa dịp hiện tại quan hệ còn chưa sâu sắc... Nếu Jaejoong trở thành một phần không thể mất đi của Yunho, vậy Kwon Ji Hee nhất định sẽ thương tổn cậu ấy, chỉ cần có khả năng tổn thương đến Yunho, cậu ấy sẽ là điểm yếu của Yunho...

Điều này, Kwon Ji Hee cũng đã làm với Junsu, cũng đã làm với những bạn giường khác của Yunho, Jaejoong sẽ không ngoại lệ.

Mà gã, đang nghĩ cách ngăn cản, dù phải đi nước cờ hiểm cũng không tiếc...

Nhìn Yoochun đang chìm vào suy nghĩ, Kwon Ji Hee bật cười, nhìn cảnh sắc phía trước, dần dần, thâm ý cùng giáo hoạt chiếm cứ hai mắt.

Chỉ vì, một người Kim Jaejoong...

Bề ngoài Jaejoong hiện lên trong đầu Kwon Ji Hee, không thể phủ nhận, Jaejoong có một gương mặt hấp dẫn người khác, mà khí chất tản mát ra, càng khiến người kích động, cho dù biết rõ có thể sẽ bị thương, nhưng vẫn nhìn không được động tâm.

Giống như, Park Yoochun trước mặt hắn, người vì Jaejoong mà mong muốn diệt trừ Jung Yunho...

Thực thú vị, không phải sao?

Park Yoochun vì không để cho Yunho đụng vào Kim Jaejoong nên giúp hắn, nếu hắn thật muốn đoạt lại tất cả mọi thứ từ tay Yunho, tựa hồ, cũng chỉ có thể ra tay từ Kim Jaejoong...

Mặc kệ hắn đụng vào Kim Jaejoong hay không, đều có một rắc rối.

Trong rắc rối ấy, người bị tổn thương, lại chỉ có một.

Junsu à, những năm gần đây, sao cậu lại không nghe lời đến vậy, luôn muốn tìm kiếm thứ từ kẻ nhất định sẽ khiến cho cậu bị tổn thương...

Là không muốn nghĩ, hay là không dám nghĩ, điều này, cậu chưa từng cẩn thận đụng đến.

Chỉ sợ nếu đào bới ra, cậu sẽ không cách nào thừa nhận, tựa như lúc ban đầu ở bên Yunho...

Đứng trước cửa quán cà phê trong nhà hàng, Junsu lấy điện thoại di động ra, xóa tin nhắn hẹn gặp, lúc cậu thở dài một hơi, một đôi tay rần chắc ôm lấy cậu!

Phần lưng cảm nhận được sự mềm mại, từng là xúc cảm mà cậu quen thuộc nhất, nhưng chính người này, dạy dỗ cậu, nên che giấu tình cảm của mình như thế nào...

“Thật sự là tên không có tiết tháo, không phải anh đã có Kim Jaejoong rồi sao, còn động tay động chân cái gì.” Nói xong, Junsu vuốt lên bàn tay hần, từng đường vân giống hệt trong trí nhớ, lại khiến cậu mê mang.

“Không giống, cậu không giống với cậu ấy.” Vùi đầu vào cổ Junsu, Yunho không hề có ý định buông tay. “Tôi nói rồi, mặc kệ đối bao nhiêu người, cậu vẫn là người tôi coi trọng nhất.”

Lời nói của Yunho khiến cho Junsu bật cười, không phải là vui vẻ vì thân phận của cậu, chỉ là thuần túy cười Yunho lạm tình!

“Nói cảm động vậy, nhưng nguyên nhân anh tìm tôi tuyệt đối không đơn thuần.” Kéo tay Yunho ra, Junsu xoay người, đón ánh mắt không hề vui vẻ của Yunho. “Là muốn hỏi, Kwon Ji Hee tìm Kim Jaejoong như thế nào sao?”

Junsu rất muốn tin tưởng, Yunho thật sự quan tâm đến mình như hần nói, nhưng một người có ngốc, cũng không ngốc với cùng một người hai lần, nhất là, người kia lại là Jung Yunho.

Cậu đã từng ngốc, đã từng trải nghiệm điều đó, sao còn có khả năng dễ tin Yunho đến vậy?

Nhìn chằm chằm Junsu, Yunho không hề có ý định giải thích — Có lẽ, phải nói là, hần đã sớm nghĩ tới việc Junsu hiểu rõ mình, cho nên, không hề cảm thấy kinh ngạc.

“Người của tôi nói cho tôi biết, hần vừa mới đến Hàn Quốc không lâu, thời gian tôi quen Jaejoong cũng không dài, tên kia sẽ không vô duyên vô cớ biết rõ sự tồn tại của cậu ấy, là cậu sao, Junsu, nói cho hần về Kim Jaejoong...”

Yunho cười cùng với câu hỏi không hề mang theo lực sát thương, dù là ai cũng đều có ảo giác, cho rằng người này không hề tức giận, hần chỉ muốn biết rõ việc mình đang nghi ngờ, nhưng Junsu sẽ không!

Cậu biết Yunho quá lâu, lâu đến mức đủ để cậu hiểu được, Yunho cười, có nghĩa hần để ý người kia bao nhiêu.

Cười càng tươi, càng đặt người kia trong lòng...

“Tôi không xấu xa đến vậy, muốn việc đã xảy ra với mình đến với Kim Jaejoong, huống chi, tôi hiểu được Yoochun rất coi trọng cậu ấy, nếu động đến một sợi lông của cậu ấy, Yoochun có thể sẽ lấy mạng tôi, giống như anh vậy.”

Không quan tâm đến việc cậu với Yunho nói chuyện đã thu hút bao nhiêu sự chú ý, Junsu nâng mặt Yunho lên, nhẹ nhàng cọ lên chóp mũi hần.

“Cậu muốn nói cái gì?” Yunho không phải người ngu, sẽ không nhận ra ý trong lời Junsu.

Nở nụ cười bi thương, Junsu dùng ngón tay lướt qua gương mặt Yunho, ánh mắt dịu dàng hần,, kinh nghiệm nhiều năm qua khiến cho cậu hiểu biết hơn nhiều so với những người cùng tuổi, kể cả, cảm tình của chính mình.

“Anh không phải đã phát hiện rồi sao, lúc ở bên Kim Jaejoong, vui vẻ trong mắt anh quả thực không thể nào giấu được... Cái này đã vượt quá phạm vi của bạn giường rồi, Yunho, anh trước kia, căn bản sẽ không vì việc Kwon Ji Hee tìm Jaejoong mà tới chết vẫn tôi.”

“Vậy thì sao?” Nheo mắt lại, Yunho bắt lấy tay Junsu. “Cậu là muốn nói với tôi, cách tôi đối đãi với Kim Jaejoong đã khác đi, thậm chí, vượt quá phạm vi của bạn giường?”

“Anh so với tôi còn rõ ràng hơn, anh muốn chinh phục Jaejoong, người giống với anh, nhưng đồng thời, cảm xúc che giấu bên dưới là gì, anh đã nghĩ tới chưa?” Nhìn vào hai mắt Yunho, Junsu nở nụ cười hiểu rõ. “Cho dù anh không tin tôi, cũng nên tin tưởng cảm xúc của mình, Yunho, anh đã từng để ý một người như vậy chưa...”

Từng có chưa?

Không có... Chưa từng có, dù là trước đây hay hiện tại, Yunho không cho rằng mình sẽ đặt ai vào trong tâm mình, nhưng hẳn đã vì Kim Jaejoong mà phá lệ, đã quên mình sẽ có thể gặp nguy hiểm, chạy tới trước mặt Kwon Ji Hee chỉ vì cứu Kim Jaejoong..

Trúng kế của Kwon Ji Hee, đồng thời cũng sáng tỏ, một vài việc mà Yunho không muốn!

Bất kể có liên lụy tới chữ yêu hay không, không cách nào phủ nhận, Kim Jaejoong quả là một người quật cường lại mê người, khiến cho lòng hắn, bất giác đã dao động.

Cảm giác Junsu ôm lấy hắn, Yunho bỗng nhiên không biết nên làm thế nào, đối mặt với Yunho như vậy, Junsu cười đến vui vẻ.

“Đây là lần đầu tiên, tôi cảm thấy anh như một đứa trẻ, Yunho, anh bây giờ thật đáng yêu.” Đây là điều tự đáy lòng Junsu nghĩ.

Cho dù, người khiến Yunho động tâm không phải cậu, cậu vẫn muốn gặp, một Yunho có cảm xúc, có độ ấm ngày đó.

Nếu không, cậu cần gì phải để cho Yunho gặp Jaejoong đây...

“Từ lúc nào cậu trở nên tính toán như vậy? Chỉ vì muốn nhìn tôi thế này mà cố ý để cho tôi gặp Kim Jaejoong, cậu cũng biết ah, hai người giống nhau, rất khó không hấp dẫn lẫn nhau. Đáng tiếc, Jaejoong lại không nghĩ đến việc này...” Nhớ tới gương mặt không ngừng cay mạnh của Jaejoong, Yunho bật cười thật lòng.

Không hề có thâm ý, chỉ đơn giản là vui vẻ...

“Tôi không biết cậu ấy nghĩ cái gì, nhưng mà tôi có thể khẳng định mà nói với anh, cậu ấy hiện tại nhất định rất tức giận.” Mang theo vui vẻ dày đặc, Junsu ẩn ý nói.

“Cậu nói nghĩa là sao, cậu... Jaejoong?” Buông Junsu ra, Yunho vừa định hỏi lại, nhưng nhìn vào mắt Junsu, đã thấy Jaejoong ngồi trong xe thể thao trừng mắt nhìn Yunho cùng Junsu.

Nếu nói hiện tại Jaejoong không tức giận, chỉ sợ thật sự sẽ không ai tin tưởng...

“Thật xin lỗi, tôi tự hẹn Jaejoong đến đây, tôi sợ anh sẽ vì chuyện Kwon Ji Hee mà quá tức giận, động thủ với tôi thì nguy rồi.” Không quan hệ đến tình yêu, cậu chỉ muốn đùa dai một chút mà thôi.

“Cậu... Chẳng lẽ Park Yoochun đã dạy hư cậu? Độc ác vậy!” Theo tiếng chửi rửa của Yunho, Jaejoong cũng nhún chân ga phóng vụt đi.

“Yunho!” Ném chìa khóa xe cho Yunho, Junsu cười nhìn bóng lưng Yunho vội vã đuổi theo Jaejoong.

Cậu đang thử Yunho, đồng thời, cũng muốn thăm dò suy nghĩ của Jaejoong.

Dù thế nào, Junsu cũng không muốn giao Yunho cho một người không có cảm tình với hắn —— Cậu muốn nhìn thấy, bộ dạng Yunho trước người mình yêu, muốn nhìn thấy, hắn cố gắng chiếm được tình cảm của người khác, sẽ như thế nào...

Thở dài, Junsu hạ mắt, chuẩn bị vào trong quán cà phê nhấm nháp một tách, đột nhiên chiếc xe vụt qua trước mắt, khiến cho Junsu mở to hai mắt.

Tưởng rằng mình hoa mắt, nhưng kiểu dáng xe, cùng biển số, đều rất quen thuộc với Junsu...

Sao lại thế....

Sao anh ấy lại ở chỗ này...

Yoochun, vì sao anh lại ở chỗ này...

33. Đam Mỹ - Chương 33

Trùng mắt nhìn cảnh vật vụt qua, phần nộ của Jaejoong hoàn toàn có thể nhìn thấy!

Mẹ nó! Đây là muốn làm gì, muốn ra uy với cậu sao?

Hẹn cậu đến là muốn nói với cậu rằng dù cậu lên giường với Jung Yunho bao nhiêu lần, đối với Jung Yunho mà nói, cậu ta mới quan trọng nhất sao?

Vậy thì sao?

Cậu cùng với Jung Yunho vốn không có quan hệ gì, tối đa, chỉ là thân thể mà thôi...

Vậy, thân thiết với Jung Yunho, là muốn cho cậu thấy điều gì?

Là nhắc nhở cậu, cậu với hắn, chỉ đơn giản là trò chơi mua bán thôi sao?

Chết tiệt...

“Cút ngay đi!” Tức giận rống lên với chiếc xe ngăn cản phía trước, Jaejoong điên cuồng bóp còi, đồng thời phóng vượt qua chiếc xe đã đỗ sang bên đường.

Sớm biết như vậy, nhìn thấy tin nhắn kia thì dừng đồng ý, nên không phải cho rằng Junsu muốn nói với cậu về việc liên quan tới Kwon Ji Hee ngày đó, Jaejoong căn bản ngay cả đọc cũng lười.

Đi đến chỗ hẹn, lại khiến cho bản thân nổi giận, vậy là quá đủ rồi!

Dùng sức nhấn chân ga, mặc dù cậu không hay lái xe, nhưng xe Yunho chuẩn bị tính năng cũng là số một, Jaejoong vừa tăng tốc, không hề thấy chấn động, chỉ có cảm giác kích thích khi bánh xe phóng nhanh chóng.

Kỳ thật, Jaejoong cũng không hiểu cậu đến cùng tức giận cái gì, quan hệ Junsu cùng Yunho, cậu sớm đã nghe Yoochun đề cập qua rồi vì sao lúc cậu nhìn tận mắt lại cảm thấy một cổ buồn bực nghẹn ở cổ, thậm chí khi nghe Kwon Ji Hee so sánh cậu với Junsu còn có cảm giác không thoải mái.

Cậu quả thật rất kiêu ngạo, nhưng đến mức độ này, dường như đã vượt quá mức bình thường rồi...

Cẩn rằng, Jaejoong lại bị cơn tức giận điều khiển, tăng tốc, cơ hồ cùng lúc, cậu cũng qua kính chiếu hậu nhìn thấy một chiếc xe đuổi sát sau cậu!

Cho dù nhìn không thấy người lái, nhưng chỉ bằng tốc độ cùng khả năng điều khiển kia, Jaejoong liền hiểu được, ngoại trừ Jung Yunho, căn bản không có ai làm được như vậy.

Đuổi theo làm gì, không phải đã có Kim Junsu rồi sao?

Hay là chỉ đơn giản không muốn thua cậu, lại muốn đua với cậu một trận nữa...

“Mẹ nó, anh là xem thường tôi sao!” Ngạo khí hằng ngày bốc lên khiến hai mắt Jaejoong ngập lửa giận, ngay cả chân đặt trên phanh xe cũng thu lại, chỉ chuyên tâm để xe đạt đến tốc độ cao nhất.

Khác với lần bọn họ đua xe vào buổi tối, ban ngày trên đường tràn ngập xe đi tới đi lui, nhưng Jaejoong lại làm như không thấy xuyên thẳng giữa làn xe đó, vì đuổi theo cậu, Yunho cũng gợn gàng bẻ tay lái, hai người một trước một sau không ngừng xông vào giữa dòng xe, khiến người khác sợ hãi vội vàng giảm tốc độ, không muốn bị cuốn vào trong.

Rẽ một cái, khiến cho lớp xe đang chạy với tốc độ cực lớn ma sát kịch liệt xuống mặt đất, hai chiếc xe con đồng thời tỏa ra làn sương mù màu trắng cùng mùi khét khó chịu, Jaejoong muốn ép Yunho dừng lại, Yunho lại đuổi theo không chịu bỏ cuộc.

Tựa như trận đấu mà bọn họ chưa hoàn thành đêm đó, cũng giống hệt, quan hệ của bọn họ.

Ai cũng không chịu cúi đầu, với kiêu ngạo cùng tự tôn từ tận trong xương tủy, bọn họ muốn giành lấy chiến thắng này...

Điện thoại kêu, Yunho không hề xa lạ với nhạc chuông mà hắn cài đặt riêng, cười nhắc điện thoại lên, thanh âm truyền đến quả nhiên là Jaejoong đang nén giận!

“Lập tức ngừng xe lại cho tôi, Jung Yunho, ai bảo anh như côn trùng đuổi theo tôi làm gì?”

“Ai nói đường này chỉ có cậu sử dụng, mà cậu đang lái xe lại còn gọi điện thoại sao?” Yunho hoàn toàn không để mệnh lệnh của Jaejoong trong mắt.

“Anh đang làm cái gì vậy? Không phải đang nổi lại tình cũ với Kim Junsu sao? Tôi hảo tâm không đi quấy rầy hai người, giờ lại muốn làm gì đây, sợ tôi nói việc này cho Yoochun à?”

Jaejoong đang gây hấn, lại không hề phát hiện, giọng điệu của cậu chua như thế nào...

“Cậu muốn nói thì cứ nói, tôi sao phải sợ Park Yoochun biết, thứ tôi muốn biết là vì sao cậu lại phát hỏa thế này?”

“Tôi không phát hỏa!”

Phảng phất như xác minh cho lời mình nói, Jaejoong giảm tốc độ, thừa dịp Yunho không để ý, mạnh mẽ đâm tới đầu xe Yunho, tuy chỉ tạo thành chấn động nhẹ, nhưng cũng đủ để biểu đạt cảnh cáo của cậu.

“Xem ra, cậu không hề phát hỏa, chỉ là muốn nhìn tôi chết thôi đúng không?” Đối với hành vi của Jaejoong, Yunho cùng tiếng cười liên tục như lời đáp lại.

Càng nghe, lại càng khó chịu!

Jaejoong phần nộ vứt điện thoại sang ghế lái phụ, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho Yunho, bắt chấp phương thức lái xe của cậu có thể gây nguy hiểm cho người khác, nắm chặt tay lái, trong nháy mắt, ở ngã tư đường, Jaejoong đột nhiên quay đầu 180o rồi tăng tốc.

Chỉ vài giây ánh mắt giao nhau qua cửa sổ xe, Yunho đã hiểu Jaejoong muốn làm cái gì, mà Jaejoong cũng không để hấn thất vọng.

Nhấn chân ga, tăng tốc độ lên cao nhất, như không muốn sống mà vọt tới chỗ xe Yunho, mấy cỗ xe bên cạnh thấy thế thì vội vàng dừng lại, thậm chí có người qua đường còn hét lên, chỉ có Yunho vẫn đang tỉnh táo mỉm cười.

Bởi vì hấn giống với Jaejoong, đều hiểu rõ định nghĩa không muốn sống là gì...

Máu Jaejoong sôi lên sùng sục, tăng tốc khiến cho Yunho bật cười, chẳng những không giảm tốc độ, ngược lại làm giống Jaejoong, nhấn chân ga, lao xe tới, mắt thấy hai chiếc xe sắp đâm vào nhau, người qua đường cũng kinh hoảng hét chói tai!

KẾT ——

Lốp xe ma sát với mặt đất tạo nên tiếng động chói tai lan truyền trong không khí, tiếp theo lại là va chạm khiến cho người ta kinh hãi.

Xe Jaejoong vọt tới Yunho, Yunho trong giây lát cuối cùng lại đổi phương hướng, tránh được xe Jaejoong, đầu xe hai người vì va chạm lần này mà đã có dấu vết bị lõm, lúc lốp xe bị trượt đi khiến cho tốc độ giảm hẳn, Jaejoong chuẩn bị tăng tốc rời khỏi hiện trường thì chiếc xe ở phía xa xa lại khiến cho Jaejoong nhủu lông mày.

Là cậu nhìn nhầm sao?

Đây không phải là...

“Yoochun?”

Sự bất an mãnh liệt bao phủ lên tâm Jaejoong, ngay lúc xe Yoochun tiến đến gần, Jaejoong bỗng nhiên có dự cảm nào đó, nhìn đằng trước xe Yoochun chính là xe Yunho, Jaejoong ngay lập tức làm việc mà ngay cả cậu cũng không nghĩ đến!

Quay xe lại, trước khi Yoochun đâm vào Yunho, Jaejoong tăng tốc xông về phía Yoochun, trong tiếng kính hô của mọi người mà ngăn cản Yoochun, cũng khiến cho xe của mình vì va chạm mãnh liệt mà va vào dải phân cách.

Sau một hồi rung chuyển kịch liệt khiến người ta sợ hãi, xe Jaejoong vắng tới dải phân cách, toàn bộ trần xe thay thế lớp xe tiếp xúc với mặt đất, tạo nên cảnh tượng giống hệt như trong phim...

“Jaejoong!” Xuống xe, Yoochun theo bản năng muốn đi cứu Jaejoong.

Chỉ là gã đã bị đoạt cơ hội, Yunho đã tới đập nát cửa sổ xe, lôi Jaejoong trên người đầy vết thương do thủy tinh cửa vào, lúc Yoochun định tới gần, hắn khẽ vuốt ve Jaejoong, lộ ra gương mặt lạnh lùng mà khí phách mười phần.

“Cút ngay, đừng có cản đường!” Tức giận của Yunho toàn bộ thể hiện trong giọng nói của hắn.

“Jaejoong cậu ấy...” Yoochun muốn vươn tay ra, lại bị Yunho gạt đi.

“Park Yoochun, chuyện của tôi với cậu, đợi khi tôi đưa cậu ấy đến bệnh viện xong thì tính toán..” Yunho sao lại không phát hiện ý đồ của Yoochun.

Nếu không phải Jaejoong ngăn cản, chỉ sợ người gặp chuyện này sẽ là hắn.

Nhìn chằm chằm Yunho ôm lấy Jaejoong ngồi lên chiếc xe hắn mượn từ Junsu mà rời đi, Yoochun mím môi, đá một cước vào lớp xe như hả giận, ngay lúc gã lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cảnh sát đến xử lý hiện trường tai nạn, xe Jaejoong vì xăng chảy ra ngoài mà nổ mạnh một tiếng, lửa hừng hực bùng lên.

Giống hệt, tâm tình của Yoochun giờ phút này...

34. Đam Mỹ - Chương 34

Vì sao...

Đến tận cùng là vì sao lại muốn ngăn cản Yoochun đâm vào Yunho, tự mình đi thay anh ta ngăn cản tai nạn, ngay cả Jaejoong cũng không rõ.

Cậu hiểu được, lúc xe Yoochun xuất hiện, ý thức được Yoochun có thể sẽ có hành vi kia, so với suy nghĩ, chân tay còn hành động nhanh hơn.

Sau đó, lại là một ý nghĩ vô cùng mãnh liệt.

Jung Yunho, không thể có chuyện gì, cậu không muốn nhìn thấy Jung Yunho gặp tai nạn...

Va chạm kịch liệt cùng cảm giác đau đớn khiến cậu hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, cậu thật sự cho là mình sẽ chết, nhưng lúc Yunho kéo cậu ra khỏi xe, Jaejoong bỗng nhiên hiểu một việc.

Vì sao, cho phép mình và Yunho, hết lần này đến lần khác, lên giường...

Vì sao, lúc ở sân golf, cảm thấy tức giận khi Kwon Ji Hee so sánh cậu với Junsu...

Vì sao, nhìn thấy Yunho và Junsu ôm nhau, lại cảm thấy trong lòng không thoải mái...

Tựa như Yunho đã từng nói, bởi vì bọn họ quá mức giống nhau, giống đến mức như thể từ một linh hồn mà tách ra, cho nên, mới không hề phòng bị, tùy ý để anh ta đi vào trong tâm mình.

Jaejoong chán ghét lừa gạt mình, cũng không muốn lừa dối người, nên lúc được Yunho cứu ra, mới dung túng cho bản thân cảm thấy an tâm khi nằm trong ngực Yunho.

Không vì cái gì khác, chỉ là, may mắn Jung Yunho không có việc gì.

Thậm chí ngay cả hậu quả cậu phải nhận, đều quên hết...

BA~!

Bất chấp Jaejoong trên người còn vết thương, lúc cậu vừa tỉnh dậy, không thấy Yunho hay Yoochun, ngơ ngác nhìn cậu, chính là một cái tát đầy phần nộ, cùng với gương mặt chán ghét cậu.

“Mày đến cùng là đang làm cái quỷ gì, không đến trường học thì thôi sao lại gây sự như thế này, coi mọi lời tao nói là gió thoảng sao? Nếu không phải tao dùng tiền đẻ tin tức xuống, mày có biết mặt mũi của tao sẽ còn như thế nào không?” Kim Ri Nam tức giận đến mặt đỏ tía tai, nghiêm nhiên không hề quan tâm đến thương thế trên người Jaejoong.

“Lúc chị đây nhận được điện thoại báo còn tưởng là ai nói đùa, hóa ra là đại thiếu gia Jaejoong nhà chúng ta lấy mạng ra làm trò chơi.” Chẳng những không giúp trấn an Kim Ri Nam, Kim Ji Jin còn đổ thêm dầu vào lửa.

Bị lời nói của Kim Ji Jin khơi mào, Kim Ri Nam không hề nén được lửa giận, nhấc tay lên vung tới mặt Jaejoong, nhất thời, trên mặt Jaejoong lại thêm một dấu tay sưng đỏ, nhưng Jaejoong vẫn nhẹ nhàng cười.

“Mày còn dám cười, còn cười được! Nếu không phải mày là con trai tao, tao đã sớm cho người làm thịt mày, giữ lại mày căn bản là để ném mặt mũi của tao đi, thật không hiểu nổi mẹ mày là cái dạng gì thì mới dạy dỗ nên một tên như thế này, mày một chút cũng không giống tao!”

“Ba, ba thử nghĩ xem, Jaejoong giống mẹ nó như vậy... Nói không chừng, nó là do mẹ nó phái về làm xấu thanh danh của ba ấy chứ.” Cuối cùng cũng tìm được cơ hội, Kim Ji Jin đương nhiên không có khả năng buông tha.

Ái so với những người khác, càng thống hận khuôn mặt này của Jaejoong.

“Là như vậy sao?” Tóm lấy Jaejoong đang nằm trên giường bệnh, Kim Ri Nam hung dữ trừng mắt nhìn Jaejoong, không mang theo chút tình cảm phụ tử mà mắng chửi. “Đúng ra tao phải biết sớm rồi chứ, ả đàn bà kia sao có khả năng ngoan ngoãn cầm tiền rồi đi, tao đánh giá thấp mẹ con mày rồi.”

Quét mắt nhìn Kim Ji Jin, Jaejoong đã sớm không xa lạ với cảnh tượng này, từ lúc cậu trở lại bên người Kim Ri Nam chỉ khiến cho địa vị cậu càng ngày càng tệ, tựa như lời Kim Ji Jin nói, cho dù thân thể cậu có dòng máu của Kim Ri Nam, Kim Ri Nam vẫn sẽ không coi cậu là con ruột.

Bởi vì trong mắt ông ta, cậu hạ tiện giống hệt mẹ mình...

“Người phụ nữ kia... Thật sự muốn lấy tiền rồi rời đi, đừng có nói tôi có liên quan gì đến bà ta.” Nhún lông mày, so với lời châm chọc khó nghe của Kim Ri Nam, việc coi cậu là đồng phạm với mẹ mình càng khiến Jaejoong khó chịu.

Cậu là cậu, cho dù người kia đã sinh ra cậu cũng không có nghĩa cậu sẽ giống người kia...

“Thật vô tình, bà ấy không phải mẹ mày sao? Jaejoong đại thiếu gia, đừng quên, mày có thể có khuôn mặt này còn phải cảm kích bà ta mà!” Đây đương nhiên là Kim Ji Jin mượn cơ hội đâm chọc.

Mẹ ả không có gia thế lớn, lại không đủ xuất sắc, từ trước tới nay Kim Ji Jin vẫn không được coi trọng, không riêng gì ở nhà, ngay cả những buổi yến tiệc ả đi dự, tuy mang danh phận con nhà danh gia vọng tộc nhưng mọi người sẽ không để mắt đến, chỉ quan tâm đến em trai ưu tú của ả Kim Jaejoong, mà không phải ả, Kim Ji Jin!

“Chị không nói không ai bảo chị căm, Kim Ji Jin, đừng có dựa vào khuôn mặt này của tôi mà nói lảm!” Jaejoong phần nộ trừng mắt nhìn ả.

“Mày giọng điệu kiểu gì vậy, cho dù mày không thích Ji Jin, tốt xấu gì nó cũng là chị gái mày!” Lời vừa ra khỏi miệng, Kim Ri Nam lại định giơ tay lên tát cho Jaejoong một cái, lại bị người phía sau giữ chặt! “Cậu là ai?”

Bỏ qua chất vấn của Kim Ri Nam, Yunho mặc kệ ông lão đảo lui ra phía sau, hắn không coi ai ra gì đi đến chỗ Jaejoong, thân mật sờ lên mặt cậu.

“Cậu là tên ngốc, để người khác đánh mình như vậy?” Lực đạo ngón tay Yunho rất nhẹ, phảng phất như đang đau lòng thay Jaejoong.

“Không liên quan đến anh, đừng đụng tôi.” Né tránh đụng chạm của Yunho, Jaejoong tuyệt không muốn thân cận quá mức với hắn trước mặt Kim Ri Nam.

Không phải quật cường, không phải cái gì khác, cậu chỉ là không muốn để cho Kim Ri Nam tìm đến Yunho gây phiền toái...

“Này! Cậu từ đâu ra vậy? Tôi dạy dỗ con tôi còn cần cậu đồng ý sao? Nhìn bộ dạng cậu như vậy... Hừ, Jaejoong, mày có quan hệ với thằng nhãi này à?” Kim Ri Nam không phải người học nghề mới lần lộn trên thương trường, đối với một số việc, tất nhiên đã từng nghe nói đến.

Chỉ bằng hành động vuốt mặt Jaejoong vừa rồi của Yunho, Kim Ri Nam liền hiểu rõ, người trẻ tuổi trước mắt tuyệt đối không phải bạn bè bình thường với Kim Jaejoong.

“Con...” Jaejoong muốn mở miệng, lại bị Yunho dùng nụ hôn ngăn cản.

Như thể không thấy Kim Ri Nam và Kim Ji Jin đang đứng đó, Yunho hai tay giữ mặt Jaejoong, bức bách cậu tiếp nhận nụ hôn này, trong lúc quần quít, Yunho không ngừng dùng răng ma sát nhẹ lên cánh môi Jaejoong, nước bọt dây dưa chảy ra ngoài, tay Yunho càng không kiêng nể dán sát lên hông Jaejoong.

Phối hợp với đầu ngón tay dao động, nụ hôn của Yunho càng thêm phần cuồng nhiệt, nhẹ gặm cắn rồi liếm mút bờ môi đã hồng hồng của Jaejoong, nhìn Jaejoong bị hôn đến không thở nổi, Yunho cười kết thúc nụ hôn, ngẩng đầu nhìn về phía Kim Ri Nam không dám tin, cùng với Kim Ji Jin vừa rồi động tâm với hắn nhưng trong nháy mắt chuyển thành buồn nôn.

“Tôi cùng cậu ấy có quan hệ gì thì sao? Jaejoong đã cứu mạng tôi, tôi sẽ không trở mặt nhìn người khác sỉ nhục cậu ấy, xin ông tự trọng.” Duy trì lễ phép, Yunho ngầm ý khiển trách Kim Ri Nam.

“Tự trọng? Mày cho mình là cái gì mà dám nói việc này với tao? Jaejoong là con tao, tao muốn nói chuyện với nó thế nào là việc của tao, mày quản cái gì!” Đột nhiên bị một người xa lạ chỉ trích một hồi, cộng thêm hình ảnh Yunho hôn Jaejoong khiến ông giật mình, nộ khí của Kim Ri Nam hiển nhiên yếu đi không ít.

Cúi đầu bật cười, xoay người, Yunho nhìn chằm chằm vào ánh mắt Jaejoong đang thắc mắc vì sao hắn phải xuất hiện, khẽ đụng vào đôi môi Jaejoong còn lưu lại hương vị của mình, nói ra lời mà ngay cả Jaejoong cũng không thể tin được —

“Không phải ông cho rằng Jaejoong là nỗi sỉ nhục của mình sao? Vậy để tôi mang cậu ấy đi, ông không cần cậu ấy, tôi cần...”

35. Đam Mỹ - Chương 35

Lúc muốn thứ gì, hắn sẽ không từ bỏ thủ đoạn mà cướp đoạt.

Bởi vì, đó là phương thức sinh tồn mà hắn được dạy, học từ người mẹ của hắn, học đến thấu triệt...

Trùng mắt nhìn Yunho toàn thân tràn ngập khí thế mà tuổi này không thể có được, Kim Ri Nam bỗng nhiên có cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng lập tức bị cơn tức giận của ông đè nén xuống.

“Mày nói mày muốn con của tao? Ha ha, thật đúng là trò cười, mày cho rằng mày là cái gì, Kim Ri Nam tao cho dù không cần thằng con trai này, cũng không tới phiên mày nói muốn là được!” Với việc không mang lại lợi ích, Kim Ri Nam từ trước tới nay không hề có hứng thú.

Nuôi Jaejoong nhiều năm nay, cho dù không có cảm tình gì, tốt xấu, cũng bỏ ra không ít tiền, sao có khả năng chỉ vì một câu nói duy nhất của người ngoài mà buông tay?

Đừng nói chi là, Kim Ri Nam cần một đứa con trai để nối dõi tông đường...

“Tôi không nói tôi không bỏ ra cái gì, ông muốn cái gì mới bằng lòng buông tay? Là tiền sao?” Nheo mắt lại, Yunho vừa mở miệng chính là lợi ích.

“Có phải tiền hay không đều không quan trọng, mà một thằng nhãi ranh bằng cái gì mà dám ở chỗ này dùng khẩu khí đấy nói chuyện với tao, mà tao cũng biết, con số tao muốn, mà không có nổi đâu!” Kim Ri Nam nói rõ không thèm đặt Yunho trong mắt.

Bị thái độ của ông ta chọc cười, Yunho nhìn Jaejoong đang lườm hắn, nở nụ cười cuồng vọng, búng tay một cái, Carr như đã sớm biết Yunho sẽ tìm mình từ bên ngoài thành thạo đi vào trong phòng bệnh.

“Cậu... Carr? Cậu ở đây làm gì?” Vừa thấy Carr, Kim Ri Nam khó dấu được sự kinh ngạc.

Lăn lộn trong thương trường nhiều năm, địa vị của Kim Ri Nam, tất nhiên sẽ không hề thấp, nhưng, địa vị của Carr, lại càng khiến ông không cách nào không để ý đến.

Rất nhiều vụ tài chính khổng lồ hay giao dịch buôn bán của Hàn Quốc đều do Carr bao trọn, càng không nói đến, thế lực mà y nắm giữ lớn đến mức nào, cho dù chỉ nghe thấy giọng nói của y không thấy rõ người, Kim Ri Nam vẫn có chút cổ kỵ.

Dù sao, ai cũng không muốn lấy lợi ích của công ty mình ra mạo hiểm...

“Tôi tới làm việc cho ông chủ của tôi, xem ra, ông với cậu ấy bất đồng ý kiến đúng không?” Mang theo ý cười, Carr nghiêm nhiên không đặt kinh ngạc của Kim Ri Nam trong mắt. “Đi thôi, Kim chủ tịch, tôi nghĩ tôi với ông có vài chuyện cần nói.”

Làm tư thế mời, Carr lười chờ Kim Ri Nam phản ứng lại, dù sao nếu ông ta không đi cùng y, đợi lát nữa, người thiệt hại nhất chính là ông ta.

Dù thế nào, y cũng đã cảm nhận được, tức giận tẩn mạt từ gương mặt Jaejoong cùng không vui trong mắt Yunho...

Làm việc cho ông chủ? Bất đồng quan điểm?

Cái này là... Chẳng lẽ...

Ánh mắt rơi xuống người Yunho, Kim Ri Nam không hỏi, nhưng chỉ từ nụ cười mà Carr cho ông, cũng đoán được vài phần.

Sao có thể... Thanh niên này... Ông chủ sao lưng Carr sao có thể là một người trẻ tuổi như vậy?

Hắn, sao lại có quan hệ với Jaejoong...

Mang theo nghi vấn đầy mình, Kim Ri Nam do dự đi ra khỏi phòng bệnh, Carr tất nhiên cũng đi theo, trước lúc đóng cửa, không quên nhìn Kim Ji Jin vẫn đang nhìn chằm chằm Yunho.

“Kim đại tiểu thư, cô còn muốn tiếp tục ở trong này sao? Không đi, tôi e rằng lát nữa cô sẽ có phòng bệnh của riêng mình đấy.” Âm chỉ tình cảnh của ả giờ phút này, Carr tuyệt không quan tâm đây có phải uy hiếp hay không.

Xảy ra chuyện, ông chủ của y sẽ tự có biện pháp xử lý...

Nghe thấy lời nhắc nhở của Carr, Kim Ji Jin mặc dù không muốn, dưới ánh mắt của Kim Ri Nam vẫn phải không tình nguyện đi ra khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn liếc nhìn Yunho một cái.

Mặc kệ hắn là ai, phong thái cùng bề ngoài xuất sắc của hắn cũng đủ khiến cho ả chú ý, chỉ là, Kim Jaejoong sao lại quen hắn?

Đáng giận...

Yunho không thể không phát hiện ánh mắt của Kim Ji Jin, chỉ có điều, hiện tại, so với ả, Yunho càng quan tâm Jaejoong hơn.

Đuổi hai cha con Kim Ri Nam cùng Kim Ji Jin đi, Yunho quay sang định nói chuyện, nhưng Jaejoong lại tặng hắn không phải cảm kích, mà là một đấm vô cùng mạnh!

Trên mặt truyền đến đau đớn, khiến cho Yunho nghiêng mặt đi, không có tức giận, hắn ngược lại cười vô cùng nhẹ nhõm.

“Còn có sức đánh tôi, xem ra thân thể cậu cũng không tệ lắm, tôi không cần quá lo lắng cho cậu đúng không?”

“Đừng có ngồi đây đùa cợt nữa, vừa rồi rốt cuộc là như thế nào? Trước mặt lão già nhà tôi hôn tôi tôi không nói làm gì, còn nói anh muốn tôi? Jung Yunho, anh đã quên rồi sao, tôi nói tôi không tự bán chính mình!” Còn muốn lấy tiền mua cậu? Căn bản coi cậu trở thành đồ vật rồi!

“Tôi biết rõ, cho nên, tôi không mua cậu.” Dùng tay xoa vết tím trên mặt Jaejoong, Yunho nhìn thẳng cậu. “Tôi là mua tự do của cậu từ Kim Ri Nam, mua thân phận con trai của ông ta!”

“Lời này của anh là có ý gì?” Nhìn thẳng vào mắt Yunho, Jaejoong mím môi, “Mua tự do của tôi từ ông ta, không phải chính là mua tôi sao?”

“Nếu như cậu muốn cho là như vậy thì chính là như vậy, nhưng mà cho dù tôi mua cậu, cậu không nhất thiết phải là của tôi.” Tới gần Jaejoong, Yunho để Jaejoong có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. “Tôi chỉ giúp cậu, lấy lại tự do của mình.”

“Đây có khác gì tên Kwon Ji Hee kia đâu? Anh và hắn ta quả nhiên là anh em, ngay cả cách xử lý việc cũng giống nhau, đều khiến người ta buồn nôn!” Jaejoong chán ghét nói.

Lúc bị Yunho nhìn chăm chăm...

Lúc hắn nói giúp cậu mua lại tự do...

Cảm giác tim đập thành thịch, không chỉ khiến Jaejoong lạ lẫm, cũng khiến cho cậu theo bản năng muốn tránh xa.

Không nên có cảm giác này với Yunho...

Ngay cả việc đến tốt cùng, hắn là ai, vẫn còn chưa rõ ràng, không phải sao?

“Tiền tiên mà còn bị mắng, có lẽ Junsu sẽ mắng tôi điên mất.” Cười nhẹ, ánh mắt Yunho lại vô cùng tập trung. “Nếu như cậu muốn thì coi như đây là báo đáp việc cậu cứu tôi, bây giờ mới là câu hỏi, Kim Jaejoong, vì sao cậu phải cứu tôi?”

Yunho không phải chưa gặp tình huống đó bao giờ, những vụ đâm xe có mục đích, thường thường, mạng của hắn bị lấy làm mục tiêu, giống việc Yoochun đã làm.

Chỉ bất quá, gã không phải vì Kwon gia, mà là vì một người đàn ông tên là Kim Jaejoong.

Nghe câu hỏi của Yunho, Jaejoong có chút sửng sốt, né tránh ánh mắt của Yunho, đột nhiên, cậu phát hiện mình như bị giẫm vào đuôi mèo, muốn chạy trốn cũng không có chỗ để đi, ngoại trừ...

“Yoochun? Cậu ta ở đâu?” Nói sang chuyện khác cũng được, thuần túy quan tâm Yoochun cũng được, Jaejoong thực sự muốn biết Yoochun có bình an vô sự không.

“Cậu quan tâm gã?” Thu lại nụ cười, Yunho ra vẻ không vui. “Gã thiếu chút nữa đâm chết cậu!”

“Người cậu ta muốn đâm là anh, tôi chỉ là không muốn cậu ta gặp chuyện gì nên mới giúp anh ngăn cản, cho nên, nói cho tôi biết, cậu ta bây giờ đang ở đâu?” Thuận thế tìm lý do, Jaejoong tuyệt không quan tâm Yunho có hiểu lầm cậu và Yoochun hay không.

Dù sao, anh ta đã có Kim Junsu, không phải sao?

Yoochun đã từng nói, gã và Junsu, vốn không thể nào quản được tình cảm của đôi phương...

“Cậu quan tâm gã?” Bắt lấy cổ tay Jaejoong, bắt chập trên người cậu vẫn còn vết thương, Yunho không chút che giấu tức giận của mình.

“Cậu ta là bạn của tôi!” Jaejoong không chịu thua ngẩng đầu lên.

“Cậu ta thiếu chút nữa hại chết cậu, cái này đã vượt quá phạm vi bạn bè!” Lực trên tay lớn hơn, Yunho tuyệt không quan tâm liệu có động vào miệng vết thương của Jaejoong hay không.

Mà Jaejoong dường như cũng đang giận dữ Yunho, không chịu kêu đau.

“Vậy anh mà Junsu thì sao? Tình cũ căn bản là chưa chấm dứt đúng không!” Jaejoong vẫn không quên, một màn mà cậu đã nhìn thấy.

Junsu vuốt ve Yunho, Yunho không hề cự tuyệt, cái ôm kia, bạn bè bình thường không nên có...

Chậm rãi buông lỏng Jaejoong, ánh mắt tức giận của Yunho đột nhiên dịu dàng, nhìn đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh của Jaejoong, nhìn thấy bóng của mình trong đó, hắn và Junsu đã là quá khứ...

“Tôi thiếu nợ Junsu rất nhiều, nhưng tôi và cậu ấy chỉ là bạn bè, chỉ đơn giản như vậy...”

Trùng mắt nhìn hắn, Jaejoong muốn nói cậu không tin, trong thế giới của cậu, cậu không tin bất luận kẻ nào.

Nhưng, lòng của cậu, lại rung động vì giọng điệu của Yunho.

Như thế, cậu thấy được, vết thương mà Yunho tận lực trốn tránh, không muốn người khác phát hiện...

Đưa mắt nhìn, ngay lúc Yunho đang tiến gần định hôn Jaejoong, cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, Yoochun xuất hiện, đi phía sau, là Junsu...

36. Đam Mỹ - Chương 36

Ngon lửa trước mặt dần dần lan rộng, tiếng nổ mạnh không ngừng xông vào tai nhưng lại không thềm để ý đến.

Khác với những người đang la hét ầm ỹ, Yoochun chẳng những không kinh hoảng, ngược lại nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, để cho màu đỏ của lửa phản chiếu trong mắt gã, nhuộm mắt gã thành một màu đỏ chói.

Cảnh sát đã đến, vì không muốn sự việc trở nên phiền phức, Yoochun báo tên Kim Ri Nam, mặc dù biết, như vậy có lẽ sẽ khiến Jaejoong sống không được khá giả gì, nhưng ít nhất, có thể giữ được thanh danh của Jaejoong.

Bởi vì gã hiểu, Kim Ri Nam cho dù không thương Jaejoong, cũng sẽ không cho phép Jaejoong phá hư hình tượng của ông trong xã hội.

Điều này, Yoochun đã đặt cược thắng.

Không một tin tức nào được đăng lên báo, cảnh sát chỉ đơn giản ghi chép lại một chút, dường như trên thế giới này không hề có một vụ cháy xe nào, tan thành mây khói.

Yoochun muốn là người Jaejoong nhìn thấy đầu tiên khi tỉnh lại, cho nên đã đến bệnh viện, nhưng trước lúc gặp được Jaejoong, có người, đã sớm đợi gã.

Không trách cứ, không tức giận mắng mỏ, đi đến trước mặt Yoochun, Junsu chỉ đưa ly cà phê đen trên tay cho Yoochun.

“Không sao chứ?” Junsu dùng ba chữ kia mở đầu.

Không phải hỏi vì sao gã lại làm việc này, cũng không hỏi vì sao gã lại ở đây, mà hỏi gã, không sao chứ...

Cầm lấy ly, Yoochun không lên tiếng, nhìn gã như vậy, Junsu nở nụ cười, có chút đắng chát, nhưng vẫn là vẻ đáng yêu mà gã quen thuộc.

“Quan tâm một người không phải như thế, Yoochun, anh biết rõ Jaejoong sẽ không yêu anh, cậu ấy chỉ coi anh là bạn bè, làm những việc này, có nghĩa lý gì sao?”

“Cậu ấy không thể có quan hệ với Jung Yunho.” Yoochun cố chấp chính là việc này.

“Nhưng bọn họ đã có quan hệ rồi, hơn nữa hắn anh đã nhìn ra, Jaejoong vì ngăn cản anh mà dám lựa chọn thương tổn tới chính mình...”

“Kim Junsu!” Quát bắt Junsu ngừng lại, Yoochun nhìn Junsu vẫn mỉm cười như cũ. “Em hẳn so với người khác còn rõ ràng hơn mới đúng, người có quan hệ với Jung Yunho đều không có kết cục tốt đẹp, anh sẽ không để Jaejoong biến thành như vậy.”

“Vậy nếu đó là lựa chọn của Jaejoong thì sao?” Tựa như, cậu giúp Yunho ngăn tai nạn vừa rồi, ai có thể bảo chứng, Jaejoong sẽ nghe lời gã?

“Anh sẽ cố gắng ngăn cản, chỉ cần, em đừng có nhúng tay vào!” Lấy di động ra, trên đó, là tin nhắn đã từng bị Junsu xóa.

Gã đã biết!

Sau lúc Lucas tìm đến gây phiền toái, bạn bè chơi với Jaejoong lúc trước nói cho gã biết chuyện hôm đó, bao gồm cả tin nhắn này — Ngày đó, người ở bên cạnh gã, có cơ hội xóa tin nhắn này, chỉ có Junsu!

Rũ mắt xuống, đối với ánh mắt như chất vấn của Yoochun, Junsu dùng im lặng để trả lời, Yoochun bắt lấy bờ vai cậu, buộc cậu không thể không nhìn gã, dưới sự bức bách như vậy, Junsu lần đầu tiên, nói ra tư tâm của mình.

“Em biết rõ, người ở bên cạnh Yunho rất nguy hiểm, em đã trải qua, như anh nói, em so với người khác còn rõ ràng hơn, bởi vì em yêu Yunho, cho nên càng hiểu rõ, Yunho cần người như thế nào, ai có tư cách ở bên cạnh anh ta... Yoochun, em ghen tị với Kim Jaejoong, cũng hâm mộ cậu ấy, tâm tình như vậy, anh hiểu không?”

Ngoại trừ vì Jung Yunho, càng là vì Park Yoochun anh đó...

Bị lời nói của Junsu làm cho lực ở tay giảm bớt, Yoochun nhìn kỹ nụ cười đau thương của Junsu, tâm, mơ hồ nhói lên.

Kim Junsu như vậy, từ lúc bọn họ bắt đầu mối quan hệ ăn ý này, gã gặp lần đầu tiên, là khi bọn họ lần đầu tiên lên giường, Junsu cười nói cho gã biết, toàn bộ những kinh nghiệm mà cậu có về việc này, đều từ...

“Junsu...” Yoochun không biết, gã đến cùng nên làm như thế nào.

Gã thầm nghĩ bảo vệ Jaejoong, không để Jaejoong đụng vào phiền toái mà gã không muốn. Nhưng vì sao, khi Junsu cũng bị tổn thương, lòng của gã lại khó chịu.

Người gã yêu, phải là Jaejoong mới đúng...

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Yoochun, Junsu thở dài, không bắt buộc Yoochun phải làm cái gì, chỉ là cầm tay gã, kéo tới phòng bệnh của Jaejoong.

“Lát nữa nhìn thấy Jaejoong đừng quá kích động, trên người cậu ấy có không ít trầy da cùng bầm tím, nhưng chỉ là bên ngoài, đại khái không có vấn đề gì.” Chuyển chủ đề, ngữ khí của Junsu, khiến cho người khác nghe không ra tâm tình của cậu.

Bỗng nhiên kéo Junsu dừng lại, quay đầu, cậu cùng Yoochun chăm chú nhìn nhau, Junsu hôn lên môi Yoochun, hàm ý bên trong, Junsu không nói, nhưng Yoochun lại như cảm thụ được.

Cậu nói, anh không có việc gì là tốt rồi...

Nhíu mày, không thêm nghĩ đến mấy việc dư thừa, đi trước mặt Junsu, gã hiện tại, chỉ muốn tận mắt xác định Jaejoong không có việc gì...

Chỉ là, lúc đẩy cửa phòng bệnh ra, cảnh đập vào mắt, lại khiến cho lửa giận xông thẳng lên đầu Yoochun — Yunho đang hơi cúi người sát vào Jaejoong, bộ dáng kia, rõ ràng là đang chuẩn bị hôn Jaejoong.

Đang định tiến lên nhưng Junsu nhanh hơn, kéo gã lại, nắm thật chặt, khiến cho Yoochun dừng chân lại, tỉnh táo nhìn Jaejoong cùng Yunho.

“Cậu đã đến rồi.” Người nói chính là Yunho, người hẳn nhìn không phải Yoochun, mà là Junsu.

“Trong phòng bệnh mà làm việc này thì không được cho lắm, dù sao, trên người Kim Jaejoong vẫn còn vết thương.” Hảo ý nhắc nhở, Junsu hi vọng hòa hoãn lại không khí trong phòng bệnh.

“Yên tâm đi, cậu ấy còn có sức đánh tôi mà, phải không, Jaejoong?” Thân mật gọi Jaejoong nhưng hai mắt Yunho lại nhìn chăm chăm Yoochun.

Lườm Yunho một cái, dùng khuỷu tay huých vào hán, ánh mắt Jaejoong thủy chung ở trên người Yoochun đang trầm mặc, sau đó, nở nụ cười yếu ớt.

“Tên này có gây khó dễ cho cậu không?” Cho dù người bị thương là cậu, Jaejoong vẫn có dự cảm, Yunho sẽ không từ bỏ ý đồ kia.

Dù sao, chỉ cần ở đây, ai cũng đều hiểu rõ, người Yoochun hướng tới, là Jung Yunho.

“Không có, tôi với hán không có tâm tình nói tới mấy việc kia, cậu có sao không?” Bỏ qua ánh mắt hung ác của Yunho cùng sự lôi kéo của Junsu, Yoochun đến gần Jaejoong, vươn tay lên vuốt mặt cậu. “Thực xin lỗi, ba cậu đến tìm cậu rồi à?”

Lời vừa nói ra, không cần lời dư thừa, Jaejoong lập tức hiểu rõ mọi chuyện, cậu không trách Yoochun, ngược lại nở nụ cười với gã.

“Tôi chịu được, quen tôi lâu như vậy còn không biết sao?” Như là tự giễu, Jaejoong cười không thêm quan tâm. “Chút đau nhức ấy quan tâm làm gì, cậu thật đúng là ngu xuẩn, sao lại lấy mạng mình ra đánh bạc với tên này làm gì? Không đáng đâu.”

Nghe nói như thế, Yoochun còn tưởng rằng Yunho sẽ khó chịu, quay mặt sang, lại thấy Yunho cười tràn ngập tán thưởng, thậm chí, có chút không bình thường, quay lại nhìn Jaejoong, phát hiện, khóe miệng Jaejoong tựa hồ cũng mơ hồ thoáng cười...

Đây là, ý gì?

Dường như, có cái gì đó đang thay đổi...

Cảm giác bất an khiến cho Yoochun cắn chặt răng, vùng vằng, muốn tung vào mặt Yunho, nhưng lúc này, chú ý của Yunho toàn bộ đặt trên người Jaejoong, hoàn toàn không kịp né tránh, cuối cùng nắm đấm rơi xuống, đánh trúng một người, nhưng lại là người khác!

“Junsu!” Yunho ôm lấy Junsu đã thay hán nhận một đấm.

“Tôi không sao.” Dùng nụ cười nhả nhận từ chối Yunho, mang theo đau đớn, Junsu nhìn Yoochun. “Hết giận chưa? Nếu như còn chưa đủ, em vẫn còn chịu đựng được.”

Nhìn chăm chăm Junsu đang chặn giữa gã và Yunho, Yoochun biết, Junsu đang dùng chính bản thân mình giúp Yunho.

Xuất phát từ tình cảm gì, Yoochun không muốn nghĩ, nhưng lòng của gã, lại như đang bị nhéo mạnh.

“Cậu cùng Jung Yunho, rốt cuộc là quan hệ gì?”

Ngay lúc trong phòng đang ở cục diện giằng co, giọng nói của Jaejoong phá vỡ yên lặng, ba người đồng thời nhìn về phía cậu, chỉ thấy Jaejoong nhìn Junsu, lặp lại vấn đề vừa rồi của mình, lúc này, cậu trực tiếp nói rõ ràng!

“Kim Junsu, quá khứ của cậu cùng Jung Yunho, hiện tại, đến cùng là tính toán cái gì...”

37. Đam Mỹ - Chương 37

Nên trả lời như thế nào, nên nói ra sao đây...

Jaejoong cùng Junsu nhìn nhau, Yunho nhìn Junsu, Yoochun lại nhìn Jaejoong, bốn người, ai cũng đang suy tư nên mở miệng như thế nào.

Jaejoong không rõ, cậu vì sao lại hỏi điều này, nhưng cậu biết rõ, cậu nhất định muốn biết rõ ràng quan hệ của Junsu cùng Yunho, không vì lý do gì cả, mà Yoochun nhận ra đây là việc gã không muốn đối mặt nhất, muốn ngăn cản, rồi lại không muốn để Jaejoong tức giận.

Chỉ có Yunho, hoàn toàn trao quyền nói chuyện cho Junsu, để Junsu, lựa chọn điều cậu muốn nói.

“Vì sao lại hỏi như vậy? Cậu nên biết, tôi hiện tại đang hẹn hò với Yoochun.” Mặc kệ có tình yêu hay không, đây vẫn là sự thật. “Nếu bảo cậu không tin tôi cùng Yunho là bạn bè, tôi có thể hiểu được, nhưng Kim Jaejoong, cậu vì sao lại quan tâm quan hệ của tôi cùng Yunho?”

Nếu không quan tâm, sao phải hỏi điều này?

Nheo mắt lại, dường như đang phân tích điều mà Junsu muốn dụ dỗ cậu nói ra, Jaejoong nhếch môi, trừng mắt nhìn cậu ta.

“Cậu đang nói với tôi là cậu sẽ không nói ra đúng không?”

Mỉm cười lắc đầu, Junsu đến gần Yunho, khiến cho mắt Jaejoong nhìn thẳng vào Yunho, ánh mắt kia, lại khiến Jaejoong vô ý thức cắn chặt răng, thiếu chút nữa muốn quay mặt đi...

“Coi như là một cuộc trao đổi đi, cậu nói cho tôi biết lý do muốn hỏi, tôi liền nói cho cậu biết quan hệ của tôi.” Thấy ý cười trong mắt Yunho, Junsu cười càng sâu. “Một đổi một, công bằng không?”

“Tôi không hề biết rằng cậu cũng nói chuyện công bằng đấy!” Vươn tay, nắm chặt góc áo Junsu, Jaejoong cố nhin đau, kéo Junsu lại chỗ mình.

“Jaejoong!” Yoochun quát lên muốn Jaejoong ngừng lại, lại bị ánh mắt của cậu chặn họng.

Junsu bước chân bất ổn ngã vào trước giường của Jaejoong, vội dùng tay chống đỡ thân thể, ngẩng đầu, vừa vịn đón ánh mắt của Jaejoong.

“Cậu nói, tôi cùng Jung Yunho rất giống nhau, vậy cậu phải biết, thứ tôi muốn, nhất định sẽ nghĩ cách đoạt bằng được!”

“Tôi biết rõ, cho nên, nói cho tôi biết nguyên nhân đi, vì sao cậu lại quan tâm quan hệ của tôi cùng Yunho?” Là giúp mình hay giúp Yunho, kỳ thật, ngay cả Junsu cũng không biết.

Nhưng, cậu muốn nghe lời từ tận đáy lòng của Jaejoong, Yunho cùng Yoochun cũng vậy...

Đưa mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Junsu, Jaejoong nắm chặt cổ áo cậu, Junsu chạm tay vào nắm đấm của Jaejoong, ánh mắt chạy trốn, hai người đều đang kiên trì chờ đợi câu trả lời.

“Junsu, em đừng ồn ào nữa, trên người Jaejoong còn vết thương.” Không cách nào ngăn cản Jaejoong, Yoochun chỉ có thể cầu tình Junsu.

Nở nụ cười với Yoochun, Junsu đương nhiên hiểu rõ Yoochun ngoại trừ muốn bảo hộ Jaejoong ra, còn muốn trốn tránh điều gì đó. Nhưng Junsu không cúi đầu, ngược lại như bức bách lại gần Jaejoong.

“Một câu, nói cho tôi biết, đối với cậu mà nói, Yunho là cái gì, rất đơn giản phải không?”

“Cậu đang giúp tên Jung Yunho kia sao?” Jaejoong không thể không nhìn thấy trong mắt Yunho đầy ý cười cùng với tò mò.

Quá mức rõ ràng rồi, cậu không bị mù...

“Tôi không thể hiểu kỳ sao?” Nở nụ cười vô hại, Junsu rũ mắt. “Dù sao, không có ai lại không vì lý do gì mà lấy mạng mình ra để cứu một người khác.”

Yunho không hỏi vậy Junsu thay hẳn hỏi, sự ăn ý này ở đâu ra?

Bọn họ như vậy, thật sự không có quan hệ gì?

Kim Junsu, đến tốt cùng là gặp Jung Yunho như thế nào...

Chậm rãi buông lỏng tay Junsu, Jaejoong nở nụ cười, nhìn Yunho, tràn đầy phức tạp.

“Xem ra, cậu so với Jung Yunho còn khó ứng phó hơn, nếu như tôi nói với cậu, tôi vì Yoochun mới làm như vậy, cậu tin sao?” Người cậu hỏi là ai, ngay cả Jaejoong cũng thấy hồ đồ rồi.

“Tôi rất muốn tin tưởng, nhưng mà, ngay cả chính cậu cũng không tin, tôi nói tin thì chẳng phải là đang nói dối sao? Chúng tôi đi đây, cậu nghỉ ngơi thật tốt đi.” Vỗ vỗ cổ áo bị nắm chặt, Junsu kéo Yoochun đang định kiểm tra Jaejoong, đi ra ngoài.

Muốn bỏ tay Junsu ra, nhưng dưới ánh mắt của Junsu, Yoochun bỏ ý định, chỉ có thể đuổi theo bước chân của cậu...

Cười yếu ớt, Yunho giúp Jaejoong rót một cốc nước, lúc đưa cho cậu, ánh mắt Jaejoong nhìn Yunho, khiến cho nụ cười cuối cùng của hắn biến mất!

“Tôi là vì Jung Yunho mới làm chuyện ngu xuẩn kia, tôi đích thật không muốn Jung Yunho gặp chuyện không may, cho nên, cậu đang muốn ép tôi thừa nhận, tôi có cảm giác với Jung Yunho sao?”

Giọng điệu lãnh đạm kiêu ngạo xuyên thấu trong không khí, trước lúc Junsu cùng Yoochun bước ra ngoài liền bật ra khỏi miệng Jaejoong, Yoochun kinh ngạc nắm chặt tay Junsu, đau nhức này, lại khiến cho Junsu quay đầu lại bật cười.

“Cậu muốn nghĩ như vậy, tôi cũng không có cách nào, nhưng để cho thấy tôi giữ lời hứa, tôi sẽ nói cho cậu biết, hết thảy về tôi cùng Yunho, lúc cậu đã xuất viện, còn hiện tại...” Liếc mắt nhìn Yunho đang cười, trong mắt Junsu đột nhiên có cô đơn không thể che giấu. “Tôi cùng Yunho chỉ là bạn bè, dù cậu nhìn thấy gì, đều không thay đổi được chuyện này, bạn bè sẽ chỉ là bạn bè, sẽ không có gì hơn...”

Những thứ khác, đã sớm trở thành quá khứ.

Cho dù nhắc lại, cũng không nên ôm bất cứ hy vọng cùng chờ đợi gì, cậu cùng Yunho, đều hiểu đạo lý này.

Cũng bởi vậy, bọn họ, đều động tâm với một người khác...

Im lặng thỉnh cầu Yoochun rời đi cùng cậu, Junsu cảm nhận được, Yoochun đến tột cùng có bao nhiêu phần nộ, nhưng gã không thể bùng nổ ở chỗ này, ít nhất, không thể làm thế trước mặt Yunho...

Mắt thấy Junsu kéo Yoochun đi, đóng cửa lại, trong phòng liền im lặng, ánh mắt hai người giao nhau, có chút ngọt ngào, nhưng, Yunho lại nở nụ cười.

“Cậu thích tôi?” Yunho hỏi thẳng..

“Tôi không nói như vậy.” Quay mặt đi chỗ khác, Jaejoong hắt cốc nước Yunho cầm, tùy ý để cốc thủy tinh rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh.

“Vậy cái cậu gọi là có cảm giác, là cái gì?” Giẫm nát mảnh thủy tinh vỡ cùng nước trên sàn, Yunho giữ chặt lấy Jaejoong. “Tại tôi không có vấn đề gì cả.”

“Vậy thì sao? Ai nói có cảm giác thì nhất định là thích, tôi không thể chán ghét anh sao?” Tránh khỏi tay Yunho, Jaejoong không có chỗ nào trốn chỉ có thể kéo chân lên phủ kín người. “Tôi mệt, rút ra ngoài!”

“Cái này chính là trốn tránh sao?” Bật cười, cách lớp chăn, Yunho lại gần Jaejoong ác liệt hỏi.

“Rút ra ngoài!” Thanh âm rầu rĩ truyền ra khỏi chăn, Jaejoong tuyệt không muốn trả lời Yunho.

Thật sự rút sao?

Bằng không thì, đang làm gì vậy...

Bao mình trong chăn, yên tĩnh bên tai khiến Jaejoong cho rằng Yunho đã bỏ đi, người trong chăn đột nhiên bị kéo ra, trong lúc kinh ngạc, môi Yunho đã mãnh liệt hôn cậu.

Jaejoong muốn phản kháng, vết thương đang được băng bó lại bị Yunho đè xuống mà đau đớn đến nhú máu, chỉ có thể để yên cho Yunho hôn, mà ngay cả hạ thân cũng bị lòng bàn tay Yunho nắm giữ.

“Uhm...” Bật ra tiếng rên rỉ, trong lúc hôn, Jaejoong cố ngăn Yunho lại, nhưng ngón tay Yunho lại mang đến khoái cảm cho cậu, khiến cậu dần dần giảm bớt lực phản kháng.

“Đây cũng là cảm giác... Thích không...” Mút nhẹ khóe mắt, vành tai Jaejoong, ngữ khí Yunho tràn đầy hấp dẫn.

“Buông ra... Ah...” Jaejoong muốn ngăn cản Yunho, nhưng vừa dùng lực, miệng vết thương chưa lành lại thấy đau, so với việc đâm Yunho một cú, đẩy hắn ra tựa hồ càng thêm khó khăn.

“Chỉ cần cậu nói cho tôi biết cậu có thích hay không, tôi sẽ nghe lời cậu...” Nói hắn quá phận cũng được, nói hắn xấu xa đề tiện cũng được, hắn chỉ muốn nghe Jaejoong tự nói.

Hắn không tin bất luận kẻ nào, nhưng lúc này, hắn lại muốn tin tưởng Jaejoong...

“Không muốn... Uhm...” Cảm giác ngón tay Yunho xoa bóp từ gốc đến lõi vào phân thân, Jaejoong không ngừng giãy dụa, ngược lại càng khiến đầu ngón tay Yunho tiến gần hơn.

Trong lúc ma sát, Jaejoong chỉ cảm thấy toàn thân bốc hỏa, trong mắt Yunho cũng tràn đầy khát vọng muốn cậu

“Đã đến giờ thay băng, cậu Kim... Thật có lỗi, quấy rầy!”

Đẩy một xe nhỏ đầy thuốc, y tá đẩy cửa định đi vào, ngay lập tức, phát hiện trong phòng đang tiến hành “Chính sự”, nói xin lỗi, cả mặt đỏ ửng chạy ra ngoài, ngay cả xe đẩy cũng vứt lại phòng.

Vậy Jaejoong cùng Yunho thì sao?

Ngừng động tác lại, xấu hổ và giận dữ khiến cho Jaejoong ngay lập tức khôi phục lý trí, dùng đầu khối huých Yunho, lại kéo chăn trùm lên người, lần này, cậu cuộn tròn người lại, không cho Yunho cơ hội kéo chăn ra...

“Làm một nửa thì cậu sẽ rất khổ sở đấy, Jaejoong, tôi giúp cậu...”

“Cút ra ngoài!”

Sau ba chữ Jaejoong rống lên từ trong chăn, tiếng cười của Yunho cũng truyền khắp phòng bệnh.

Có thứ gì đó, tựa hồ đang nảy mầm.

Jung Yunho cùng Junsu là bạn bè, vậy bọn họ thì sao?

Còn là kẻ thù sao?

Hay là, một thứ gì đó...

Yunho cười xoa mắt, mà Jaejoong đang buồn bực chui trong chăn có thể tinh tường cảm nhận được, trong lòng cậu, đã mơ hồ thay đổi...

38. Đam Mỹ - Chương 38

Không gian yên tĩnh, tiếng gõ bàn phím đều đặn vang lên.

Thỉnh thoảng khi loa truyền đến tiếng reo, động tác sẽ dừng lại thoáng chốc nhưng ngay lập tức lại trong trẻo vang lên, quanh quẩn trong gian phòng không nhỏ.

Ngồi trong văn phòng hội học sinh làm việc, mắt Han Kyung nhìn chăm chăm màn hình máy tính, không nói lời nào nhưng tai vẫn chú ý mọi tiếng động, lúc có người gõ cửa, anh sẽ trả lời ngay.

Đây là bổn phận cùng trách nhiệm của anh, mọi việc đã vô cùng quen thuộc...

“Phó hội trưởng, anh có nghe nói chuyện kia không?” Học sinh đưa tài liệu đến tò mò hỏi.

“Chuyện gì?” Bận bịu nhập số liệu, Han Kyung ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Chuyện của hội trưởng cùng học sinh mới chuyển trường đến ấy, mọi người đều nói lúc hội trưởng không đi học là ở cùng cậu ta, hiện tại còn lan truyền, hội trưởng đã sớm hẹn hò với cậu ta rồi.”

“Vậy thì sao?” Duy trì lạnh lùng, Han Kyung không gấp không vội hỏi.

“Nên muốn hỏi anh, đây có phải thật không a? Nghe nói, học sinh mới chuyển trường đến kia cũng hay đến văn phòng hội học sinh tìm hội trưởng...”

“Nghe mọi người buôn chuyện, tại các cậu không mệt sao?” Hoàn thành tư liệu giao cho học sinh, Han Kyung cười với cậu ta, “Đi nói với những người thích buôn chuyện kia, tôi chưa từng thấy học sinh mới chuyển trường đến nơi này, hưởng hồ, Jaejoong cũng không hẹn hò với cậu ta.”

Ít nhất, anh chưa từng nghe Jaejoong thừa nhận...

Nhìn học sinh khi nhận tư liệu trên mặt hiện lên vẻ tiếc hận, hậm hực rời đi, Han Kyung tuyệt không muốn an ủi hay làm sáng tỏ điều gì, dù sao, những việc kia đều dư thừa.

Jaejoong vốn không quan tâm người khác nói cậu ấy thế nào, không phải sao...

Tiếng cửa bị mở ra, xoay ghé lại, Han Kyung nhìn bóng dáng không mời mà tới, hai tay khoanh trước ngực, nở nụ cười, dường như đã sớm biết người kia sẽ tới.

“Cậu là định lại đây khiến cậu ấy phát bực sao?” Han Kyung cũng không quên chuyện xảy ra mấy ngày nay.

“Tôi là tới quan tâm cậu ấy, thương thể của cậu ấy vẫn chưa khỏi.” Tuy chỉ là vết thương nhỏ lại trở thành lý do báo danh mỗi ngày của Yunho.

“Nói thật dễ nghe, vấn đề là, Jaejoong nói cậu ấy không cần sự quan tâm của cậu, nếu cậu đến thì nhờ tôi đuổi cậu về, cậu nói, tôi nên làm thế nào đây?” Đẩy kính trên sống mũi, trong mắt Han Kyung tràn ngập vui vẻ. “Nơi này không phải chỗ học sinh bình thường nói tới là có thể tới.”

“Anh định đuổi người?” Nhìn anh, khóe miệng Yunho tràn ngập tự tin.

“Tôi thật muốn làm vậy, nhưng tôi hấn đánh không lại cậu.” Han Kyung chậm rãi đặt hai tay lên gối. “Huống chi, tôi không có mấy cái mạng để đi chọc giận cậu, đúng không, Kwon Yunho?”

Nghe Han Kyung dùng dòng họ mà hấn cũng không xa lạ gì, Yunho cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao, lúc trước, người giúp Jaejoong điều tra hấn chính là Han Kyung, cho dù Jaejoong không đọc tư liệu cũng không có nghĩa là Han Kyung không đọc.

“Tôi họ Jung, cái họ kia không thuộc về tôi.” Ngữ khí lãnh đạm nói rõ sự phân biệt của Yunho.

Hấn không chế gia tộc kia, lại không nói rằng hấn sẽ mang họ đó, đối với Yunho mà nói, chỉ có họ Jung mà mẹ cho hấn, mới là họ duy nhất mà hấn thừa nhận.

Đi qua Han Kyung, trong văn phòng còn có một phòng nho nhỏ, đó là không gian riêng cho hội trưởng hội học sinh, không ai ngăn cản hấn, Han Kyung chỉ là trì hoãn thời gian của hấn.

Tuy rằng Han Kyung dù thế nào cũng không muốn gặp người như Jung Yunho ở trường học, thậm chí, hấn lại còn có quan hệ với Jaejoong...

“Cút ra ngoài! Mẹ nó, Han Kyung, tôi không phải nhờ anh giúp tôi ngăn cản anh ta sao?” Nổi giận dùng dùng vọt ra khỏi phòng, một tay còn nắm chặt cổ áo đã bị mở.

“Tôi có ah, nhưng cậu ta không để ý tới tôi, hơn nữa tôi không muốn tự dưng lại ăn đấm của cậu ta.” Trong mắt Han Kyung đầy trêu chọc, “Xem ra, Jung Yunho so với báo thức điện thoại di động của cậu còn hữu dụng hơn đúng không?”

Trùng mắt nhìn Han Kyung, Jaejoong đương nhiên biết rõ anh ám chỉ cái gì, từ lúc cậu ra viện về trường đi học đến nay, không nói trong trường học đã có cả đồng lời đồn, Yunho lại đến hội học sinh tìm Jaejoong rất nhiều lần, đủ khiến cho Han Kyung xem hài kịch đến chán chê.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên, anh nhìn thấy Jaejoong vì một người mà cảm xúc chấn động đến như vậy, thậm chí...

Ánh mắt dừng lại ở hai gò má đỏ ửng của Jaejoong, cùng đôi mắt sâu thăm thẳm, Han Kyung chưa từng nhìn thấy biểu tình ngượng ngùng trên mặt Jaejoong, mặc kệ Yunho có biết hay không, Kim Jaejoong như vậy đại biểu hàm ý, Jaejoong đang hoàn toàn vì hắn, mà thay đổi...

“Anh cười tôi sao?” Nheo mắt lại tròng Han Kyung, Jaejoong để lộ toàn bộ phần nộ trên gương mặt.

“Tôi nào dám, cho dù có người cười cậu cũng chỉ dám làm sau lưng mà thôi.” Chỉ Yunho nhớn nhoe đứng gần đó, Han Kyung vô tình đổ toàn bộ trách nhiệm cho hắn. “Trong trường học đã có lời đồn nói cậu cùng cậu ta hẹn hò, không giải thích chỉ sợ sẽ hỏng bét.”

“Hỏng bét đến mức nào? Như vậy càng tốt, không ai đụng vào cậu ấy.” Tự nhiên ôm eo Jaejoong, ngăn cản cú đâm của cậu, Yunho hôn lên cổ cậu. “Cậu tỉnh thật không đúng lúc, để tôi tiếp tục thêm một lát nữa có phải tốt hơn không?”

“Tốt cái đầu cậu, thả tôi ra!” Thoát khỏi ôm ấp của Yunho, Jaejoong cài lại cúc áo đồng phục, kiêu ngạo nhìn Yunho. “Muốn chơi thì đi tìm Kim Junsu, đừng đến làm phiền tôi.”

Nhìn bóng lưng Jaejoong rời khỏi văn phòng, tựa vào bàn Han Kyung, Yunho nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu lại nụ cười, Yunho rất bất lực với tính cố chấp của Jaejoong.

“Cậu ấy thật đúng là đa nghi, sao vẫn không tin tôi cùng Junsu thật sự chỉ là bạn bè...”

“Giống trong thế giới của cậu thôi, hai chữ tin tưởng không hề tồn tại.”

Chuyển mắt, Yunho cùng Han Kyung nhìn nhau, bầu không khí có chút quỷ dị, hạ người, Yunho tới gần Han Kyung, cười, tuyệt không sợ bị Han Kyung nhìn thấu mình.

“Nếu như cậu ấy tin tưởng tôi, tôi sẽ cho cậu ấy biết, điều đó rất đáng giá...”

Đáng giá sao?

Vậy phải để Jaejoong thử mới biết được...

Đề nén tức giận, Jaejoong xuyên thẳng qua sân trường quen thuộc, đối với học sinh bên cạnh đang xì xào bàn tán, Jaejoong phức tạp nhứ mây rồi đi thẳng vào phòng học, ai ngờ vừa mới vào liền đụng phải thầy giáo của cậu!

Đau đớn lần trước bị đánh lại hiện lên, thầy giáo cứng người, đối với con trai của chủ tịch không ai dám gây sự, mặc dù chủ nhiệm đã ý tứ nhắc nhở cảnh cáo của cậu ta cùng Jung Yunho, nhưng thấy cậu ta, thầy giáo vẫn không phục.

Đúng vậy, nói với ba cậu ta là không đúng, nhưng ông tốt xấu gì cũng là thầy giáo, cậu ta lại dám đánh ông, còn bao che cho tên nhóc Jung Yunho kia, khiến cho ông mất mặt trước các học sinh khác, nghĩ đến đây liền khiến ông khó chịu.

May mắn, hiện tại có cơ hội này để ông trả thù...

“Có chuyện gì sao, thầy giáo?” Hắt cằm, Jaejoong tận lực nhấn mạnh hai chữ đằng sau.

“Tôi vừa vặn muốn tìm cậu, đi theo tôi.” Nghiêm mặt, ánh mắt thầy giáo sâu xa.

“Chuyện gì?” Jaejoong trực tiếp hỏi, ngay cả ý định động chân cũng không có.

Quay đầu nhìn chằm chằm Jaejoong, bắt kính của cậu khiến cho thầy giáo chỉ có thể dốc sức khắc chế ý muốn nổi giận, nắm chặt tay, tùy ý để học sinh khác nghe trộm.

“Kim Jaejoong, cậu đã không phải học sinh của trường này, ba cậu đang chờ cậu, nhanh đi theo tôi...”

Túm lấy tay Jaejoong, cũng mặc kệ Jaejoong có nguyện ý hay không, thầy giáo kéo Jaejoong đi, mà bên tai Jaejoong không ngừng vang lên mấy lời của thầy giáo, cùng với, trí nhớ lúc trước...

39. Đam Mỹ - Chương 39

Như thể đang bước đi trên con đường trở lại quá khứ, người khác nhau, lại làm việc giống nhau.

Sớm đã biết điều đó, không phải sao?

Không tin tưởng bất cứ chuyện gì, cũng không để người khác có cơ hội tổn thương mình, càng không để mình vết thương chồng chất.

Thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi việc xảy ra, từng người đều cho rằng cậu quá sợ hãi với có phản ứng như vậy, chỉ có chính cậu hiểu rõ, cậu thật sự không quan tâm...

Đến câu lạc bộ của Yoochun, Jaejoong biết rõ, những người kia nhất định sẽ báo cho Yoochun, cho nên cậu đến chỗ mà nhóm đua xe hay tụ tập, không vào phòng riêng mà một mình ngồi trước quầy bar uống rượu, đồng phục trên người bị che đậy bởi áo khoác mượn tạm từ bartender, cho dù có khả năng gặp đám Lucas phiền toái kia cũng không sao cả.

Dù sao, có ai để ý đến sống chết của của cậu đâu... Không đúng, có lẽ, có một người?

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Yunho, Jaejoong bật cười, nhấp ngụm rượu.

Cậu nghĩ cái gì vậy, rõ ràng hắn đã hại cậu mất đi toàn bộ, cậu vì sao còn nhớ tới hắn?

Tên kia, cậu đã sớm ngờ rằng hắn sẽ làm như vậy, mua tự do của cậu, giờ cậu hai bàn tay trắng, thậm chí so với lúc trước bị mẹ vứt bỏ, cậu còn thảm hại hơn.

Cái gì cũng không có, chỉ có chính bản thân mình...

“Hi, Jaejoong, sao lại một mình ở đây uống rượu giải sầu thế này, chúng tôi còn tưởng rằng cậu tới chơi xe đấy!” Khoác bả vai Jaejoong, người xa lạ bên cạnh tự nhận là mình rất thân với Jaejoong bắt chuyện.

“Tôi không có hứng.” Bất động thanh sắc tránh xa nhiệt tình của người đàn ông kia, Jaejoong lãnh đạm cự tuyệt, lại gọi bartender lấy thêm rượu.

Nhanh nhẹn rót rượu cho Jaejoong, bartender cũng khá thân thiết với Jaejoong liền mở miệng giúp cậu.

“Các anh đừng làm phiền anh ấy nữa, không thấy anh ấy thật sự rất không thoải mái sao? Vừa uống rượu xong lại đi lái xe, các anh là muốn anh ấy chết hay là chôn cùng các anh?”

Nhún vai từ chối cho ý kiến, người xa lạ kia rất thức thời không trêu chọc Jaejoong nữa, chỉ có điều, trước khi rời đi không quên vứt lại một câu:

“Đúng rồi, Jaejoong, cái gã Jung Yunho lần trước đua xe với cậu khá giỏi đấy, mọi người đều nhớ mãi không quên cuộc đua hôm đấy, có cơ hội đua lại đi!”

Trùng mắt nhìn bóng lưng người đàn ông kia, ánh mắt Jaejoong liền rơi trên người bartender, chỉ thấy bartender lau sạch ly, nở nụ cười với cậu.

“Thật vậy đấy, cho nên Lucas mới đi tìm anh gây phiền phức, tiền đánh cược thực sự không quan trọng, chỉ là mọi người đều muốn xem lại một lần nữa mà thôi.” Thân là bartender nơi này, rất nhiều việc nó rất rõ ràng.

Dùng góc độ đứng xem ở ngoài, không tham dự vào quá trình sự việc, là an toàn nhất, đồng thời cũng là thủ đoạn cao siêu nhất.

“Bọn họ muốn nhìn tôi đua sao? Tên Lucas kia vẫn chưa nhận đủ giáo huấn à?” Jaejoong cũng không quên Yunho đã dùng dao đâm vào tai hắn, một màn kia tuy rằng nhìn rất rùng rợn, lại khiến cho Jaejoong từ trong lòng mỉm cười.

Mỉm cười không nói gì, bartender lại đổ đầy ly rượu của Jaejoong, im lặng tỏ vẻ nó đồng ý với Jaejoong.

“Shim Changmin, rượu của cậu không thể mạnh hơn một chút được sao?” Quăng ly rỗng xuống bàn, Jaejoong mất kiên nhẫn gầm nhẹ lên.

“Tôi rất muốn rót cho anh, nhưng tôi sợ anh uống say sẽ xảy ra chuyện.” Ánh mắt Changmin sắc sảo, nó tin tưởng Jaejoong hiểu được, ở nơi này, có bao nhiêu người hứng thú với kỹ thuật lái xe của cậu, có bao nhiêu người thích khuôn mặt kia.

Lườm Changmin, Jaejoong mặc dù rất khó chịu với điều nó nói, lại không thể không thừa nhận, uống say với cậu mà nói là một phiền toái vô cùng lớn.

Trước kia có Yoochun giúp cậu ngăn cản, hiện tại... Áo nã nằm dài xuống quầy bar nhìn ngắm xung quanh.

Đang lúc Changmin muốn hỏi Jaejoong đến cùng là xảy ra chuyện gì, chỗ trống bên cạnh Jaejoong đột nhiên có người ngồi, nhìn chằm chằm cậu, Changmin lựa chọn yên lặng đưa rượu lên, mà người bên cạnh, cũng khiến cho Jaejoong theo trực giác ngừng đầu.

Không phải Yoochun, không phải Junsu, lại càng không phải Jung Yunho, mà là...

“Kim Ji Jin, tôi đồng ý để chị ngồi cạnh tôi sao?” Bản năng nắm chặt ly trước mặt, toàn thân Jaejoong tản mát ra khí tức phòng vệ.

Nhìn Jaejoong, Kim Ji Jin hoàn toàn không để lộ khí của Jaejoong trong lòng, uống một ngụm rượu, dùng ánh mắt tràn ngập thương hại nhìn Jaejoong.

“Thật sự rất đáng thương, ba không cần mày rồi, mày hẳn rất đau lòng đúng không? Nhưng mà cũng đúng thôi, ai bảo mày ở cùng với thằng nhóc kia chọc ba tức giận làm gì, đừng quên, ba vốn rất chán ghét người khác làm trái ý mình.”

“Chị muốn nói gì?” Nhíu mày, trong giọng Jaejoong đầy phẫn nộ.

“Chị đây chỉ là muốn đưa ra đề nghị, chị không chỉ giúp mày có thể gặp ba để nói chuyện, còn để ba thu lại quyết định từ mặt, để mày có thể tiếp tục làm con ba, chị đây cũng có thể đạt được ước nguyện.” Kim Ji Jin cười mập mờ mười phần.

“Có ý gì?” Cậu đương nhiên đã từng thấy Kim Ji Jin như vậy, chỉ là, Jaejoong không cho rằng cậu hiện tại có cái gì để Kim Ji Jin lợi dụng.

“Chị muốn cậu nhóc ngày đó đã vì mày mà đưa ra đề nghị với ba, mày giới thiệu giúp chị, chị đây sẽ giúp mày.” Nói cho cùng, chỉ là Kim Ji Jin có hứng thú với Yunho.

Cũng vì như vậy mới khiến cho ả tìm hiểu quyết định từ mặt con của Kim Ri Nam, đề nghị tới trường giúp ông làm thủ tục đuổi học Jaejoong rồi đến nơi này đưa ra đề nghị.

“Chị thích cậu ta?” Giọng nói trầm thấp, trong ngữ khí Jaejoong có cảm xúc đã bị giấu diếm.

“Không được sao?” Vuốt môi, Kim Ji Jin vén tóc lên. “Chỉ cần mày giúp chị, mọi việc sẽ ổn thỏa.”

“Chị muốn có thứ gì từ cậu ta?” Không phải Jaejoong hoài nghi Kim Ji Jin, nhưng cậu thực sự quá hiểu rõ ả, một người đàn ông nếu không có thứ gì đáng giá, ả đàn bà này căn bản sẽ không hứng thú với bọn họ.

Bị hai mắt Jaejoong nhìn chằm chằm, Kim Ji Jin có chút không được tự nhiên, ý niệm muốn che giấu cũng tan thành mây khói, có lẽ phải nói rằng, những che giấu dư thừa sẽ chỉ khiến Jaejoong càng chán ghét!

“Mày đừng nói với tao mày không biết đây là ai, Kim Jaejoong, mày đừng có giả bộ với tao!” Nhìn gương mặt xinh đẹp cười mà như không cười của Jaejoong, Kim Ji Jin nhận định rằng Jaejoong đang trêu chọc ả.

“Tôi giả bộ với chị làm gì? Tôi chỉ là muốn hỏi...”

“Mày đủ rồi đấy!” Một phát bắt được cổ tay Jaejoong, lộ khí của Kim Ji Jin khiến cho móng tay ả đâm sâu vào trong thịt Jaejoong. “Mày cho rằng mày là ai, Kim Jaejoong, mày bây giờ cái gì cũng không có, nếu tao không giúp mày, mày sẽ chẳng là cái gì cả!”

Bình tĩnh nhìn Kim Ji Jin thẹn quá hóa giận, kỳ thật, Jaejoong rất muốn bật cười.

Đúng vậy, cậu đã bị ba mẹ vứt bỏ, là người hai bàn tay trắng, cậu chẳng là cái gì cả, nhưng so với ả đàn bà tự cho là đứng trước mặt, cậu đột nhiên cảm thấy mình rất kiêu ngạo.

Ít nhất, cậu không giống Kim Ji Jin, rõ ràng cái gì cũng không có, còn muốn đi chi phối người khác...

“Ai nói với cô rằng cậu ấy chẳng là thứ gì cả, Kim đại tiểu thư, Jaejoong so với cô còn có nhiều thứ hơn!”

Quay đầu, nhìn thấy Jung Yunho rõ ràng đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại, sắc mặt Kim Ji Jin liền lúc xanh lúc đỏ, mà Jaejoong đang nhìn chằm chằm Carr bên cạnh Yunho!

Không cần hỏi cũng biết là ai đã mật báo...

“Nó có thể có cái gì? Mẹ nó đã sớm vứt bỏ nó, hết thấy thứ nó có đều là ba tôi cho nó, nếu như không quay trở lại nhà tôi, nó sẽ quay lại...”

“Hai bàn tay trắng sao?” Giúp Kim Ji Jin nói hết câu, Yunho đi đến sau lưng Jaejoong, cúi đầu hôn lên sau tai cậu, mắt còn liếc Kim Ji Jin. “Nếu như tôi nói hết thấy của tôi, đều là của cậu ấy thì sao?”

“Anh!”

Hiểu được ý của Yunho, Kim Ji Jin giận đến tím mặt, hất tay một cái khiến cho ly trên bàn rơi xuống vỡ vụn đầy trên đất, đứng lên rời đi, khác với phản ứng của Kim Ji Jin, Jaejoong chỉ lặng yên nhìn Yunho.

Từ tận đáy mắt mình, Yunho nở nụ cười, mặc kệ có gây chú ý như thế nào đều dán lên môi Jaejoong, Carr bên cạnh rất thức thời nhắm mắt lại, thu thập đồ Kim Ji Jin bày ra, Changmin cũng không có ý định thưởng thức, mãi đến khi Jaejoong dùng nắm đấm kết thúc nụ hôn...

Nhịn đau khi bị Jaejoong đánh vào bụng, Yunho bật cười, khiến cho Carr hiểu rõ đi lên phía trước, lấy ra một phong thư màu vàng, giao cho Jaejoong.

“Yunho đưa quà cho cậu, nói là chúc mừng cậu đạt được tự do.” Carr cười nói.

Nghi hoặc mở phong thư ra, rút tài liệu, tiêu đề là công ty của Kim Ri Nam khiến Jaejoong mím môi, nội dung văn bản, càng khiến Jaejoong không biết nên nói gì, trên tờ giấy có ghi một dòng tên, là tên cậu Kim Jaejoong.

“Sao tôi lại là đại cổ đông trong công ty của lão già kia? Jung Yunho, anh đến tận cùng là bày trò gì...”

40. Đam Mỹ - Chương 40

Nở nụ cười, tiến gần Jaejoong, Yunho không hôn cậu nữa, để Carr thay hắn giải thích hết thấy.

Nguyên lai, ngày đó ở bệnh viện, Carr dẫn Kim Ri Nam cùng Kim Ji Jin đi, Kim Ji Jin vì sao đó có cuộc hẹn nên về trước, tất nhiên không biết việc Yunho dùng một món tiền khổng lồ để mua tự do của Jaejoong, càng không biết, Yunho ngoài việc lấy từ tay Kim Ri Nam một phần cổ phần của công ty, còn lên mua một số lượng lớn nữa.

Vì cái gì ư, chỉ đơn giản là để có được tự do của Jaejoong...

“Anh cho rằng làm như vậy là có thể mua được tôi sao?” Nắm chặt phong bì thư, Jaejoong chỉ thiếu chút nữa là ném thẳng vật kia vào mặt Yunho.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ làm hết sức để cậu tự do, chỉ cần cậu không phải con trai Kim Ri Nam, cậu có thể làm thứ cậu muốn, mà tôi, sẽ giúp cậu hoàn thành mọi nguyện vọng.” Như thể được hưởng thụ một đặc ân vô cùng tốt đẹp, Yunho cười đến thỏa mãn.

Nhìn chằm chằm Yunho, Jaejoong không nói gì, chỉ đứng dậy chỗ Changmin trong quầy bar, trước mặt Yunho lấy bật lửa ra, bật lên, đốt phong bì thư đựng giấy tờ trong bồn nước của quầy bar kia.

“Kim Jaejoong, cậu làm gì vậy, đó là Yunho cậu ấy...” Carr muốn ngăn cản Jaejoong, lại bị Yunho ngăn lại.

Chỉ thấy Yunho chẳng những không nổi giận, ngược lại cầm lấy ly rượu còn thừa một ít của Jaejoong, đổ vào đồng giấy đang cháy kia, dưới xúc tác của chất cồn, đồng giấy rất nhanh bị đốt thành tro.

“Giấy tờ có thể đốt hết, nhưng không thay đổi được danh nghĩa cậu là đại cổ đông trong công ty.” Đây cũng là nguyên nhân mà Yunho không thêm quan tâm việc này.

“Tôi không cần anh bố thí, anh muốn vung tiền, dù là Kim Junsu hay Kim Ji Jin đều được, tôi tin tưởng bọn họ sẽ rất vui vẻ nhận lấy.” Đi ra khỏi quầy bar, Jaejoong xoay người định chạy.

“Người tôi muốn không phải bọn họ!” Tiến lên kéo Jaejoong, Yunho sờ lên mặt cậu vì say mà ửng đỏ, “Cậu đi đâu?”

“Về nhà! Chẳng lẽ tôi ngay cả về nhà cũng phải được anh đồng ý, phải báo cáo với anh sao?” Hất tay Yunho ra, Jaejoong đã hoàn toàn quên chuyện quan trọng nhất.

Yunho cười buông tay ra, tùy ý để Jaejoong đi, hắn chỉ đứng ở chỗ cũ, mỉm cười chậm rãi mở miệng:

“Cậu còn nhà để trở về nữa không, Jaejoong, cậu đã không còn là con trai Kim Ri Nam nữa rồi!”

Đây là sự thật vô cùng đả thương người, cũng là sự việc do một tay Yunho tạo nên!

Dừng chân lại, Jaejoong nắm chặt tay, không cách nào phản bác lời Yunho, vì lúc ở trường học, Kim Ri Nam thay cậu tiến hành thủ tục đuổi học đã nói, cậu không còn là con của ông ta, ông ta tất nhiên sẽ không cần nuôi cậu nữa.

Nói cách khác, hôm nay Kim Jaejoong, chỉ đơn giản là cô nhi, một cô nhi mà ba mẹ đều không cần cậu...

Lấy điện thoại ra, Jaejoong vô ý thức muốn gọi điện cho Yoochun, Yunho lại như biết trước hành động của cậu, lúc cậu vừa ấn gọi cũng lấy từ trong áo ra một điện thoại đang đổ chuông, đó là Junsu giúp hắn lấy trộm từ chỗ Yoochun...

Trùng mắt nhìn Yunho, Jaejoong hiểu được, Yunho đang ép cậu, ép cậu không thể không đối mặt với sự thật, ép cậu phải ý lại hắn... Nhưng đó là chuyện người khác sẽ làm, Kim Jaejoong cậu, không ở trong số đó!

Nở nụ cười không chịu thua, Jaejoong đi qua người Yunho, trực tiếp tới bên một vị khách đang uống rượu ở quầy bar, bắt chuyện vài câu, chỉ thấy người nọ thụ sủng nhược kinh nở nụ cười, sau đó vòng tay ôm ngang eo Jaejoong, chung quanh lập tức vang lên tiếng bàn luận rõ rệt.

Dù sao, ngoài Yoochun ra, Jaejoong rất ít khi thân cận với người khác như vậy, đừng nói đến việc Yunho vừa hôn cậu..

“Jaejoong rất được hoan nghênh, chỉ cần anh ấy nguyện ý, có rất nhiều nơi có thể đi.” Nhàn nhạt nói, Changmin thuận tay rót Yunho một ly rượu. “Đối xử với anh ấy không thể dùng cách này, nếu cứ rần ép, anh ấy sẽ lấy mạng ra để liều với anh.”

“Cậu hiểu rất rõ cậu ấy?” Nhìn chằm chằm Jaejoong đang ngồi cạnh người kia, Yunho ngay cả tâm tư cười cũng không có.

“Đại khái a, ít nhất tôi với anh ấy cũng có chút quen biết, cho nên, tôi đã gọi điện cho Park Yoochun.” Bỏ qua tức giận của Yunho, Changmin cúi đầu nhìn đồng hồ của mình. “Đại khái năm phút nữa Yoochun sẽ đến, trước đó, anh còn có cơ hội ngăn cản Jaejoong đi với người khác.”

“Cậu dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ ngăn cản?” Hai mắt Yunho không hề rời khỏi người Jaejoong.

“Chỉ là cảm giác thôi, không vì cái gì cả.” Mở nước lau sạch tàn tro vừa rồi, khoe miệng Changmin cong lên. “Trừ khi, anh nói với tôi, anh không thích Jaejoong?”

Lườm Changmin, trước lúc trả lời, Yunho đã sải bước về phía Jaejoong, trước mặt mọi người, cũng mặc kệ Jaejoong không quan tâm, hắn kéo cậu lên, rồi thừa dịp cậu đang chống cự mà bế bổng lên!

Thân hình Jaejoong cũng không phải nhỏ xinh gì, nhưng đối với Yunho mà nói lại quá dễ dàng.

“Jung Yunho, anh làm cái quỷ gì vậy, thả tôi ra!” Hai chân mạnh mẽ đạp vào người Yunho, Jaejoong cơ hồ có thể cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ của người khác.

“Muộn rồi, tôi đưa cậu về nhà.” Ra về đương nhiên, Yunho nhin đau, đơn giản ôm Jaejoong như vậy bước đi.

“Tôi không có nhà, là anh nói mà, thả tôi ra, Jung Yunho!” Mắt thấy đám đá không có tác dụng, Jaejoong trong cơn tức giận liền cắn lên lưng Yunho!

“BOSS!” Carr đi theo phía sau vừa thấy hành động của Jaejoong liền kinh hoảng hô to.

Muốn tiến lên kép Jaejoong ra, lại bị ánh mắt Yunho ngăn lại, chỉ có thể yên lặng nhìn lưng Yunho bị cắn đến chảy máu, còn thăm ra ngoài quần áo...

“Tôi thật không biết thịt của mình ăn ngon như vậy đấy, cẩn thận bị nghẹn.” Hảo tâm nhắc nhở, như thể đau đớn này với Yunho mà nói không đáng kể chút nào.

Vị máu tươi trong miệng càng ngày càng nồng, Jaejoong rớt cục há miệng, còn chưa kịp nói gì liền nhận thấy Yunho dừng bước, tiếp theo đẩy liền chấn động một hồi, khiến cho Yunho không thể không buông Jaejoong ra.

Hai chân vừa chạm đất, Jaejoong đã bị người bắt lấy, ngẩng đầu, bất ngờ phát hiện là Yoochun sắc mặt cứng ngắc!

“Đây là lựa chọn của cậu sao, Park Yoochun, cho dù vứt bỏ Junsu cũng phải đến vì Jaejoong?” Nhìn chăm chăm Yoochun, thần sắc Yunho có chút đau lòng.

Đây, là vì Junsu...

“Tôi vốn không hề đáp ứng Junsu điều gì, hướng chi, người dư thừa là anh, anh vốn không nên xuất hiện trong cuộc sống của Jaejoong.” Đứng giữa Yunho cùng Jaejoong, trong mắt Yoochun tràn ngập thừa nhận.

Nheo mắt lại, Yunho không nói lời nào, chỉ là từng bước từng bước đến gần Yoochun, đang lúc Yunho sắp tiến sát đến bên cạnh Yoochun, Jaejoong đột nhiên cử động!

Cậu đi lên phía trước, kéo tay Yoochun, không thềm nhìn Yunho lấy một cái.

“Đủ rồi, anh nói muốn cho tôi tự do, tôi hẳn có quyền lợi lựa chọn cho mình Yoochun, chúng ta đi thôi.” Jaejoong cúi đầu, nói lời mà cả cậu cùng Yunho đều hiểu, ngăn cản Yunho bước tới gần.

Mệnh lệnh của Jaejoong, lại khiến cho Yoochun giống trước kia sắm vai người bạn, đưa Jaejoong lên xe của mình, Yoochun chợt phát hiện, trong lúc lên xe, hai mắt của Jaejoong vẫn thông qua cửa sổ nhìn chăm chăm Yunho không rời.

Yunho không đuổi theo, chỉ đứng ở chỗ cũ, tùy ý để Yoochun dẫn Jaejoong đi...

41. Đam Mỹ - Chương 41

Không hỏi Yoochun sao lại biết chuyện của cậu, đến nhà Yoochun, đồ ăn đã chuẩn bị sẵn trên bàn cùng phòng ngủ được dọn dẹp sạch sẽ cho biết đã có người dự tính trước mà làm.

Mà Yoochun chỉ cầm lấy giấy để lại trên bàn trong phòng khách lên đọc, trong mắt lộ ra biểu tình phức tạp khó hình dung rồi ném tờ giấy vào thùng rác, chẳng hiểu tại sao, Jaejoong lại biết được người giúp Yoochun làm những việc này, cũng chính là người nói cho Yoochun chuyện của cậu, ngoài Junsu ra không còn ai khác...

Từ lúc Yoochun cùng Junsu bắt đầu, Jaejoong đã không hiểu Kim Junsu kia, khi Jung Yunho xuất hiện, cậu càng không rõ.

Nếu như nói không yêu, vì sao lại quan tâm Yoochun như vậy?

Nếu còn yêu, sao lại giúp Jung Yunho trêu chọc cậu?

Quá khứ của bọn họ, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra...

“Yên tâm đi, trường học tôi sẽ giúp cậu xử lý, chỉ cần làm hồ sơ mới cho cậu là được, về phần chức hội trưởng hội học sinh, trường học đã quyết định để Han Kyung tạm thời làm thay, cậu cứ an tâm ở nhà tôi, ngày mai đi mua ít đồ dùng cá nhân là được.” Rót cốc nước cho Jaejoong, Yoochun đã sắp xếp xong hết thấy.

Yên lặng uống nước, Jaejoong nhìn Yoochun ném toàn bộ thức ăn trên bàn vào trong thùng rác, hoàn toàn không thương thức đồ Junsu làm.

“Cậu đã không ăn, cậu ta còn chuẩn bị cho cậu làm gì?” Buông cốc, Jaejoong nghi hoặc nhìn Yoochun.

Nở nụ cười, Yoochun nhún vai. “Tôi cũng không biết, có lẽ là cậu ấy quá mức rảnh rỗi.”

Thật sự không biết, hay là không muốn đối mặt, Jaejoong không hỏi thêm, chỉ mặc cho bầu không khí quỷ dị lan rộng trong phòng, mãi đến khi Jaejoong vào phòng nghỉ ngơi, hai người, không ai mở miệng nói thêm câu nào.

Rõ ràng là bạn bè, lại có quá nhiều việc nên không biết bắt đầu từ đâu.

Yoochun không muốn Jaejoong gặp lại Yunho, nhưng gã hiểu rõ nếu gã nói như vậy sẽ chỉ càng khiến Jaejoong không thuận theo.

Jaejoong muốn biết quan hệ của Junsu cùng Yunho nhưng dù hỏi thế nào, cậu vẫn không nhận được đáp án.

Chỉ có thể dùng yên lặng để vượt qua hết thấy.

Đứng trước cánh cửa ngăn cách gã cũng người bên trong phòng, Yoochun thở dài, đi vào phòng của mình, ở đó có người đang đợi gã.

“Đây là lần đầu tiên tên nhãi Yunho kia giúp người khác làm nhiều việc như vậy, Park Yoochun, tôi rất hoài nghi cậu sẽ thuyết phục tôi thế nào để tôi không ra tay với Kim Jaejoong?” Đốt điếu thuốc, giọng Kwon Ji Hee truyền đến từ một góc nào đó nghe có chút đáng sợ.

“Anh muốn mạng của Jung Yunho thì cứ lấy, vì cái gì cứ phải để ý đến Jaejoong?”

“Rất đơn giản, tên nhóc Yunho kia sẽ không buông tha mạng của mình nhanh như vậy, tôi cần một chất xúc tác, đương nhiên, nếu Kim Jaejoong nguyện ý giúp tôi thì đã không phải lo lắng nhiều việc như vậy, dù sao, không phải ai cũng ngốc như Junsu, đúng không?” Như đang thử thăm dò điều gì, Kwon Ji Hee cười khê.

“Đừng so sánh Junsu với Jaejoong, bọn họ không giống nhau!” Yoochun có chút tức giận, vừa nghĩ tới việc Jaejoong có khả năng gặp phải cảnh ngộ giống Junsu, Yoochun liền không cách nào tỉnh táo.

“Cơn tức giận này của cậu, là vì người nào?” Nhẹ gõ ngón tay, ánh mắt Kwon Ji Hee đột nhiên trở nên sắc bén. “Hay là, tôi phải hỏi đúng đối tượng bị so sánh nhỉ?”

Cái gì!?

Kwon Ji Hee dùng ánh mắt nói khiến cho Yoochun theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Jaejoong đã đứng ngoài phòng từ lúc nào, lạnh lùng trừng bọn họ!

“Jaejoong...”

“Sao anh lại ở đây?” Jaejoong không hỏi Yoochun, mà là Kwon Ji Hee.

“Cậu hỏi vì sao ư?” Cười yếu ớt, Kwon Ji Hee bật ngọn đèn gần đó, để cả hai bên có thể nhìn rõ đối phương. “Tôi chỉ tới tìm Park Yoochun, tâm sự chuyện của cậu thôi.”

“Jaejoong...” Yoochun muốn giải thích, lại bị Jaejoong tặng cho một đám.

“Lần trước tên này tới tìm tôi, rồi cậu lại xuất hiện ở nơi đó ý đồ đâm Yunho, đều là do một tay cậu sắp xếp sao?”

Yoochun nhếch môi, không cách nào phản bác, điều này khiến cho Jaejoong chợt nhớ tới nụ cười bất đắc dĩ của Junsu.

Cậu đã hiểu lầm Kim Junsu, vậy, Kim Junsu phải chăng đã biết rõ người hãm hại cậu ta, chính là Yoochun? “Đừng trách cậu ta, cậu ta chỉ muốn tốt cho cậu thôi, muốn ngăn cản tôi thương tổn cậu.” Nói đỡ cho Yoochun, Kwon Ji Hee đứng dậy đi đến trước mặt Jaejoong, vuốt ve khuôn mặt dù đang tức giận vẫn rất xinh đẹp.

Cùng một kiểu vuốt ve, ngón tay Kwon Ji Hee lại khiến cho Jaejoong có cảm giác buồn nôn mà không giống Yunho, trêu chọc lòng cậu...

“Anh vẫn chưa từ bỏ ý định đó sao, cho rằng tôi sẽ giúp anh?” Tránh khỏi hấn, hai mắt Jaejoong vẫn tràn ngập phòng bị nhìn Kwon Ji Hee.

Nở nụ cười từ chối cho ý kiến, Kwon Ji Hee hậm hực thu tay lại, lúc này hấn không có hành động gì quá phận mà chỉ giống như chim ưng nhìn con mồi nhìn chằm chằm Jaejoong.

“Nếu không phải vì Jung Yunho, cậu bây giờ hấn vẫn là Kim thiếu gia, tuy có chút khổ sở, ít nhất vẫn có được hết thảy, nhưng bây giờ thì sao? Không còn bất kì cái gì, tên Yunho kia từ trước tới nay không hề thay đổi, nói thì rất hay, nhưng một khi muốn thứ gì thì chỉ biết không từ thủ đoạn, không bao giờ quan tâm đến việc người khác có muốn hay không...”

“Vậy có liên quan gì đến anh! Nói trọng điểm!” Jaejoong chán ghét mấy lời dong dài này.

“Trọng điểm chính là... Cậu thật sự tin Jung Yunho thật tâm đối tốt với cậu sao? Làm nhiều như vậy đều là vì mục đích của nó, nếu cậu chịu giúp tôi thì cậu sẽ có cơ hội phản kích...” Kwon Ji Hee dụ dỗ nhỏ giọng nói: “Mỗi người đều có điểm yếu của mình, cậu muốn thắng nó, phải biết rõ điều đó, nếu nó không có, vậy thì tự mình tạo nên...”

Vươn tay đến bên cổ Jaejoong, bên trên còn có dấu hôn mờ nhạt Yunho để lại, Jaejoong không né tránh, thậm chí, bật cười.

“Tôi sẽ không giúp anh, ân oán của anh cùng tên kia không liên quan gì tới tôi, anh muốn tôi làm gì thì xin cũng quên luôn đi, bởi vì tôi không tin anh ta, cũng không tin anh!” Đối với Jaejoong mà nói, không có người nào đáng để tin tưởng cả.

Cậu đã từng tin tưởng, nhưng mẹ của cậu, ba của cậu, tất cả thân nhân trên thế giới này đều khiến cậu từ hi vọng trở thành thất vọng, cậu không muốn lãng phí niềm tin của mình.

Không quan tâm, không tin tưởng, như vậy, cũng không bị tổn thương nữa...

Yoochun biết tính cách của Jaejoong, cho nên nghe giọng điệu mạnh mẽ của cậu chỉ có thể nhú mày, mặc dù gã cực lực giúp Jaejoong tránh cục diện đối đầu với Kwon Ji Hee nhưng Jaejoong tựa hồ, không cần...

Kwon Ji Hee chậm rãi thu tay về, liếc Jaejoong một cái, trước khi đi, không quên nói với Yoochun:

“Xem ra, cảm tình của cậu với cậu ta cũng bị phân loại thành không đáng tin.”

Là trào phúng, cũng là sự thật.

Yoochun nhìn Jaejoong đang trừng mình, không cách nào giải thích, chỉ có thể yên lặng nhận một đám của Jaejoong, để mặc Jaejoong quay trở lại phòng khách đóng sầm cửa lại.

Buông vai, Yoochun xoa chỗ bị đánh, cười chua xót.

“Không phải không được tin tưởng, mà là, Jaejoong ngay từ đầu đã không tin tưởng...”

Junsu đã từng nói, Jaejoong và Yunho rất giống nhau, bọn họ không tin người khác, Junsu bị tổn thương khi ở bên Yunho, mà gã, thì lại bị Jaejoong tổn thương.

Tin tưởng là thứ quá mức xa xỉ, khiến cho bọn họ không dám đặt nó vào người khác.

Nhưng, nếu bọn họ trao cho nhau thì sao?

Đã không tin, vì sao Jung Yunho lại để mình rơi vào vòng nguy hiểm?

Jaejoong, cậu có phát hiện không, đây là lần đầu tiên cậu tự mình nói không tin tưởng ai, thật sao?

Hay là vì lừa gạt bản thân nên mới nói như vậy....

42. Đam Mỹ - Chương 42

Trần trọc, không tài nào ngủ được.

Nằm trên giường, thăm đếm thời gian trôi qua, rõ ràng mới một ngày ngắn ngủi lại đột nhiên cảm thấy dường như xảy ra không ít chuyện.

Thực tế, từ khi Jung Yunho xuất hiện, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Jaejoong không thèm nghĩ nhiều nữa, cũng chẳng muốn nghĩ nếu đắc tội Kwon Ji Hee thì sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ là yên lặng nằm đờ người thay thế cho giấc ngủ.

Dù sao, cậu vốn không thích ngủ, ngủ luôn khiến cho cậu mơ tới nhiều chuyện quá khứ...

Lẳng nghe thời gian trôi, Jaejoong nghe thấy tiếng bước chân của Yoochun ngoài cửa, sau đó là yên tĩnh rất lâu, cơ thể không tự chủ được thiếp đi, lúc mở cửa đã sớm không thấy bóng dáng Yoochun.

Yoochun để lại trên bàn một tờ giấy, nói là đến trường học, còn có gã đã chuẩn bị quần áo sạch sẽ, toàn bộ đều là cỡ của Jaejoong.

Đang lúc Jaejoong ngồi một mình trên ghế salon trong phòng khách nhà Yoochun, nhắm mắt lại, lặng lẽ thở dài, một bàn tay đặt lên vai cậu, giật mình nhìn chăm chăm người không biết xuất hiện từ lúc nào, sắc mặt Jaejoong tràn đầy phòng bị.

“Cậu ngủ thế này sẽ khó chịu đấy, như vậy Yunho sẽ lo lắng.” Đi qua ghế salon, Junsu chọn một cái ghế xa Jaejoong nhất ngồi xuống.

“Yoochun đi ra ngoài rồi.” Jaejoong cho rằng Junsu tới tìm Yoochun.

“Tôi biết rõ, tôi không tìm anh ấy mà là tìm cậu.” Nhìn đồ ăn tối hôm qua cậu làm nằm yên lặng trong thùng rác, Junsu như thể đã sớm tập mãi thành thói quen, “Thật là, anh ấy không đói bụng thì tốt xấu gì cũng phải cho cậu ăn một ít chứ...”

“Cậu tìm tôi làm cái gì?” Đối mặt với Junsu, Jaejoong tuyệt không quan tâm co lòng vòng.

Cúi đầu cười, như thể nhìn ra được bóng dáng của Yunho, Junsu trong lúc cười còn có chút tự giễu.

“Rất trực tiếp nha, mất công tôi còn vì giúp cậu và anh ta gần nhau mà đặc biệt tới đây một chuyến, kết quả cậu với Yunho thật giống nhau, đều vô tình đã thương người.”

“Vậy thì sao?” Lạnh lùng nhìn Junsu, Jaejoong không hề có thiện ý.

“Tôi là tới để thực hiện lời hứa, ở bệnh viện đã hứa, bây giờ sẽ nói cho cậu biết.” Junsu cũng không quên.

Cũng bởi vậy, cậu mới tận lực đợi đến khi Yoochun ra khỏi nhà mới đến, vì sao ư, chỉ là không muốn Yoochun nghe thấy, cậu muốn đẩy Jaejoong vào lòng Yunho.

“Vậy thì nói đi, tôi đang nghe.” Hai tay khoanh trước ngực, mắt Jaejoong nhìn chăm chăm vào Junsu. “Jung Yunho là ai? Cậu cùng anh ta đã xảy ra chuyện gì?”

Ngủ không ngon khiến cho tâm tình Jaejoong cũng khó chịu, chỉ là thấy cậu làm như vậy, Junsu cười càng vui vẻ.

“Cậu cùng Yunho thật sự rất giống nhau, đều có tự tôn vô cùng mạnh mẽ...”

“Đừng có nói tôi giống với tên kia nữa! Tôi không giống với anh ta, sẽ không lấy làm tình để can thiệp vào cuộc sống người khác!”

Nhẹ nhàng cười, giọng Junsu nhẹ vang lên trong không khí: “Là vì cậu Yunho mới phải làm như vậy, Jaejoong, cậu biết không, Yunho chưa từng quan tâm ai như vậy, chưa từng giúp ai như vậy...”

Mím môi, Jaejoong bị giọng điệu của Junsu khiến cho nhúu chặt mày, lại không ngăn cản cậu ta, chỉ tùy ý Junsu tựa hồ đang quay trở lại quá khứ suy nghĩ điều gì đó, chậm rãi, cho Jaejoong câu trả lời...

Về Jung Yunho là ai...

Junsu cùng hần đã xảy ra chuyện gì....

Một cuộc chiến vì tiền bạc...

Thậm chí, sự đặc biệt Yunho dành cho Jaejoong...

“Tôi thấy cậu điên thật rồi!”

Đứng ở một bên nhìn hồi lâu, Carr rốt cục phát biểu ý kiến của mình.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì.” Là giả ngu, hay là thật không biết, đều không thể giấu được khóe miệng đang cong lên của Yunho.

“Jung Yunho... Cho dù cậu có hứng thú với Kim Jaejoong cũng đừng có làm như vậy, cậu ta rõ ràng không thích cậu, cậu...” Y thật sự không cách nào hiểu nổi, nếu như Yunho nguyện ý còn rất nhiều người để hần lựa chọn.

Vì cái gì, hết lần này tới lần khác lại chọn một kẻ khó nhằn như Kim Jaejoong...

“Nếu là cậu ấy vì vậy mà cảm kích tôi thì cậu ấy đã không phải là Kim Jaejoong.” Yunho nhận đồng phục trên tay Carr mà hần mua giúp Jaejoong, nhìn nếp nhăn trên quần áo, bất giác biểu tình dịu dàng hơn hẳn. “Có thời gian ở chỗ này quá nhiều tôi, việc tôi muốn cậu làm thế nào rồi?”

“Đương nhiên OK rồi, tôi cho ông thầy kia một khoản tiền, nói ông ta không bao giờ được bước chân vào trường dù chỉ là nửa bước, ông ta bị dọa sợ gần chết, sao có thể không đáp ứng.” Vì Kim Jaejoong mà đi dọa nạt một thầy giáo, cái này thật đúng là vứt hết mặt mũi của Carr đi rồi.

“Vậy là tốt rồi, hiện tại cậu ấy hần vẫn còn ở nhà Park Yoochun đúng không?” Lấy điện thoại di động ra nhìn dãy số của Jaejoong, Yunho do dự có nên gọi cậu hay không.

Hay có khi, trực tiếp đến thì tốt hơn...

“Nếu quả thật để ý như vậy sao tối hôm qua còn để Park Yoochun dẫn cậu ta đi, trực tiếp ngăn cản người không phải tốt hơn sao!” Cầm lọ còn, theo yêu cầu của Yunho, Carr tận lực nhẹ nhàng thay hần sát trùng miệng vết thương bị Jaejoong cắn.

Không phải y nói nhiều, nhưng vốn tưởng chỉ có phụ nữ mới cần người mạnh như vậy, hóa ra đàn ông cũng không khác gì, khả năng cắn tuyệt không kém phụ nữ.

“Tôi ngăn cản cậu ấy, cậu ấy chỉ càng tức giận, cậu ấy cần thời gian để tỉnh táo.” Cũng bởi vì quá mức giống nhau cho nên Yunho biết rõ lý do Jaejoong tức giận với hần.

Đối với người khác mà nói có lẽ không vấn đề gì, nhưng tự tôn, là thứ mà cả hần cùng Jaejoong đều coi như sinh mạng chính mình.

Quan trọng hơn tất cả...

“Cậu thật đúng là chu đáo nha, nhưng vấn đề là, cậu đừng quên Kwon Ji Hee đang ở Hàn Quốc, cẩn thận hần ta làm gì với Kim Jaejoong...” Không nói hết lời, nhưng Carr biết rõ Yunho hiểu lời hần muốn nói.

Mà đây, cũng là nguyên nhân chính Park Yoochun không muốn Jaejoong có quan hệ với Yunho.

Ai là bạn giường của Yunho đều là mục tiêu của Kwon Ji Hee, nếu không giúp hần thì sẽ nhận được trả thù cùng đối xử vô cùng tàn nhẫn, có người vì thế mà tàn phế, có người nổi điên... Số ít may mắn thoát khỏi, cũng chỉ có mình Junsu còn nguyện ý nhớ về Jung Yunho...

Cắt đứt suy nghĩ của Carr, Yunho cầm lấy tay Carr đang giúp hắn bôi thuốc, đang định mở miệng, nhà Yunho lại đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa, mang theo nghi hoặc, Yunho buông lỏng tay Carr, tự mình đi mở cửa.

Nhìn người đứng ngoài cửa, ngay cả Carr cũng vô cùng kinh ngạc.

Khẽ đảo mắt, bờ môi Yunho tạo nên một đường cong hoàn hảo, mặc dù không biết cậu đến đây vì việc gì nhưng chỉ riêng sự xuất hiện của cậu thôi đã đủ để Yunho vui vẻ rồi...

“Jung Yunho, nếu tôi đồng ý giúp Kwon Ji Hee làm thịt anh, anh còn làm cho tôi những việc này không?” nhẹ nhàng mở miệng, Jaejoong cúi thấp đầu để người khác không nhìn thấy ánh mắt của mình.

Sẽ còn làm không?

Tại sao đột nhiên lại hỏi hắn như vậy?

Tại sao biết rõ hắn ở chỗ này...

Yunho một câu cũng không hỏi, chỉ nhìn chằm chằm Jaejoong, dùng nụ cười kiên định không nói nên lời.

“Cậu có thể thử xem, tôi còn làm vậy nữa không?”

Nhìn ánh mắt chứa đầy ý cười của Yunho, Jaejoong cắn môi, dấm lên má phải Yunho một dấm rồi vươn tay ôm lấy cổ hắn, có chút quen thuộc, tựa như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau rồi bày ra trò chơi này...

“Anh tốt nhất đừng có hối hận đã ép tôi đến bên cạnh anh...”

Đã biết chuyện gì sao?

Hay chỉ là tùy ý mà làm vậy?

Nhìn xem hai người bọn họ, ai là người giữ được mệnh, đồng thời lưu được tâm..

Có lẽ, như lời Yunho nói, cứ thử xem sao...

Thử trả giá, thử dùng chính mình để đánh bạc, cũng thử để chính mình tin tưởng...

Không cho Jaejoong nói hết lời, Yunho ôm lại cậu, đè cậu lên vách tường cạnh cửa, điên cuồng hôn Jaejoong, nhìn một màn này, Carr xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

Đúng lúc đó, một ánh sáng màu đỏ chiếu lên gáy Yunho khiến cho Carr nhú mày, vừa quay người liền nghe thấy tiếng cửa sổ thủy tinh sau lưng truyền đến tiếng vỡ tan...

“Ông chủ!”

43. Đam Mỹ - Chương 43

Thủy tinh rơi đầy đất, một kích trần ngập sát ý, dù là ai cũng đều hiểu rõ đây tuyệt không phải thiện ý!

Lúc Carr kinh hô lên, theo phản xạ, Jaejoong định đẩy Yunho ra lại bị Yunho ôm chặt vào ngực, thân thể Yunho chấn động một chút, Jaejoong biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Định cúi đầu xem xét tình hình của Yunho thì hắn đã chậm rãi buông lỏng Jaejoong, ngã xuống trước mặt cậu, Carr xông lên trước đỡ Yunho lại thấy hắn hai mắt nhắm chặt.

“Boss, cậu thế nào rồi? Boss...”

Carr đang gọi đột nhiên ngừng lại khi thấy Jaejoong ngồi xổm xuống giặt áo Yunho, muốn ngăn cản cậu lại nghe thấy Yunho cười!

“Ông chủ?” Carr khản trương gọi.

“Jung Yunho, anh cho rằng làm như vậy là lừa được tôi sao? Tôi không mù, không thể nào không phát hiện viên đạn đã sượt qua người tôi!” Jaejoong nheo mắt lại, tỉnh táo nói.

“Tôi cho rằng ôm cậu thì cậu sẽ không phát hiện, xem ra, tôi đánh giá cậu quá thấp rồi.” Mở mắt ra, Yunho cười nhìn Jaejoong tức giận.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Yunho, kỳ thật, Jaejoong hiểu được, Yunho ôm cậu không chỉ vì muốn trêu cậu, quan trọng hơn, hẳn thật sự muốn bảo vệ cậu.

Bằng mạng của hắn...

Khẽ hừ một tiếng, Jaejoong bỏ qua Yunho, đang lúc cậu đứng dậy định đi lại bị Yunho vươn tay giữ chặt, không để cho cậu có cơ hội phản kháng, trực tiếp đè xuống mặt đất.

“Anh làm gì, Jung Yunho, thả tôi ra!” Jaejoong phản kháng giây dựa.

Mặc kệ Jaejoong chống cự, đè lên cậu, Yunho không quên giao việc cho Carr đang đứng bên cạnh xem cuộc vui.

“Vừa rồi hẳn là tên Ji Hee làm chuyện tốt, đi điều tra xem hắn đã tìm người nào, tôi muốn tên kia phải trả giá.” Không ai có thể tổn thương hắn, đừng nói đến vừa rồi thiếu chút nữa Jaejoong cũng bị kéo xuống nước.

“Đã biết, nhưng mà tôi khuyên cậu một câu, sàn nhà lạnh lắm, lên giường thì tốt hơn.” Khoát khoát tay, Carr vút lại lời tự cho là lời khuyên rồi rời đi.

Trước khi đi còn không quên giúp bọn họ đóng chặt cửa!

“Để tôi ngồi dậy!” Trùng mắt nhìn Yunho, Jaejoong dùng giọng điệu ra mệnh lệnh để nói chuyện với hắn.

“Nếu không thì sao?” Nở nụ cười, Yunho nhìn thẳng vào mắt Jaejoong. “Sao không hỏi tôi vì sao tôi có thể lạnh lùng đối mặt với việc kia? Còn có, tôi đã chọc vào ai mà lại có phiền phức thế này?”

“Tôi phải hỏi sao, Kwon Yunho? Không đúng, hẳn là thiếu gia Jung Yunho nắm quyền Kwon gia mới đúng.” Bất cười, Jaejoong không hề che giấu khiêu khích của mình.

Nhìn sâu vào mắt Jaejoong, Yunho nhìn được bóng của chính mình, cũng nhận ra, ám chỉ của Jaejoong.

“Là Junsu nói cho cậu sao?” Hắn cũng không quên lời hứa của Junsu với Jaejoong ở bệnh viện.

“Cậu ta thực ra không tệ, chỉ có điều quá xui xẻo gặp anh, giống với tôi vậy.” Nhướn mày, Jaejoong không thêm quan tâm khiêu khích của Yunho. “Buông ra, tôi muốn ngồi dậy.”

Cười suông sã, Yunho hoàn toàn không để trào phúng của Jaejoong trong lòng, bá đạo ngăn cản cậu, Yunho kéo hai tay Jaejoong lên đỉnh đầu rồi giữ chặt, Jaejoong muốn giãy ra, nhưng sức lực của Yunho lớn hơn cậu rất nhiều...

“Jung Yunho!” Tức giận rống tên hắn, Jaejoong theo bản năng định co gối đá người.

“Cậu nhất định phải bạo lực như vậy sao? Nghe quá khư của tôi rồi mà không thể cảm thông với tôi à?” Ngăn cậu lại, Yunho nhú mày.

“Anh cần người cảm thông sao?” Jaejoong nở nụ cười như thể khinh thường.

Cần sao?

Có lẽ, chỉ có Kim Jaejoong giống hắn, mới có thể hỏi như vậy a...

Cũng bởi vì không cần, mới tới tìm hắn, chọc hắn...

Nhẹ nhàng cười, Yunho hôn Jaejoong, mà Jaejoong ngoại trừ nhú mày ra thì đều thuận theo nhắm mắt lại, đầu lưỡi quần quít khiến cho nước bọt trong suốt chảy ra, thấm ướt bờ môi hai người, hơi thở cũng nặng nề hơn.

Giữ chặt Jaejoong, Yunho gọng gàng dùng miệng kéo áo Jaejoong lên, bụng dưới cường tráng trắng nõn lộ ra, phập phồng theo nhịp thở, Yunho vươn lưỡi cẩn thận liếm vết thương rất nhỏ trên da thịt, cảm giác ngứa ngáy khiến Jaejoong nhịn không được rên ra tiếng.

“Cậu vẫn còn chưa trả lời tôi, tại sao phải giúp tôi ngăn cản Park Yoochun?” Jaejoong cố chấp, Yunho cũng không thua cậu.

Nhìn những vết thương tuy đã khép lại nhưng vẫn còn vết sẹo màu trắng nhàn nhạt, đây đều là do lúc xảy ra tai nạn, cửa sổ xe bị vỡ bắn vào người Jaejoong, chỉ nhìn thôi đã khiến Yunho từ đáy lòng không thích.

“Tôi nói, tôi giúp Park Yoochun, không phải vì anh!” Quạt cường nói, Jaejoong giãy dụa người, bởi vì lúc cậu nói vậy, Yunho đã bắt đầu vươn lưỡi liếm hôn bụng dưới của cậu.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Đầu lưỡi như có như không vươn tới quần lót của Jaejoong, qua vài lần, Yunho biết rõ, làn da chỗ này của Jaejoong rất mẫn cảm...

“Nếu không... Ummm... Anh cho rằng là như thế nào...” Chịu đựng đầu lưỡi của Yunho, Jaejoong bắt giác nắm chặt tay. “Thả tôi ra, anh không nghe thấy à... Đừng liếm nữa...”

“Cậu thật đúng là bướng bỉnh.” Nở nụ cười bất đắc dĩ trước sự cậy mạnh của Jaejoong, Yunho há mồm, không chút khách khí cắn khóa quần Jaejoong kéo xuống, cách quần lót nhẹ nhàng hôn lên chỗ tư mật sưng lên nóng hổi.

“Không muốn... Tôi không đến để làm việc này... Anh chẳng lẽ không sợ vừa làm tình... Ah!” Không đợi Jaejoong nói dứt lời, phân thân đã truyền đến cảm giác ẩm ướt nóng bỏng khiến cậu không thể nào nói được nữa.

Ngăn cản Jaejoong kháng nghị, Yunho cách lớp vải mỏng mút mát, khoang miệng ẩm áp cùng nước bọt bao lấy khiến phân thân rất thành thật đã có phản ứng, căng cứng chống đỡ lót lên, Yunho thấy thế, tay đã dùng để giữ Jaejoong nên đành phải dùng hàm răng ý đồ kéo quần lóc trên người cậu, ma sát vô tình lại càng khiến người không cách nào kháng cự.

“Jung... Buông ra... Anh dám tiếp tục...” Jaejoong đỏ mặt không ngừng vịn vịn thân thể.

“Muốn tôi không tiếp tục cũng được, trả lời vấn đề của tôi, tại sao phải giúp tôi?” nếu như là người khác, hẳn nhất định sẽ đơn giản nhận đáp án như vậy, nhưng cậu lại là Kim Jaejoong, cho nên hẳn muốn nghe tiếng lòng của cậu.

Không lừa dối, hẳn chỉ muốn một đáp án đáng tin...

“Mẹ nó...” Cẩn môi, Jaejoong đã cảm nhận được đầu lưỡi Yunho thoát khỏi lớp vải ngăn cách, trực tiếp thè lưỡi liếm lướt qua dục vọng của cậu, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại tùy ý đảo loạn khiến cho phân thân Jaejoong hưng phấn bùng bùng.

Cười nhẹ ngậm lấy đỉnh đang chảy ra chất lỏng trong suốt, Yunho không động ngay, ngược lại mút nhả như có như không, cảm giác này càng khiến người ta rơi vào trạng thái dục cầu bất mãn. Trùng mắt nhìn hẳn, Jaejoong đương nhiên hiểu rõ thứ Yunho muốn, nhưng cậu không ngờ Yunho lại dùng chiêu này...

Cổ nén cảm giác nóng rực trong thân thể, Jaejoong liều mạng giãy dụa hai tay đang bị Yunho kiềm chế. Nhưng nói cũng kỳ lạ, cùng là đàn ông vậy mà không thoát khỏi áp chế của Yunho được, điều này đối với ai mà nói đều là một sự sỉ nhục, đừng nói đến cậu còn đang bị... Chết vẫn?

Mẹ nó, nào có người nào dùng tiện chiêu này cơ chứ...

“Một lần cuối cùng, Jaejoong, trả lời vấn đề của tôi, nếu không tôi sẽ trói cậu lại, khiến cho cậu muốn phát tiết cũng không được, dù sao, nhìn cậu muốn nói rồi lại không cũng rất mê người...” Tính cách xấu xa của Yunho đã bộc lộ rõ rệt.

“Anh cái tên này...” Hô hấp nặng nề, Jaejoong không hề nghi ngờ việc Yunho có làm hay không.

Bởi vì nếu là cậu, sẽ...

“Cái gì?” Nhướn mày, đầu lưỡi Yunho không ngừng đâm vào lỗ nhỏ trên tính khí của Jaejoong, đảo lưỡi qua lại.

Do dự một lúc, hơi thở của Jaejoong càng thêm nặng nề, nhìn Yunho kiên quyết bức cậu tới cùng, Jaejoong cắn chặt răng, cả gương mặt xinh đẹp đã sớm đỏ rực lên vì dục vọng...

“Chết tiệt, tôi giúp anh là vì tôi không muốn anh bị thương, tôi không muốn nhìn thấy anh gặp tai nạn, như vậy đã được chưa!”

Trong lúc dục vọng nguyên thủy nhất cuộn cuộn, Jaejoong rốt cục cũng rống lên lời mà cậu chết cũng không muốn nói, cùng lúc đó, tay Yunho cũng buông ra...

44. Đam Mỹ - Chương 44

Rất nhiều người nói với hắn những lời a dua nịnh hót, thậm chí là trái với lòng mình.

Đừng nói đến việc hắn từ trước tới nay không hề nghĩ rằng mình sẽ quan tâm hay coi trọng một người khác, đây là lần đầu tiên, hắn vì muốn có một đáp án mà ép buộc người.

Có lẽ, lần này Junsu đã thắng cược rồi.

Kim Jaejoong quả thực ngoài việc giống hắn ra, còn có thể khiến cho lòng hắn chấn động...

Hai tay một lần nữa tự do, Jaejoong theo bản năng chỉ muốn thoát khỏi cảnh túng quẫn trước mắt, quần áo không chỉnh tề mà bò ra ngoài vòng tay của Yunho, vừa định tùy tiện tìm một phòng tự giải quyết nhu cầu sinh lý lại bị Yunho từ phía sau ôm chặt!

“Jung Yunho, thả tôi ra, anh...” Tức giận của Jaejoong toàn bộ đã biến mất sau hành động kế tiếp của Yunho.

Chỉ thấy, tay Yunho không chỉ ôm lấy cậu mà còn thừa dịp Jaejoong không chú ý, nắm lấy phân thân trong quần lót cậu đã ở trạng thái bầy tám phần cương cứng, quần mỏng manh phủ lên càng khiến Jaejoong thêm mê người, Jaejoong theo phản xạ định gấp khuỷu tay huých Yunho lại bị hắn né được.

Hơn nữa, còn mượn lực của Jaejoong kéo tay cậu lại, đặt lên tính khí đang rất cần ai ủi của mình!

“Anh làm gì... Jung Yunho...” Jaejoong định bỏ tay ra, nhưng bàn tay Yunho dùng lực rất mạnh, ép buộc cậu đặt lên phần thân nóng hổi nổi gân xanh kia.

“Thấy cậu sáng sớm đã chạy tới tìm tôi, sợ cậu quá mệt mỏi, tôi có thể giúp cậu...” Mút mát vành tai Jaejoong, động vào những nơi mẫn cảm của cậu, tay Yunho cũng bắt đầu chuyển động.

“Không muốn... Tự tôi làm... Ah...” Jaejoong muốn từ chối “Hảo ý” của Yunho nhưng không cách nào ngăn tay của mình làm theo động tác của hắn.

“Ngoan một chút đi... Coi như là tôi báo đáp cậu đã bảo vệ tôi lúc vừa rồi...” Giọng điệu dịu dàng trấn an Jaejoong, khoe miệng Yunho vẫn luôn nở một nụ cười yếu ớt.

Vừa ác liệt, vừa khiêu khích, lại lúc nặng lúc nhẹ mang đến khoái cảm mãnh liệt...

“Anh rút ngay... Ah... Tôi có thể tự mình làm... Không cần...” Jaejoong giãy dụa muốn thoát khỏi Yunho lại bị hắn đè lên bức tường bên cạnh.

Đầu phân thân bị tay Yunho nắm giữ, khuấy động liên tục, lại thỉnh thoảng va chạm vào vách tường lạnh như băng, hai cảm giác hoàn toàn bất đồng khiến các giác quan của Jaejoong nhận được kích thích rất mãnh liệt, tiếng thở dốc càng ngày càng dồn dập, Jaejoong chỉ có thể theo bản năng vươn tay chống lên tường, tay kia bị ép buộc nắm lấy tính khí sung huyết cứng rắn...

“Thật đáng yêu nha... Lại còn hơi run nữa...” Nói xong, Yunho thậm chí còn dùng đầu ngón tay khẽ vuốt phần đầu mẫn cảm, khiến cho phần thân hồng hồng nóng rực nhện không được rung rung.

“Jung Yunho... Anh đừng có quá đáng... Ah...” Vừa muốn mắng người, Yunho lại dùng kích thích càng mãnh liệt ngăn cản Jaejoong.

“Tôi không quá đáng a, tôi chỉ muốn giúp cậu mà thôi, chẳng lẽ cậu không thoải mái sao...” Nhẹ gặm phía sau cổ Jaejoong, Yunho càng mạnh mẽ cầm lấy tay Jaejoong sờ lên phần thân của mình.

Rõ ràng là tự an ủi bình thường, nhưng dưới sự “Hỗ trợ” của Yunho lại càng thêm dâm loạn, mà ngay cả Jaejoong cũng không thể không thừa nhận khoái cảm mà thân thể nhận được lúc này còn mãnh liệt hơn so với lúc tự mình làm.

Nhưng thực sự rất khiến người ta mất mặt...

“Ah... Urghh... Jung Yunho...” Ngón tay Yunho vỗ về chơi đùa như có như không khiến cho phần thân Jaejoong nhận được kích thích trước nay chưa từng có.

Phần đầu không ngừng chảy ra tinh dịch màu trắng, thấm ướt ngón tay Jaejoong cùng Yunho, cũng trượt xuống đùi trong Jaejoong, vì thân thể chuyển động mà phát ra tiếng nước chảy dâm mĩ, ngay lúc toàn bộ thần kinh của Jaejoong đều tập trung vào khoái cảm phái trước, đột nhiên, một nhiệt độ nóng rực đặt giữa hai chân khiến Jaejoong cắn chặt môi không phát ra tiếng rên nữa.

Hình dạng như vậy...

Độ cứng như vậy...

Nhiệt độ như vậy...

Đều thông báo rất rõ ràng cho Jaejoong biết đó là cái gì, cũng nhanh chóng thức tỉnh trí nhớ thân thể của Jaejoong, cho dù Yunho không đi vào nhưng vẫn khiến Jaejoong bất giác nắm chặt tay.

“Anh... Làm cái gì... Đừng làm như vậy... Ah...”

“Tôi đã giúp cậu rồi, cậu phối hợp với tôi một chút đi, nghe lời... Kẹp chặt chân vào...” Giọng nói trấn an truyền đến từ miệng Yunho, Jaejoong muốn cự tuyệt nhưng lại không khống chế nổi thân thể đang phối hợp theo.

Cảm giác này, phần thân nóng bỏng của Yunho ma sát dứt ra dứt vào giữa hai chân cậu khiến phần thân Jaejoong càng thêm cứng rắn ướt át, lại càng khiến cho ngón tay Yunho càng thêm trơn trượt thuận lợi vuốt ve, lúc phần gốc phần thân Yunho va chạm vào mông Jaejoong tạo ra tiếng vang khiến cho hô hấp của Jaejoong cũng rối loạn.

“Ah... Không muốn... Urghh... Jung Yunho... Anh muốn thì trực tiếp vào đi...” Yunho không trực tiếp tiến vào ngược lại càng khiến cho Jaejoong cảm thấy thẹn.

Không phải cậu muốn, nhưng so với việc Yunho trực tiếp đâm vào trong cơ thể cậu mà chiếm đoạt, hành động này, càng thêm phần phóng dăng...

“Cái này không được, lát nữa còn đến trường xử lý việc của cậu, nếu mà vào trong, tôi sợ tôi không ngừng được thì nguy rồi, đừng quên, lần nào cậu cũng cắn chặt lấy tôi...” Nói xong lời khiến người ta nghe mà mặt đỏ tai hồng, mắt Yunho không quên liếc đến nơi vừa mới bắn ra.

Là thị uy, cũng là khuyên bảo, Jung Yunho hẳn, không hề sợ cậu...

“Mẹ nó, ai bảo anh... Anh hãy đợi đấy... Ah... Đừng ma sát nữa...” Cúi đầu xuống, Jaejoong vừa liếc mắt liền nhìn thấy tính khí phần khởi trường hồng của Yunho tiến lui giữa hai chân cậu, dịch thể của hai người thấm đầm đùi trong Jaejoong.

“Cho dù tôi không làm thủ tục cho cậu, Park Yoochun cũng sẽ nghĩ cách, sao vậy, cậu sợ à...” Như thể không nghe thấy đe dọa của Jaejoong, Yunho ngược lại càng tăng tốc tay cùng động tác phần eo.

“Ai sợ... Ah... Không được... Tay... Ah...” Khoái cảm chùng chất khiến cho phân thân Jaejoong đạt tới mức cực điểm, lồi vào căng cứng không ngừng chảy ra dịch thể, cũng khiến cho Jaejoong theo bản năng khép chặt hai chân...

“Ah... Jung Yunho... Không được... Buông tay...” Cảm nhận được Yunho nắm chặt lồi vào của cậu, Jaejoong đỏ mặt, giọng nói nghẹn ngào khi không cách nào phát tiết.

“Chờ một chút...” Hồng đong đưa nhanh hơn, phân thân Yunho trên da thịt trắng nõn của Yunho càng thêm phần đỏ hồng.

“Ah... Urghh... Buông tay... Anh nhanh bắn đi...” Jaejoong sao có thể không biết mục đích của Yunho, trong hoàn cảnh này, cậu chỉ có thể mong đợi Yunho giải phóng.

“Vậy cậu phối hợp chút đi... Ummm... Chính là như vậy...” Không đợi Yunho nói hết, Jaejoong đã bắt đầu hoạt động hai chân, vừa kẹp chặt Yunho cậu vừa nhẹ nhàng ma sát chỗ mẫn cảm của hắn.

“Ah... Không được... Jung Yunho...”

“Sao cậu lại mê người như vậy...”

“Anh nhanh... Ah... Nhanh bắn... Jung Yunho... Nhanh lên... Ah...”

Tay đặt trên tường đã mỗi nhừ, phân thân của Jaejoong cũng phun ra dịch thể màu trắng đục dính đầy trên tay Yunho, thở dốc tựa thân thể mềm nhũn vào tường, Jaejoong cũng nhìn thấy giữa hai chân cậu là tinh dịch của Yunho...

Hòa với mồ hôi của hai người, dịch màu trắng chậm rãi chảy xuống đất, lúc Jaejoong thiếu chút nữa đứng không vững mà ngồi bệt xuống, Yunho liền ôm lấy cậu, vào phòng tắm giúp cậu tẩy rửa sạch sẽ.

“Sao lại muốn tôi quay trở lại trường học? Không phải Kim Ri Nam đã làm thủ tục đuổi học tôi rồi sao?” Lý trí mới thanh tỉnh một chút, Jaejoong liền hỏi vấn đề vẫn đang nghi hoặc.

Nếu như là Yoochun, cậu còn có thể hiểu, nhưng Jung Yunho vì sao phải làm vậy?

“Người bị đuổi học là con trai Kim Ri Nam, bây giờ người trở về là Kim Jaejoong thuộc về chính bản thân mình.” Nhìn thoáng qua Jaejoong, trong mắt Yunho tràn ngập dịu dàng. “Hãy sống đúng với chính bản thân mình, tôi sẽ giúp cậu.”

“Giống anh liều lĩnh cướp đoạt toàn bộ quyền hành ở Kwon gia là vì muốn làm chính Jung Yunho sao?”

“Xem ra, Junsu đã kể hết cho cậu rồi đúng không?” Dùng khăn tắm vây quanh thân thể trần trụi của Jaejoong, Yunho kéo cậu vào trong ngực. “Chạy tới tìm tôi là tổ ý cậu không sợ sao?”

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt đang khát vọng đáp án kia, Jaejoong nở nụ cười, như lúc bọn họ mới quen biết, một Kim Jaejoong tràn ngập kiêu ngạo.

“Sợ cái gì? Anh không sợ tôi hại chết anh...”

Lời còn chưa nói xong đã bị bưng kín trong một nụ hôn thật sâu, đây là lần đầu tiên, Jaejoong chủ động hưởng ứng nụ hôn của Yunho...

45. Đam Mỹ - Chương 45

“Anh không thể buông tha Jaejoong sao?”

Trên con đường nhỏ dẫn đến sân trường rộng lớn vang lên thanh âm chất vấn, đang trong giờ lên lớp lên không hề có người khác ở đây, theo bản năng dừng bước, quay đầu, chỉ thấy Yoochun mặc đồng phục giống hắn đang lạnh lùng trừng hắn.

“Lời này là có ý gì?” Nở nụ cười, Yunho tuyệt không có ý định trực tiếp cho gã một đáp án.

“Anh rất rõ ràng tôi có ý gì, Jung Yunho, Jaejoong đang ở chỗ anh mà!” Ngữ khí khẳng định cho thấy sự phần nộ của Yoochun.

Lúc gã đến trường học định thay Jaejoong xử lý chuyện hồ sơ Han Kyung lại ngăn gã, nói cho gã biết, chuyện Jaejoong đã sớm có người giải quyết hộ, không cần gã nhúng tay....

“Là Jung Yunho sao?” Nhìn chằm chằm Han Kyung, cho dù anh không nói lời nào, Yoochun cũng đoán được.

“Cậu chẳng lẽ không rõ vì sao Jaejoong tự dừng lại bị đuổi học, thậm chí bị ba cậu ấy còn từ bỏ quan hệ với cậu ấy sao?” Đến gần Yoochun, trong mắt Han Kyung tràn ngập hiểu rõ. “Đừng quản Jaejoong nữa, đó là việc của cậu ấy và Jung Yunho...”

“Ngay cả anh cũng giúp Jung Yunho?” Yoochun không thể nào không nghe ra hàm ý của Han Kyung, rõ ràng là anh đã ngầm đồng ý với tên kia.

“Không phải tôi giúp Jung Yunho, Park Yoochun, là Jaejoong tự lựa chọn ở bên Jung Yunho, cậu hẳn phải rõ ràng hơn tôi, nếu Jaejoong đã muốn, không ai có thể miễn cưỡng cậu ấy được.” Han Kyung tin tưởng, Yoochun đã nhìn thấy Yunho đi cùng với Jaejoong.

Cho dù tràn ngập kháng cự cùng đối định, nhưng tận sâu trong mắt lại có vui vẻ.

Từ khi biết Jaejoong đến giờ, Han Kyung chưa từng thấy Jaejoong để cho ai đụng chạm thân mật như vậy, dù là Park Yoochun, Jaejoong cũng vạch ra một ranh giới ngăn cách bọn họ.

Nhưng với Jung Yunho, Jaejoong lại để hắn vượt qua ranh giới đó, tiếp cận sâu đến mức bọn họ đã không cách nào can thiệp, Han Kyung thầm nghĩ nhắc nhở Yoochun, quý trọng vị trí mà Jaejoong cho gã...

Về phần Yoochun, đương nhiên biết rõ Han Kyung nói không sai, chỉ là bảo gã buông tay, gã thật sự có thể nhẹ nhàng buông tay sao?

Hơn nữa, lại còn để Jaejoong bước vào thế giới của Jung Yunho...

Ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng, vừa học xong Yoochun lập tức chạy về nhà, lại không thấy bóng dáng Jaejoong đâu, nhưng rồi ngay lập tức, Yoochun biết chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì trên bàn lại bày đồ ăn do Junsu chuẩn bị.

Khó chịu nhắm mắt lại, Yoochun không muốn gặp Junsu, cũng không muốn phát tiết tức giận trên người cậu, chỉ có thể vút đồng đồ ăn kia vào thùng rác sau đó trực tiếp tới trường tìm Yunho!

Cười nhìn bộ dạng đồ kị của Yoochun, Yunho không thể nào không cảm nhận được lửa giận của gã, Yunho lấy điện thoại mình giơ ra trước mặt Yoochun.

“Nếu muốn mang Jaejoong về thì trực tiếp nói cho cậu ấy biết, nếu như cậu ấy nguyện ý đi với cậu...”

“Jung Yunho!” Hai tay nắm chặt đồng phục của Yunho, đầu ngón tay của Yoochun trắng bệch. “Đừng tưởng rằng lợi dụng Junsu là có thể biến Jaejoong thành của mày. Sao mày không về Mĩ đi, quay lại thế giới của mày và Kwon Ji Hee đi, sao tự dừng lại trêu chọc Jaejoong làm gì!”

“Cậu đã quên rồi à, tôi nói rồi, là Jaejoong tới tìm tôi trước.” Nghênh đón tức giận của Yoochun, Yunho cười càng tươi. “Huống chi, cậu nói tôi lợi dụng Junsu, đến cùng ai mới là người lợi dụng Junsu? Cậu hẳn rất rõ ràng...”

Không để Yunho có cơ hội nói hết, Yoochun đã tung nắm đấm ra, Yunho không tránh cũng không né, cứ như vậy mà đứng thẳng nhận một đấm này, đau đớn đủ khiến hắn nhíu mày nhưng lại không che được tự tin trong hai mắt hắn.

“Junsu không cần mày quản, nếu thật sự quan tâm cậu ấy, lúc trước sao lại vút bỏ cậu ấy? Jung Yunho, đừng tưởng rằng mày có thể đối xử với Jaejoong như đối xử với Junsu, Jaejoong không giống với Junsu!”

“Bọn họ không giống nhau...” Liếm khóe miệng đang rớm máu, trong mắt Yunho đầy khát vọng. “Park Yoochun, Junsu chẳng lẽ không nói cho cậu biết sao, có lẽ Jaejoong chính là người tôi muốn tìm kiếm, một người có thể khiến tôi động tâm?”

“Vậy thì sao? Jaejoong sẽ không có tình cảm gì với mày, cậu ấy có niềm kiêu ngạo của riêng mình, đừng tưởng rằng cậu ấy giống với mọi người, đều có thể mặc mày... Ah!”

Chật vật ngã xuống đất, Yoochun bò dậy, nheo mắt lại nhìn Yunho, một khí thế áp bách người bùng lên.

“Đây là đáp lại đám vừa rồi, tôi đã rất khách khí với cậu, đừng quên, cậu lần trước còn định đâm tôi, nếu không phải nể mặt Junsu, tôi đã sớm lấy mạng của cậu!” Đây không phải nói đùa, nếu là người khác, Yunho chắc chắn sẽ làm như vậy.

Nhưng, đối với Yoochun, hẳn lựa chọn nhượng bộ, chỉ là không muốn Junsu đau lòng...

Nhận ra ý đồ của Yunho với Junsu, Yoochun bật ra tiếng cười rất nhỏ, có chút châm chọc, nhưng khinh thường càng mạnh mẽ hơn.

Nhìn chằm chằm Yoochun rõ ràng đang khiêu khích hẳn, Yunho đương nhiên hiểu rõ vì sao Yoochun lại cười như vậy, nếu không phải Junsu đã kể toàn bộ mọi chuyện với gã, Yoochun sẽ không nói ra mấy lời kia...

Nhưng mà, Park Yoochun đáng giá để cậu tin tưởng sao, Junsu?

Trong lòng cậu ta, có cậu sao...

Lộ ra thần sắc phức tạp, Yunho nắm chặt điện thoại của mình, xoay người rời đi, hoàn toàn không muốn ở lại cãi nhau với Yoochun nữa, Yoochun thấy thế định đuổi theo thì Carr lại bước ra ngăn cản.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng hắn, hung hăng gầm nhẹ lên...

“Kim Jaejoong thật đúng là hàng hot.” Carr hoàn toàn không che giấu sự hiểu rõ của mình với Yoochun.

Liếc mắt nhìn y, khóe miệng Yunho cong lên nụ cười tự tin. “Dù là hàng hot hay không cũng chẳng việc gì, không ai có thể cướp được cậu ấy.”

“Cậu rất chắc chắn nha, vậy dù tôi nói cho cậu biết, xạ thủ ngày hôm đó là Kim Jaejoong thuê, cậu cũng sẽ không quá kinh ngạc đúng không?” Thông báo việc hắn điều tra được, khóe mắt Carr không quên liếc nhìn phản ứng của Yunho.

Tùy thời chuẩn bị chạy đi...

“Cậu ấy lấy mạng mình ra đánh bạc với tôi sao?” Yunho hỏi rất bình tĩnh, nhưng thần sắc lại khiến người nhìn không ra cảm xúc.

“Không biết, nhưng mà xạ thủ kia nói, Kim Jaejoong phân phó tên đó, nếu như bị tìm được, không cần giải thích gì cả, chỉ cần khai ra tên cậu ấy là được.” Đây rốt cuộc là chuyện gì, ngay cả Carr vốn đã gặp rất nhiều loại người cũng mơ hồ.

Còn tưởng rằng là tên Kwon Ji Hee kia, kết quả không ngờ lại là Jaejoong.

“Ai là người trả tiền?” Nếu như Yunho đoán không sai, Jaejoong muốn làm được như vậy thì phải có người giúp đỡ.

“Cậu đoán đi!” Nở nụ cười hài hước, Carr muốn trêu chọc Yunho một lát, lại phát hiện Yunho đang tặng cho mình ánh mắt giết người, vội vàng ngoan ngoãn lấy ra chi phiếu mà y “Giao dịch” được từ chỗ xạ thủ.

Nhận tờ giấy kia, nhìn rõ chữ kí bên trên, môi Yunho bắt giác cong lên.

“Junsu, cậu không chỉ ép Park Yoochun lựa chọn mà còn muốn thử dò xét xem Kim Jaejoong đối với tôi quan trọng đến mức nào sao...”

46. Đam Mỹ - Chương 46

Sớm đã tiêu tan, mới có thể làm như vậy.

Đánh bạc đấy, nhưng chỉ là một trò chơi, một trò chơi về sự thật lòng cùng niềm tin của hai người...

Lau sạch ly, trong mắt ngập tràn vui vẻ, đối với hai người trước mặt, Shim Changmin rất có đạo đức nghề nghiệp, cho dù nghe được rất nhiều chuyện nhưng sẽ không bao giờ tiết lộ.

Cho nên, Jaejoong cùng Junsu mới dám yên lòng hẹn nói chuyện ở đây.

“Cậu không sao chứ, kỹ thuật của người kia không tệ, hẳn không làm cậu bị thương mới đúng.” Junsu cười rất đáng yêu.

“Tên đó không khiến tôi bị thương, nhưng mà, đáng tiếc là không trúng Jung Yunho.” Dùng ngón tay chống cằm, trong mắt Jaejoong tràn đầy trêu chọc. “Tôi thật ra rất tò mò, nếu như Jung Yunho thật sự bị thương, cậu có thể vui vẻ như vậy không?”

“Vì sao lại không?” Nhắc ly lạnh buốt lên, Junsu mở to mắt như một đứa trẻ nhìn Jaejoong. “Tôi nói rồi, chuyện của tôi và Yunho đã sớm là quá khứ, nếu Yunho bị thương, có khi cậu còn khổ sở hơn tôi.”

“Sao tôi phải khổ sở? Là tự tên kia không sợ chết đến gây chuyện với tôi, tôi đâu có cầu tên kia giúp.” Nhắm mắt, Jaejoong cố gắng quên hình ảnh lúc cửa kính bị vỡ, Yunho ôm chặt lấy cậu bảo vệ.

Rõ ràng phát đạn kia là do cậu thuê người làm, nhưng vì sao, trong lúc đó, cậu lại đột nhiên cảm thấy lo lắng...

“Cậu muốn nói như vậy thì cứ coi như vậy đi.” Nở nụ cười hiểu rõ, Junsu nhẹ thở dài. “Yunho nếu biết cậu nghĩ như vậy hẳn sẽ rất thương tâm...”

“Tên kia nghĩ gì không liên quan tới tôi, nhưng cậu, Kim Junsu, hẹn tôi ra đây là muốn tôi báo đáp nhân tình này sao?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi không nhỏ mọn như vậy, bỏ một ít tiền là có thể thấy nét mặt mà tôi không nghĩ Yunho sẽ có, nói thật, rất lời đó.” Junsu nhớ rất rõ, lúc cậu còn ở bên Yunho, Yunho sẽ yêu chiều cậu, sẽ mua thứ tốt nhất cho cậu, nhưng không thật sự để cậu vào trong lòng, không giống với Kim Jaejoong, có thể khiến Yunho vì cậu mà làm đủ mọi chuyện...

Nhìn chằm chằm Junsu đang nở nụ cười sáng lạn, Jaejoong nghiêm mặt trừng Junsu.

“Tôi không phải công cụ để người lợi dùng, Kim Junsu, đừng tưởng rằng cậu giúp tôi là có thể lợi dụng tôi để báo thù tên kia.”

“Báo thù?” Như thể nghe được điều gì buồn cười, Junsu cố nhịn cười, lại gần Jaejoong, thản nhiên nhìn thẳng vào hai mắt cậu, “Cần gì chứ, là tự Yunho muốn làm việc kia mà, không phải sao...”

Ngữ khí đầy bất đắc dĩ, lại khiến Jaejoong nhớ tới ngày hôm đó ở nhà Yoochun, Junsu đã kể toàn bộ mọi chuyện cho cậu nghe, càng nghe, Jaejoong lại càng không hiểu, nếu như làm nhiều việc như vậy không phải để lấy được cảm tình hoặc hồi báo từ Yunho, vậy cậu ta muốn cái gì?

“Đại khái... Là một chút quan tâm của Yunho thôi.” Nhắm mắt, Junsu căn bản không che giấu cô đơn của mình.

“Vậy thì thật thú vị, cậu dựa vào cái gì mà cho rằng tên kia sẽ quan tâm tôi? Tôi đã nắm lấy cơ hội kia, muốn thuê người giết anh ta, giống như anh trai anh ta vậy...”

“Thật sự giống sao?” Nhìn gương mặt Jaejoong tràn ngập kiên cường, Junsu không chút do dự nở nụ cười. “Tôi đã nói cậu và Yunho rất giống nhau mà, dù cậu phủ nhận thế nào đều không thay đổi được điều này.”

Tuy Yunho không nói ra, nhưng Junsu rất rõ ràng, Yunho vẫn đang hoài nghi liệu mình có thật sự quan tâm Jaejoong không, cho dù đã vì cậu làm nhiều việc như vậy nhưng Yunho vẫn không tin, cảm tình này sẽ xuất hiện trên người hắn...

“Cậu đang muốn chọc giận tôi sao... Làm cái gì vậy?” Lời còn chưa nói xong, một bàn tay liền vươn ra ngăn giữa Jaejoong cùng Junsu, quay sang nhìn chủ nhân của bàn tay, Jaejoong không khỏi nhíu lông mày.

“Dù các anh đang nói chuyện gì thì cũng đừng âm ỉ ở chỗ này, tôi rất ghét phải đi thu dọn tàn cuộc, có ăn oán muốn giải quyết thì ra bên ngoài đi.” Chỉ vào đám người đang bắt đầu tụ tập nhìn ngó, Changmin tỏ rõ thái độ không thèm quan tâm hai người.

“Cậu muốn tôi với tên này đua xe? Cậu cho rằng tên này đủ tư cách?” Ngữ khí đan xen chút khinh miệt, không phải Jaejoong xem thường Junsu, chỉ là từ năm cậu bắt đầu chơi xe tới giờ, người có thể sánh ngang với cậu chỉ có mình tên Jung Yunho kia.

“Tôi chỉ là đề nghị, anh có thể không để ý tới tôi, hướng chi, không phải anh vừa mới ra viện sao, tôi không muốn xúi giục các anh để anh lại một lần nữa tăng cường giao lưu với bệnh viện.” Đặt hai ly trước mặt Jaejoong cùng Junsu, lấy một bình lắc bắt đầu pha rượu.

“Cái gì vậy?” Jaejoong nhíu mày nhìn chăm chú từng cử động của Changmin.

“Có người mời hai anh, còn đặc biệt chọn loại rượu này.” Nói xong, một dòng chất lỏng cũng nghiêng ra khỏi bình trên tay Changmin, đổ đầy ly.

Mùi thơm nhàn nhạt, khiến cho Junsu vừa ngửi đã nhận ra đó là cái gì.

“DITA?” Một cảm xúc khác thường nổi lên trong lòng Junsu.

Trong trí nhớ của cậu, chỉ có một người uống loại rượu này... So với Kwon Ji Hee, người kia còn nguy hiểm hơn...

“Không hổ là người làm việc ở các quán bar, vừa ngửi đã biết là rượu gì.” Tưởng rằng đây là bệnh nghề nghiệp của Junsu, Jaejoong nói lời châm chọc xong liền ngoảnh mặt đi, ngay cả ý định đụng vào ly cũng không có.

“Cái đó...” Junsu không biết giải thích thế nào, thần sắc trở nên phức tạp, cậu bắt lấy tay Changmin. “Là ai mời bọn tôi?”

“Tôi chưa từng thấy người kia ở đây, hình như là lần đầu tiên đến.” Đưa một tờ giấy cho Junsu, Changmin tránh khỏi tay Junsu, quay người tiếp tục công việc của mình.

Mở tờ giấy ra, vừa thấy dòng chữ bên trên, Junsu lập tức biến sắc, không quan tâm Jaejoong sẽ nghĩ thế nào mà kéo cậu rời đi.

“Gì vậy?” Không hiểu vì sao Junsu đột nhiên lại làm như vậy, Jaejoong ngay cả cự tuyệt cũng không kịp.

“Đừng hỏi gì, trước cứ theo tôi đi.” Cảm xúc khẩn trương toàn bộ đều lộ trên mặt Junsu, theo bước chân cậu, vừa ra tới cửa quán, Jaejoong liền hất tay cậu ra.

“Là tên Jung Yunho kia sao?” Đối với bối rối của Junsu, Jaejoong chỉ có thể nghĩ đến tên kia.

“Không... Cậu đừng...” Chưa nói xong, Junsu liền nhăn mặt, ánh mắt cậu toát lên đau đớn.

“Kim Junsu?”

Nhẹ gọi Junsu, Jaejoong còn chưa kịp đụng vào cậu, Junsu đã xụi lơ ngã vào người Jaejoong, đằng sau lưng cậu đang chảy máu!

Mở to mắt, Jaejoong không ngồi xổm xuống xem xét tình hình của Junsu, bởi vì trước đó đã có người vươn tay về phía cậu.

Giương mắt trừng người kia, Jaejoong không ngừng hoạt động não tìm ấn tượng về người này nhưng lại không có kết quả gì, liếc mắt nhìn Junsu bị thương, Jaejoong hiểu rõ người tới không phải dạng tốt lành gì.

Nở nụ cười yêu ớt, Jaejoong chậm rãi giơ tay lên, ngay lúc người kia tiến đến gần, đột nhiên nhấc chân lên đá về phía người xa lạ, khiến cho y phải lùi lại, Jaejoong cũng không vì vậy mà bỏ qua, ngược lại càng tiến gần mà vùng vẫy.

“Đi mau... Kim Jaejoong...” Ngã trên mặt đất, Junsu thốt lên lời cảnh cáo rất nhỏ.

Không hề để ý tới Junsu, nắm đấm của Jaejoong đều nhắm vào chỗ hiểm của người kia, chỉ thấy người đàn ông có một gương mặt vô cùng đẹp kia không gấp không vội tránh đòn của Jaejoong, còn dần dần kéo gần cự ly của hai người...

Đang lúc Jaejoong càng đánh càng khó chịu, sắc mặt cũng dần dần phần nộ, người nọ đột nhiên tiến lên bắt lấy Jaejoong, không để cho cậu có thời gian phản ứng liền hung hăng tống một đấm vào bụng cậu, lực đạo đủ mạnh khiến Jaejoong đau đến mức cúi rạp người, đồng thời cũng cho ý cơ hội đánh bất tỉnh cậu, bắt người!

“Buông cậu ấy ra...” Junsu yếu ớt thỉnh cầu.

Nở nụ cười với Junsu, trên gương mặt không hề thua kém Junsu kia toát ra lãnh ý nồng đậm.

Trước lúc mất ý thức, điều duy nhất Junsu có thể làm là gọi tên người kia

“Heechul...”

47. Đam Mỹ - Chương 47

Sao lại nghĩ ra trò này ư?

Kì thật, chỉ là muốn thăm dò phản ứng của Junsu, muốn biết, lúc cậu gây thương tổn cho Yunho, Junsu liệu có vì bảo vệ Yunho mà đẩy cậu ra, để cậu rời khỏi Yunho không.

Từ ban đầu... Cậu vẫn không thể tin, Junsu cùng Yunho thật sự đã qua, cho dù Junsu nói ra quá khứ của hai người, cậu vẫn không thể tin.

Không ai sẽ vì một người mà mất đi người thân ruột thịt của mình, còn không hề oán hận mà coi người kia làm bạn, nếu không hận, vậy cảm tình kia thật sự chỉ là tình bạn thôi sao?

Trong thế giới của cậu, từ trước tới nay không hề có chuyện đơn giản như vậy, cho nên, đối với Junsu, cậu vẫn rất hoài nghi, bởi vậy mới nhờ Junsu tìm giúp tay súng dọa Yunho, cậu cũng muốn biết, sau chuyện này Yunho còn muốn ở bên cậu không.

Chỉ là, cậu không nghĩ tới, Yunho lại có ý nghĩ muốn bảo vệ cậu, thậm chí, muốn lấy chính bản thân làm lá chắn, Jaejoong rất rõ ràng, chỉ cần viên đạn kia bay lệch đi một chút thì sẽ thật sự khiến cậu hoặc Yunho bị thương, nhưng Yunho lại dùng chính thân thể mình để che chở cho cậu.

Đây là chuyện gì vậy?

Cậu thật sự không hiểu.

Về Jung Yunho, về Kim Junsu, còn có, về chính cậu...

Thân thể đau nhức chậm rãi đánh thức cậu dậy, Jaejoong mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng lạ lẫm, não bắt đầu hoạt động lấy lại trí nhớ lúc trước, ngoài cảnh Junsu bị thương ngã xuống đất ra thì chỉ có hình ảnh của một người đàn ông khá lạnh lùng...

“Anh đã tỉnh, thật xin lỗi, Hee Chul hyung thường xuyên thô lỗ như vậy, có làm anh bị thương không?”

Quay đầu lại nhìn nơi phát ra thanh âm, còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một người hung thần ác sát, không ngờ, người trước mặt lại có một gương mặt đáng yêu, hoàn toàn khác với ý nghĩ của cậu.

Tuy cùng dùng từ đáng yêu để miêu tả, nhưng so với Junsu, lại có nét không giống...

Có lẽ phải nói là nhìn trẻ con hơn?

Hươu hươu tay trước mặt cậu, cậu nhóc kia có vẻ rất thích Jaejoong, bụng lên đồ ăn đã sai người đặc biệt chuẩn bị, thân thiết đặt vào tay cậu.

“Anh hẳn rất đói bụng đúng không, ngủ một lúc lâu rồi, tôi sai người làm ít đồ, hi vọng anh...”

“Đây là đâu? Cậu là ai?” Bỏ qua thiện ý của cậu bé, trong mắt Jaejoong tràn đầy cảnh giác.

“Đây là chỗ tôi ở, về phần tôi, anh gọi tôi là Kyu đi, tất cả mọi người đều gọi tôi như vậy.” Cậu bé tìm một cái ghế ngồi xuống rồi không quên thúc giục Jaejoong. “Mau ăn a, bằng không bánh xốp nướng nguội mất là không ăn được đâu.”

Nhíu lông mày, nhìn chăm chăm cậu nhóc, Jaejoong thật sự không quen có người đối xử nhiệt tình với cậu như vậy, ngoài Jung Yunho ra...

“Là cậu sai người bắt tôi tới đây sao?” So với việc ăn, Jaejoong càng muốn biết rõ tình huống hiện tại.

“Xem là như thế đi, bởi vì người nói muốn gặp anh là tôi... Tôi thay Hee Chul hyung giải thích với anh, tôi không nghĩ hyung ấy lại dùng cách này tìm anh, thực xin lỗi.”

Đúng ra phải tiếp nhận lời xin lỗi đấy, nhưng Jaejoong nheo mắt lại, bật cười.

“Cậu rốt cuộc là ai?” Nếu là người khác nhất định đã bị cậu nhóc nhìn ngây thơ này lừa gạt, nhưng Jaejoong lại không như vậy, giấu dưới nụ cười kia là một khí chất nguy hiểm.

Khí chất mà cậu đã gặp, trên người Jung Yunho cùng Kwon Ji Hee...

Ra vẻ giật mình, cậu nhóc cong khóe miệng. “Anh thật đúng là không tin người, tôi đã nhiệt tình như vậy, anh không hỏi rõ ràng thì không chịu, tôi càng ngày càng thích anh đấy, Jaejoong, khó trách anh lại cự tuyệt giúp Ji Hee hyung.”

Ji Hee hyung?

Hơn nữa, tên này muốn gặp cậu, lại biết rõ cậu là ai...

“Cậu với Kwon Ji Hee quan hệ như thế nào?” Không chút quanh co lòng vòng, Jaejoong hỏi thẳng điều mình thắc mắc.

“Rất quan trọng sao?” Hỏi lại Jaejoong, cậu nhóc lại đẩy phần đồ ăn lại gần Jaejoong hơn. “Nếu nói đúng ra, tôi cũng quen Yunho hyung... Thế này đi, anh ăn hết mấy thứ kia, tôi sẽ nói cho anh biết, thế nào?”

Cậu nhóc này, không đơn giản.

Tuy thoát nhìn có gương mặt vô hại nhưng Jaejoong lại có cảm giác so với tên Kwon Ji Hee kia, cậu càng chán ghét người này hơn...

“Nói hay không tùy cậu, tôi phải đi.”

Xuống giường, Jaejoong trực tiếp đi đến cửa phòng, vừa mở ra, người đàn ông dễ nhìn mang cậu tới đây đang đứng canh ngoài đó.

“Mở ra.” Trùng mắt nhìn y, trong ngữ khí Jaejoong ẩn chứa tức giận rõ rệt.

Người đàn ông này không hề có ý tứ nhượng bộ, chỉ nhìn cậu nhóc sau lưng Jaejoong, rõ ràng là chỉ nghe mệnh lệnh của nó.

“Hee Chul hyung sẽ không để anh đi đâu, tôi cần anh thì mới có thể khiến cho Yunho hyung gặp tôi, Kim Jaejoong, vậy phiền anh chịu ủy khuất một chút, được không?” Tuy là hỏi nhưng trên mặt cậu nhóc lại không hề có ý tức hỏi thăm.

“Cậu có quan hệ như thế nào với Jung Yunho? Hay là, cậu chính là người theo lời Kim Junsu nói, một người con khác của Kwon gia, em trai Kwon Ji Hee?” Có quan hệ với Yunho, lại có vết xe đổ Kwon Ji Hee, Jaejoong đương nhiên sẽ không ngờ đến mức cho rằng đây là người ngoài Kwon gia.

Nhún nhún vai, cậu nhóc hiển nhiên không kinh ngạc quá lớn với việc Jaejoong biết rõ nó là ai, có lẽ phải nói rằng, lúc tìm Jaejoong, nó đã biết Jaejoong là người thông minh như thế nào...

“Người xinh đẹp lại có cái đầu tỉnh táo, bình thường sẽ rất hấp dẫn người khác, khó trách Yunho hyung vừa ý anh.” Nghiêng đầu, cậu nhóc vẫn mỉm cười như cũ. “Coi như là giúp tôi một lần đi, nói thế nào, tôi với Yunho hyung đã lâu không gặp, muốn hyung ấy...”

“Là muốn tên đó đến gặp, hay là muốn mạng của tên đó?” Jaejoong nhớ rất rõ ràng, theo lời Junsu, người trước mặt còn đáng sợ hơn nhiều so với Kwon Ji Hee.

Bởi vì, người lợi dụng Junsu là Kwon Ji Hee, nhưng Kwon Ji Kyu là người ép Junsu giúp cậu ta, thậm chí không ngại giết người nhà Junsu... Vì mục đích mà không ngại hai tay mình nhuốm máu, người như vậy mới là kẻ nguy hiểm nhất...

“Cả hai a, cho nên, ở chỗ tôi thêm một lát nữa đi, đợi Yunho hyung tới đón anh, tôi sẽ thả anh đi.” Đứng dậy đi qua người Jaejoong, Kwon Ji Hee dùng tay vỗ vỗ vai Hee Chul, ý tứ đều ẩn trong cái vỗ vai đó.

Nhìn chằm chằm Kwon Ji Kyu biến mất sau lưng Hee Chul, Jaejoong lạnh lùng nhìn Hee Chul, chỉ thấy Hee Chul lễ phép mời Jaejoong quay trở lại phòng.

“Nếu như tôi không đi vào, anh sẽ đối xử với tôi giống Kim Junsu, trực tiếp lấy dao đâm tôi sao?” Jaejoong kiêu ngạo nhướn lông mày.

Nhéch môi, Hee Chul như đã biết Jaejoong sẽ hỏi y như vậy, nở nụ cười tràn ngập tự tin, khiến cho bề ngoài thanh lịch của y được phụ trợ càng thêm xuất sắc.

Nói thẳng ra, vẻ đẹp của y tuyệt không thua Jaejoong, chỉ là có cảm giác bất đồng...

“Ngoan, nghe lời vào đi, cậu không đánh lại tôi đâu, Kim Jaejoong, huống chi tôi cũng không muốn làm cậu bị thương...” Lời còn chưa nói xong liền có một đám bay tới.

Hee Chul theo bản năng nghiêng đầu, một giây sau, chân Jaejoong đã hướng tới lưng y, dùng tay ngăn cản lại, Hee Chul ra sức tránh làm bị thương Jaejoong, mỗi một chiêu đều có điểm dừng nhất định nhưng Jaejoong lại không chút lưu tình công kích vào chỗ hiểm của Hee Chul.

Tránh được một đám, chân lại đá tới, Hee Chul mắt thấy Jaejoong hạ quyết tâm muốn buộc y ra tay, nhúu mày, nắm chặt tay, nhắm ngay bụng Jaejoong mà đâm, ý đồ ngăn cản hành động của cậu lại bị Jaejoong tránh được, ngay sau đó đáp trả Hee Chul bằng một cú huých cùi trỏ!

Lần này, Hee Chul thật sự bị đánh, khóe miệng chảy ra tơ máu, cũng khiến cho y móc vũ khí bên hông.

Họng sùng nhắm ngay Jaejoong, Hee Chul nói rõ không muốn tiếp tục chơi với cậu.

“Tôi không muốn tổn thương cậu, mời vào trong, cậu Kim Jaejoong.” Thỉnh cầu rất ôn hòa phối hợp với vũ khí trên tay Hee Chul tạo thành một cảnh tượng kỳ lạ.

Nắm chặt tay, không phục của Jaejoong toàn bộ hiện lên trên mặt, hai chân như bị đóng đinh trên mặt đất, dù Hee Chul đã đe dọa tính mạng cậu, Jaejoong cũng không muốn làm theo lời y nói.

Ngay lúc hai người đang giằng co, trên người Jaejoong bỗng vang lên tiếng nhạc, lấy di động ra, liếc mắt, Jaejoong liền ném di động cho Hee Chul.

“Tên kia bắt tôi đến vì muốn gặp Jung Yunho đúng không? Tự nói với tên đấy đi!”

Nhìn điện thoại Jaejoong, Hee Chul có chút chần chờ, nhưng vẫn nhấn nút nghe, lúc bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc, Hee Chul gọi hân, sau đó là một khoảng im lặng thật dài, ngay cả Hee Chul cũng có thể cảm nhận được cảm hận của Yunho.

Dù sao, y cũng từng là bạn tốt của hân, nhưng, người phản bội Yunho, cũng là y...

48. Đam Mỹ - Chương 48

Tin Junsu bị thương, là Yoochun báo cho Yunho.

Lúc Hee Chul mang Jaejoong đi, Shim Changmin rất tự nhiên gọi xe cứu thương cho Junsu, thuận tiện bảo Yoochun sang xem tình hình của cậu, tuy không bị thương chỗ hiểm nhưng dù sao bọn họ cũng là một đôi, Yoochun có quyền lợi và trách nhiệm biết về việc này.

Chạy tới bệnh viện, Junsu đã tỉnh táo nhàn nhạt nói với Yoochun, đây là chuyện liên quan đến quá khứ của cậu và Yunho, không để cho Yoochun có cơ hội nhúng tay vào mà để mặc Yunho đến giải quyết.

Đến bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh ra, đập vào mắt Yunho là cảnh Yoochun đang thân thiết giúp Junsu thay quần áo, yên lặng nhìn vui sướng bất giác toát lên trong mắt Junsu, nếu không phải cậu thực sự bị thương, chắc mọi người đều nghĩ cậu đang giả vờ...

“Cậu có sao không?” Quan tâm Junsu nhưng hai mắt Yunho lại dừng trên người Yoochun đang tràn ngập địch ý.

“Tôi không sao, nhưng mà Jaejoong...” Không nói thẳng ra lời, đánh giá biểu tình của Yoochun, Junsu bất giác nhỏ giọng.

“Cậu ấy không có việc gì, cậu không phải lo lắng cho cậu.” Ngay trước mặt Yoochun, Yunho tiến lên, hôn lên mắt Junsu. “Nhưng mà vết thương này thật đúng lúc, quả thực như đang giúp tôi cảnh cáo cậu, đừng cùng Jaejoong chơi cái trò dò xét gì kia.”

“Anh muốn đi tìm cậu ấy sao?” Junsu nhẹ nhàng hỏi.

“Vì sao lại không đi? Tôi muốn cậu ấy, về việc này, từ lúc tôi gặp cậu ấy đã không hề thay đổi, chỉ là, hiện tại tôi càng quan tâm đến cậu ấy thôi...”

Nghe được lời Yunho nói, Junsu bất chấp vết thương sau lưng, bật cười, cậu đã hiểu rõ, Jaejoong đối với Yunho mà nói quan trọng đến mức nào...

Cười trong im lặng, Junsu đơn giản nói cho Yunho ai mang Jaejoong đi, về phần những việc khác, cậu tin tưởng, cho dù không nói Yunho cũng đoán ra được.

“Đây chính là nguyên nhân tôi muốn anh cách Jaejoong càng xa càng tốt!”

Ngay lúc Yunho chuẩn bị rời đi, giọng Yoochun đột nhiên truyền đến tai Yunho, nghiêng người, Yunho nhìn Yoochun lúc này đang rất nghiêm túc.

Biểu tình giống hệt hôm đến trường học tìm hắc gây phiền toái, chỉ có điều, giờ phút này lại nhiều thêm vài phần lo lắng.

“Tôi sẽ không để cậu ấy gặp chuyện không may, tôi dùng mạng của mình đảm bảo.”

Vứt lại một câu, quên cả nhìn Junsu cùng Yoochun sẽ phản ứng như thế nào, Yunho bước dài ra khỏi phòng bệnh viện, lấy di động ra, ấn số của Jaejoong, mặc dù biết Jaejoong là bị người kia dẫn đi, nhưng nếu mục đích của người kia giống với những gì hắc đoán, vậy người kia chắc chắn sẽ nghe cuộc điện thoại này...

Máy điện thoại kết nối, Yunho nở nụ cười, còn tưởng rằng sẽ là người như hắc đã dự liệu, nhưng vừa nghe đối phương gọi tên mình, Yunho liền dừng bước, nhú mày.

“Cậu ấy đâu?” Yunho hỏi tất nhiên là Jaejoong.

“Ji Kyu muốn gặp cậu.” Không trả lời Yunho, Hee Chul nói lái sang chuyện khác.

“Tôi không hỏi cái này, Jaejoong đâu?” Đối với sự phớt lờ của Hee Chul, giọng điệu của Yunho liền sa sầm hắc.

Trầm mặc, Hee Chul đương nhiên nhận ra Yunho không vui, nhưng điều này cũng khiến cho y có lý do giúp Kwon Ji Kyu.

“Tự mình đến đây đi, cậu hẳn đã điều tra được Ji Kyu đang ở đâu, tới chậm một bước, tôi không dám đảm bảo cậu ta sẽ không xảy ra chuyện gì, cậu biết Ji...” Dừng lại, ngay cả Hee Chul cũng tỏ ra kinh ngạc.

Nhìn y, Jaejoong không thể nào không phát hiện ra bất thường của y, nghênh đón ánh mắt kia, Hee Chul bỗng nhiên tặng cho cậu một nụ cười đầy sâu xa.

“Xem ra, Ji Kyu không tìm nhầm người.” Ném di động lại cho Jaejoong, Hee Chul quay người định đi.

“Lời này của anh là có ý gì? Cái gì gọi là không tìm nhầm người?” Tên Jung Yunho kia đã nói gì với y?

Nhìn chằm chằm gương mặt mê mang của Jaejoong, Hee Chul không trả lời cậu, chỉ vào đồ ăn mà Kwon Ji Kyu đưa tới. “Không có độc đâu, ăn hết nó đi, chúng tôi không muốn Yunho nói chúng tôi ngược đãi cậu.”

Hừ một tiếng, thần sắc Jaejoong tràn đầy khinh thường, ngay trước mặt Hee Chul, đi đến bên bàn, vươn tay một cái hất đổ tất cả, nói rõ sẽ không làm theo lời Hee Chul.

“Mặc kệ tên Jung Yunho kia nói gì với anh, anh đừng nghĩ rằng tôi sẽ ngoan ngoãn làm theo lời mấy người!” Đây là tính tình bướng bỉnh của Jaejoong, cũng là niềm kiêu ngạo của cậu.

Nếu như người khác muốn cậu làm gì cậu liền làm theo thì cậu đã không gọi là Kim Jaejoong...

Cười nhẹ, đối với khiêu khích của Jaejoong, Hee Chul chẳng những không bất ngờ, ngược lại, y càng hiểu rõ hơn lời Yunho vừa nói là có ý gì:

Đừng có uy hiếp tôi, cũng đừng làm vậy với Jaejoong, nếu không, cậu sẽ nhìn thấy một tôi khác, chỉ là cậu ấy tên Kim Jaejoong mà thôi.

Đều không sợ chết?

Hay căn bản không quan tâm tới bất kì cái gì?

Cũng vì giống nhau cho nên mới hấp dẫn nhau sao?

Một người như vậy, cậu sẽ vì cậu ta mà làm đến mức nào, Yunho...

“Tùy cậu.” Không muốn tiếp tục nói nhảm với Jaejoong, Hee Chul đi ra khỏi phòng, cũng thuận tay khóa cửa lại.

Nghe tiếng khóa cửa từ bên ngoài truyền vào cùng với tiếng Hee Chul đang phân phó người coi chừng cậu, Jaejoong càng thêm phần nộ hất đổ bàn trà gần đó, đúng lúc này, điện thoại Jaejoong vang lên báo có tin nhắn, người gửi không phải ai khác mà chính là Yunho.

Tên này..

Cẩn moi mở tin ra, nội dung bên trong không nhiều, chỉ có ba chữ ngắn ngủn Tin tưởng tôi.

Tin tưởng? Tin tưởng cái gì?

Hắn dựa vào cái gì mà muốn cậu tin tưởng hắn?

Tên kia chẳng lẽ đã quên, Junsu đã từng nói bọn họ rất giống nhau, đương nhiên kể cả việc không tin bất luận kẻ nào, hiện tại hắn lại muốn cậu tin tưởng hắn.

Đây là trò đùa gì vậy, cậu không hiểu.

Anh muốn tôi tin tưởng anh, Jung Yunho, anh biết tin tưởng đáng giá bao nhiêu không?

Huống hồ, anh còn muốn lấy một thứ từ tôi, anh sẽ đền bù thỏa đáng cho tôi sao?

Anh muốn tôi tin tưởng, vậy còn anh?

Có dám đụng chạm đến hai chữ này không...

“Anh ấy sao rồi?” Vừa thấy Hee Chul, Kwon Ji Kyu lập tức gương đôi mắt đáng yêu hỏi.

“Trong phòng, tôi sai người giám sát cậu ta rồi, Yunho đã gọi điện thoại đến tìm...” Hee Chul do dự có nên nói tiếp không, bởi vì y biết rõ, làm vậy sẽ gây nguy hiểm cho Kim Jaejoong.

Chỉ cần có thể lời dụng, tất cả đều không buông tha, đây là quan niệm của Kwon Ji Kyu.

So với anh trai Kwon Ji Hee của cậu ta, cậu ta đáng yêu như vậy, nhưng lại càng không từ thủ đoạn...

“Vậy sao, thế thì tốt rồi, tôi sẽ sớm được gặp Yunho hyung.” Ôm gối ôm vào trong ngực, Kwon Ji Kyu đổi lại tư thế, nằm xuống ghế. “Không biết, Kim Jaejoong lần này có thể đủ sức nặng giúp tôi lấy lại thứ thuộc về tôi và Ji Hee hyung từ chỗ Yunho hyung không...”

Có đủ không?

Nhìn Kwon Ji Kyu vừa hát vừa bắt đầu tính toán, trong lòng Hee Chul liền có dự cảm, mặc dù Jaejoong tỏ vẻ mình chán ghét Yunho, nhưng Yunho sẽ vì cậu mà làm rất nhiều.

Bằng không, lúc nói đến Jaejoong, Yunho sẽ không có giọng điệu như vậy.

Cười, đồng thời tràn ngập sự ôn nhu...

49. Đam Mỹ - Chương 49

Han Wook, một cô nhi mang quốc tịch Mỹ, đến tận cùng đã làm thế nào để leo được đến địa vị ngày hôm nay.

Han Wook dựng nghiệp tại Mỹ bằng hai bàn tay trắng, tự dựa vào bản thân, bước từ tầng thấp nhất trong xã hội Mỹ từng bước lên trên, chỉ cần chuyện có thể khiến ông nổi bật, ông đều đã làm, tất nhiên, cũng đã làm không ít chuyện hại người, đối với người như vậy, chỉ cần có một cơ hội, tuyệt đối không buông tha.

Cho nên, ông cưới một thiên kim tiểu thư nổi tiếng, dựa vào gia đình cùng tiền tài quyền thế của người phụ nữ kia, lập nên vương quốc của riêng mình.

Ông không mở công ty mà dùng phương thức vừa giúp đỡ vừa chiếm đoạt để đục khoét các công ty khác, lợi dụng người ta để kiếm tiền tỷ cho mình, phàm là công ty nổi danh trên thế giới, ông đều có cổ phần cùng vốn trong tay, bề ngoài thì gọi là nhà đầu tư, nhưng kỳ thật, ông đã vạch ra một đường ranh giới rõ ràng.

Thủ đoạn như vậy, mọi người ai cũng biết dùng, nhưng lại không cách nào làm được đến mức xuất quỷ nhập thần như ông.

Lúc công ty lui, ông là người được lợi nhiều nhất, lúc công ty lỗ, ông gần như chẳng tổn thất gì, thậm chí, ông đã nhúng tay vào hầu khắp các nước ở châu Á và cả hắc đạo, kể từ đó, mọi người bắt đầu e sợ ông, kính phục ông, đồng thời cũng dòm ngó tài sản của ông, chỉ cần ông muốn, tâm huyết suốt đời của rất nhiều người có thể bị hủy chỉ trong một buổi sáng.

Sát thủ lợi hại nhất không được đánh giá dựa trên số người mà hắn đã giết mà là vì hắn, đã có bao nhiêu người phải bỏ mạng...

Bởi vậy, ai cũng không dám vì tham lam mà vứt bỏ mạng của mình, mãi đến khi, tình nhân của ông sinh cho ông một người con, mà người vợ không có khả năng sinh lại nhận nuôi một đứa trẻ, chiến tranh, mới chính thức bắt đầu.

Ông không để con ruột mình kế thừa tất cả mà quyết định để người có khả năng tiếp nhận tâm huyết cả đời của mình.

Thắng làm vua, thua làm giặc.

Người thắng có được hết thảy, người thua quay lại hai bàn tay trắng, vì bảo vệ cho dòng họ của chính mình cùng tương lai của mẹ, người con nuôi đã tiếp nhận trò chơi, vì đạt được mục đích, người con ruột dùng hết mọi mưu kế, thậm chí, lợi dụng cả những tính cách xấu trong mỗi người.

Sợ hãi, tiền bạc, sinh tồn khiến cho người con nuôi bị chính anh em của mình tổn thương, người mẹ nuôi mà hắn yêu thương như mẹ ruột lại chết trên tay người anh em mà hắn chưa từng hoài nghi, lúc gặp được Junsu, hắn đã có thói quen dùng nụ cười để nguy trang cho bản thân.

Thắng được quyền thế cùng tiền tài, nhưng lại mất đi quá nhiều Tin tưởng, đối với hắn mà nói, hoàn toàn trở thành truyện cười.

Chỉ là hiện tại, hắn lại muốn Jaejoong tin tưởng hắn, hắn cũng muốn thử tìm lại từ Jaejoong, niềm tin của mình...

“Hyung nhanh thật đó, Yunho hyung, so với Junsu, hyung đến còn nhanh hơn.” Cười nhìn Yunho đã tìm tới tận cửa, Kwon Ji Kyu vẫn treo lên một gương mặt đáng yêu.

“Thả Jaejoong đi.” Mở miệng, Yunho bỏ qua mọi lời hỏi han.

“Hyung thật quá đáng, đã là anh em nhiều năm rồi, lâu không gặp, hyung nói thêm mấy câu nữa không được à?” Cong khỏe miệng, bề ngoài của Kwon Ji Kyu nếu không phải người quen biết cậu ta, tuyệt đối sẽ cho rằng cậu ta không thể tổn thương người.

Chỉ có điều, loại hoa độc nhất trên thế gian này, thường là đẹp nhất, tàn nhẫn nhất, lại thoát nhìn vô hại nhất...

“Tôi đã nghĩ chỉ một mình Kwon Ji Hee đến thôi, không ngờ, ngay cả cậu cũng đứng ra, xem ra, mấy người thật sự muốn thử trên tay tôi.”

“Đó vốn là của em và Ji Hee hyung mà, hyung chỉ là con nuôi, dựa vào cái gì mà tranh giành với bọn em? Hơn nữa, cướp xong lại bỏ chạy về Hàn Quốc, thật sự rất sáng suốt.” Nói lời ca ngạo mà tràn ngập châm chọc, ánh mắt Kwon Ji Kyu sâu thêm vài phần. “Muốn em giao người, hyung trả lại mấy thứ đó trước đã, được không, Yunho hyung?”

Nhìn chằm chằm cậu ta, Kwon Ji Kyu vẫn đáng yêu như trong trí nhớ nhưng Yunho biết rõ, đó chỉ là mặt nạ nguy trang của cậu ta, cất giấu dưới gương mặt đáng yêu kia là một tính cách vô tình không ai bằng.

“Nếu như tôi không giao thì sao? Cậu hẳn rất rõ ràng, tôi đã hứa với mẹ tôi, tuyệt không thua hai người.” Đây là một nguyện vọng khác của mẹ hắn, bên cạnh việc muốn hắn về nước.

Mà bà, đã dùng cái chết của chính mình để đổi lấy lời hứa của Yunho.

Yunho vĩnh viễn không thể quên được, người mẹ đã thu nuôi hắn, cho hắn tình mẫu tử ruột thịt, đã phải chết như thế nào...

“Đi thật sự rất chán ghét em với Ji Hee hyung sao, ngay cả trước lúc chết cũng vẫn muốn gây khó khăn cho bọn em, nếu để đi sống thì phiền toái rồi, may mắn, phát súng năm đó của Hee Chul hyung rất chuẩn.” Nụ cười sáng lạn, Kwon Ji Kyu nhẹ nhàng kể lại vụ thảm sát năm đó.

Nheo mắt lại, trừng trừng Kwon Ji Kyu đang không chút e dè thừa nhận, Yunho cười lạnh, đang lúc hắn muốn mở miệng, Hee Chul xuất hiện sau lưng Kwon Ji Kyu, chậm rãi lấy ra một chiếc notebook, mở nó, bật clip quay lại bên trong một gian phòng nào đó.

Khung cảnh im lặng rung động theo bước chân người, sau một hồi lắc lư, đập vào mắt Yunho là bóng dáng Jaejoong.

Một mình đứng trước mấy người đàn ông, bầu không khí này, có chút nguy hiểm.

“Anh ấy rất xinh đẹp nha, không giống đàn ông một chút nào... Theo như em biết, hình như có không ít đàn ông thích anh ấy đúng không?” Kwon Ji Kyu ra vẻ vô tình thuận miệng hỏi.

“Vậy thì sao?” Nhìn chằm chằm vào Jaejoong trong màn hình, giọng điệu Yunho tuy vẫn lãnh đạm như trước nhưng trong mắt đã có chấn động.

“Yunho hyung, hyung không lo lắng anh ấy đã bị ăn chưa à? Hay là từ hồi Junsu, hyung đã quen với việc này?” Kwon Ji Kyu cười đáng yêu.

“Cậu muốn nói, nếu như không làm theo ý cậu, cậu sẽ để những kẻ kia đụng vào Jaejoong sao?” Yunho rất bình tĩnh hỏi.

“Không hổ là Yunho hyung, nói một chút đã hiểu rõ, nhiều người như vậy, anh ấy đối phó được sao?” Nhướn lông mày, Kwon Ji Kyu trêu chọc.

“Cậu có thể thử...” Nhìn Jaejoong trong màn hình vẫn đang ngẩng cao đầu kiêu ngạo, Yunho cười ra tiếng. “Chọc một ‘Tôi’ khác, cậu sẽ không yên ổn đâu, Kwon Ji Kyu.”

Thu lại nụ cười, Ji Kyu thật sự đã bị chọc giận, liếc mắt một cái, Hee Chul liền lấy điện thoại ra bấm, ngay lập tức liền thấy một người đàn ông nào đó nghe điện thoại, sau đó một đám người liền tiến lên vây lấy Jaejoong!

Cho dù không nghe được tiếng gì, chỉ nhìn hình, ai cũng đều có thể cảm nhận được Jaejoong đang gặp nguy hiểm, Yunho lặng yên nhìn, không hề lo lắng, ngược lại cười càng sâu.

Nụ cười của Yunho càng khiến cho Kwon Ji Kyu nổi giận, phất tay một cái, truyền mệnh lệnh cho Hee Chul, nhưng gần như đồng thời, màn hình máy bỗng nhiên bị nhiễu, Kwon Ji Kyu theo bản năng tiến lên cùng Hee Chul xem xét máy, mới đi được vài bước liền thấy Jaejoong có chút chật vật đứng trước mặt bọn họ, trên tay còn cầm một máy quay đã bị giẫm nát.

“Người của anh đâu?” Kwon Ji Kyu không vui hỏi Hee Chul, Hee Chul cũng đang rất khó hiểu.

“Tôi đồng ý cho mấy tên kia một khoản tiền, cộng thêm đánh nhừ tử bọn họ, bọn họ liền rất phối hợp thả tôi ra, còn nói cho tôi biết đường đi đến đây.” Thay Hee Chul đưa ra đáp án, Jaejoong kiêu ngạo nhìn Yunho. “Số tiền kia, anh chịu trách nhiệm.”

Dùng nụ cười đáp lại Jaejoong, Yunho bước nhanh tới phía trước, thuận tay phủ áo khoác của hắn lên người Jaejoong.

“Cậu thật đúng là thâm nha.” Yunho nói vậy nhưng lại có vui vẻ nồng đậm.

“Anh cho rằng là ai làm hại?” Giơ máy quay đã bị hỏng lên, Jaejoong nhẹ nhàng đặt nó trước mặt Kwon Ji Kyu. “Muốn tìm người canh giữ tôi, tốt nhất là xác định trước xem bọn họ có đánh thắng tôi không đã, đừng thuê người linh tinh, hại quần áo của tôi hỏng rồi.”

Hừ lạnh một tiếng, nhìn Jaejoong, Kwon Ji Kyu quay người rút một khẩu súng trên người Hee Chul, nhắm thẳng Jaejoong.

“Anh quả thực không giống với những tình nhân trước của Yunho hyung, ít nhất là ở chỗ không chịu ngoan ngoãn mặc người khác bày binh bố trận, nhưng chính vì vậy mà anh đang ép tôi phải ra tay với anh...”

Nhìn ngón tay Kwon Ji Kyu đang dần dần ấn cò súng, Jaejoong chẳng những không sợ hãi, còn nở nụ cười, nhìn Yunho, dường như có một loại ăn ý nào đó giữa hai người... Ngay lúc tiếng súng vang lên, Jaejoong nhanh chóng nghiêng mặt khiến cho viên đạn rạch một đường trên gương mặt cậu, Yunho cũng ngay lập tức đá xoáy, hất văng vũ khí trong tay Kwon Ji Kyu!

Hee Chul thấy thế, lập tức lao tới chỗ Yunho để bảo vệ Kwon Ji Kyu nhưng lại quên đề phòng Jaejoong, không chú ý một cái liền bị Jaejoong dùng khuỷu tay huých ngã, Kwon Ji Kyu liền vội vàng lui về phía sau, để Hee Chul một mình đối mặt với Yunho và Jaejoong.

Tuy là lần đầu nhưng Yunho cùng Jaejoong lại ăn ý vô cùng, công kích của hai người khiến cho Hee Chul không cách nào chống đỡ, chỉ có thể liên tiếp lùi ra sau, mãi đến khi lùi đến trước mặt Kwon Ji Kyu, Jaejoong mới dừng tay, nhặt khẩu súng ban này rơi xuống, ngăm chuẩn...

“Họ Kwon kia, nếu cậu muốn tên Jung Yunho này chết thì để tôi giúp cậu là được...”

50. Đam Mỹ - Chương 50

Thật sự dám nổ súng sao, cậu đang đùa gì vậy?

Nhìn chằm chằm vào họng súng đang nhắm thẳng vào Yunho của Jaejoong, Kwon Ji Kyu nở nụ cười, Hee Chul dừng tay không tấn công Yunho nữa mà Yunho cũng nhìn Jaejoong mà cười.

“Nếu như không có người của em ở đây, Kim Jaejoong, có lẽ em sẽ tin tưởng lời anh nói, nhưng mà hiện tại, em chỉ cho rằng đây là cơ thoát thân của anh và Yunho hyung thôi.” Kwon Ji Kyu vung tay lên, lập tức bốn phía bị người của cậu ta bao vây.

Tình thế, rõ ràng bất lợi cho Yunho và Jaejoong.

“Cậu tin hay không không quan trọng, tôi chỉ muốn hỏi cậu có cần không?” Nắm chặt súng, trong mắt Jaejoong không hề có ý tứ vui đùa. “Cậu muốn bắn vào tay, chân hay là ngực Jung Yunho, tôi nghĩ tôi đều có thể nhắm chuẩn.” Liếm môi, Jaejoong đang rất kích động.

“Anh sẽ không nổ súng.” Khẳng định, Kwon Ji Kyu thản nhiên giang tay ra. “Anh là người của Yunho hyung, không có lý do gì để tổn thương hyung ấy cả. Nếu anh dám nổ súng với Yunho hyung, em sẽ để anh đi.” Kwon Ji Kyu không phải đang đánh bạc, mà cậu tự tin, không có người nào lại đi thương tổn người quan trọng của mình.

Nếu như Yunho đủ quan trọng với Jaejoong, cậu sẽ không động thủ.

Ít nhất, trong số những người cậu đã gặp, không có ai sẽ...

“Lời này là cậu nói đấy, đừng có hối hận.” Như bắt được điểm yếu của cậu ta, Jaejoong từng bước đến gần Yunho, trước mặt Kwon Ji Kyu cùng Hee Chul, đặt họng súng lên ngực trái Yunho.

Hai người im lặng nhìn nhau, ngay lúc Yunho cười vui vẻ, một tiếng súng trầm đục vang lên bên tai mọi người, đồng thời, phần vai trái của Yunho bắt đầu chảy ra máu đỏ tươi!

Jaejoong nổ súng, hơn nữa, đã bắn vào Yunho...

Yunho không hề kinh ngạc với việc Jaejoong nổ súng, lại càng không tỏ vẻ thống khổ, nếu muốn miêu tả biểu lộ trên gương mặt hắn thì dùng từ thưởng thức càng phù hợp hơn.

Kinh ngạc mở to mắt, Kwon Ji Kyu hoàn toàn không ngờ Jaejoong sẽ nổ súng, mà ngay cả Hee Chul cũng đang nhú lông mày.

“Đây xem như là chán ghét tôi sao?” Cười tự giễu, hai mắt Yunho vẫn đang khóa chặt trên người Jaejoong. “Nhưng mà cũng may, vẫn chưa tới hạn, nếu không chắc đã bắn thẳng vào tim rồi, đúng không?”

Không trách cứ, ngược lại, giọng điệu mang theo chút hiểu rõ...

Hừ một tiếng, Jaejoong cầm lấy súng, tiến lên, đỡ Yunho.

“Còn sức nói linh tinh, đúng ra tôi phải bắn trực tiếp vào ngực anh, cho anh im miệng mới đúng.”

“Cậu sẽ không làm vậy.” Yunho kiên định nói.

Thấy được sự tin tưởng không cách nào diễn đạt nên lời của Yunho, Jaejoong mím môi, đối với cảm giác lạ lẫm này, cậu chỉ muốn trốn tránh, nhưng vừa mới bước nhanh một chút, người xung quanh Kwon Ji Kyu liền hành động.

“Đây là trò gì vậy?” Jaejoong khó chịu trừng mắt nhìn Kwon Ji Kyu. “Không phải đã nói nếu tôi nổ súng thì sẽ để tôi đi sao?”

“Em nói là thả anh đi, chưa nói để Yunho hyung đi, là anh hiểu lầm ý của em, Kim Jaejoong.” Giọng điệu mang theo xảo trá được di truyền, Kwon Ji Kyu sai Hee Chul tiến lên định đỡ Yunho từ tay Jaejoong.

“Tôi không thích bị người khác trêu chọc!” Gầm nhẹ một tiếng, Jaejoong giơ súng về phía Kwon Ji Kyu, vì bảo vệ Kwon Ji Kyu, Hee Chul liền theo bản năng ôm lấy cậu ta, đám vệ sĩ kia cũng ồ ào định công kích Jaejoong cùng Yunho.

Mắt thấy ít không đánh nổi nhiều, Jaejoong đang nghĩ cách rời khỏi khốn cảnh này thì súng trong tay cậu đã bị Yunho cướp đi, xoay người gọn gàng một cái liền đặt họng súng lên thái dương Kwon Ji Kyu đang được Hee Chul bảo vệ!

“Ji Kyu!” Hee Chul định động thủ với Yunho, lại bị Kwon Ji Kyu ngăn cản.

Những người khác cũng đứng yên, e sợ chỉ nhúc nhích một chút thôi là sẽ khiến cậu chủ bị thương...

“Giết em, Kim Jaejoong cũng không đi nổi đâu, Yunho hyung.” Kwon Ji Kyu hạo tâm nhắc nhở hần.

Kwon Ji Kyu tin tưởng Yunho so với ai khác đều hiểu rõ, cho dù có là ai đi chăng nữa, Hee Chul cũng sẽ làm cho những kẻ khiến cậu bị thương phải trả giá đắt.

“Cậu yên tâm, giờ tôi chưa giết cậu đâu, Ji Kyu, cậu phải sống, chuyện giữa hai chúng ta vẫn chưa xong.” Giữ chặt Kwon Ji Kyu, Yunho không ngừng bước ra ngoài.

Lúc đi ngang qua người Jaejoong, hai mắt Jaejoong liền dán chặt lên vết thương vẫn đang chảy máu của hần, Yunho bật cười.

“Cậu lo lắng cho tôi?” Tuy là câu hỏi nhưng nụ cười của Yunho lại vô cùng rực rỡ.

Nhận ra điều này, Jaejoong nghiêm mặt, không chút do dự vỗ lên vết thương của Yunho khiến hần đau đến cắn chặt răng, lại liếc nhìn Yunho chặt vật như vậy, Jaejoong khẽ nhíu mày.

“Còn sức nói nhảm sao không mau đi, tôi phải về thay quần áo!”

Liếc mắt nhìn Jaejoong vì đánh nhau mà quần áo xộc xệch, rách rưới, Yunho nhin không được nở nụ cười tán thưởng sự can đảm của cậu, thấy Jaejoong cùng Yunho đang mãi nói chuyện, Kwon Ji Kyu định thừa cơ giấy dựa trốn lại bị Jaejoong phát hiện, tặng cho một đấm vào bụng!

“Anh sẽ phải hối hận đấy, Kim Jaejoong, ở bên Yunho hyung, anh sẽ không được yên ổn đâu.” Nhin đau, Kwon Ji Kyu nở nụ cười trào phúng. “Em nhớ, anh còn có ba cùng chị gái...”

“Hai kẻ kia đã sớm không còn quan hệ với tôi rồi, cậu không điều tra rõ ràng à, nhờ tên Jung Yunho này ban tặng mà giờ tôi giống tên kia, đều là cô nhi.” Sa sầm mặt mày, trong mắt Jaejoong đầy tức giận. “Hơn nữa, tôi không phải Kim Junsu, cậu dùng những thủ đoạn kia chỉ khiến cho tôi xem thường cậu...”

Ngắn ngủn mấy câu lại tỏ rõ việc cậu biết chuyện Junsu đã gặp phải, Kwon Ji Kyu giận đến xanh mặt trừng Jaejoong, cậu dường như cảm nhận được trên người Jaejoong bóng dáng Jung Yunho năm đó khi cướp đoạt toàn bộ mọi thứ của cậu và Kwon Ji Hee, từ giọng điệu đến tính cách, gần như không chút khác biệt...

Yunho tới cứu Jaejoong, không phải muốn nhận được cảm kích của cậu.

Jaejoong nổ súng với Yunho, không hề sợ, Yunho sẽ hiểu lầm cậu.

Hai người chỉ đang thăm dò mức độ tin tưởng của nhau...

Bị Yunho lấy làm khiên, trên đường đi, Kwon Ji Kyu cũng không phản kháng mạnh mẽ, thậm chí, lúc Jaejoong cùng Yunho lên xe rời đi, cậu ta còn ngăn không cho Hee Chul đuổi theo.

“Vì sao?” Hee Chul không rõ, Yunho đã bị thương, vì sao Kwon Ji Kyu còn muốn thả hần đi.

“Bởi vì không cần tôi ra tay, Yunho hyung sớm muộn gì cũng chết, chỉ cần anh ta còn có quan hệ với Kim Jaejoong kia...” Cười nhẹ, hai mắt Kwon Ji Kyu lóe lên tia sáng khác thường.

Yunho hyung, hyung biết không, tin tưởng là thứ cực kì yếu ớt, nếu không chuẩn bị tốt, chỉ dẫn đến lưỡng bại câu thương...

Nắm chặt lấy vô lăng, Jaejoong vừa nhìn kính chiếu hậu kiểm tra xem Kwon Ji Kyu có sai người đuổi theo không, vừa quan sát Yunho suy yếu ngồi bên ghế lái phụ.

“Vừa rồi, sao không tránh phát súng của tôi?” Tăng tốc, Jaejoong chậm rãi mở miệng. “Anh thật sự cho rằng tôi sẽ không giết anh?”

Miễn cưỡng động khóe miệng, ánh mắt Yunho vẫn luôn nhìn chằm chằm Jaejoong không rời.

“Cậu sẽ giết tôi, nếu không phải vì tôi, cậu sẽ không bị cuốn vào trong đồng phiên toái này, càng không bị thay đổi cả cuộc sống của mình, nhưng mà, không phải trước mặt Kwon Ji Kyu, đúng không?”

Nếu như hắn là cậu, vậy hắn sẽ không làm theo điều Kwon Ji Kyu muốn, cho dù chỉ trong suy nghĩ, hắn cũng không muốn bị người khác xếp đặt...

Nhiều lắm, Jaejoong hoàn toàn không có cách nào bác bỏ lời Yunho nói, bởi vì, Yunho đã nhìn thấu cậu...

“Tôi sẽ không tin anh, Jung Yunho, tôi không tin ai cả.” Jaejoong thấp giọng nói như đang khẳng định điều gì với mình.

“Tôi biết, cậu không cần phải tin tưởng tôi, Jaejoong, là tự tôi không muốn cậu gặp chuyện không may thôi...”

Đây gọi là cái gì?

Là một bên tình nguyện sao?

Jaejoong nhìn chằm chằm vào Yunho mỉm cười rồi từ từ nhắm mắt, thần sắc cậu, tràn ngập phức tạp...

51. Đam Mỹ - Chương 51

Súng đã nổ mà không hề suy nghĩ.

Tại sao phải nhận một phát súng, cũng quên, phải mở miệng hỏi.

Chỉ biết, yêu cầu của hắn đối với cậu, là quá nhiều...

“Cho nên, cậu cứ vậy mà nổ súng với cậu ta?”

“Không được sao?”

“Không phải không được, chỉ là rất kinh ngạc.”

Tiếng nói chuyện quanh quẩn trong phòng, buông văn kiện trong tay, Han Kyung nghiêng người nhìn Jaejoong nghiêm nhiên coi văn phòng hội học sinh như nhà mình, hai tay khoanh trước ngực, cười mà như không cười.

“Có ai bảo tôi không được nổ súng với tên đó đâu, hướng chi, tôi nói cho anh biết không phải để anh chỉ trích tôi, tôi chỉ muốn nhờ anh xin phép nghỉ học hộ tên kia thôi.” Jaejoong nghĩ rằng Han Kyung có ý kiến với việc cậu ra tay.

Gật đầu từ chối cho ý kiến, Han Kyung mỉm cười, “Tôi sẽ giúp cậu ta xin nghỉ phép, chỉ có điều, không phải tôi kinh ngạc với việc cậu nổ súng, mà là kinh ngạc với việc Jung Yunho tin tưởng cậu.”

Cau mày, Jaejoong trừng mắt nhìn Han Kyung, hiển nhiên rất chán ghét hai chữ vừa phát ra từ miệng anh.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi, cậu mới chỉ là học sinh trung học, ai biết đã từng cầm súng hay chưa, mà cậu ta đã làm nhiều chuyện với cậu như vậy, cậu ta lại không sợ cậu sẽ thực sự giết cậu ta, điều này khiến cho tôi rất bội phục cậu ta, cũng chứng tỏ, cậu ta thật sự rất hiểu rõ cậu.” Nói xong, nụ cười của Han Kyung càng thêm đậm.

Han Kyung như vậy, Jaejoong không thể nào chưa từng thấy, bình thường, nụ cười đó chỉ xuất hiện lúc anh nhìn thấu việc gì đó...

“Anh đến cùng muốn nói cái gì?” Jaejoong ngay cả việc nói vòng vo cũng lười.

Bị sự thẳng thắn của Jaejoong chọc cười, Han Kyung đến gần cậu, kéo cả vạt thắt trên cổ Jaejoong, rút nhanh!

“Xem ra, dù có phải con trai Kim Ri Nam hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng lớn tới cậu, ngày đầu tiên quay trở lại trường vẫn rất thoải mái, vậy cậu có muốn nhận lại vị trí hội trưởng không?”

“Tôi không hỏi anh cái này, đừng có nói lảng sang chuyện khác.” Biết rõ khả năng trốn tránh của Han Kyung, Jaejoong đương nhiên sẽ không dễ dàng bị lừa.

Bật cười, tay Han Kyung theo cà vạt trượt thẳng lên trên, mãi đến khi sờ lên cổ Jaejoong, nhìn chằm chằm Jaejoong đang nhú chặt mày, cười xảo trá như mèo bắt được chuột.

“Chẳng lẽ cậu không phát hiện sao, Jaejoong, lúc có chuyện liên quan đến Jung Yunho, biểu cảm trên mặt cậu, thật sự rất thú vị...”

“Han Kyung!” Đường như hiểu được anh muốn ám chỉ điều gì, Jaejoong hét lên đầy tức giận.

“Đừng tức giận, tôi chỉ muốn nói là, có lẽ so với tưởng tượng của mình, cậu không ghét... Không đúng, cậu thích Jung Yunho đấy, dù sao, không ai không thích chính bản thân mình cả.” Cũng bởi vì giống nhau, nên so với người khác càng hiểu nhau hơn.

Hất tay Han Kyung ra, Jaejoong không chút lưu tình vung tay đập Han Kyung, may mắn Han Kyung phản ứng rất nhanh, không bị đánh trúng, ngược lại càng khiến anh cười vui vẻ hơn.

Nếu không phải bị nói trúng tim đen, Kim Jaejoong mà anh quen sẽ không bao giờ thẹn quá hóa giận mà đánh cả bạn, tuy anh không biết vị trí của mình trong lòng Jaejoong nhưng anh hẳn có thể coi là bạn...

Lúc Jaejoong chuẩn bị phát điên với tiếng cười của Han Kyung thì cửa mở ra, một học sinh nam đẹp trai đi vào, đưa tư liệu cho Han Kyung.

“Bạn của cậu đi học đấy, cậu không đi gặp cậu ấy à?” Nhìn thấy Jaejoong, học sinh kia nhàn nhạt hỏi.

“Yoochun? Không phải cậu ta xin phép nghỉ đến bệnh viện chăm sóc Junsu sao, đến làm gì?” Cho rằng người bạn trong lời người kia là Park Yoochun, Jaejoong cảm thấy rất kỳ quái.

“Tôi không nói Park Yoochun, tôi nói học sinh mới chuyển đến, cậu ta không phải bạn cậu sao?” Lời đồn trong trường, cậu cũng nghe không ít.

Cùng nhau xuất hiện trên sân trường, cùng nhau bị xử phạt, cùng nhau biến mất, lại cùng nhau quay trở lại trường học... Cái này mà bảo là trùng hợp thì chỉ sợ quá mức miễn cưỡng, nói là không quan hệ lại càng kỳ quái.

Bởi lẽ, khi cậu nhắc đến việc Yunho đi học, biểu cảm trên mặt Jaejoong, cho thấy đối với cậu, việc này rất quan trọng...

“Anh ta tới trường làm gì? Đang ở đâu?” Xách cổ áo học sinh kia, trong giọng nói của Jaejoong mang theo khẩn trương mà ngay bản thân cậu cũng không phát hiện.

“Trong phòng học, lúc tôi đi thu báo cáo thấy cậu ta, sắc mặt cậu ta không được...”

Không đợi cậu nói hết, Jaejoong đã chạy ra khỏi phòng, cước bộ dồn dập như vậy khiến Han Kyung đứng bên đang mỉm cười liền cười to, thậm chí cười đến chảy nước mắt.

“Có gì buồn cười sao?” Mặc kệ Han Kyung ôm lấy mình, Lee Dong Hae nghi hoặc.

“Cười sự xuất hiện của em thật là đúng lúc, để cho anh được xem kịch hay.” Ôm cậu, Han Kyung nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi. “Em biết không, người càng bất cần, lúc gặp được thứ quan trọng sẽ quan tâm tới nó hơn bất kỳ ai.”

Kim Jaejoong, đợi đến lúc cậu phát hiện tâm mình đã bị người kia chiếm giữ liệu có quá muộn không?

Vị trí như vậy, chỉ sợ ngay cả cậu cũng bất ngờ...

Bối rối xuyên qua từng hành lang lớn nhỏ của trường, bất kỳ ai đi ngang qua Jaejoong đều không dám bắt chuyện với cậu, thậm chí, tự động duy trì khoảng cách với cậu, bởi vì, biểu cảm trên mặt cậu thật sự rất dọa người.

Nhìn như thể có người chọc cậu, giẫm vào nỗi đau của cậu...

“Jung Yunho!” Bất chấp đây có phải giờ học hay không, Jaejoong rống tên người cậu muốn tìm.

“Cái kia... Trò Kim, đây vẫn là giờ học.” Bị khí thế của Jaejoong hù dọa, thầy giáo nhắc nhở vẫn mang theo chút sợ hãi.

“Thầy cứ dạy, tôi sẽ không làm điều gì ảnh hưởng đến thầy.” Ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không có tâm tình để ý tới, Jaejoong bước thẳng tới vị trí tìm Yunho.

Nhìn chằm chằm Yunho ngồi trên ghế mỉm cười với mình, Jaejoong thể không nhận ra một điều, dù hắn có che giấu thế nào, sắc mặt hắn vẫn trắng bệch rất mất tự nhiên.

“Tôi đang học.” Ba chữ, thoải mái trả lời Jaejoong đang nhìn chằm chằm mình.

Cẩn rằng, nhìn những học sinh khác trong lớp đang chăm chăm quan sát hai người, Jaejoong đương nhiên biết rõ cậu làm như vậy sẽ nhất định trở thành đề tài bàn tán một hồi, nhưng dưới tình huống này, cậu thật sự không còn cách nào khác!

Vươn tay, cưỡng ép kéo Yunho đứng dậy, để tránh đụng vào miệng vết thương, Yunho cũng rất phối hợp, trước mặt mọi người, Jaejoong kéo tay Yunho bước đi, đến trước mặt thầy giáo không quên vứt lại một câu:

“Tiếp tục học đi, chúng tôi sẽ tự giải quyết.”

Cái này... Không khỏi quá mức sao, xông thẳng vào phòng cắt đứt tiết học còn không nói, lại còn muốn tự ý dẫn người đi, nếu đổi thành người khác, thầy giáo chắc chắn sẽ gọi cậu lại, giáo huấn một thôi một hồi.

Nhưng mà, cậu là Kim Jaejoong, còn có học sinh mới đến không rõ lai lịch kia...

Đối với chuyện của giáo viên chủ nhiệm lớp Jaejoong, cho dù nhà trường đã ra sức che giấu nhưng tiếng ác lan xa, huống chi ông thân là một thành viên trong số nhân viên của nhà trường, tất nhiên không thể nào chưa từng nghe về chuyện Yunho cùng Jaejoong đã làm, cùng với vị giáo viên bị buộc thôi việc.

Không có ai, muốn trở thành phiên bản hai của ông ta...

Sững sờ đứng trước bục giảng, nhìn lướt qua ánh mắt kinh ngạc của các học sinh khác, cũng mặc kệ có thể khiến cho mọi người khó chịu, thầy giáo chỉ ho nhẹ một tiếng, quay lại bài giảng, về phần Jaejoong cùng Yunho...

Cứ như lời Jaejoong nói, để họ tự giải quyết đi...

52. Đam Mỹ - Chương 52

“Yoochun, cảm ơn anh.”

Lời cảm ơn phá vỡ sự yên lặng khiến cho Yoochun dừng động tác rót nước lại, nhìn Junsu tỉnh dưỡng trên giường bệnh, không hỏi cậu vì sao, chỉ bưng nước ra cho cậu.

“Anh không hy vọng Jaejoong bị thương, nhưng anh thực sự không ngăn được cậu ấy, huống chi, là Jung Yunho kéo cậu ấy vào vùng bùn này.” Thay Junsu nâng đầu giường lên, thần sắc Yoochun lạnh nhạt mà đau thương.

Như hiểu rõ, có một vài việc dù có làm thế nào cũng không thay đổi được.

“Dù vậy, em vẫn muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã để Yunho tiếp cận Jaejoong...” Bưng cốc nước, trong ánh mắt Junsu ngập tràn cô đơn.

Là dạng cảm xúc gì, cậu cũng không nói rõ ràng được.

Chỉ biết, trước sự nhượng bộ của Yoochun, cậu vừa sợ hãi lại vừa chờ mong, cậu hiểu được, Yoochun sẽ không vì vậy mà ngừng yêu Jaejoong, càng không động tâm với cậu, nhưng ít ra, Yoochun bây giờ đang ở cạnh cậu.

Cậu còn có thể yêu cầu gì nữa đây?

Tuy rằng cậu đang lợi dụng vết thương của mình để Yoochun đáp ứng cậu không ngăn cản Yunho nữa...

Tiến lên, vò rối tóc Junsu, Yoochun trầm mặc đứng bên cạnh, nhìn y tá giúp Junsu thay băng, ánh mắt bay ra ngoài cửa sổ phòng bệnh, thẳng hướng trường học mà nhìn...

Mạnh mẽ kéo Yunho ra ngoài lớp, sắc mặt Jaejoong khó nhìn tới cực điểm, ngược lại, Yunho đi phía sau cậu cả đường đều mỉm cười, hoàn toàn không bị Jaejoong ảnh hưởng.

Ngay lúc Jaejoong kéo Yunho chuẩn bị xuống cầu thang, Yunho bật ra tiếng kêu đau đớn, Jaejoong vội dừng bước, quay đầu, khuôn mặt không giấu được khẩn trương nhìn Yunho.

“Này, anh không sao chứ?” Buông lỏng tay, Jaejoong vội vàng kiểm tra Yunho. “Tôi mạnh tay quá à?”

Nhìn Jaejoong bắt giác thể hiện sự lo lắng, nụ cười của Yunho càng đậm, vươn tay chạm vào mặt cậu, lại gần Jaejoong, đến cự ly hai người gần như dán sát vào nhau, Yunho nhìn thẳng vào mắt của cậu.

“Cậu đang quan tâm tôi sao, Jaejoong?”

Nghe Yunho dùng giọng điệu thân mật gọi cậu, Jaejoong nhúu mày, định dùng tay đẩy hắn ra, nửa chừng lại nhớ Yunho vẫn đang bị thương, đành phải lui về phía sau mấy bước để kéo giãn cự ly giữa hai người.

“Anh nghĩ nhiều quá, Jung Yunho, tôi chỉ là muốn hỏi anh đã xin phép nghỉ rồi sao còn chạy tới trường làm gì?”

“Nghĩa vụ của học sinh không phải là đến trường sao?” Yunho nhẹ nhàng đáp lại vấn đề của Jaejoong.

Trùng mắt nhìn Yunho, nếu không phải hiện tại Yunho còn bị thương, Jaejoong thật sự rất muốn tặng hắn mấy đấm, xem có thể làm vỡ cái khuôn mặt tươi cười chết tiệt kia không.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì bác sĩ bảo anh phải tĩnh dưỡng mà? Anh đừng nói với tôi, một súng kia không có chút ảnh hưởng nào với anh?”

Nhún nhún vui, Yunho khẽ cong bờ môi có chút tái nhợt, cười.

“Tôi không nói như vậy, miệng vết thương vẫn rất đau, nhất là vừa rồi có người nào đó động tác thô lỗ như vậy, hiện tại hình như bị vỡ rồi...” Là diễn kịch hay nói thật, cậu hoàn toàn không phân biệt được khi nhìn vào biểu cảm trên mặt Yunho.

Bị chỉ trích đầy tính ám chỉ của Yunho làm cho xấu hổ một hồi, tự biết mình đuối lý, Jaejoong chỉ có thể mềm giọng.

“Tôi không cố ý, chỉ có điều, đã bị thương thì anh nên ở nhà nghỉ ngơi, nghỉ một ngày học anh cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào, lúc trước không phải vẫn trốn đây đó sao?” Jaejoong vẫn chưa quên chuyện hấn dẫn cậu đi “Nghỉ phép”.

“Cậu không phải người đầu tiên lải nhải với tôi mấy điều này, Carr lúc đưa tôi đến trường cũng lải nhải liên tục, tôi còn tưởng rằng tai mình mọc kén luôn rồi.” Yunho làm bộ ngoáy ngoáy tai.

“Vậy sao anh còn đến?” Tra tấn mình như vậy rất thú vị sao?

“Nếu như tôi nói, ở trường có một việc rất quan trọng với tôi, vậy cậu hắn sẽ hiểu rõ đúng không, dù sao, cậu rất giống tôi...” Lại gần Jaejoong mặt mũi vẫn không vui, Yunho ngay cả mỉm cười cũng mang theo chút dè dặt.

So với đối chọi gay gắt ngày trước, Yunho giờ phút này đối với Jaejoong mà nói đột nhiên có chút lạ lẫm, lạ đến mức Jaejoong có cảm giác khác thường.

Dường như, Jung Yunho đang dần chiếm đoạt không chỉ con người cậu, thế giới của cậu mà còn cả lòng cậu...

“Có gì còn quan trọng hơn mạng của anh? Chỉ sợ hai anh em nhà họ Kwon kia mà nghe được sẽ vui vẻ lợi dụng ngay.”

“Đúng vậy, cho nên hai người đó mới liên tiếp tìm tới người ấy, lợi dụng người ấy gây phiền toái cho tôi...”
Đầy ẩn ý vuốt ve mơn trớn môi Jaejoong, ánh mắt Yunho sâu không thấy đáy. “Tôi lo lắng người ở trường học này sẽ gây chuyện cho người đó.”

Yunho không nói rõ ra nhưng Jaejoong lại hiểu được Yunho muốn nói gì.

Nói tóm lại, chỉ là mặc dù đã để Carr giải quyết thầy giáo nhiều lời kia, Yunho vẫn không yên lòng, sợ Jaejoong quay trở lại trường sẽ bị nhân viên nhà trường khó xử nên dù đang bị thương vẫn muốn tới trường đi học.

Mà Yunho nói, ở trường có một việc rất quan trọng với mình... Đó là chỉ cậu sao?

Vì cậu, dù phải chịu đau nhức về thể xác cũng không vấn đề gì...

Nhìn gương mặt tươi cười tự tin như trước của Yunho, Jaejoong theo bản năng muốn tránh tầm mắt của Yunho, lại quên mất sau lưng là cầu thang

Gì vậy?

Nhận ra chân bị hệt, Jaejoong định tiến lên giữ thăng bằng nhưng đã không kịp, mắt thấy Jaejoong sắp ngã xuống cầu thang, Yunho nhanh nhẹn kéo tay cậu lại, nhịn đau ôm Jaejoong vào trong ngực!

Khẽ rên lên một tiếng, Jaejoong quả thực va vào chỗ vai bị thương của Yunho, có lẽ rất đau nhưng Yunho lại chỉ để ý Jaejoong.

“Cậu sao rồi? Không sao chứ?” Kiểm tra trên dưới Jaejoong, khuôn mặt Yunho không cách nào che lấp sự lo lắng.

Ngây ngốc nhìn Yunho, Jaejoong khẽ nhú mày, đối mặt với quan tâm cùng dịu dàng của Yunho, trong lòng Jaejoong tràn ngập cảm giác khó nói thành lời, cảm giác này từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng gặp...

Đó là cảm giác gì?

Rất quái dị, ngập tràn trong trái tim cậu, tựa hồ lý trí không thể nào giải thích.

Nếu nói là tình bạn, vậy lại không giống với cảm giác khi ở cạnh Yoochun...

Có lẽ mình không ghét.... Không phải, là thích Jung Yunho mới đúng, dù sao, không ai lại không thích chính bản thân mình...

Đột nhiên, lời nói của Han Kyung vụt qua đầu cậu, khiến Jaejoong mở to mắt, trong con ngươi đầy nghi hoặc và kinh ngạc.

“Jaejoong? Kim Jaejoong?” Nghĩ rằng Jaejoong giật mình, Yunho không ngừng vẫy tay trước mặt cậu, lúc đưa tay xuống liền vừa vịn bị Jaejoong bắt được tay!

Nhìn Jaejoong mím môi nghiêm túc, Yunho tất nhiên đã hiểu suy nghĩ của cậu, nắm lại tay Jaejoong, hôn lên ngón tay cậu.

“Không phải gấp, cứ từ từ sẽ tới, tôi vẫn còn rất nhiều kiên nhẫn chờ cậu thừa nhận, cậu không cần phải ép mình, chỉ cần biết rằng, tôi thích cậu, coi trọng cậu là đủ rồi.”

Nên tin tưởng hẳn không?

Hay đây chỉ là một phần của trò chơi?

Vì thắng cậu nên Yunho không tiếc nói lời dối lòng vậy sao...

Nhìn ánh mắt Yunho không hề trốn tránh, Jaejoong thấy được cái bóng của mình, cũng như đang nhìn một bản thân khác.

Nếu là cậu, liệu cậu có vì chiến thắng mà đùa giỡn như vậy không?

Ngay cả tình yêu của mình cũng đem ra đối chác, có cần thiết không?

Niềm kiêu ngạo của cậu sẽ không để cậu làm như vậy, thế Jung Yunho thì sao?

Hắn có làm như vậy không?

Hay là, hắn rất nghiêm túc, tựa như lời hắn nói, hắn thật sự thích cậu, coi trọng cậu...

Giật giật ngón tay, Jaejoong lướt qua đôi môi Yunho, vạch lên đó một đường cong duyên dáng, Jaejoong chạm lên mặt Yunho.

Khác với đụng chạm đầy dục vọng trong dĩ vãng, ngón tay, rất nhẹ nhàng.

Nhẹ như đang xác nhận, cảm giác trong lòng cậu với Yunho...

53. Đam Mỹ - Chương 53

Bởi vì chưa từng trải nghiệm, cho nên mới cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Trong thế giới của cậu, từ trước tới nay chưa từng có sự tồn tại của thứ gọi là tình yêu, mà ngay cả thích cũng là một yêu cầu xa vời.

Mẹ cậu không hề yêu cậu, đối với mẹ cậu mà nói, cậu chỉ là công cụ để truy cầu tiền tài, chưa từng được đối xử tử tế lấy một lần, thứ nhận được, chỉ là dục vọng tham lam mãnh liệt.

Lúc ba cậu xuất hiện, đón cậu về, còn tưởng rằng hết thảy sẽ có thay đổi, nhưng hóa ra cậu lại si tâm vọng tưởng.

So với mẹ cậu, trong mắt ba càng không có sự tồn tại của cậu, ông ta thừa nhận cậu bất quá là vì mục đích nối dõi tông đường, ngoài việc đó ra, cậu quả thực ngay cả người hầu trong nhà cũng không bằng, thậm chí, dòng máu của mẹ cậu chảy trong người cậu cũng là thấp kém.

Không có hòa nhã, không có dịu dàng, không có tình thân, không có bất kì cái gì.

Cho dù có người tiếp cận cậu, đối xử tốt với cậu nhưng cũng chỉ vì muốn kiếm lợi từ thân phận cậu, chỉ có Yoochun cùng Han Kyung là ngoại lệ hiếm hoi.

Cậu không thể không cảm nhận được tâm ý của Yoochun đối với mình nhưng vậy thì sao, trong lòng cậu, Yoochun là bạn bè và cũng chỉ có thể là bạn bè. Bởi vì, cậu sợ mất đi, dù chỉ là một chút.

Mà Han Kyung, anh hiểu rõ cậu, cho nên, anh cùng cậu cũng là tri kỷ, chỉ có anh dám nói ra những việc mà cậu không dám đối mặt, trước mặt cậu trực tiếp nhắc đến Jung Yunho.

Một người đột ngột xông vào thế giới của cậu, đảo loạn hết thảy, khiến lòng cậu trở nên rối bời như thấy nhà mình bị đốt.

Hai mắt nhìn thẳng vào Jaejoong đang chìm trong mê hoặc cùng hiểu rõ, Yunho mỉm cười không nói, mặc đầu ngón tay Jaejoong lướt trên đôi môi hắn, dò xét bên khóe miệng, chạm bờ môi mềm mại, chạm chập đi xuống, mãi đến khi tới cạnh chỗ bị thương trên vai Yunho, nhẹ nhàng dùng lực ấn xuống!

Yunho lộ ra đau đớn nhưng không kêu lên tiếng, càng không ngăn cản Jaejoong, chỉ đơn giản chịu đựng, nhìn chăm chăm Jaejoong như đang xác nhận điều gì đó, nghiêng người hôn lên cổ cậu...

Thấy Jaejoong hít một hơi, Yunho bật cười, ôm mặt Jaejoong,蹭 nhẹ lên trán cậu, nhìn thẳng vào mắt Jaejoong.

“Nhận ra điều gì sao? Tôi biết rõ, muốn cậu tin tưởng tôi là chuyện rất khó, vì tôi với cậu giống nhau, không tin mình sẽ có tình cảm này với người khác, nhưng tôi nguyện ý thử... Kim Jaejoong, tôi có thể chờ, cậu ở điểm này cũng giống tôi sao?”

Từ kia, hắn cũng không tin tưởng.

Nhưng tình cảm với Jaejoong lúc này, ngoài từ kia, Yunho tựa hồ cũng không tìm ra từ nào thích hợp hơn để miêu tả.

Như lời mẹ hắn đã nói, không phải tình cảm nào cũng có thể tính toán rõ ràng...

“Thích thật là rẻ mạt...” Rẻ đến mức, trong cuộc sống của hắn, chưa từng xuất hiện.

“Nếu cậu muốn, tôi có thể dùng hết khả năng của mình để cậu được vui vẻ, với tôi mà nói, Kim Jaejoong, thứ cậu thích đều là vô giá, cậu biết rõ mà, có thể làm cho người khác yêu mình là một điều vô cùng tuyệt vời...”

Là thật tâm sao?

Hắn thân nhiên giao mạng của mình cho cậu, đặt niềm tin của mình trên người cậu, thậm chí vì cậu mà làm vô số việc mà hắn chưa từng làm, so với Jung Yunho trong miệng Kim Junsu thì hoàn toàn khác hẳn.

Nhìn ánh mắt thẳng thắn của Yunho, Jaejoong cong khóe môi, nụ cười xinh đẹp, kết hợp cả vẻ đẹp của đàn ông và phụ nữ.

Khiến người ta, không thể nào không bị hấp dẫn...

“Tôi không phải đàn bà...”

“Cậu là Kim Jaejoong, một người đàn ông chân chính, đã lên giường với cậu nhiều lần, chẳng lẽ tôi còn nhầm lẫn được sao?” Như đang nghe truyện cười, Yunho tiến sát Jaejoong. “Hay là cậu muốn tôi chứng minh lại?”

Nhúu mày tròng mắt nhìn Yunho đang khiêu khích, Jaejoong không phải không rõ ám hiệu của hắn, chỉ đơn giản nắm tay đập nhẹ vào nơi bị thương của hắn, khiến Yunho nhin không được khê rên.

“Với tình trạng bây giờ của anh mà muốn đề tôi thì sẽ xảy ra chuyện gì đây?” Hơi kiễng chân, Jaejoong dán sát bên tai Yunho, thì thầm như đang quyến rũ: “Lăn về nhà mà dưỡng thương đi, muốn làm nói sau.”

“Đây là thủ đoạn cậu dùng để ban thưởng cho tôi nếu tôi về nghỉ ngơi sao?” Trải qua việc của Kwon Ji Kyu, Yunho đã hiểu rõ, nói đến việc đùa giỡn, Jaejoong tuyệt đối không thua người.

“Anh nói thử xem?” Nhướn mày, Jaejoong liếc xéo khuôn mặt tươi cười của Yunho. “Nếu hiện tại đánh nhau, anh sẽ rất bất lợi đấy.”

“Tôi không muốn đánh với cậu, muốn tôi trở về không phải là không được, chỉ cần một câu là đủ.” Quay sang, Yunho nhẹ nhàng liếm môi Jaejoong, “Nói cho tôi biết, cậu hứa, sẽ không bao giờ trốn tránh cảm xúc của mình với tôi...”

Bị khiêu khích của Yunho làm cho lúng túng, trên mặt Jaejoong nổi lên một tầng ửng hồng, cộng thêm lời Yunho nói khiến cho Jaejoong theo bản năng cắn môi.

“Không phải anh vừa nói không ép tôi sao?” Tin tưởng tên này, sao có vẻ là một việc làm vô cùng ngu ngốc vậy?

“Tôi nói là không ép cậu thừa nhận, hiện tại thứ tôi muốn là cậu cho tôi một chút hi vọng...” Thu lại nụ cười, Yunho chớp mắt. “Dù sao, tôi đã nói tôi thích cậu rồi mà, không phải sao?”

Có qua có lại là lẽ nghi căn bản.

Không riêng gì đồ vật, về mặt cảm tình cũng là như vậy...

Nhúu chặt mày, Jaejoong cúi đầu, như đang sầu lo điều gì đó, đột nhiên phía sau vang lên tiếng ho nhẹ rất nhỏ, khẩn trương quay đầu, chỉ thấy Han Kyung cùng Lee Dong Hae đang đứng trên bậc thang cười nhìn bọn họ.

“Ồ trường mà biểu diễn động tác thân mật như vậy là muốn tiếp tục trở thành chủ đề nóng sao? Nhắc nhở các cậu một chút, năm phút nữa sẽ hết tiết, hẳn sẽ có không ít người vây xem đó.” Han Kyung rất khách quan cảnh cáo Jaejoong cùng Yunho.

Mà lời anh nói khiến cho Jaejoong muốn tránh khỏi cái ôm của Yunho, lại bị Yunho không quan tâm đến vết thương, ôm càng chặt hơn.

“Jung Yunho!” Nhìn Yunho, Jaejoong bắt đầu tức giận.

“Tôi không ngại bị người nhìn thấy, dù sao, tin cậu ở bên tôi truyền đi càng tốt.” Yunho nói một cách vô tâm.

Jaejoong biết rõ Yunho đang nói thật.

Cậu cùng hắn, từ trước tới nay không bao giờ quan tâm cái nhìn của người khác, bởi vì những người kia, không liên quan tới họ...

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Lee Dong Hae dùng ánh mắt hỏi Han Kyung, lại chỉ nhận được âm chỉ tiếp tục xem cuộc vui của Han Kyung, lúc kim đồng hồ dần dần chỉ đến con số báo hết tiết, chấp nhất của Yunho rốt cuộc khiến Jaejoong bùng nổ.

“Tôi sẽ không trốn tránh tình cảm của mình, Jung Yunho, có lẽ, tôi thích anh thật...”

Không đợi Jaejoong nói hết lời, Yunho đã hôn lên môi cậu, tựa như hành động của đầu ngón tay Jaejoong vừa rồi, chỉ có điều, Yunho dùng môi hắn, lưỡi của hắn, nụ hôn của hắn, trên cánh môi Jaejoong toàn bộ đều lưu lại mùi của hắn.

Làm vậy là có mục đích gì?

Đại khái là muốn ngăn cản khả năng Jaejoong hối hận dù chỉ một chút mà thôi...

Lúc tiếng chuông vang lên, nụ hôn của Yunho đã kết thúc, buông Jaejoong ra nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Han Kyung.

“Giúp tôi xin nghỉ phép, tôi về.” Vứt lời này lại, Yunho xoay người đi xuống cầu thang, không ngoái đầu lại lấy một lần.

Thật là, coi anh là người hầu sao...

Lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, Han Kyung từng bước xuống cầu thang, đi đến bên cạnh Jaejoong, cùng lúc, không gian xung quanh vì tan học mà bắt đầu ồn ào, nhưng những điều không ảnh hưởng tới Kim Jaejoong được.

Lúc Han Kyung nắm tay Lee Dong Hae đi ngang qua cậu không quên dùng tay vỗ nhẹ lên Jaejoong, động tác kia tràn đầy vui vẻ.

“Đừng đỏ mặt, Jaejoong, cẩn thận làm học sinh khác hoảng sợ giờ...”

54. Đam Mỹ - Chương 54

Trở về nhà nghỉ ngơi, bắt quá chỉ là lấy cớ.

Đã đạt được thứ mình mong muốn từ Jaejoong, vì sao lúc Jaejoong định nói thêm lại đột nhiên hôn cậu?

Là thực sự sợ Jaejoong hối hận, hay là...

Ngây ngốc ngồi trên ban công lộ thiên, trong tay cầm một viên bi thủy tinh, dưới ánh nắng phản xạ lên màu sắc rực rỡ, suy nghĩ của hắn bay xa.

Đây đã từng là đồ chơi mà hắn yêu nhất, cũng là món quà đầu tiên hắn được nhận từ người mà hắn coi là bạn...

Ở trong cô nhi viện, Yunho so với người khác lại càng thêm hiểu rõ thế giới cô độc, đồng thời cũng đã buông tha hi vọng được nhận nuôi từ rất sớm, chính vì vậy mà hắn toàn thân trên dưới đều toát ra sự thành thực mà những đứa trẻ cùng tuổi không có.

Hắn rất thông minh, không để các nhân viên trong cô nhi viện phải chăm sóc nhiều, chính bởi vậy mà hắn được đưa đến bên người phụ nữ đã thay đổi tương lai của hắn, khi xác định hắn sắp được nhận nuôi, người trong cô nhi viện đều vui mừng thay hắn, chỉ có một người khóc.

“Cậu nhất định phải đi sao? Nếu cậu đi, về sau tớ ở đây làm gì có bạn nữa...” Khóc đến đỏ bừng mũi, gương mặt xinh đẹp lộ ra vài nét điểm lệ không thuộc về con trai.

“Tớ sẽ quay về gặp cậu, hơn nữa tớ sẽ hỏi người nhận nuôi tớ xem có thể mang cậu đi cùng không.” Vỗ vỗ đầu y, Yunho như người lớn an ủi.

“Không có khả năng, kể có tiền sẽ không dùng tiền để nuôi người không cần thiết.” Có con mắt nhìn thấu sự đời giống Yunho khiến cho cậu nhóc không ôm hi vọng gì nhiều.

Yunho trầm mặc, bởi vì hắn biết cậu nhóc nói không sai, hai người bọn họ tự nhỏ đã phải đối mặt với thế giới tàn khốc này, hiểu rõ có những việc là không thể nào xảy ra được.

“Được rồi, Yunho, cái này tặng cậu, chỉ cần sau này cậu còn nhớ tớ, nguyện coi tớ làm bạn là tốt rồi.” Móc trong túi áo một viên bi thủy tinh mà y vẫn rất yêu quý, bỏ vào trong tay Yunho.

Đó là món quà mà bọn họ được tặng trong dịp đi thăm nhà máy thủy tinh ở ngoại thành cùng cô nhi viện, mỗi người đều có một viên, nhưng trẻ con dù sao cũng chỉ là trẻ con, không lâu sau đều ném đi hết, chỉ có tên nhóc trước mặt hắn là cố chấp giữ lấy.

Cầm chặt viên bi này, Yunho mỉm cười, đó là đảm bảo, cũng là hứa hẹn tình bạn của hắn với y.

Hôm sau, Yunho rời cô nhi viện, đến Kwon gia, trở thành con nuôi của Kwon gia, có dòng họ thuộc về riêng hắn, lại chưa từng quên lời hứa với người bạn kia, dưới sự trợ giúp của mẹ nuôi mình, hắn quyết góp cho cô nhi viện, cho y cuộc sống an ổn, tuy trên danh nghĩa bọn họ là chủ tớ, nhưng trong lòng Yunho, hai người vẫn mãi là bạn.

Cho dù, tình cảm đó dường như đã vượt quá mức độ bạn bè...

Mãi đến khi, y cảm sung, nổ thẳng vào mẹ nuôi Yunho, Yunho ôm mẹ sắp chết, đối mặt với hòng sung, trong ánh mắt tràn ngập khó tin cùng phần nộ khi bị phản bội!

“Vì sao? Kim Hee Chul, nói cho tớ biết, tại sao phải giúp Kwon Ji Kyu!” Yunho gầm nhẹ lên.

Lặng yên lắc đầu, Hee Chul không cho Yunho đáp án, nổ súng với hắn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Carr xuất hiện cứu được Yunho, tuy thân thể bị thương nhưng vẫn không đau bằng vết thương trong lòng.

Hắn không hiểu, vì cái gì mà người bạn chí thân của hắn lại phản bội hắn?

Tiền tài? Hay là lợi ích?

Hắn không nhận được đáp án, vì từ ngày đó, Hee Chul trở thành người của Kwon Ji Kyu, biến thành kẻ thù của hắn, vết thương đó, Yunho đến giờ vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Nếu nói ra, Hee Chul có lẽ là người đầu tiên hắn thích.

Nhưng y đã dùng vết thương của hắn cùng sự phản bội để đáp lại tình cảm này, nhiều năm qua, toàn bộ mọi chuyện trở thành một trò cười.

Đồng thời cũng nhắc nhở hắn, không được tin tưởng bất luận kẻ nào...

Đã như vậy vì sao còn cố chấp tin tưởng Jaejoong, thậm chí nói mình thích cậu?

Có thể thật sự là thích, cũng có thể chỉ đang thăm dò tình cảm của Jaejoong cùng hắn...

“Tôi nói cả buổi, cậu vẫn kiên trì muốn đến trường, Kim Jaejoong mới nói mấy câu đã ép cậu trở về được rồi, nếu không phải biết rõ tính cách của cậu, tôi có lẽ đã thật sự nghĩ Kim Jaejoong cùng cậu là thật.” Đứng sau lưng Yunho, Carr khẽ cảm khái.

“Ai nói tôi và cậu ấy không phải thật? Tôi thật sự thích cậu ấy không được sao?” Hỏi lại Carr, trên khóe miệng Yunho nồng đậm ý cười.

“Nhìn ra được cậu thích cậu ta, nhưng mà, cậu còn chưa đủ tin tưởng cậu ta, tựa như cậu ta không tin tưởng cậu vậy.” Ném một chồng ảnh chụp để báo cáo kết quả công tác cho Yunho, trong ánh mắt Carr hiện lên sự không ủng hộ. “Nếu Kim Jaejoong biết cậu âm thầm phái người theo dõi cậu ta, cậu ta hẳn sẽ nổi bão đúng không?”

“Tôi chỉ đang bảo vệ cậu ấy, cậu không hiểu được thủ đoạn của hai anh em Kwon Ji Hee cùng Kwon Ji Kyu đâu, chưa đạt được mục đích, bọn họ sẽ chưa từ bỏ.”

“Dù là vậy, cậu cũng nên nói với Kim Jaejoong một tiếng chứ?” Mặc dù biết Jaejoong không lâu, Carr vẫn có cảm giác, nếu Jaejoong biết Yunho sau lưng cậu làm việc mờ ám này, sợ sẽ là một hồi phong ba không nhỏ nha.

Giống Yunho không thích người khác giấu mình, y tin tưởng Kim Jaejoong cũng vậy, dù nói thế nào, hai người bọn họ thật sự quá giống nhau...

Thở dài một hơi, Yunho sao lại không hiểu lo lắng của Carr, nhưng trong tình huống này, hẳn thật sự không có cách nào nói với Jaejoong.

Hắn hiểu rõ tính cách Jaejoong, nếu nói sẽ chỉ khiến cậu càng thêm kiên cường cự tuyệt trợ giúp của hắn, cho dù phiền toái là vì hắn mà tới cũng không có nghĩa Jaejoong phải tiếp nhận sự hỗ trợ của hắn.

Cậu có niềm kiêu ngạo cùng cốt khí của riêng mình.

Kim Jaejoong là một người như vậy đấy.

“Junsu sao rồi?” Lựa chọn xem nhẹ vấn đề Carr đưa ra, Yunho cố ý chuyển chủ đề sang Junsu đang nằm trong bệnh viện.

“Cậu ta rất tốt, còn muốn nhờ tôi nói với cậu, cảm ơn cậu đã để cậu ta phải nhận vết thương kia, đổi lấy sự chăm sóc của Park Yoochun, nó rất đáng giá đấy.” Vừa nhớ tới nụ cười của Junsu lúc nói lời này, Carr lại đau đầu.

Y thật sự chưa từng thấy kẻ nào khi yêu lại ngu ngốc như vậy...

“Cậu ấy vẫn như trước, đối với thứ mình thích sẽ không bao giờ buông tay.” Trong giọng nói mang theo chút cứng chiều hiểu rõ với Junsu, Yunho không cách nào phủ nhận, hắn đã từng đặc biệt yêu mến cậu.

Nhưng Junsu so với hắn còn hiểu rõ hơn.

Cho nên, đã rời khỏi hắn, để Jaejoong xuất hiện trong cuộc đời hắn...

“Chuyện Junsu tôi không có cách nào can thiệp, nhưng tôi nhắc nhở cậu, lão già Kim Ri Nam kia tựa hồ đã phát hiện việc cậu thu mua cổ phần công ty rồi, chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ tổ chức họp hội đồng quản trị để ép người giữ cổ phần cao nhất ra mặt, cậu định làm thế nào?”

“Làm thế nào là sao?” Yunho dùng nụ cười trả lời Carr.

“Kim Jaejoong ấy, nếu cậu ta xuất hiện, chắc chắn sẽ bị lão Kim Ri Nam kia đánh cho chết, không còn là con của ông ta nữa thì lúc đối mặt hẳn càng không lưu tình nha?”

“Ông ta cũng đâu còn là ba Kim Jaejoong nữa đúng không? Tôi ngược lại rất chờ mong, Jaejoong sẽ đối mặt với Kim Ri Nam thế nào...”

Đã không còn quan hệ nữa thì sao phải băn khoăn?

Nếu như không phải băn khoăn, vậy cậu sẽ làm thế nào, Kim Jaejoong?

Nếu cậu là tôi, một “Tôi” khác...

Nở nụ cười trào phúng, trong mắt Yunho toát lên một tia bén nhọn khác hẳn dĩ vãng...

55. Đam Mỹ - Chương 55

Rồng là sinh vật thần thánh vĩ đại nhất trong truyền thuyết, là sứ giả của thần, mang ý nghĩa không thể xâm phạm.

Nhưng bản chất ẩn sâu bên dưới sự kiêu căng ích kỷ kia, mấy người có thể hiểu rõ?

Nếu không tiếp cận hay đụng chạm, há có thể nhìn thấu được...

“Anh lại tới nữa, thật sự không sợ phiền toái à?” Nhìn thấy Jaejoong xuất hiện, Changmin kỳ thật không quá bất ngờ nhưng vẫn hiểu kỳ hỏi thăm.

“Có phiền toái gì lớn hơn tôi nữa à? Huống chi, tôi không nhà để về, chỉ có thể tìm nơi nào đó giết thời gian thôi.” Tựa người vào quầy bar, ánh mắt Jaejoong vẫn luôn ở trên những người đang quay cuồng nhảy nhót kia.

Phiền muộn suy nghĩ khiến tâm tình Jaejoong quả thực rớt xuống đáy vực.

“Bình thường không phải Park Yoochun phụ trách thu lưu anh sao?” Như đã nhìn ra điều gì, Changmin rót cho Jaejoong một ly rượu.

“Tôi không muốn đi chỗ cậu ta, cảm thấy chán ghét hương vị của tên kia còn vương ở đó.” Móc chìa khóa Yoochun giao cho trên người mình ra, Jaejoong tiện tay ném nó lên bàn. “Tôi còn lâu mới giống Kim Junsu, tự đứng để mình bị đâm một dao.”

Tuy không hiểu lắm về việc Jaejoong đang nói nhưng Changmin biết kẻ cậu nói không phải Junsu, cũng không hỏi gì thêm, dù sao, đây không phải là điều cậu nên làm.

“Tới nơi này cũng nguy hiểm không kém mà, cậu đã quên lần trước bị bắt ở chỗ này sao?” Changmin thử nhắc nhở cậu.

“Ít nhất ở chỗ này còn có cậu giúp tìm cứu viện.” Nở nụ cười châm chọc Changmin, Jaejoong xoay người, bày ra khuôn mặt mê hoặc động lòng người. “Này, cậu có xe đúng không?”

Changmin đang lau ly liền nhìn Jaejoong một cái, lập tức đáp trả bằng một nụ cười dịu dàng.

“Tôi không phải Park Yoochun, đừng nghĩ lấy xe của tôi đi liều mạng với mấy người kia, huống hồ, tôi thấy cậu sẽ đâm nát nó ra mất.” Dù là trực giác hay phỏng đoán, Changmin đều có cảm giác này.

“Nói gì đấy?” Jaejoong nhướn lông mày.

“Bởi vì cậu hiện tại rất không thoải mái.” Nhẹ nhàng mà rõ ràng nói ra nguyên nhân, ánh mắt Changmin liền rơi xuống một vị khách đi vào trong quán, ngồi ở một góc hẻo lánh.

Nếu nhạy cảm một chút là có thể phát hiện, từ lúc vào quán đến giờ, vị khách kia vẫn luôn đặt sự chú ý trên người Jaejoong...

“Tôi có nên tán thưởng cậu rất lợi hại không nhỉ?” Jaejoong vươn tay vào trong quầy bar, tuy tiện lấy một chai Vodka, đi tới chỗ vị khách kia.

Nhìn bóng lưng Jaejoong, Changmin không biết làm thế nào đành phải cười trừ, tựa hồ hiểu rõ không thể nào ngăn cản Jaejoong làm việc cậu muốn làm, chỉ bảo nhân viên khác nhanh chóng chuẩn bị tốt bông băng cùng gọi cho xe cứu thương...

Choang!

Chai rượu thủy tinh bị Jaejoong hung hăng đập lên bàn, vị khách kia nghi hoặc nhìn Jaejoong, còn chưa hỏi được cậu muốn làm gì thì đã bị Jaejoong xách cổ lên!

“Là ai bảo mày theo dõi tao? Là hai tên họ Kwon hay là lão già Kim Ri Nam? Sao hả, theo từ trường học tới tận đây, mày không mệt à? Bọn họ bỏ bao tiền để mày làm việc này?”

Người xa lạ kia hiển nhiên bị chất vấn của Jaejoong làm cho hoảng sợ, trong giây lát, ngay cả lời nói dối cũng không nói được, nhìn hẩn như vậy Jaejoong càng thêm giận dữ, cơn tức dâng lên, thả cổ áo người kia, Jaejoong cầm lấy chai rượu nên xuống hai bàn tay hẩn, lập tức, tiếng thủy tinh vỡ vang lên, tiếng rên đau của người nọ cũng truyền khắp quán.

Tiếng rên của hắn thu hút sự chú ý của những người khác, đồng thời phát hiện người gây ra là Jaejoong, tất cả lựa chọn thu hồi ánh mắt không nhúng tay vào, chỉ còn người nọ ôm hai tay đã chảy máu, nghênh đón cơn thịnh nộ của Jaejoong.

Mà Jaejoong vẫn đang cầm chai thủy tinh đã vỡ gần hết...

“Tao cho mày thêm một cơ hội nữa, nói hay không? Hay là muốn tao đâm mảnh thủy tinh này vào bụng thì mới chịu nói?” Ổ trường học bị Yunho ép bức đã khiến Jaejoong giận điên lên rồi, kết quả chạy đến đây vẫn bị theo dõi, Jaejoong đương nhiên sẽ trút toàn bộ giận dữ lên người hắn.

Coi hắn là vật thay thế cho Yunho là được!

Cậu sống bao năm nay chưa từng mất mặt như vậy, bị mẹ ruột cùng Kim Ji Jin sỉ nhục, Kim Ri Nam khinh bỉ cùng căm thù, thậm chí bị coi là đàn bà, những việc đó đều nằm trong phạm vi chịu đựng được của cậu, nhưng cậu lại biết xấu hổ, đây quả thực là trò đùa!

Nếu như là vì nhiều người thì thôi bỏ qua, đằng này, hết lần này tới lần khác đều là Jung Yunho nhiễu loạn cuộc sống của cậu.

Bị buộc phải thừa nhận thích hắn đã là quá phận rồi, lại càng không nói đến còn bị Han Kyung phát hiện cậu xấu hổ!

Cơn tức này, cậu phải làm thế nào mới tiêu tan đây...

“Cái kia... Tôi không rõ cậu đang nói gì, tôi chỉ tới đây để giải trí thôi...” Giữ lấy miệng vết thương đang không ngừng chảy máu, trên khuôn mặt người xa lạ bất giác toát lên sự kinh hoàng.

Hắn biết rõ, người đang nổi nóng không hề dễ chọc chút nào, nhưng người trả tiền thuê hắn có thể sẽ lấy mạng của hắn, căn cứ vào điểm ấy, hắn đương nhiên không thể nói ra được.

Hắn tin tưởng, Jaejoong không có lá gan lấy mạng hắn Chỉ tiếc, hắn cợt sai rồi!

Nghe người xa lạ tiếp tục làm bộ, lửa giận của Jaejoong liền cháy lên đến tận cùng, nắm chặt chai rượu vỡ, Jaejoong không chút do dự định đâm tới kẻ kia, mắt thấy miếng thủy tinh sắp đâm vào người, một chùm chìa khóa cùng một chiếc thẻ đột ngột xuất hiện trước mặt Jaejoong.

Dừng động tác lại, quay đầu nhìn Changmin giơ chìa khóa ra, trong mắt Jaejoong tràn đầy nghi vấn.

“Đừng gây tai nạn chết người ở chỗ này, lần trước chuyện Junsu thiếu chút nữa đã kinh động cảnh sát rồi, còn một lần nữa, tôi sợ chỗ này sẽ bị đóng cửa, xe cho cậu mượn, cẩn thận một chút.” Giữa việc làm ăn cùng xe, sau khi cân nhắc, Changmin đã đưa ra lựa chọn.

“Thứ này ở đâu vậy?” Bất lấy chìa khóa, mắt Jaejoong nhìn chằm chằm vào chiếc thẻ trong tay Changmin.

“Cái này là tôi lấy từ “Bạn” của Junsu, hắn là một trong những thành viên của hội đồng quản trị Kim thị mà, nghe nói, ba anh chuẩn bị tổ chức họp mặt ban quản trị, anh không nhận được tin tức gì sao?” Việc Yunho làm, Changmin cũng nghe được chút ít từ Junsu, tất nhiên cũng hiểu được nguyên nhân Jaejoong có cổ phần trong Kim thị.

“Không, không ai nói cho tôi biết cả...” Trong đầu hiện lên khuôn mặt Yunho, hai mắt Jaejoong bất giác híp lại, “Lão già kia lại muốn bày trò gì hả?”

Cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Không thể nào chỉ đơn thuần là buổi họp ban quản trị...

“Không biết, nếu cậu có thời gian thì đi xem sao, dù sao, cậu giờ không cần phải quản việc cha cậu phát điên hay không mà?” Ném thẻ cho Jaejoong, Changmin trở về chỗ làm của mình.

Trùng mắt nhìn chiếc thẻ trong tay, Jaejoong lại liếc mắt nhìn người đàn ông lạ lẫm bên cạnh đang không ngừng chảy máu, giơ tay lên, đập mảnh thủy tinh vỡ xuống bên cạnh hắn, trong cơn sợ hãi, người đàn ông chỉ thấy bóng lưng Jaejoong vung chìa khóa rồi đi, cùng với, nụ cười mỉm của cậu...

Sai người băng bó sơ qua cho người đàn ông, Changmin lau quây, lướt qua cửa, chợt nghe bên ngoài có tiếng người reo hò hưng phấn, còn có tiếng xe cậu khởi động, khóe miệng Changmin nhin không được cong lên, mà phía sau lưng Changmin cũng xuất hiện khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

“Cảm ơn cậu hỗ trợ, chỉ có điều, tính tình Kim Jaejoong thật sự rất ác liệt.” Nhìn người theo dõi bị Jaejoong dạy dỗ một hồi, Carr liền nhin không được lau mồ hôi lạnh.

May mắn, y không đủ can đảm để theo dõi Jaejoong...

“Nói cho Jung Yunho, đây là lần duy nhất, nếu không phải nể mặt hắn ta là bạn Junsu, tôi còn lâu mới tự mình chọc giận Jaejoong thế này.” Thái độ trung lập là nguyên tắc từ trước tới nay của Changmin.

Có một số việc, can thiệp quá nhiều sẽ mang đến tai họa cho mình.

“Tôi hiểu rõ...”

Phía chân trời trong màn đêm vang lên tiếng động cơ gầm gừ, làn khói trắng toát ra, lớp xe trượt trên đường, Jaejoong lao vút đi, thứ đang chờ đợi cậu phía trước là cái gì?

Chỉ sợ, ngay cả Jaejoong cũng không rõ...

56. Đam Mỹ - Chương 56

Đơn giản, ít đồ cao cấp là cách trang trí nhất quán từ trước tới nay của cao ốc Kim thị.

Tuy rằng Kim Ri Nam không khiến người thích được nhưng không thể phủ nhận, thưởng thức ở một số mặt của ông quả thật có tiêu chuẩn riêng.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên Kim thị, Yunho cùng Carr thuận lợi tới phòng họp, đi vào liền thấy những vị cổ đông khác cùng Kim Ri Nam đã ngồi vào chỗ của mình, chỉ còn lại vị trí của Yunho cùng một chiếc ghế đặt biệt lưu lại là chưa có ai ngồi.

“Tôi đến muộn sao?” Yunho hiển nhiên cũng không xa lạ gì với khung cảnh này, tự nhiên hiểu rõ lên dùng cách mở lời gì để bộc lộ khí thế của mình.

“Không, vừa đúng giờ, mời ngồi.” Một vị cổ đông dường như biết địa vị của Yunho, tuy không quá rõ ràng nhưng giọng điệu có phần kính sợ.

Gật đầu theo lễ phép với ông ta, Yunho ngồi xuống vị trí thuộc về hắn, Carr thì đứng phía sau, ánh mắt cả hai người đồng thời dừng trên người Kim Ri Nam ngồi vị trí chủ tịch.

“Kim chủ tịch, hôm nay ông mở cuộc họp này là có chuyện quan trọng cần bàn bạc với chúng tôi sao?” Giọng điệu không chút vội vàng, Yunho quyết định khai chiến trước.

Nhìn sắc mặt nghi hoặc của Yunho, Kim Ri Nam mặc dù trong lòng nổi giận vô cùng nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, đành phải cố bình tĩnh, dùng giọng điệu thương mại trước sau như một nói với những người còn đang mơ hồ ở đây.

“Tôi tin hẳn đã không ít người nghe về việc này, gần đây có một người thu mua không ít cổ phần công ty Kim thị, tôi không muốn hoài nghi bất kì vị cổ đông nào đang ngồi ở đây, kể cả, thành viên mới.” Ánh mắt dừng lại trên người Yunho, Kim Ri Nam cười híp mắt. “Cho nên tôi muốn mượn cuộc họp này xem có thể khiến cho nhân vật thần bí kia hiện thân không...”

“Vị trí kia là để lại cho người đó sao?” Chỉ vào ghế trống duy nhất, Yunho biết rõ còn có hỏi.

“Đúng vậy, cậu Jung, cậu biết nhân vật thần bí kia là ai sao?” Hai tay đặt trên bàn, trong mắt Kim Ri Nam ánh lên khí tức đe dọa chỉ có sau quá nhiều năm lần lộn trên thương trường.

“Không phải ông còn rõ hơn tôi sao, Kim chủ tịch?” Không trả lời Kim Ri Nam, Yunho chỉ cười, đối mặt với ông.

Đối chọi gay gắt công khai, những vị cổ đông khác cũng cảm nhận được bầu không khí không ổn, nhìn nhau một hồi, ai cũng không muốn xen vào phiên toái này, điều bọn họ quan tâm chỉ là vốn đầu tư của mình có bị ảnh hưởng không.

Đây là bản tính của thương nhân, cũng là bản năng của con người.

“Nếu như cậu Jung muốn giả ngu, vậy hội nghị hôm nay chỉ sợ sẽ kéo dài...”

Rầm!

Trước khi Kim Ri Nam nói hết lời, một tiếng đập cửa vang lên, mọi người không hẹn và gặp cùng nhìn về phía cửa ra vào, chỉ có Yunho ngồi tại chỗ cúi đầu cười...

“Thằng oắt con, mày tới đây làm gì? Tao có đưa thư mời cho mày đâu?” Vừa nhìn thấy Jaejoong, sắc mặt Kim Ri Nam liền tối sầm đi, ngay cả một chút thiện ý tối thiểu cũng không có.

“Tôi biết ông không đưa cho tôi, nhưng đây không phải là họp cổ đông Kim thị sao, hẳn mọi người có cổ phần trong công ty đều có thể tới đúng không?” Mặc kệ sự xua đuổi của Kim Ri Nam, Jaejoong trực tiếp đi tới vị trí ghế trống.

Vì mục đích, vì tư tâm, Kim Ri Nam đặc biệt xếp vị trí ghế trống này bên tay trái mình, khiến cho Jaejoong lúc ngồi xuống liền đối mặt với Kim Ri Nam.

“Đừng tưởng rằng Jung Yunho thay mày cầm chút cổ phần là mày có thể tới đây giương oai, Kim Jaejoong, mày đã không còn là con trai tao, lát nữa ta bảo người đuổi mày ra ngoài, mày đừng có trách tao vô tình.” Giảm thấp giọng xuống, đe dọa của Kim Ri Nam không hề khiến Jaejoong dao động.

Kinh thường cười ra tiếng, Jaejoong liếc xéo ánh mắt không hề nề tình cha con của Kim Ri Nam, móc phong thư bị cậu vò có chút biến dạng, đặt trên bàn, những cổ đông khác lập tức tò mò rút văn kiện bên trong ra, vừa đọc được nội dung, từng vị cổ đông đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Kim Ri Nam.

Thấy bầu không khí trong phòng ngày càng kỳ lạ, Kim Ri Nam hồ nghi đoạt lấy phong thư từ tay vị cổ đông, lấy tư liệu bên trong, đọc được một lát liền phần nộ ném nó xuống trước mặt Yunho, chỉ vào mặt Yunho mà mắng:

“Tên trộm khốn nạn! Mày lấy cổ phần trên tay tao còn chưa đủ giờ lại còn bí mật dùng những thủ đoạn này, Jung Yunho, mày đến cùng là muốn làm gì?” Con giận dữ không kiềm chế được liền biến thành gào thét, sự trấn tĩnh của Kim Ri Nam giờ không còn chút tác dụng.

Tuy tên chủ cổ phần là Kim Jaejoong nhưng Kim Ri Nam hiểu rõ, Jaejoong căn bản không có tiền để làm mấy việc đi mua cổ phần công ty không cần thiết với mình, chỉ có thằng nhãi kia có đủ khả năng!

“Tôi nói là muốn ông nhượng cổ phần cho Jaejoong, sau đó tôi sẽ đầu tư vốn giúp Kim thị, nhưng điều đó không có nghĩa tôi không thể thu mua thêm cổ phần.” Yunho một bộ không thèm đếm xỉa Kim Ri Nam. “Ông không nên kích động với tôi như vậy, bây giờ người nắm quyền cũng không phải là tôi.”

Lời nói của Yunho khiến cho Kim Ri Nam chuyển mục tiêu, trừng mắt nhìn Jaejoong vẫn đang lạnh lùng nhìn ông, tóm lấy cổ áo cậu, ngay cả việc người khác đang trợn mắt nhìn cũng không để ý.

“Thằng nhãi này, tao nuôi mày nhiều năm như vậy, sao mày lại giúp người khác đối phó Kim thị?”

“Tôi không đối phó với Kim thị, tôi chỉ là có được cổ phần của Kim thị, nói đúng ra, thứ mà tôi muốn đối phó, là ông đấy, ba à.” Không chút e ngại nhìn lại Kim Ri Nam, Jaejoong bình tĩnh liếc nhìn những cổ đông khác. “Nếu tôi nhớ không lầm, ở đây hẳn người có nhiều cổ phần nhất mới được phép nói đúng không?”

“Nhãi ranh, mày muốn làm gì?” Nắm chặt tay, mặt Kim Ri Nam đen sì. “Mày đừng tưởng rằng dựa vào Jung Yunho là có thể cướp đi mọi thứ, ở chỗ này, tao là người quyết định!”

“Thật vậy sao?” Nhướn mày, nở nụ cười, nắm đấm của Jaejoong vung tới mặt Kim Ri Nam.

Đây là lần đầu tiên, Jaejoong bắt kính với Kim Ri Nam, thậm chí còn ra tay đánh ông ta!

Bị nắm đấm của Jaejoong làm cho hoa mắt, Kim Ri Nam liên tục lùi bước, thật vất vả vịn được cạnh bàn mới ngừng lại, lúc này mới nhận ra Jaejoong đã gạt ông khỏi vị trí chủ tịch.

“Mày!” Kim Ri Nam xoa mặt, tức giận đến đỏ bừng.

“Tôi không đoạt chức chủ tịch của ông, bởi vì ông đã từng nuôi dưỡng tôi, cho nên vị trí này để lại cho ông, nhưng mà từ giờ trở đi, tốt nhất ông nên nhớ kỹ, người có quyền lên tiếng ở đây không phải là Kim Ri Nam!” Nở nụ cười, Jaejoong nhìn sang các vị cổ đông khác. “Các vị có ý kiến gì không?”

Nói đúng ra, đây là kết quả của việc bố con tranh chấp, không ai có hứng thú nhúng tay vào chuyện nhà người khác, đừng nói tới việc vẫn còn Jung Yunho ở bên cạnh.

Các vị cổ đông nhao nhao đứng dậy rời ghế, không ai có ý kiến gì, mà ngay cả thư ký ngồi bên cạnh phụ trách ghi chép cũng bị cản chặn bỏ toàn bộ nội dung vừa rồi. Chuyện xảy ra hôm nay, không nên để người ngoài biết.

Mất thấy không ai chịu giúp mình, cổ phần nắm trong tay lại ít hơn Jaejoong, Kim Ri Nam có chút luống cuống, nhưng ông từ trước đến nay cao cao tại thượng làm sao hiểu được yếu thế, chỉ có thể đứng tại chỗ, ngậm ngút nhìn Jaejoong không hề bị ông điều khiển đang đi trước mặt.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng nho nhỏ theo sau lưng mẹ nó đã trở thành một người đàn ông thực thụ rồi sao? Hết thấy, tựa hồ đã thay đổi...

Nhắm mắt lại như một con gà chọi chiến bại, Kim Ri Nam sa sút tinh thần định ra khỏi phòng họp thì đột nhiên nghe thấy giọng Yunho:

“Không nghĩ tới sao, đứa trẻ bị ông xem thường cũng có thể khỏe mạnh phát triển, đây là điều ông không thừa nhận nhưng hôm nay, ông không thể không đối mặt.”

Cẩn rằng, Kim Ri Nam đã không còn sức để phản bác lại bất luận trào phúng gì của Yunho, ông hiện tại chỉ muốn về phòng làm việc của mình, rời khỏi sự việc nơi này...

Nơi đã diễn ra một việc ngăn ngừa mà khủng khiếp...

Yunho thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chú bóng lưng Kim Ri Nam, vừa quay đầu đã thấy ánh mắt sắc bén của Jaejoong.

“Anh vừa rồi nói về ai?” Đến gần Yunho, hai tay bắt lấy hai bên thành ghế của Yunho, trong mắt Jaejoong có hiểu rõ. “Những lời kia là nói cho ông già đó nghe, hay là muốn nói với tôi?”

Jaejoong không phải người ngu, sẽ không tin Changmin đưa thẻ cho cậu là trùng hợp, lại càng không thể không phát hiện, lúc cậu cùng Kim Ri Nam giằng co, Yunho lại có chút chờ mong.

“Cậu nói thử xem?”

Cười mập mờ, Yunho ôm lấy eo Jaejoong, trực tiếp kéo cậu vào trong lòng ngực, sau đó, hôn thật sâu...

57. Đam Mỹ - Chương 57

Nhận được giấy mời họp cổ đông từ Changmin, Jaejoong ngồi vào trong xe Changmin, khinh thường quăng tấm thẻ ra ngoài cửa sổ.

Động cơ xe phát ra tiếng kêu chói tai, Jaejoong khởi động xe, nhìn phía xa có một chiếc xe khá quen mắt đang đuổi theo.

Nhấn chân ga, vọt một cái, Jaejoong tăng tốc chạy trên đường, vượt qua từng chiếc xe một, chỉ chốc lát sau, chiếc xe quen thuộc kia bị Jaejoong bỏ xa phía sau, trong lòng cậu, chỉ có mình tên kia có thể đua với Jaejoong mà thôi.

Cậu không dám cam đoan, nhưng về mặt nhận biết xe, Jaejoong khá tự tin, chỉ liếc qua, cậu đã biết đó là xe của Carr!

Xe của người bên cạnh Yunho xuất hiện ở đây, Changmin lại đúng lúc đưa thiệp mời họp cổ đông Kim thị cho cậu, nói là bạn Kim Junsu đưa... Jung Yunho, anh cùng Kim Junsu là bạn bè sao?

Vậy tôi với anh là cái gì?

Đừng quên, tôi với anh vẫn còn đang trong trò chơi, nhưng anh nhiều lần xông vào thế giới của riêng tôi, không chỉ khiến tôi thành đũa mò côi không ba, lại làm cho tôi bị cuốn vào phiền phức của anh, muốn tôi tin tưởng anh.

Anh nói yêu tôi, tôi nên tin tưởng anh không?

Tựa như lời anh nói, anh rất giống tôi, nên tôi rất rõ, anh sẽ không dùng thủ đoạn lấy tình yêu để chiến thắng trò chơi, nhưng để thăm dò thì sao?

Một người không dễ dàng tin tưởng người khác, thật sự sẽ dễ dàng thích một người như vậy sao?

Jung Yunho, nếu như anh thật sự yêu tôi, vậy vì sao phải dùng Kim Ri Nam kiểm tra tôi...

Nhíu mày, Jaejoong tăng tốc tới cực hạn, khi đến nơi liền phanh đột ngột, tiếng lốp xe xẹt trên đường vang lên thật bén nhọn, khiến mọi người vội vàng che kín tai, chỉ có Jaejoong vô tình ngênh ngang rời đi.

Sau đó chính là màn tranh cãi ở phòng họp cùng Kim Ri Nam, trong ánh mắt của Yunho, đi về phía hấn nói lên thắc mắc của mình!

“Cậu nói thử xem?” Không trực tiếp trả lời Jaejoong một điều gì, Yunho chỉ đơn giản là kéo Jaejoong lại, hôn cậu.

Hai người quấn lấy nhau, không ai chịu thua ai, tay Jaejoong vòng lên cổ Yunho, hôn lại thật sâu, khiến Yunho nhịn không được cười nhìn cậu.

“Diễn xuất của tôi có khiến anh hài lòng không? Lại còn mượn tay tên nhóc Changmin kia để thông báo với tôi về cuộc họp cổ đông này, Jung Yunho, anh là muốn xem tôi sẽ đối phó với ba tôi thế nào, liệu có giống với anh năm đó đúng không?”

Carr giật mình nhìn Jaejoong, không ngờ Jaejoong lại nhìn thấu dụng tâm của Yunho, tuy vậy, Yunho lại không hề ngoài ý muốn.

“Là cậu ấm của Han thị nói sao?” Theo Yunho biết, người có khả năng giúp Jaejoong ngoài Yoochun ra cũng chỉ còn lại Han Kyung ở trường, một người hiểu rất rõ Jaejoong.

“Là ai không quan trọng, Jung Yunho, trả lời tôi, việc tôi làm có giống anh năm đó không?” Nheo mắt lại, trong mắt Jaejoong tràn đầy thăm dò.

Cậu muốn biết, cậu cùng Yunho, đến tốt cùng là giống nhau tới mức nào...

Thở dài, ánh mắt Yunho tối đi vài phần.

“Không khác lắm, lúc tôi tiếp nhận toàn bộ Kwon gia từ ba nuôi, sự khinh bỉ cùng tổn thương với mẹ tôi, cùng sự coi rẻ với tôi toàn bộ trở thành kinh ngạc cùng tán thưởng, mà tôi đáp lại ông ta bằng một đấm, giẫm nát tôn nghiêm của ông ta, nói đúng ra, Jaejoong, cậu thực sự đã tái diễn lại cảnh năm đó.”

Nhíu chặt mày, Jaejoong thu tay về, tát thẳng vào mặt Yunho!

“Mẹ nó, Jung Yunho, tôi không phải món đồ chơi của anh, đừng có coi tôi như thằng đàn mà trêu chọc, muốn thăm dò gì đó, tìm người khác đi!” Nắm chặt cổ áo Yunho, Jaejoong không khống chế được mình, rống lên đầy giận dữ.

“Cậu rất tức giận?” Không hề bị phần nộ của Jaejoong làm cho hoảng sợ, Yunho chỉ cười nhìn cậu. “Vì tôi mà tức giận?”

Bị thái độ của Yunho triệt để chọc tức, một đám của Jaejoong nện xuống mặt Yunho, cũng mặc kệ vết thương trên người hắn đã khỏi chưa, cứ như vậy một đám lại một đám nện xuống người hắn, Carr thấy vậy muốn ngăn cản lại bị Yunho ngăn lại.

Lo lắng nhìn Jaejoong tung nắm đấm như điên, mặt Yunho cũng thêm vài vết bầm sưng, Carr thật không hiểu Yunho muốn làm gì, mà Jaejoong sau khi nện một đấm thật mạnh cuối cùng lên bụng Yunho liền quỳ rạp xuống trước mặt hắn, bật khóc.

Jaejoong không khóc thành tiếng mà chỉ ra sức cắn môi, tùy ý để nước mắt lăn dài, nắm tay còn trên người Yunho không tự chủ được run rẩy, Yunho nhẹ nhàng cầm tay cậu, chậm rãi cúi xuống ôm cậu.

“Khóc đi, khóc rồi sẽ dễ chịu hơn, hết thấy đều đã qua, cậu không cần phải chịu đựng ông bố không có chút tình máu mủ kia nữa...”

Tại sao phải bày trò này, chỉ sợ những người đã từng trải qua mới hiểu được.

Cho dù chưa từng được cảm nhận sự dịu dàng của tình phụ tử nhưng vẫn luôn khát vọng, khát vọng đến mức như tra tấn bản thân, muốn buông tha hi vọng đó phải rất quyết đoán chết tâm.

Yunho hiểu được điều này, cho nên bày ra cục diện hôm nay để Jaejoong triệt để tự do.

Không chỉ tự do về danh hiệu, địa vị, mà còn cả trời buộc trong lòng...

“Ồ...” Tiếng khóc bị đè nén, nước mắt Jaejoong như vỡ đê, chảy ra là không thể giữ lại, nằm trong lòng Yunho như một đứa trẻ.

Giống như đứa trẻ năm đó được đưa đi, rời khỏi người mẹ, mang theo chút hi vọng được hưởng tình thân...

Yunho rất dịu dàng ôm lấy cậu, không bày trò, không tính toán, chỉ đơn giản muốn dùng ngực mình để Jaejoong tựa vào, đối mặt với tình huống này, Carr rất thức thời rời khỏi phòng họp, nhường không gian lại cho hai người quá giống nhau này.

Khóc một hồi, tâm tình Jaejoong cũng dần dần bình tĩnh lại, ngón tay Yunho dịu dàng lau nước mắt hộ cậu, Jaejoong bỗng nhiên bắt lấy tay hắn, nhìn một lát liền cắn mạnh lên.

Jaejoong cắn rất mạnh, đau đớn khiến Yunho không khỏi nhíu mày, ngăn cậu lại, lúc Jaejoong há miệng ra, bàn tay Yunho đầy dấu răng, Jaejoong vươn lưỡi liếm dấu vết cậu để lại, dấu răng đỏ tươi phối hợp với nước bọt Jaejoong tạo thành một cảnh tượng mê người.

Ngón tay chậm rãi lướt trên bờ môi Jaejoong, xúc cảm mềm mại lại khiến mắt Yunho sâu thêm vài phần, khi Jaejoong vươn lưỡi liếm, môi Yunho cũng dán lên tai Jaejoong, cắn nhẹ.

“Vừa khóc xong liền cắn người lung tung như cún con, hư quá đấy...” Yunho ngoài miệng thì nói vậy nhưng tay lại không an phận.

Khóe môi nhẹ nhàng cong lên, nháy đôi mắt vẫn còn tích lệ, tay Jaejoong tiến vào trong quần áo Yunho, như thể đang thăm dò nhiệt độ cơ thể hắn, tay cậu chậm rãi dao động trên phần bụng dưới của Yunho...

“Nếu như tôi nói, tôi đang cố tình để lão già kia nghe thấy, anh nghĩ sao?” Tà khí mười phần nhìn Yunho, đây là trả thù nho nhỏ của Jaejoong.

Cậu muốn làm bẩn nơi này...

Để cho nơi mà người đàn ông nuôi cậu nhiều năm vẫn luôn tự mãn bị nhiễm mùi của cậu cùng Jung Yunho...

Hiểu rõ ý tứ dưới đáy mắt Jaejoong, Yunho ôm lấy cậu, đặt cậu lên bàn họp lạnh buốt nơi lúc này còn tràn ngập bầu không khí giường cung bật kiếm, giờ phút này lại bị dục vọng xâm nhập.

Tay Jaejoong chủ động trượt vào đũng quần Yunho, vờn về phân thân lúc này đã có phản ứng, mới vừa động đậy lại bị Yunho giữ chặt, đổi lại là Yunho trực tiếp xé bỏ quần áo trên người Jaejoong!

Da thịt tuyết trắng lập tức lộ ra trước mắt Yunho, đầu vú hồng nhạt vì không khí lạnh lẽo mà đứng thẳng, Yunho liền há mồm liếm mát, khiến kích nhẹ như gãi ngứa khiến Jaejoong bất giác mím môi, mà tay Yunho cũng từ từ kéo quần Jaejoong xuống...

58. Đam Mỹ - Chương 58

Khê liếm lên ngón tay Jaejoong vừa chạm vào phân thân của hắn, bên trên lưu lại mùi quen thuộc khiến Yunho cười thành tiếng, đặt Jaejoong ngồi trên bàn hóp, cúi người, dùng miệng ngậm lấy nơi nóng rực đang dần dần có phản ứng của Jaejoong.

Hai tay đặt hai bên, Jaejoong nhìn Yunho không chút do dự nhét phân thân của cậu vào trong miệng, lè lưỡi phun ra nuốt vào, Yunho thậm chí còn dùng răng cạ nhẹ lên hai quả cầu bên dưới, cảm giác nóng ẩm kích thích thần kinh Jaejoong, khiến cậu cắn chặt môi, trong mắt lộ ra dục vọng đã bị Yunho khơi mào.

“Không phải muốn để Kim Ri Nam nghe thấy sao, còn cố nén làm gì...” Vươn lưỡi liếm lỗ nhỏ phía trước phân thân Jaejoong, dịch chảy ra dính trên lưỡi Yunho lại càng thêm tình sắc.

Dùng tay trộn nước bọt của Yunho cùng dịch thể của chính mình, Jaejoong mị hoặc xoa nó lên môi, đầu lưỡi như có như không trượt bên trên như thể khiêu khích.

“Nếu anh dùng đủ sức, tôi sao có thể kìm nén được, không phải sao?” Ngụ ý chỉ trích Yunho quá qua loa, hời hợt.

Bị lời nói của Jaejoong chọc cười, Yunho hung hăng mút lõi vào phân thân Jaejoong, đau đớn mãnh liệt khiến Jaejoong nhúm mày, cũng khiến cậu bất giác nắm chặt quần áo Yunho, động tác lôi kéo như vậy lại chẳng may động đến miệng vết thương chưa lành của Yunho.

“Lại bị vỡ?” Jaejoong cũng không quên, lần trước Yunho ở trường còn trêu chọc cậu.

“Không, theo lời cậu nói, còn chưa dùng đủ sức mà.” Thẳng người lên, Yunho nhìn Jaejoong, lòng bàn tay cầm tính khí hưng phấn bồng bồng của Jaejoong, đang định vuốt ve thì tay Jaejoong đã nhanh hơn hắn một bước.

Thò tay vào trong quần Yunho, móng tay cạo nhẹ lên vật sưng to nóng bỏng đang rực rạch bên dưới lớp vải mỏng, môi Jaejoong kề sát Yunho, phả hơi, ngón tay cũng vươn vào trong quần chạm vào vật nóng bỏng, thuận theo mạch máu mà trượt lên xuống, vỗ về chơi đùa, tốc độ chậm rãi đủ để bức điên bất cứ người nào.

Hô hấp trở nên nặng nề, tay Yunho đặt trên phân thân Jaejoong cũng bắt đầu lên xuống, khi cả hai phân thân phun ra chất lỏng trắng đục, Jaejoong khẽ cắn môi Yunho, khiến cho hai mắt Yunho càng thêm sâu, thu tay lại, ôm lấy Jaejoong kéo ra đằng khác!

“Ah!” Bị kéo đột ngột khiến Jaejoong mất trọng tâm, không tự chủ được hô lên, theo bản năng bám chặt lấy bàn.

Nở nụ cười có chút ác liệt, Yunho nâng eo Jaejoong lên, kéo chiếc quần vướng víu ra, không để Jaejoong ý thức kịp thời, Yunho đã đưa ngón tay vào thăm dò hang động giữa bờ mỏng trắng nõn đang khấp khểnh, hưởng thụ cảm giác ấm áp lạ lẫm khi được bao bọc

Ngoài đầu nhìn Yunho trực tiếp dùng đầu lưỡi chạm vào hậu huyệt tư mật, Jaejoong quả thực xấu hổ đến không thể nào thở được, cậu muốn ngăn cản Yunho, nhưng rồi lại bị môi Yunho trêu chọc khiến không thể kìm nén được tiếng rên rỉ.

“Ah... Đợi chút... Jung Yunho... Việc này... Arghh...”

Như thể không nghe thấy tiếng kháng nghị của Jaejoong, Yunho tiếp tục vươn lưỡi liếm vách trong lẫn cảm của tiểu huyệt Jaejoong, đầu ngón tay cũng thuận thể vuốt ve phần da thịt gần cửa huyệt, khiến Jaejoong hoàn toàn không có sức chống cự, ngay cả phân thân cũng vì Yunho chơi đùa mà dựng thẳng đứng...

“Urghh... Đừng liếm chỗ đó... Arghhh... Jung Yunho... Đừng vào sâu như vậy... Ahhh...” Mang theo chút nghẹn ngào, ngay cả tiếng rên rỉ của Jaejoong cũng mang theo chút đáng yêu.

“Xem ra cậu rất thích như vậy đúng không?” Dùng ngón tay gầy nhẹ tính khí của Jaejoong đang sưng to, vì lắc lư mà đỏ hồng lên như lúc nào cũng có thể giải phóng.

“Ai thích chứ... Buồn nôn...” Kiêu ngạo nổi lên, cho dù phải khẩu thị tâm phi, Jaejoong cũng vẫn cố phủ nhận lời Yunho nói.

“Thật sự là không đủ thành thật rồi, thảo nào lại muốn làm bẩn nơi này.” Nói xong, Yunho lại đâm hai ngón tay dính đầy nước bọt của mình vào trong tiểu huyết Jaejoong cùng một lúc.

“Arghh... Anh... Đau...” Bỗng nhiên bị tiến vào khiến Jaejoong hơi đau đón hô lên nhưng cửa huyết vẫn nhanh chóng mút lấy ngón tay Yunho không chịu buông.

Nở nụ cười, như thể đã biết trước Jaejoong sẽ cự tuyệt, Yunho găm cắn xương quai xanh trắng nõn của Jaejoong, tiếp tục động tay khắp da thịt mềm mại của Jaejoong, chỗ xoa nắn chỗ ấn lại khiến người mê muội, dấy lên khát vọng trong lòng Jaejoong.

“Thả lỏng, rên lên đi, tôi thích nghe cậu rên, để cho lão Kim Ri Nam kia được hưởng phúc một lần...” Kích động tâm tình trả thù của Jaejoong, Yunho biết rõ, cảm xúc thỉnh thoảng thêm vào chính là gia vị tốt nhất.

“Arghh.... Anh là tên xấu xa...” Trừng mắt nhìn Yunho, Jaejoong cho dù muốn tức giận cũng chỉ có thể tuân theo ý của hắn. “Urghh... Arghh... Tay...”

“Thoải mái sao? Cậu hút tay tôi rất chặt nha...”

“Argh... Chỗ... Chỗ đó... Arghh...”

“Gọi tên tôi, Jaejoong, gọi tên tôi thì tôi sẽ cho cậu thêm...” Yunho dụ dỗ.

“Jung... Arghh... Jung Yun... Arghh... Jung Yunho...” Bị vây hãm trong những ngón tay của Yunho, Jaejoong rất muốn mắng to những lời nói ra miệng lại thật động lòng.

“Rất ngoan nha... Cho cậu thêm ngón tay nữa... Cậu xem, Jaejoong nhỏ sắp chịu không được rồi.” Nói lời hạ lưu, trong mắt Yunho ngập tràn ánh nguy hiểm.

“Anh cầm miệng... Arghh... Nhiều quá... Arghh...” Đối mặt với lời trêu chọc của Yunho, Jaejoong dù muốn ngăn cản nhưng lại không cách nào phủ nhận, quả thực những lời nói đó khiến cậu càng thêm nhạy cảm.

Thậm chí, đến mất cả phương hướng...

Jung Yunho, một người đàn ông không ngừng khiêu khích cậu, giống hệt cậu...

Jung Yunho, một người đàn ông cậu đã làm cùng rất nhiều lần, hiểu rõ từng điểm mẫn cảm của cậu...

Jung Yunho, một người đàn ông khiến cậu có cảm giác, tựa hồ là yêu...

Cắn chặt tay của mình, Jaejoong vốn định kìm nén tiếng rên rỉ, lại là phí công vô sức, ngược lại, ngón tay Yunho đâm càng sâu, phân thân không tự chủ được bắn ra chất lỏng màu trắng, dính lên quần áo Yunho cùng bắp đùi cậu, chậm rãi trượt xuống...

“Chết tiệt, tôi thật muốn vào trong cậu...” Cúi đầu liếm thứ mang hương vị của Jaejoong trên đùi cậu, nghe tiếng rên rỉ của Jaejoong, ánh mắt Yunho không còn trêu tức ban nãy.

Thở hổn hển, cảm nhận được tay Yunho vẫn còn ở trong cơ thể cậu, Jaejoong chủ động dùng chân quăn lấy Yunho, tiến sát hắn, cũng đồng thời khiến cho tính khí đã sớm phấn khởi sưng đến đau nhức của Yunho dán sát vào cửa huyết mềm nóng bỏng cùng phân thân vừa phát tiết qua, lắc lư eo, Jaejoong cố ý liếm tai Yunho, quấy rối hắn...

“Không muốn tay... Jung Yunho... Dừng sức một chút... Đừng để tôi nhìn thấy anh không lên nổi, chỉ biết dùng tay thỏa mãn tôi...” Nở nụ cười quấy rối, trong mắt Jaejoong vẫn tràn ngập kiêu ngạo như trước.

Một Jaejoong như vậy lại khiến hắn muốn chinh phục, muốn sở hữu...

Nở nụ cười, nhìn thẳng vào hai mắt Jaejoong, Yunho rút ngón tay ra, ôm hai bên eo Jaejoong, đâm mạnh một cái khiến cho Jaejoong ngã cả cả người lên bàn hợp, cơ hồ đồng thời, phân thân Yunho cũng được tiểu huyết ẩm áp của Jaejoong ôm trọn...

“Thích không?” Cúi người, dùng tay chống trên bàn, thân thể hai người gắn kết chặt chẽ đến không ngờ.

“Bình thường... Argh... Argh...”

Không để cho Jaejoong có cơ hội đáp lời, Yunho lập tức chuyển động phân thân, mỗi lần rút ra đều đâm vào thật mạnh mẽ, đâm tới chỗ sâu nhất trong Jaejoong, bộ vị nóng rực của hai người ma sát vào nhau, tính khí của Jaejoong đã phát tiết một hồi sau vài lần bị Yunho đâm liên cứng rắn...

“Argh... Đợi... Đợi một chút... Argh...” Mạnh mẽ của Yunho khiến Jaejoong bất giác ôm lấy hân ngăn lại.

Chỉ là, lực phát ra vẫn quá mạnh khiến tư liệu chưa thu dọn trên bàn họp rơi hết xuống đất, rồi choang một cái, chiếc ly thủy tinh vỡ tan tành...

59. Đam Mỹ - Chương 59

Chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ, lại đánh nhau à...

Từ bên trong truyền đến tiếng thủy tinh vỡ khiến Carr giật mình, cũng khiến y nhớ tới hình ảnh Jaejoong mạnh mẽ đâm Yunho, tuy rất lo lắng nhưng lại không dám phá cửa mà vào.

Dù sao, y không hề muốn bị đánh, hơn nữa, y tự thấy mình không có khả năng chịu đựng như Yunho...

“Hai người đừng có đánh nhau đến tai nạn chết người đấy...”

Lo lắng lắm lắm, đứng cách cửa phòng họp một khoảng, Carr vẫn rất băn khoăn, rốt cuộc có nên trực tiếp xông vào xem không...

Không hề phát hiện tâm tư của Carr ở bên ngoài, nhiệt độ bên trong đang dần tăng cao.

Hai mắt nhìn chăm chăm càng khiến cho dây thần kinh thêm mất cảm, cơ thể đụng chạm, đùi trắng nõn bị Yunho đặt lên vai, đưa theo từng lần va chạm mãnh liệt.

Như thể không chịu thua, cũng như thị uy với Yunho, Jaejoong liều chết cắn môi, một tiếng rên rỉ nho nhỏ cũng không chịu bật ra.

Thè lưỡi liếm cánh môi hồng nhạt bị Jaejoong cắn, ý cười trong mắt Yunho ngày càng sâu, như thể rất thỏa mãn với sự cật lực này, Yunho đâm mạnh một cái, khiến cho Jaejoong kìm nén đến mức cổ cũng nổi gân xanh...

“Urghh...” Âm tiết nho nhỏ bật ra khỏi cổ họng.

“Còn nhịn nữa, người khổ là cậu thôi...” Vòng chân Jaejoong quanh eo, từng giọt mồ hôi chảy xuống, tốc độ ra vào của Yunho càng thêm mãnh liệt, ngay cả vách tường trong Jaejoong cũng mơ hồ cảm nhận được hình dáng phân thân Yunho.

Hốc mắt ướt nước mắt, Jaejoong định dùng tay che miệng, lại bị Yunho cường ngạnh đè hai bên thân thể, tính khí chui sâu vào trong lỗ tự mật của Jaejoong, tiểu huyết bị ma sát làm cho hồng lên nhưng lại càng toát lên vẻ mê người, phun ra nuốt vào phân thân Yunho theo từng nhịp đưa đẩy, khiến người không thể nào tự kiềm chế được.

Trùng mắt nhìn Yunho đang muốn ép cậu đến cùng, bộ dạng của Jaejoong quả thực khiến người yêu thích đến cực hạn, hôn lên lông mày và mi mắt cậu, Yunho lại cười, nụ cười càng ngày càng sâu...

“Rên lên đi, không muốn cho Kim Ri Nam nghe à, nhận thua trước tôi cũng không phải chuyện xấu đâu... Jaejoong...” Nhẹ nhàng thổi khí bên tai Jaejoong, Yunho biết rõ, đây là một thủ đoạn chống cự của Jaejoong.

“Urghh... Argghh...” Hơi thở bên tai khiêu khích khiến Jaejoong dần dần không khống chế được.

“Rên nữa đi... Bằng không tôi không dùng đâu...” Bàn tay lớn vươn tới chỗ hai người kết hợp, rồi lại vuốt ve phân thân vì hưng phấn mà cao ngất của Jaejoong, bên trên dính chất lỏng màu trắng đục lại càng thêm phần quyến rũ.

“Không... Urghh... Không nhận thua... Anh còn chưa dùng đủ sức...” Cố sức phun ra từng chữ, không phải tiếng rên rỉ dễ nghe mà là lời khiêu khích.

“Được lắm... Cậu đừng có hối hận đấy...” Bất lấy mắt cá chân Jaejoong, trong mắt Yunho ánh lên sự kiêu ngạo. “Từ trước tới nay chưa ai dám nói tôi không dùng đủ sức cả...”

“Vậy tôi là người đầu... Arghh... Urggh...” Còn chưa nói hết, Jaejoong bị từng trận ra vào mạnh mẽ làm cho rên rỉ.

Khác hẳn lúc vừa rồi, lần này, Yunho kéo cao chân Jaejoong, đặt cậu hơi nghiêng, thừa nhận toàn bộ phân thân Yunho ở những vị trí khác nhau, phân thân to ma sát bên ngoài tiểu huyết non mềm, thuận theo sự níu kéo của tiểu huyết mà đâm vào chỗ sâu nhất...

Ham muốn độc chiếm trong mắt Yunho lại khiến Jaejoong toàn thân càng thêm nóng bức...

“Argh... Không đủ... Arghh... Urggh...”

“Còn muốn cậu mạnh nữa sao, sẽ chết người đấy...” Nhắc nhở hành vi chơi với lửa của Jaejoong, tay Yunho cũng thuận thế mạnh mẽ nâng cao eo Jaejoong, để cho mông cậu đong đưa theo từng nhịp ra vào của hắn.

Chỗ tư mật của hai người vang lên tiếng da thịt va chạm, cộng thêm tiếng ướt át khi dịch thể chảy ra càng khiến người không thể ngăn được dục vọng đang tăng cao, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ nhỏ trên đầu phân thân sắp bộc phát của Jaejoong, đâm thật sâu, lại rút ra thật mạnh mẽ, khiêu chiến sự kìm nén cực hạn của Jaejoong.

“Arghh... Jung... Urgghh... Arghh.... Chỗ đó... Tay... Argghhh...”

“Vẫn chưa đủ sức à...” Cố ý xuyên tạc lời Jaejoong nói, Yunho cắn tai Jaejoong, trong lúc vô tình, Jaejoong cơ hồ cả người ngã sấp xuống bàn hợp, hai chân giơ cao hứng chịu sự điên cuồng của Yunho.

“Anh... Cố ý... Argghh.... Đừng nắm như vậy... Arggh...” Cảm nhận được Yunho đang nắm chặt phân thân của cậu trong tay, trong cổ Jaejoong phát ra tiếng rên rỉ cầu khẩn.

“Không nắm, vậy cậu muốn tôi làm thế nào... Cậu ngậm tôi chặt quá... Jaejoong...” Bị Jaejoong bóp chặt đến nhú mào, thiếu tí nữa, Yunho đã phát tiết trong cơ thể Jaejoong.

“Anh buông tay... Arghh...”

“Thật muốn buông? Tôi thấy Jaejoong nhỏ rất thích tôi sờ như vậy mà, có vẻ sắp ra rồi...” Trong giọng nói Yunho tràn ngập khát vọng, mãnh liệt đến mức Jaejoong cảm giác như nó đang kích thích từng giác quan của cậu.

Nhìn chằm chằm Yunho đang tận lực dùng lời nói để kích thích cậu, Jaejoong như để trả thù, duỗi tay cầm tư liệu bị hất sang một bên, nghiêng người muốn ném Yunho, Yunho lại tránh thoát, để mặc đồng giấy tờ đó đập vào tường!

“Xem ra, cậu vẫn còn rất nhiều sức...” Dùng tay bắt lấy hai tay Jaejoong, lợi dụng lực tay cùng dáng người đều chiếm ưu thế hơn cậu, khiến Jaejoong bị đè chặt không cách nào chống cự trên bàn hợp, tiểu huyết đang bị xâm nhập đột nhiên có cảm giác căng ra đau đớn!

Ý thức được Yunho định làm điều gì, Jaejoong muốn phản kháng, lại không nhanh bằng Yunho, đột nhiên, một cảm giác ấm áp chui vào trong tiểu huyết bị Yunho chiếm cứ, kèm theo chất lỏng đang chảy vào là tốc độ đâm rút của Yunho ngày càng nhanh.

Tên này vậy mà lại rót cà phê vào chỗ đó của cậu... Tên khốn nạn...

“Argh... Jung Yunho... Anh đi... Arggh...”

“Muốn tôi chết sao? Vậy cũng phải có cậu làm bạn mới được... Cậu không biết à, cà phê cũng có công dụng thúc tỉnh đấy...” Dùng ngón tay quệt chút cà phê chảy ra từ tiểu huyết, cà phê pha cùng dịch thể của hắn và Jaejoong lại thêm phần lấp lánh.

Đặt ngón tay vào sát bên môi Jaejoong, hương vị đó lại khiến Jaejoong kim lòng không được vươn lưỡi liếm cà phê dính dịch thể tanh nồng, kích thích vị giác của cậu...

Ngay lúc Yunho hôn Jaejoong, bên ngoài truyền đến tiếng ầm ĩ, trong đó, Jaejoong nghe rõ có giọng của Kim Ri Nam!

Yunho đương nhiên cũng phát hiện ra, mắt sâu thêm vài phần, cúi người hôn dọc theo chiếc lưng trần, khiến Jaejoong sợ run, cũng làm cậu chống tay đứng lên, quay sang, dùng khuỷu tay ôm lấy cổ Yunho, kéo xuống...

“Cho tôi...”

60. Đam Mỹ - Chương 60

Nếu như cậu không thích thì cậu sẽ chắc chắn không để một người đàn ông nào làm việc này với cậu.

Cho dù dùng tính mạng uy hiếp, đối với cậu cũng không thành vấn đề.

Vậy vì sao lại nhận sự khiêu khích của Jung Yunho, làm tình cùng hắn, thậm chí còn cho phép hắn xả sự cuồng vọng của mình trên người cậu?

Kỳ thật, đáp án đã sớm rõ ràng...

Từ lúc bọn họ bắt đầu gặp nhau, phát hiện sự giống nhau giữa hai người, đến khi Jung Yunho xâm nhập thể giới cậu, để cho hắn đảo loạn hết thấy của cậu, cậu không hề ngăn cản mà để mặc, khiến cho Jaejoong hiểu rõ một điều.

Cậu đã có tình cảm với Jung Yunho, hơn nữa tình cảm này...

Cậy mạnh, quật cường, đều là bản tính kiêu ngạo bẩm sinh của cậu, khi đưa ra đòi hỏi, Jaejoong tin tưởng, Yunho hiểu điều này có ý gì...

Đối mặt với sự chủ động của Jaejoong, tuy chỉ là hai chữ ngắn ngủn nhưng Yunho cười vô cùng tươi, hắn trước nay đều dùng hiểu biết của mình để suy đoán hành động của cậu, nhưng giờ phút này, Jaejoong lại bộc lộ rõ khiến hắn ngay cả đoán cũng không cần.

Tựa như lúc Jaejoong khóc, đây là một Jaejoong chân thật, dỡ toàn bộ phòng bị xuống trước mặt hắn...

Thề lưỡi liếm bờ môi đang mời gọi của Jaejoong, Yunho nhìn thẳng vào mắt cậu, trong mắt tràn ngập ăn ý, tựa như cuộc họp cổ đông lúc trước, bọn họ chỉ cảm nhận được đối phương...

Môi dán lên cổ Jaejoong, Jaejoong nửa ghé lên bàn hội nghị, hai tay bám chặt lấy bàn, lúc nhiệt độ của phân thân Yunho lui ra, cậu ngừng hô hấp, một giây sau, Yunho lại đâm vào thật sâu.

“Urgghh... Argghh... Jung...” Jaejoong muốn gọi tên Yunho lại bị ngón tay Yunho chen vào.

“Gọi Yunho... Chỉ cần hai chữ là được rồi...” Lời nói quyến rũ như thôi miên, tính khí của Yunho cũng chôn sâu vào trong hậu huyết Jaejoong, không rút ra ngay mà Yunho ra sức đâm về phía trước.

Kích thích như vậy khiến Jaejoong toàn thân đều run rẩy, tay vươn ra bám lấy bàn, đầu ngón tay bắt giác dùng thêm lực, mặc ngón tay Yunho đùa giỡn đầu lưỡi cậu, giọng Jaejoong có chút mơ hồ, tiếng rên rỉ không khắc chế được vang lên liên tiếp.

“Yun... Argghh... Yunho...” Đồ mặt, Jaejoong thấp giọng gọi hai chữ cũng không phải quá xa lạ.

Là thấp giọng hay có hàm ý khác, bọn họ ai cũng không nói... Chỉ là đẩy nhanh tốc độ ra vào, khiến tiếng rên rỉ của Jaejoong càng lúc càng to, hòa tan trong không khí, phân thân vốn đã to nay lại trưởng lớn, rút

ra rồi lại đâm vào trong hậu huyết hồng nhạt của Jaejoong, dịch thể chảy xuống từ chỗ hai người kết hợp khiến Yunho chuyển động càng thêm mượt mà...

Tiếng chất lỏng chảy xuống cùng tiếng cơ thể va chạm hòa vào nhau, trêu chọc từng dây thần kinh của Jaejoong cùng Yunho, Jaejoong bị đặt nằm sấp, tận mắt nhìn thấy cảnh phân thân Yunho biến mất trong nếp uốn hồng nhạt của cậu, mặt càng thêm đỏ.

“Arghh... Còn muốn... Yunho... Arghhh...”

“Ngoan, tôi sẽ giúp cậu...” Cầm tư liệu hỗn loạn bên cạnh, Yunho cố nhịn cảm giác tuyệt vời khi được Jaejoong ôm chặt, ném thứ đó tới cửa phòng họp!

Lực đạo như vậy, va vào cửa tạo nên tiếng vang không nhỏ, cũng khiến Jaejoong hiểu được Yunho đang giúp cái gì...

Vùi mặt vào giữa hai cánh tay, cảm nhận Yunho chạy nước rút xâm nhập càng ngày càng nhanh, lưng trần truyền đến cảm giác ẩm ướt cùng nóng hổi, sau tai bị hôn nút khiến Jaejoong run lên...

“Arghh... Urghh... Bên trong... Không được... Yun...”

“Cậu kẹp rất chặt, muốn nuốt cả tôi luôn sao...” Thở hổn hển, Yunho ra vào càng ngày càng nhanh và mạnh.

“Urghh... Đừng đụng vào chỗ đó... Arghh...” Bật ra tiếng rên rỉ, Jaejoong tựa hồ đã bị Yunho bắt được điểm mẫn cảm.

“Tại sao... Không phải cậu rất thoải mái sao... Nuốt sâu như vậy...”

“Arghh... Chỗ đó... Arghh... Không... Sâu quá, anh...”

Yunho ra sức quả nhiên thu hút sự chú ý của người bên ngoài phòng họp, không ngăn cản Kim Ri Nam nữa, Carr nhện không được tiến lên đẩy hé cửa, cũng may không đẩy hẳn ra, nếu không đã thấy toàn bộ màn làm tình của Jaejoong cùng Yunho.

Tuy khe cửa không lớn nhưng lại vừa đủ để Kim Ri Nam nhìn thấy, mà tiếng rên rỉ của Jaejoong đã rơi toàn bộ vào tai Kim Ri Nam

“Arghh... Yunho... Không được... Arghh...”

Nghe tiếng rên như vậy, mặc dù rất mê người, nhưng Carr thề, nếu y là Kim Ri Nam, chắc chắn sẽ tức đến nổ mạch máu!

Vừa quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Kim Ri Nam sắp sửa bộc phát.

Bị ép thừa nhận Jaejoong đã cướp mất quyền định đoạt của mình là sỉ nhục mà Kim Ri Nam không hề muốn nhận, ông không thể chịu cảnh này, càng không muốn bị con chó mình nuôi quay trở lại cắn ngược...

Trên đường đi trở về văn phòng, Kim Ri Nam càng nghĩ càng không phục, cho nên ông vòng lại về phòng họp, muốn tìm Jaejoong nói rõ ràng, hỏi xem cậu đến cùng muốn cái gì.

Theo suy nghĩ của ông, ông có thể dùng tiền mua lại cổ phần Kim thị trên tay Jaejoong, sau đó như quan hệ cha con của hai người vậy, cắt đứt không liên lạc.

Chỉ là, Jaejoong lại dùng cách này để nói cho ông biết, cậu muốn cái gì.

Nắm chặt nắm đấm, bên tai là tiếng rên rỉ dễ nghe của Jaejoong phảng phất gợi nhớ về mẹ cậu năm nào, tiếng rên như đang thị uy với ông, khiến ông hiểu rõ, Kim Jaejoong không còn là đứa trẻ chỉ có thể mặc bọn họ sắp xếp khinh bỉ năm đó, cậu hiện tại hoàn toàn có năng lực để chiếm đoạt toàn bộ của ông...

Không chỉ chiếm đoạt, mà còn làm ô nhục...

Chặn Kim Ri Nam đang định bước vào, Carr thuận thực điều chỉnh lại tâm tình, đóng cửa phòng họp, dùng khuôn mặt tươi cười nghênh đón Kim Ri Nam đang hầm hầm mặt.

“Cứ xông vào như vậy không có lợi với ông đâu, Kim chủ tịch, đừng quên, chỉ cần người bên trong muốn, ông sẽ mất đi tất cả.”

Đây không phải lời đe dọa mà là lời nhắc nhở của Carr.

Như lúc Yunho vì Jaejoong mà ép cậu từ mặt ba, vì Kim Jaejoong, Yunho có thể làm rất nhiều.

Vô luận, việc đó có ý nghĩa gì...

Mặt cứng ngắc, Kim Ri Nam chậm rãi lui ra khỏi phòng họp, ôm ngực đang đau nhói, đưa ánh mắt nhìn Carr, chỉ thấy Carr nhìn chằm chằm phòng họp như đang suy nghĩ điều gì.

Lúc đó, nhiệt độ trong phòng đã lên tới cao nhất, trong nụ hôn sâu của Yunho, phân thân Jaejoong bắn ra chất lỏng màu trắng, để lại dấu vết rõ ràng trên chiếc bàn họp tối màu, mà hương vị thuộc về Yunho cũng chậm rãi trượt vào trong huyết khẩu không ngừng co bóp của Jaejoong...

Vô lực ngã xuống bàn, ý thức Jaejoong có chút hoảng hốt, trong lúc mơ hồ, cậu tựa hồ nghe thấy Yunho ghé sát vào tai cậu, nhẹ nhàng nói:

“Tôi thích cậu, Kim Jaejoong, thật sự...”

61. Đam Mỹ - Chương 61

Lời vừa nghe thấy, đến cùng là cái gì?

Là thật tâm, hay chỉ nói để đối phó với Kim Ri Nam?

Hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu, lại bất giác vì câu nói kia mà tim đập thành thịch...

Nhấn nhẹn vết thương đã bị rách gây nên đau đứ, vuốt ve Jaejoong vì mệt mỏi mà lâm vào mê man, đưa ra khỏi cao ốc Kim thị, trên đường có bao người chỉ trở đều bị Yunho coi như không, Carr đi phía sau hắn ra sức bày bộ mặt tươi cười.

Yunho không đưa Jaejoong đi đâu mà trực tiếp mang cậu trở về nhà hắn, đứng trước cửa, chưa đi vào, trực giác trời sinh khiến cho Yunho cười vui vẻ.

“Carr, theo size quần áo lần trước tôi bảo cậu chuẩn bị đi mua mấy bộ.”

“Có quần mua quần áo lót không?” Biết rõ Yunho muốn mua cho ai, Carr cố ý trêu chọc hỏi.

“Tùy cậu.” Mở cửa, Yunho mỉm cười với Carr. “Nhưng mà, nếu cậu mua đồ không vừa size, tôi sẽ làm thịch cậu.”

Một câu lập tức khiến cho tâm tình vui đùa của Carr tiêu tan, nếu như hắn thật sự mua được quần áo lót vừa vặn với Kim Jaejoong thì lại gián tiếp tỏ vẻ mình quan tâm tới Jaejoong —— Mua là chết, vậy mua làm gì.

Y không có hứng thú lấy mạng ra đùa...

Hậm hực lui ra bên cạnh Yunho, lúc Carr vừa mới ra thang máy rồi đi, Yunho cũng thò tay đẩy cửa, đập vào mắt là Junsu đang đứng ở cửa chờ hắn.

Kính thủy tinh lần trước bị đạn bắn vỡ đã thay mới, còn trang bị thêm loại chống đạn, Yunho tất nhiên là yên lòng đi vào.

Nhìn Yunho ôm Jaejoong ngủ say vào phòng, dịu dàng đặt cậu lên giường của mình, còn thân thiết thay cậu đắp chăn, hết thấy hành động này rơi vào đáy mắt Junsu, muốn ghen tị, lại không biết lấy cớ gì mà ghen.

Dù sao, là tự cậu muốn nhìn mà, không phải sao...

“Đã xuất viện được rồi à?” Quay người lấy quần áo sạch từ tủ, trước mặt Junsu, Yunho không chút e dè để trần thân trên. “Park Yoochun đâu?”

“Tôi chuẩn đi, thừa dịp Yoochun quay trở lại quán xử lý công việc.” Thích thú ngồi xuống mép giường nhìn Jaejoong, thần sắc Junsu tràn ngập hâm mộ. “Cậu ấy ngủ thật sâu, dường như, đây là lần đầu tiên tôi thấy từ lúc quen cậu ấy...”

“Vậy thì sao?” Yunho không cho rằng Junsu đến đây chỉ vì nói với hắn điều này.

“Anh giúp Kim Jaejoong nhiều việc quá, Carr rất lo lắng.” Nói ra nguyên nhân mình xuất hiện, Junsu áp tay lên mặt Jaejoong. “Tuy rằng anh ta nói anh không thích Jaejoong như trong tưởng tượng của anh ta, nhưng vẫn quá nguy hiểm...”

“Tôi tự có chừng mực.” Mang theo ý cười, Yunho trấn tĩnh như trước.

“Là có chừng mực, hay là đã sớm rối loạn?” Giương mắt, Junsu phảng phất như nhìn thấu mọi việc, nhìn Yunho. “Yunho, anh rất hay đùa giỡn, đùa nhiều đến mức có thể dễ dàng lừa gạt mọi người...”

Đáng tiếc, cậu đã từng bị lừa, hơn nữa bị lừa rất đau, đau đến mức sẽ không dễ dàng tin lời Yunho nói.

Đối với Jung Yunho, cậu đã sớm hiểu rõ rồi...

“Tôi không lừa cậu mà đúng không?” Nhìn thẳng vào hai mắt Junsu, nụ cười của Yunho dần mất đi, sau đó, đặt ngón tay lên môi Jaejoong. “Có vài bí mật, không cần thiết phải nói rõ.”

Bị động tác của Yunho chọc cười, Junsu dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Jaejoong, nhất thời không biết nói gì.

“Rộng rãi biểu hiện công khai với mọi người, bao nhiêu tình yêu của anh đổ lại không phải là người khác yêu anh, mà trái lại là sự từ chối khiến anh không nói lên lời... Vấn đề là, Kim Jaejoong biết không?”

“Cậu ấy không cần biết rõ, cậu ấy chỉ cần tin tưởng tôi là đủ.” Yunho kiên quyết nói.

“Thật quá mức, rõ ràng mình cũng không tin người khác, lại muốn người ta tin tưởng anh, tôi rất hoài nghi, như vậy có thể khiến Jaejoong rung động sao?” Thở dài một hơi, Junsu ngửa đầu nhìn chằm chằm Yunho. “Anh chỉ tin tưởng Kim Jaejoong thôi sao?”

Nên trả lời thế nào đây...

Junsu hiểu rõ hắn, đã từng làm bạn của hắn, vượt qua những năm tháng gian nan, vì hắn mà bỏ ra cảm tình cùng sự ủng hộ hết thảy, hôm nay, cậu hỏi hắn chỉ tin Kim Jaejoong sao?

Yunho không muốn lừa dối Junsu — Có lẽ phải nói là, trừ việc hắn thích ai ra, Junsu chưa từng bị hắn lừa gạt!

Trầm mặc một lúc, ánh mắt Yunho tập trung trên người Jaejoong không rời, không cần bất luận ngôn ngữ gì đã đủ để Junsu hiểu rất nhiều điều, kể cả, sự thật khiến người tổn thương...

Junsu nở nụ cười.

“Quả nhiên, trực giác của tôi là đúng, chỉ có Kim Jaejoong mới có thể khiến anh tìm lại tình cảm của mình...” Giọng điệu cô đơn, không phải thương tâm, mà chỉ thuần túy mất mát.

Để tưởng niệm quá khứ đã từng trả giá...

“Vậy còn cậu, Park Yoochun có cho cậu dũng khí đi yêu người khác không?” Chạm vào mặt Junsu, Yunho nhẹ nhàng ôm cậu. “Cảm ơn cậu đã để tôi gặp được Kim Jaejoong, nhưng mà đừng để Park Yoochun khiến cậu đau lòng...”

Là nhắc nhở hay khuyên bảo?

Dường như, trong nội tâm của cả hai đều có một thanh xích trói hai người lại, cả Junsu cùng Yunho đều hiểu...

Tiến Junsu, Yunho trở lại phòng, nhếch môi, nhìn gương mặt xinh đẹp lại đầy kiêu ngạo của Jaejoong, không tự chủ được hôn lên trán Jaejoong.

Là hai người khác nhau, lại giống nhau đến không thể tưởng tượng nổi, đây là điều mà hắn chưa từng nghĩ tới...

Mới đầu, chỉ là mới mẻ.

Dần dần, bị quật cường cùng sự tương tự ẩn giấu sâu trong xương tủy cậu hấp dẫn, muốn làm thứ gì đó cho cậu.

Sau đó, làm một đồng lớn việc mà ngay chính hắn cũng không ngờ, chỉ vì tiến gần hơn Jaejoong, thử Jaejoong...

Nếu như không phải yêu, vậy đây là cái gì?

Hắn tin tưởng, Jaejoong hiểu bản khoăn của hắn, bởi vì cậu là một hắn khác...

Cùng không tin người khác, trừ mình ra, ai cũng không tin.

Mà hai người, như một cái tôi khác của nhau...

Trầm thấp phát ra tiếng cười, Yunho như đã phát giác điều gì, tiến lại gần nhìn chăm chăm, Jaejoong chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen láy phản chiếu bóng dáng hắn.

“Quan tâm Kim Junsu như vậy sao không ở bên cậu ta?” Jaejoong lạnh lùng nói.

Đã nghe được bao nhiêu rồi...

“Nghe thấy toàn bộ rồi à?” Không để sự lạnh lùng của Jaejoong trong lòng, Yunho chỉ dùng tay khẽ vuốt bờ môi đỏ tươi của Jaejoong.

“Không muốn để người khác nghe thì đừng nói bên tai người ta, thật âm ỉ.” Nhướn lông mày, Jaejoong khẽ nhú mũi.

Cậu từ trước tới nay rất thính ngủ, cho dù một cái cũng không cách nào thay đổi thói quen của thân thể.

“Đáng tiếc, tôi sẽ không xin lỗi.” Cong khóe môi, hai mắt Yunho gắn chặt lấy Jaejoong không rời. “Trò chơi vẫn tiếp tục chứ?”

“Sao lại không?” Nhìn thẳng vào hai mắt Yunho, Jaejoong cười sáng lạn. “Tôi có tự tin là tôi sẽ thắng, anh không thắng nổi đâu, dù sao người nói thích đầu tiên cũng không phải tôi...”

Những lời còn lại đều bị nụ hôn của Yunho ngăn trong miệng, không có phản kháng, phá vỡ phòng bị, Jaejoong tùy ý để Yunho cướp đoạt hơi thở của mình, khác hẳn với ham muốn lúc ân ái, nụ hôn lúc này càng giống như để xác nhận.

Xác nhận, tình cảm của hai bên có giống nhau chăng...

“Chết tiệt, Jaejoong, sao cậu lại cắn tôi?” Giật mình chấm dứt nụ hôn, sờ vết thương rướm máu trên môi, Yunho không hề tức giận.

“Ai bảo anh tùy tiện hôn tôi.” Là kiêu ngạo, đồng thời lại là tùy hứng.

Vừa nói xong, Jaejoong liền xoay người, mặc kệ vết thương cậu cắn Yunho mạnh đến mức nào, vùi mình vào vào trong chăn, không nói lời nào, như thể cự tuyệt Yunho, trên thực tế, phía sau lại để trống một góc.

Là dành cho ai vậy?

Chỉ sợ không thể nào nói rõ được...

Để mặc Yunho ôm lấy cậu, nhắm mắt lại, trong cơn mơ màng, khóe môi Jaejoong cũng mơ hồ cong lên...

62. Đam Mỹ - Chương 62

Không phải cảm giác sai, mà là hoàn toàn chính xác, trong lúc bọn họ không phát hiện đã có chút gì đó thay đổi.

Thay đổi lặng lẽ trong sự ngằm đồng ý của Jaejoong...

Dùng tay chống cằm, ngồi trong văn phòng Hội học sinh nhìn chăm chăm người nào đó đang ngồi cạnh cửa sổ, công việc trong tay Han Kyung hiếm khi xử lý chậm đến vậy, ai bảo phản ứng của người nào đó còn hấp dẫn anh hơn cả chính sự cơ chứ!

Mặc trên người bộ đồng phục hơi nhàu nhĩ ngồi tựa vào cửa sổ, rõ ràng là bộ dáng vừa tỉnh ngủ lại càng thêm phần mị lực cho vẻ đẹp bẩm sinh của cậu, hai mắt chuyển động trên sân vận động, chỉ chốc lát sau, khóe môi liền cong lên mang theo ý cười.

Ánh mắt cậu đang dôi về phía nào, chính là lớp đang học bóng rổ trên sân, có một người cậu học sinh dù bị thương nhưng vẫn dễ dàng giành được bóng từ tay đội kia, ném quả bóng theo một đường cong xinh đẹp, vào rổ.

Cảnh tượng như vậy đẹp đến kinh người.

“Cứ nhìn chăm chăm cậu ta như thế, không sợ lời đồn hai người hẹn hò sẽ càng lan rộng sao?” Đi đến sau lưng Jaejoong, Lee Dong Hae nhanh mồm nhanh miệng đưa ra nghi vấn.

“Bọn họ nói là việc của bọn họ, tôi không cần phải quan tâm... Cậu làm gì thế?” Phía sau cổ đột nhiên có cảm giác bị chạm vào, Jaejoong theo bản năng dùng tay ngăn Dong Hae.

Nhìn sắc mặt có chút tức giận của Jaejoong, Dong Hae ngược lại rất bình tĩnh.

“Trên cổ cậu có vết hồng hồng, giống như bị muỗi...”

“Dong Hae nói là trên cổ cậu có dấu hôn, đừng có cởi cúc áo vậy gọi thế kia, sợ người khác không biết chuyện của cậu cùng Jung Yunho sao?” Nhàn nhạt bổ sung một câu, nét vui vẻ trên mặt Han Kyung chưa từng mất.

Trùng Han Kyung một cái, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, tay Jaejoong vẫn bất giác sửa sang lại đồng phục, dùng áo phủ lên vị trí Dong Hae vừa chạm vào.

“Hình như từ lần trước đến giờ, anh vẫn luôn đứng ngoài xem trò cười của tôi?” Jaejoong có chút khó chịu nhìn Han Kyung.

“Cậu muốn nói là từ lúc thấy cậu xấu hổ hay từ lúc tôi bắt đầu chú ý đến Jung Yunho?” Căn bản không sợ khiến cho Jaejoong tức giận, Han Kyung thuận miệng đáp trả.

Nheo mắt lại, nhìn Han Kyung làm bộ, ánh mắt của cậu hiển nhiên mang theo đe dọa, chỉ tiếc, Han Kyung không hề để nó trong lòng, ngược lại, Lee Dong Hae đột nhiên kinh hô với cảnh ở sân vận động bên ngoài.

“Ah, Jung Yunho...”

Ba chữ nhanh chóng thu hút ánh mắt của Jaejoong quay lại Yunho trên sân, chỉ thấy vừa nãy Yunho còn đang đắc ý với khả năng của mình giờ phút này ngã ngồi dưới đất, bên cạnh có một cô bạn cũng ngã.

Rất phong độ phủ bụi trên người, Yunho vươn tay kéo học sinh nữ kia, theo khẩu hình đoán chừng là hẳn đang hỏi cô bạn có sao không, sau đó, cô bạn kia liền rất xấu hổ.

Cảnh này dù ai nhìn cũng đều cảm thấy là cảnh đẹp ý vui, duy chỉ mình...

Nhức môi, Jaejoong trầm mặc thu hết thấy vào mắt, không hề có dấu hiệu tức giận lại khiến Han Kyung cười đến thoải mái.

“Sao không mau mang người về đi, nếu không cô bạn kia mà vừa ý Jung Yunho, cậu chẳng lẽ lại giống phụ nữ đi tranh giành đàn ông à?” Giọng điệu của Han Kyung hoàn toàn là đi xem kịch vui.

“Vậy thì sao?” Liếc Han Kyung một cái, Jaejoong đi đến bên cửa sổ, lựa chọn không để tâm đến việc dưới sân nữa.

“Không có gì, tôi chỉ là thiện ý nhắc nhở một chút...” Cắt đứt câu nói của Han Kyung là chuông di động đột ngột vang lên của Jaejoong.

Lấy di động ra, liếc dãy số gọi đến, trong mắt không tự chủ được ánh lên ý cười, ấn nút nghe, Jaejoong đi ra khỏi văn phòng hội học sinh, mà Han Kyung cùng Lee Dong Hae cũng thức thời không tiếp tục đề tài này...

Làm sao vậy? Giọng điệu của Jaejoong vẫn bình tĩnh như mọi ngày.

Sao lại không xem nữa, tôi tưởng cậu rất thích xem tôi chơi bóng chứ? Tự tin của Yunho toàn bộc lộ rõ.

Ai nói tôi đang nhìn anh, tôi ngăn người không được sao? Ngừng lại, Jaejoong tiếp tục đề nén suy nghĩ trong lòng. Có rảnh gọi điện làm phiền tôi không bằng đi quan tâm cô bạn bên cạnh anh đi.

Nhìn thấy rồi à? Không quá bất ngờ, giọng của Yunho lại tràn ngập vui vẻ. Ghen sao?

Anh muốn tôi vì anh mà ghen như vậy à? Nếu như Jaejoong nhớ không lầm, Yunho cứ một lát lại hỏi cậu những lời này, bây giờ như vậy, lúc ở cao ốc Kim thị cũng thế.

Quả thực, câu hỏi này khiến tâm tình cậu rất không ổn định...

Muốn người mình thích quan tâm mình là chuyện đương nhiên mà, Kim Jaejoong, cần tôi nhắc nhở cậu sao? Giọng nói của Yunho mang theo chút nghiêm túc.

Không cần, anh nói tôi cũng không muốn nghe... Lời tức giận còn chưa nói hết, điện thoại trong tay đã bị người giật, không cần quay đầu lại, Jaejoong cũng đoán được ai mới có lá gan làm việc này.

Nở nụ cười, Jaejoong vung đấm ra sau lưng, công kích vô cùng nhanh chóng, Yunho vội tránh qua, thuận thế kéo Jaejoong vào trong lòng!

“Nhất định phải như vậy sao, vừa thấy mặt đã dùng nắm đấm chào hỏi tôi?” Đưa mắt nhìn Jaejoong ngay gần trước mặt, dưới đáy mắt Yunho in đậm bóng dáng Jaejoong.

“Cái này gọi là thân thiết, không nhìn ra sao?” Giây tựa tay đang bị Yunho nắm, trên khuôn mặt kiêu ngạo của Jaejoong bắt gặp hiện lên ý cười. “Người khác muốn tôi đánh, tôi còn ngại phiền.”

“Nói như vậy, tôi sau này phải tập thể hình cho thân thể cường tráng một chút mới có thể khắc chế được cậu, miễn cho trên giường bị cậu đánh chết.” Vươn lưỡi liếm vết thương nhỏ trên miệng do Jaejoong cắn, trong mắt Yunho tràn ngập ám chỉ.

Nhưng Jaejoong lại phản ứng khác thường nhú mày muốn đẩy Yunho ra, Yunho không đồng ý, dưới sự ép bức của Yunho, mặt cậu bắt gặp đỏ hồng lên...

Cậu không phải chưa từng bị người đối xử như vậy, những lời hạ lưu hơn, cậu cũng đã từng nghe, nhưng chỉ có Jung Yunho trước mặt mới khiến cậu cảm thấy xấu hổ.

Từ lúc người đàn ông này xâm nhập thế giới của cậu, hết thấy mọi việc đã vượt quá mức độ lý giải của Jaejoong.

Vì hấn mà khuôn mặt xấu hổ hiếm thấy bị Han Kyung cười nhạo, sau đó nổi điên khóc trước mặt hấn, hiện tại lại chỉ vì mấy lời hấn nói mà xấu hổ, đây căn bản không phải cậu...

“Không quen sao?” Nghiễm nhiên nhìn thấu tâm tư Jaejoong, Yunho tới gần Jaejoong, không chút lo lắng liệu có học sinh khác đi qua phát hiện sự thân mật của hai người.

“Không quen cái đầu anh ấy, thả tôi ra, tôi phải đi học.” Jaejoong thầm nghĩ lợi dụng lúc này thoát khỏi Yunho, ngăn cản sự xấu hổ của cậu.

“Đã trốn nửa giờ rồi mà, còn học gì nữa.” Không để lý do của Jaejoong trong mắt, Yunho cười vô cùng sáng lạn: “Nếu như mặt của cậu còn hồng nữa, tôi sẽ trực tiếp kéo cậu về nhà đó.”

Dục vọng của Yunho toàn bộ in dưới đáy mắt, trần trụi biểu lộ trước mặt Jaejoong, khiến Jaejoong muốn tránh cũng không được, chỉ đành phải nhìn Yunho, tùy ý để Yunho cởi cúc áo cậu vừa cài lại, hôn lên chiếc cổ trắng mịn, sau đó mới chậm rãi buông Jaejoong ra...

“Trước hết tạm để cậu ghi nợ, về nhà tôi sẽ đòi lại sau.”

Tặng một ánh mắt khinh bỉ mạnh mẽ cho Yunho, Jaejoong nắm chặt cổ áo bị Yunho mở, trực tiếp quay người rời đi, chỉ là sau khi quay người, hai bên tai đỏ rực vì xấu hổ vẫn còn lộ rõ, khiến Yunho cười đến

không thể ngừng được...

63. Đam Mỹ - Chương 63

“Này, Kim Jaejoong.”

Hết giờ học, vừa mới bước ra khỏi cổng trường, vốn đang định trốn không trở lại nhà Yunho thì đã bị Carr ngăn chặn.

Đối với sự nhiệt tình mời mọc của Carr, Jaejoong căn bản lười trả lời, đang định vượt qua y mà đi, Carr như biết trước suy nghĩ của cậu, cất bước ngăn đường.

“Tránh ra!” Trùng mắt nhìn Carr, cơn tức giận từ lúc bị Yunho trêu chọc vẫn còn đang âm ỉ trong người, Jaejoong hoàn toàn không thêm quan tâm mà bùng nổ với Carr.

“Tôi rất muốn làm vậy, nhưng mà Yunho muốn tôi phụ trách an toàn cậu, phải đảm bảo cậu “Bình an” trở về nhà cậu ta mới được.” Nói thẳng ra, Yunho đã sớm biết Jaejoong sẽ không ngoan ngoãn về nhà dưới sự cưỡng ép của hắn nên phái Carr đi bắt người.

“Không cần, mấy hôm trước tôi đều tự mình trở về, không lạc đường được.” Giọng điệu mạnh mẽ để lộ khó chịu cùng cực.

Nhấn mặt, Carr đương nhiên nhận ra Jaejoong chuẩn bị đánh người, lui ra sau mấy bước, cười duỗi ngón tay.

“Không để tôi đưa cậu về cũng được, cậu có hai lựa chọn, một là đi theo tôi, cái còn lại...”

Jaejoong đang đợi Carr nói căn bản không phát hiện sau lưng có người lặng lẽ tiếp cận, ngay lúc Carr dừng lại, một bàn tay che kín miệng Jaejoong, cưỡng ép cậu đi.

Rất muốn kêu to lên, nhưng khuỷu tay đang cong lên phản kích bất giác dừng lại, bởi hơi thở gần gũi quen thuộc này khiến Jaejoong tỉnh táo lại, khẽ nheo mắt...

“Cái còn lại là trực tiếp để người nào đó mang đi.” Đứng tại chỗ cũ, nhìn bóng dáng Jaejoong dần dần biến mất, Carr mất mặt giật giật ngón tay, sau đó lên xe rời đi.

Gọi y đến để diễn xiếc à...

Ngồi ở vị trí lái phụ, Jaejoong trùng mắt nhìn người đàn ông đang chuyên tâm lái xe, miệng cong lên cười, thật sự rất chướng mắt!

“Anh lại muốn làm cái gì?” Ở trường học thì trêu chọc cậu, hiện tại lại dùng chiêu này bắt người, cậu thật sự không hiểu nổi Jung Yunho muốn làm cái gì.

“Muốn cậu đi cùng tôi tới một nơi, làm một việc, giúp một người.” Như thể không nhận ra sự không vui trong giọng Jaejoong, Yunho vươn một tay xoa môi cậu.

Jaejoong định lui về sau, tránh ngón tay Yunho, đáng tiếc không gian trong xe quá chật hẹp, không thể lui được, đành phải để mặc Yunho.

“Không hỏi tôi là giúp ai sao?”

“Anh muốn nói thì cứ nói, không muốn nói thì thôi, đừng tùy tiện đụng vào tôi.” Hất tay Yunho ra, Jaejoong dùng tay lau cánh môi mà Yunho vừa sờ qua.

Nhìn như thể muốn lau sạch mùi hương mà Yunho để lại trên người cậu, nhưng lại không che giấu được khuôn mặt đang hồng dần lên.

“Hóa ra cậu lại dễ xấu hổ như vậy, thật kỳ lạ, sao lúc trước tôi không để ý —— Hay là, cậu chỉ xấu hổ với tôi thôi?” Bất lấy cơ hội, Yunho lại bắt đầu chiếm tiện nghi của Jaejoong.

Giận dữ nhìn Yunho, Jaejoong muốn phủ nhận, nhưng đầu lưỡi cậu như bị cắn đứt, hoàn toàn không có khả năng nói chuyện, thực tế, từ lúc Yunho dùng đầu ngón tay lướt qua cổ cậu thì cậu đã không còn cách nào phản bác, chỉ đành dời mắt đi chỗ khác, không nhìn gương mặt chỉ khiến người khác muốn đấm nát kia nữa.

Thấy cậu như vậy, Yunho cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ yên lặng tăng tốc, trong lúc Jaejoong lặng im, xe đã tới cao ốc mà Jaejoong đã đến vô số lần.

“Sao lại tới đây?” Hần nhàn rồi lắm hay sao mà dẫn cậu tới nhà Yoochun?

“Tôi nói là tới giúp người mà.” Đỗ xe xong, Yunho xuống xe giúp Jaejoong mở cửa, cũng mặc kệ Jaejoong có nguyện ý hay không, tự mình cầm tay cậu.

Cử chỉ rất thân mật, Jaejoong lại không hất ra — Đây cũng là lần đầu tiên, Jaejoong để mặc người khác dắt tay cậu, chỉ sợ, ngay cả Jaejoong cũng không phát hiện...

Ấn thang máy, trong lúc chờ đợi, ánh mắt Jaejoong nhìn chằm chằm Yunho, có gì muốn hỏi, lại không nói lên lời, ngược lại Yunho mở miệng trước.

“Tôi mắc nợ Junsu, coi như là giúp tôi một lần, để Park Yoochun hết hy vọng với cậu, cho Junsu một chút cơ hội.” Nói rõ ràng ngắn gọn, không hề dây dưa dài dòng.

Nhìn sườn mặt Yunho, trong đầu Jaejoong đột nhiên hiện lên cảnh Junsu tới tìm cậu lần trước, rồi những lời cậu ta nói...

Cậu cho rằng, Junsu không thể nào buông tay với Yunho được, nhưng Junsu lại dùng nụ cười phản bác cậu, nói cho cậu biết, trái tim Yunho không thuộc về cậu ta.

Mà bây giờ, Yunho lại nói mình thiếu nợ Junsu, muốn cho cậu một cơ hội...

Quá khứ của hai người kia, Jaejoong chưa từng chứng kiến nhưng lại có chút cảm động — Bởi vì cậu và Yoochun cũng trải qua quá khứ gần như vậy.

Chỉ có điều, Yoochun không vì cậu mà mất đi người nhà, mất đi khả năng sinh con, càng không bị biểu hiện giả dối mà lừa gạt đến trái tim vỡ nát...

Nở nụ cười, Jaejoong cũng không biết Yunho muốn cậu phối hợp thế nào nhưng cậu không cự tuyệt.

Theo sát Yunho đi tới trước cửa nhà Yoochun, nhấn chuông cửa, ra mở cửa là Yoochun, mà phía sau gã là Junsu sắc mặt tái nhợt.

Đây là lần đầu tiên cậu đến mà Yoochun còn để Junsu ở nhà...

“Hai người...” Không ngờ Jaejoong sẽ xuất hiện, Yoochun có chút thất thố. “Jung Yunho, anh không việc gì thì mang Jaejoong qua làm gì?”

“Tôi tới là vì quan tâm Junsu.” Cầm tay Jaejoong, Yunho cong môi nói. “Tôi với Jaejoong vừa tan học đã đến chỗ này đó.”

Nhìn kỹ nụ cười của Yunho, Yoochun biết, Yunho tuyệt đối không phải đến chỉ vì lý do đơn giản như vậy, chỉ là giờ phút này, điều càng khiến gã quan tâm là Jaejoong bên cạnh!

Một thời gian không gặp, Yoochun có thể cảm nhận được trên người Jaejoong tỏa ra khí tức lạ lẫm, khác với kiêu ngạo trong dĩ vãng, Jaejoong hôm nay khiến hắn thấy có chút lạ lẫm... Dời ánh mắt, Yoochun nhìn thấy Jaejoong cùng Yunho nắm chặt tay, đây là việc mà Jaejoong trong trí nhớ gã không thể nào làm được.

Chưa từng có người nào có thể thân cận Jaejoong như vậy, Jaejoong cũng không để người tùy tiện đụng vào cậu...

Là muốn biểu thị công khai chuyện gì sao?

Hay là, muốn để gã hiểu được điều gì...

Nhú lông mày, Yoochun vươn tay muốn tách rời hai bàn tay đang nắm chặt của Jaejoong cùng Yunho, gần như đồng thời, Jaejoong liền vươn tay kia cản lại.

“Jaejoong?”

Nhìn Yoochun, Jaejoong như hiểu ra điều gì, bật cười, ngay trước mặt Yoochun cùng Junsu, không chút do dự hôn Yunho!

Đây là có ý gì?

Jaejoong vì sao lại muốn hôn Yunho?

Một Jaejoong chưa bao giờ để người tới gần cậu, chạm vào cậu...

“Anh thật giỏi, Jung Yunho, lợi dụng Yoochun cùng Kim Junsu để khiêu khích tôi — Cho dù tình cảm của tôi với anh là thích, vậy thì sao?” Không còn là bạn bè mà đã vượt quá mức độ này.

Cho nên mới quan tâm...

Trần ngập kiêu ngạo, như thể đã vứt bỏ toàn bộ vẻ lo lắng cùng ngây thơ đầy mê hoặc lúc trước, Jaejoong cười vô cùng xinh đẹp, mà ngay cả Yunho cũng cảm giác được, Jaejoong đang nói thật...

Vốn đang không biết giải quyết thế nào, lúc nhìn thấy Yunho, cậu đột nhiên hiểu ra.

Cậu biết Yoochun thích cậu nhưng lại không để Yoochun đụng chạm quá mức thân mật, chỉ ở bên kia dải phân cách bạn bè, mà lại đặc biệt để Yunho vượt qua.

Nói là muốn giúp Kim Junsu, nhưng trên thực tế là dùng bản thân mình thôi.

Thật là, tên đàn ông đê hèn...

Nhìn bộ dáng mê người của Jaejoong, ánh mắt suồng sã của Yunho lướt khắp người Jaejoong, ngay cả sự tức giận cùng địch ý của Yoochun cũng không khiến hắn bớt phóng túng...

“Yoochun!” Ngay lúc Yoochun vung đấm tới Yunho, Junsu vội hô lên, thần sắc phức tạp.

Nhìn Junsu dùng tông giọng cao như vậy gọi mình, Yoochun thu tay lại, sờ mặt Jaejoong, đầu lông mày hai bên giấu không được khổ sở.

“Vì sao người mà cậu nói mấy lời này không phải tôi, người thay đổi cậu, cũng không phải tôi...”

Vì sao ư?

Vấn đề này, ngay cả Jaejoong cũng không rõ ràng.

Đưa mắt nhìn Yunho, bóng dáng tương tự lại khiến Jaejoong cười vô cùng vui vẻ...

64. Đam Mỹ - Chương 64

Lúc sau rời khỏi nhà Yoochun thế nào, cậu không nhớ rõ lắm.

Chỉ nhớ, lúc rời đi, khuôn mặt Yoochun lộ ra bi thương, Junsu thì cảm kích cười tạm biệt, cùng với câu nói cuối cùng của Yunho —

Tôi không chọn sai đúng không, quả nhiên Jaejoong là người thích hợp với tôi nhất...

Hắn nên truy cứu, nhưng Yunho hoàn toàn không để cho Jaejoong có cơ hội mở miệng, trực tiếp kéo cậu đi, muốn phản kháng nhưng đánh không lại hắn, ngay cả chút dấu hiệu đau đớn cũng không có...

“Anh đừng có đắc ý!” Mỗi lần bị bắt trở lại nhà Yunho, Jaejoong lại tức giận gào thét.

“Cái gì?” Mím cười trả lời, Yunho không chút phật lòng.

“Tôi nói anh đừng có cười... Còn cười nữa tôi đấm vỡ mặt anh ra!” Trùng mắt nhìn Yunho, Jaejoong lại xấu hổ mà mặt hơi đỏ lên

“Tôi cười là việc của tôi, có ảnh hưởng gì tới cậu đâu, hay là cậu chột dạ?” Bất được dấu vết Jaejoong đang xấu hổ, Yunho im lặng thưởng thức.

“Chột cái đầu nhà anh ấy, cách xa tôi một chút, cho dù tôi nói thích anh cũng không có nghĩa tôi tin tưởng anh.” Tiện tay quơ lấy chiếc đèn bàn nhỏ bên cạnh, trong mắt Jaejoong tràn ngập một cảm xúc rất nghiêm túc.

“Tôi biết rõ, cho nên, cậu bỏ ‘hung khí’ trong tay ra đi, vết thương của tôi đã tốt lên nhiều rồi, chắc gì cậu đã đánh thắng được tôi.” Yunho ra vẻ thiện ý giang hai tay ra.

“Chỉ cần anh cách xa tôi một chút thì chẳng có việc gì cả.” Căn bản không hề có ý tứ nghe theo, Jaejoong nắm chặt thân đèn, tùy thời chuẩn bị ném nó.

“Có gì phải tức giận cơ chứ, là tự cậu thừa nhận thích tôi mà, tôi không hề ép cậu...”

“Anh không ép tôi?” Nhìn chằm chằm Yunho, khóe môi Jaejoong hơi cong lên. “Jung Yunho, anh dám nói mình dẫn tôi tới nhà Yoochun không phải để ép tôi sao? Đừng nói với tôi rằng anh thật sự chỉ muốn giúp Kim Junsu, chuyện vô căn cứ này, tôi không tin đâu.”

Nếu đổi thành người khác có lẽ đã bị Yunho lừa, nhưng cậu là Kim Jaejoong, người giống Jung Yunho nhất.

Từ lúc Yunho muốn cậu giúp một việc, cậu đã biết người đàn ông này khi làm việc chắc chắn phải có rất nhiều mục đích khác nhau, như việc thu mua cổ phần của Kim thị vậy, không chỉ thuần túy lấy một vài thứ từ tay Kim Ri Nam cho cậu, hơn thế nữa muốn cậu được tự do, kiểm tra xem, cậu có hành động giống hần không.

Lúc này thì lấy lý do giúp Kim Junsu để trừ tận gốc tình cảm của Yoochun với cậu, thậm chí để cậu ý thức được tình cảm kia trong lòng mình — Cậu hiểu hần, cho nên càng rõ ràng, tất nhiên sẽ không tự lừa dối mình.

Thật là một tên đáng chết đến cực điểm...

“Tôi thật sự là chỉ muốn giúp Junsu thôi mà, còn việc cậu thú nhận là một thu hoạch nho nhỏ ngoài ý muốn.” Mặc kệ sự đe dọa từ vũ khí trong tay Jaejoong, hai mắt Yunho vẫn tràn đầy tự tin như cũ.

“Thu hoạch nho nhỏ?” Cười ra tiếng, Jaejoong ném đèn bàn về phía Yunho!

Tránh đèn bàn Jaejoong ném ra khi tức giận, tùy ý để nó rơi xuống chân rồi vỡ vụn, Yunho vươn tay giữ chặt Jaejoong đang định bỏ đi, cứng rắn đè cậu vào tường, khuỷu tay Jaejoong liền hất lên mặt Yunho, khiến khóe miệng hần chảy máu nhưng hần vẫn không chịu buông tay.

Hai người im lặng nhìn nhau, một sự ăn ý kỳ lạ tràn ngập trong không gian yên lặng, Jaejoong muốn thoát ra khỏi sự kiềm chế của Yunho, Yunho lại giữ cậu càng chặt, tựa như hần nói, khi vết thương đã tốt hơn thì Jaejoong đánh không lại hần.

Hơi thở phả lên da thịt đối phương, cảm xúc nóng rực lại khiến tận sâu trong lòng khẽ rung động, hai người bọn họ giống nhau đến mức ngay cả chính bản thân họ cũng không thể tin được.

Cùng không được hưởng tình thân, cùng cô đơn một mình, cùng không sợ chết, cùng không tin bất luận kẻ nào, nhưng hai người lại gặp nhau, hơn nữa không tự chủ được hấp dẫn lẫn nhau.

Quật cường của Jaejoong khiến Yunho mê luyến, mà cuồng vọng của Yunho làm xao động trái tim Jaejoong.

Như thể Nghịch lân trên mình rồng vậy, mỗi con chỉ có một...

Hạ mắt, Jaejoong bất giác cười ra tiếng, Yunho dần dần kéo giãn cự ly giữa hai người, ngay lúc hần định hôn lên, ở cổ đột nhiên nhói đau khiến Yunho nhíu lông mày, thả Jaejoong, giữ miệng vết thương trên bả vai mà đỏ khốc đỏ cười.

“Cậu thật là dữ, lực một chút cũng không lưu tình.” Khuỷu tay Jaejoong huých đau nhức đến mức Yunho muốn nhả cũng khó mà nhả được.

“Không phải anh đã sớm biết rồi sao? Tôi không phải loại người sẽ ngoan ngoãn cúi đầu.” Hai tay xoa mặt Yunho, Jaejoong cười kiêu ngạo đến mê người. “Huống hồ, người nói thích trước là anh!”

“Ý cậu là, người nói trước sẽ là người yếu thế?” Nhướn lông mày, Yunho đương nhiên nhận ra được khiêu khích của Jaejoong.

Dùng nụ cười trả lời, Jaejoong sờ soạng trên người Yunho lấy chìa khóa xe của hắn, quay người định rời đi lại bị Yunho giữ chặt.

“Buông tay.” Lắc cổ tay, trên mặt Jaejoong nổi lên một tầng ứng hồng nhàn nhạt.

“Cậu lại muốn trốn sao?”

“Trốn cái gì?” Nhíu mày nhìn Yunho.

“Cậu hiểu rõ tôi muốn nói gì mà, chính là việc cậu thích tôi...” Lời còn chưa nói hết, nắm đấm của Jaejoong đã bay tới, Yunho vội vùng tay ngăn cản.

Nhìn ánh mắt kiên quyết không để cậu trốn, Jaejoong cắn môi, mặt nạ nguy trang từ trước đến nay đã bị ngưỡng ngừng xâm chiếm, so với lúc xấu hổ ở trường, giờ phút, này, cả gương mặt cậu đều đã nóng rực lên...

Nhìn Jaejoong đáng yêu như vậy, Yunho chậm rãi cúi xuống, không phải hôn, mà chỉ dùng đầu lưỡi liếm cổ cùng tai cậu, Jaejoong miễn cưỡng đến toàn thân run lên, suy nghĩ muốn đẩy Yunho ra hiện lên trong đầu, hai tay lại chậm chạp không cách nào làm theo, chỉ có thể để mặc Yunho liếm mút vành tai cậu, trêu chọc cậu...

Khác với đáng yêu của Junsu, đáng yêu của Jaejoong giấu bên dưới sự kiêu ngạo của cậu, khiến người ta chỉ muốn tìm ra nó, để rồi một khi tháo chiếc mặt nạ xuống, liệu có ai không động lòng trước cậu?

Thật là một tên nhóc vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu...

“Urghh...” Jaejoong bật ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, cậu muốn khắc chế nhưng lại không cách nào xem nhẹ phản ứng của thân thể với khiêu khích của Yunho.

“Tôi thích cậu, Kim Jaejoong... Hóa ra lúc nói ra mấy từ này cũng không phải quá khó khăn...” Ngón tay lướt trong áo Jaejoong, dùng lực một cái, Yunho ôm Jaejoong vào trong lòng.

“Anh muốn nói là việc của anh, sao lại sờ loạn người tôi làm gì, cẩn thận tôi không khách khí...” Nói lời không hề có tính uy hiếp, mặt Jaejoong đã hồng đến tận cổ.

“Thật là một lời đe dọa đáng yêu...” Cười khế, lúc tay Yunho muốn tiến vào trong quần Jaejoong, chuông cửa đột nhiên vang lên cắt đứt hết thủy, cũng ngăn chặn khát vọng của Yunho.

Đột nhiên phát hiện mình đang thuận theo Yunho, Jaejoong lập tức tránh khỏi cái ôm của hắn, kéo giãn cự ly, mà nhìn Jaejoong hành động như một con thú nhỏ đáng yêu, Yunho không bước tới gần, chỉ là mang theo nụ cười đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Yunho còn chưa kịp nhìn kỹ người đến là ai, đối phương đã nghiêng người tới gần Yunho, hôn lên mặt hắn!

“Sao lại đến đây?” Nhìn cô gái kia, không có ý kiến gì với nụ hôn của cô, Yunho chỉ nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên là có việc... Quấy rầy anh à?” Cong khóe môi, trong mắt cô gái tràn ngập vui vẻ. “Xem ra có người rất bất mãn với sự xuất hiện của tôi nha...”

Yunho thuận theo ánh mắt cô gái quay lại nhìn, chỉ thấy, Jaejoong đứng sau lưng Yunho, dùng ánh mắt phần nộ trừng bọn họ...

65. Đam Mỹ - Chương 65

Vừa mới nói thích cậu, giờ lại thân mật với người phụ nữ khác, đây rốt cuộc là sao?

Coi Kim Jaejoong cậu là ngu ngốc hay mất mù?

Nhìn cô gái tuyên bố sự “Thân thiết” của mình với Yunho đi vào trong phòng, Jaejoong hoàn toàn không cách nào ép bản thân không nhìn chăm chăm cô nữa, như thể cô là kẻ thù của cậu vậy, hận không thể đá cô ra khỏi nhà.

Chỉ là đối với sự căm thù rõ ràng của Jaejoong, cô gái chẳng những không biết sợ hãi, thậm chí còn “Hảo tâm” chỉ vào quần áo có chút xộc xệch trên người Jaejoong, bày vẻ mặt mập mờ.

“Muốn trừng người thì trước tiên nên mặc quần áo có sức thuyết phục một chút, Kim Jaejoong.” Gọi thẳng tên Jaejoong, cô gái lại chú ý tới vật trên tay Yunho. “Thu đao trên tay anh lại đi, như vậy rất đáng sợ, Yunho.”

“Chuyện của cậu ấy không cần cô quản, không phải tôi bảo Carr tới ư, sao lại đổi thành cô tới?” Bỏ lưỡi dao sắc bén tùy thân của mình ra, tuy không đủ lớn nhưng đủ để lấy mạng người.

Đây là thói quen của Yunho, từ lúc thiếu chút nữa mất mạng trên tay Kim Hee Chul, hắn đã có thói quen này...

Nhìn vũ khí bị Yunho ném sang một bên, Jaejoong bỗng nhiên nhăn mày lại, cậu đã thân cận Yunho lâu như vậy mà chưa từng phát hiện trên người Yunho có thứ này, cô gái kia lại biết rõ...

“Ghen tị sao?” Giúp Jaejoong sửa sang lại quần áo, Yunho không hề ngại phiền.

“Anh nghĩ nhiều rồi!” Đẩy tay Yunho ra, Jaejoong giận dữ nhìn cô gái, “Tôi không biết cô là ai, nhưng tôi rất ghét giọng điệu vừa rồi của cô, nói lại một lần nữa, tôi không dám đảm bảo vì cô là phụ nữ mà tôi không đánh đâu.”

Điều này, Kim Ji Jin đã từng phải chịu.

Trong nháy mắt, nghiêm túc nhìn Jaejoong tức giận, cô gái như phát hiện ra điều gì mới lạ, ngay cả nụ cười cũng không che giấu.

“Yunho, hóa ra Carr nói thật, cậu ta với anh thật giống nhau, lần đầu anh thấy tôi cũng nói câu này nha!” Như đang ôn lại kỉ niệm cũ, cô gái vô cùng hưng phấn.

Bị lời cô gái nói chọc cười, ánh mắt Yunho khóa chặt trên người Jaejoong không chịu buông, ánh mắt nóng rực đó quả thực như chỉ muốn tiếp tục việc ban nãy... Cố nén nhịp đập vô cùng mạnh mẽ của tim, Jaejoong dùng khuỷu tay chọc Yunho.

“Jung Yunho, còn dám dùng ánh mắt này nhìn tôi, sao vậy, anh muốn tiếp tục làm trước mặt phụ nữ à?” Là khiêu khích hay tức giận tới cực điểm, ngay cả Jaejoong cũng không rõ lắm.

“Cậu là đang mời chào tôi sao?” Tới gần Jaejoong, trong mắt Yunho hiện rõ dục vọng.

“Tôi không có ý đó.” Cau mày tránh ánh mắt của Yunho, Jaejoong nắm chặt chìa khóa xe trong tay, cất bước đi, lại bị cô gái chặn đường, “Cô muốn làm gì? Muốn bị đánh à?”

“Sao nóng tính vậy, tôi biết chuyện tốt của cậu cùng Yunho bị cắt đứt nên rất không thoải mái, nhưng tôi chỉ là muốn tự giới thiệu mà thôi. Xin chào, tôi tên là Kara, em gái Carr, cũng là người làm việc cho Yunho.”

“Rồi sao?” Liếc qua Yunho, Jaejoong khinh thường cười. “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Còn cái gì nữa à?” Kara nghiêm túc nhìn Jaejoong, ý cười càng sâu. “Làm sao bây giờ, Kim Jaejoong, cậu cho tôi cảm giác cậu đang ăn giấm chua của tôi... Yên tâm đi, Yunho không có hứng thú với người làm việc cho mình, hơn nữa, tôi lần đầu tiên thấy trong mắt anh ta có ham muốn chiếm đoạt một người như vậy, xem ra anh ta thật sự rất...”

“Rất làm sao?” Cắt đứt lời Kara nói, Jaejoong xoay người trừng Yunho một cái. “Trước khi tôi trở về, anh tốt nhất là phải làm cho cô gái này biến mất, nếu không tôi không đảm bảo là tôi sẽ không đánh cô ta đâu.”

Nhìn chăm chăm bóng dáng Jaejoong vượt qua mình rồi đi, Kara cắn môi, vẻ mặt vô tội nhìn Yunho, chỉ thấy Yunho cười vô cùng vui vẻ, không hề có một chút cảm thông.

Bởi vì, hắn đã để ý một điều, ngay cả Jaejoong cũng không phát hiện...

Trở về sao... Jaejoong à, cậu đã coi nơi này là nhà của mình rồi...

Nhà ư... Một danh từ quá đối lạ lẫm với hắn...

Nhưng nếu ở cùng Jaejoong, hắn tin tưởng, hắn sẽ rất thích danh từ này...

Thu lại suy nghĩ miên man, Yunho quay người nhìn Karra rõ ràng đang đứng đợi hắn, lúc này cô đã khôi phục lại gương mặt lạnh lùng mà quen thuộc, ánh mắt Yunho nhìn cô sắc bén như ưng.

“Nói chính sự đi, bên Mĩ sao rồi...”

KÍT

Tiếng phanh chói tai vang lên trong bầu trời đêm, mọi người đang nói chuyện với nhau liền bị thu hút, vừa thấy Jaejoong bước xuống xe lập tức bước tới vây quanh.

“Oa, Jaejoong, cậu lại thay xe mới à?”

“Gần đây sao không thấy cậu tới chơi vậy, sao nào, làm một ván nhé?”

“Sao vậy, mặt buồn chán thế kia, là ai chọc cậu à?”

Mọi người bên cạnh bàn luận âm ỉ khiến Jaejoong sầm mặt, không có tâm tình ứng phó, huyết sáo một tiếng, xung quanh lập tức yên tĩnh.

“Ai có gan để mạng lại, tôi liền đua với người đó, tôi hiện tại rất khó chịu, người muốn xem náo nhiệt thì tránh sang một bên đi!” Căn bản không sợ đắc tội ai, Jaejoong cao giọng nói.

Chắc tại tên Yunho kia rồi...

Đứng trước cửa quán nghe Jaejoong nói, Changmin ngay cả đoán cũng không cần đã biết tại sao Jaejoong tức giận, đang định đi lên trấn an thì một bóng người xuất hiện khiến Changmin dừng bước...

Nhìn chằm chằm Kim Hee Chul xuất hiện cùng Lucas, Jaejoong theo bản năng nheo mắt lại, còn chưa nói gì, Kim Hee Chul đã lấy một chồng tiền mặt trong túi áo ra, đặt trước mặt Jaejoong.

“Nếu như không ngại, để tôi chơi với cậu được không?” Đưa ra lời mời, Hee Chul cầm hai chiếc chìa khóa xe trên tay Lucas. “Thắng, tiền là của cậu, thua, cậu theo tôi một chuyến.

“Là tên Kwon Ji Kyu kia muốn anh tới đây sao?” Liếc mắt nhìn Lucas, có một vài việc, Jaejoong đã hiểu rõ trong lòng.

Ho khan vài tiếng, Lucas không dám nhìn Jaejoong, ngược lại, Hee Chul mỉm cười nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Chỉ là đua một vòng thôi, sao vậy, cậu sợ?”

Nở nụ cười trào phúng, Jaejoong thấy Hee Chul tung chìa khóa tới, không chịu vươn tay bắt, đang lúc cậu định quay người đi, Hee Chul bỗng nhiên bật cười, tiếng cười kia khiến Jaejoong nhú mày.

“Cười cái gì?” Cậu không thích Kim Hee Chul, từ lần đầu tiên gặp đã bắt giác chán ghét y.

Y cho cậu một cảm giác rất không thoải mái, đừng nói đến việc y là người của Kwon Ji Kyu, lại còn tặng cho Kim Junsu một nhát dao...

“Cười cậu nhát gan, sao vậy, sợ kém tôi à?” Giọng điệu Hee Chul rõ ràng là xem thường Jaejoong.

“Tôi kém anh? Hừ, anh cho rằng mình là ai, đua thì đua, ai sợ ai chứ!” Giật lấy chìa khóa xe trên tay Hee Chul, Jaejoong hiển nhiên đã bị chọc giận.

Trước là Kara, giờ lại là Kim Hee Chul, cậu dù lợi hại thế nào cũng không thể nuốt trôi cục tức này...

Lúc Jaejoong đi ngang qua người Hee Chul, Hee Chul vươn tay kéo cậu lại, nhớ tới việc Junsu bị đâm, Jaejoong theo bản năng muốn vùng nắm đấm, nhưng lời Hee Chul nói lại khiến nắm đấm Jaejoong ngừng lại giữa không trung!

Y vừa nói cái gì?

Cái gì gọi là cậu không đủ tư cách ở bên cạnh Yunho để làm thể thân của y?

Jung Yunho cùng y, rốt cuộc là có quan hệ gì...

66. Đam Mỹ - Chương 66

Câu hỏi đó như màn sương mù dày đặc quanh quẩn trong lòng cậu, mãi không tiêu tan.

Tựa như chất độc, ăn mòn trái tim từng chút một...

Ngồi trên ghế lái, cảm nhận chấn động khi động cơ khởi động, đây là lần đầu tiên, Jaejoong phát hiện cảm giác kích thích khi chuẩn bị đua xe hoàn toàn không thể bình ổn tâm tình cậu.

Bực bội, phiền muộn, cùng với phần nộ mãnh liệt dày đặc trong lòng, khiến ngón tay đang cầm bánh lái của cậu bất giác dùng thêm lực.

Nghiêng mặt qua, nhìn Kim Hee Chul ngồi trên một chiếc xe khác đang giẫm chân ga làm nóng xe, một ngọn lửa lại càng không kiêng nể cháy rừng rực trong cậu, nếu không phải đã nhận lời đua, chỉ sợ Jaejoong sẽ lao xuống xe mà hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

Chết tiệt, sao lại quan tâm như vậy chứ...

Jung Yunho cùng y có quan hệ như thế nào thì liên quan gì tới cậu, Kim Hee Chul là người của Kwon Ji Kyu, quen biết Yunho trong quá khứ cũng là chuyện bình thường, sao phải để ý như vậy.

Nhưng mà, y không phải là kẻ thù của Jung Yunho ư, vì sao lại dùng giọng điệu mập mờ như vậy để nói về hắn?

Mẹ nó, bình tĩnh nào, Kim Jaejoong.

Tuyệt đối không được thua tên này...

Chỉ là vô luận Jaejoong nhắc nhở bản thân thế nào, câu nói của Kim Hee Chul vẫn vang lên rõ ràng trong đầu cậu

Chìm trong cảm giác chán ghét phức tạp, Jaejoong cất bước chặn Hee Chul, nghênh đón hai mắt xinh đẹp mà tự tin của y, lúc đó, Jaejoong cảm nhận được hương vị khiến cậu chán ghét trên người y...

“Mấy lời anh vừa nói là có ý gì, nói cho rõ ràng đi, cái gì gọi là thể thân của anh!” Cậu chính là cậu, thể thân ở đâu ra?

“Thể thân chính là thể thân, còn có ý gì nữa?” Nở nụ cười quyến rũ, Hee Chul vươn tay chỉ vào chỗ cổ gần tai. “Yunho còn thích liếm ở đây không? Lúc đó chắc dễ chịu lắm nhỉ?”

Cắn môi, trên mặt Jaejoong nổi lên tầng hồng nhàn nhạt, tuy trong bóng đêm nên không rõ ràng lắm nhưng Hee Chul như nhìn thấu cậu, nở nụ cười trào phúng, ngay cả ánh mắt cũng tràn ngập kiêu ngạo.

Hoàn toàn không cách nào trả lời Hee Chul, trừng mắt nhìn y ngồi vào trong xe Lucas, cho dù muốn đuổi theo hỏi nhưng tự tôn bẩm sinh không cho phép Jaejoong đi làm việc yếu thế đó, lên chiếc xe khác, vừa khởi động xe xong, như để phát tiết tức giận, Jaejoong liền dùng sức giẫm chân ga...

Tâm tình phức tạp hòa với cơn tức giận đang không ngừng cháy bỏng, Jaejoong nhìn chằm chằm Hee Chul qua cửa sổ, mãi đến khi có người đứng trước xe cậu cùng xe Hee Chul, ý bảo trận đấu sắp bắt đầu, Jaejoong mới thu lại ánh mắt.

Chỉ có điều, mắt đã thu, vậy tâm thì sao?

Đối với quan hệ của Hee Chul cùng Yunho, Jaejoong vẫn không cách nào bỏ qua được... Như thể phát hiện Jaejoong không ổn, Hee Chul cười càng tươi, ngay khi trọng tài giơ tay, động cơ xe Hee Chul cùng Jaejoong đều phát ra tiếng rít bén nhọn.

Tay vừa phát lên, lớp xe liền quay, vận tốc vừa bắt đầu đã lên đến mức cao nhất, khói trắng cùng tro bụi mù khiến người sôi máu, từng người đều đang gào thét cổ vũ, chỉ có Changmin lo lắng lấy di động ra, do dự nhìn dãy số trong điện thoại...

Tốc độ phóng như bay, khác với dĩ vãng, cơn phấn nộ thiêu đốt khiến Jaejoong liều lĩnh hơn hẳn, bỏ qua việc xe đã tới cực hạn, điên cuồng nhấn chân ga tựa như khi cậu đua xe với Yunho!

Giật mình khi nhận ra mình lại nghĩ tới Yunho, mảy Jaejoong càng nhúu chặt hơn, một mạch phi như bay trên đường cao tốc vào đêm, tưởng rằng có thể bỏ xa Hee Chul, ai ngờ lúc liếc mắt qua lại phát hiện Hee Chul vẫn theo phía sau cậu, không hề có dấu hiệu bị bỏ lại!

Mẹ nó, sao lại như vậy...

Liếc mắt nhìn vận tốc gần như đã lên đến cực hạn, Jaejoong bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc, ngay lúc cậu còn đang tự hỏi vì sao Hee Chul còn có thể theo sát cậu, Hee Chul tăng tốc một cái, thiếu chút nữa liền đi song song với xe Jaejoong, cảnh tượng này khiến Jaejoong không hiểu sao lại rất khó chịu.

Thật sự rất giống...

Cậu rõ ràng là đang đua xe với Kim Hee Chul, vì sao cậu lại từ cách Kim Hee Chul lái xe nhìn thấy bóng dáng Jung Yunho?

Đây là có chuyện gì...

Đáng giận!

Nộ khí nổ tung trong lý trí của Jaejoong, khiến cậu bất chấp nguy hiểm đảo tay lái, đưa xe lao tới đụng vào xe Hee Chul, trên đường cao tốc, chỉ một chút va chạm đã có thể làm thay đổi độ ổn định của xe, nhưng Hee Chul chỉ mất chút thời gian đã quay trở lại tốc độ ban đầu, ngay lúc Jaejoong định công kích thêm lần nữa, Hee Chul đã ra tay trước!

Đổi chiều xe, so với Jaejoong chỉ tiến sát rồi đâm, thủ đoạn của Hee Chul lại càng thêm mạnh mẽ, y xoay ngang xe rồi nhắm thân xe Jaejoong mà lao tới, khiến Jaejoong bất đắc dĩ giảm tốc, trong nháy mắt liền thành song song với xe Hee Chul, hai chiếc xe cùng chạy trên đường cao tốc, không ai chịu thua.

Jaejoong cau mày, cắn răng giữ chặt tay lái điều khiển xe đang rung động, tính tình quật cường khiến cậu hoàn toàn bỏ qua sự sợ hãi.

Cho dù, kỹ thuật lái xe của Hee Chul rất giống Yunho nhưng điều đó không có nghĩa là cậu thua...

“Anh đến cùng là định làm gì Hee Chul?”

Giao đồ vật Yunho muốn, nhìn Yunho cẩn thận xem xét, Kara buột miệng hỏi điều mình vẫn lo lắng.

“Làm gì là sao?” Không ngẩng đầu lên, Yunho chỉ nhàn nhạt hỏi cô.

Đối mặt với Yunho như vậy, Kara vươn tay chặn ngang tầm mắt hắn, khiến Yunho không thể không ngẩng lên, tặng cho cô ánh mắt sắc như dao, thần sắc Kara tràn ngập nghiêm túc.

“Lúc trước là Junsu, hiện tại đổi thành Kim Jaejoong sao?” Nhúu mày, Kara lộ vẻ mặt lúng túng nhìn Yunho.

“Tôi không nói như vậy, Jaejoong là Jaejoong, không liên quan tới Hee Chul.” Tựa hồ đã hiểu Kara muốn nói cái gì, trong mắt Yunho bắt gặp hiện lên sự bối rối. “Hai người bọn họ không giống nhau.”

“Nhưng tình cảm của anh với Hee Chul vẫn còn, nếu không thì anh đã không buông tha cơ hội diệt trừ anh ta Yunho, anh ta đã là người của Kwon Ji Kyu rồi, anh ta là kẻ thù của anh, không còn là bạn nữa, anh ta chưa từng hạ thủ lưu tình với anh mà đúng không?”

“Tôi biết rõ...”

“Anh thật sự biết? Đừng quên, lúc trước khi anh chia tay với Junsu, cậu ấy đã bị tổn thương thế nào Không ai nguyện ý làm thế thân cả đâu.”

Hai tay vòng lại, Yunho nở nụ cười đắng chát. “Mặc kệ cô thấy thế nào, tôi quả thực đã từng có cảm tình với Hee Chul, nhưng hiện tại...” Trong đầu hiện lên gương mặt kiêu ngạo mà xinh đẹp của Jaejoong, Yunho nhẹ nhàng nở nụ cười. “Kim Jaejoong không phải thể thân của ai cả, tôi hiểu rất rõ.”

Nếu coi Jaejoong là thể thân, đây không phải là quá mức sỉ nhục cậu sao.

Tựa như hắn sẽ chỉ là chính mình mà không phải bất luận kẻ nào khác. Hắn là một người riêng biệt, Jaejoong cũng như vậy.

Hắn so với ai khác lại càng hiểu rõ, cho nên sẽ không coi Kim Jaejoong là thể thân...

“Vậy là tốt rồi, nếu thật như vậy, tôi nghĩ Kim Jaejoong sẽ giết anh mất...” Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt trêu chọc của Kara.

Liếc nhìn số điện thoại xa lạ, Yunho vẫn ấn nút nghe, ngoài dự liệu của hắn, người gọi tới lại khiến Yunho phải bật cười.

Sao cậu có số của tôi?

Muốn thì sẽ có thôi. Không trực tiếp trả lời Yunho, giọng nói Changmin nghe rất nghiêm túc.

Phát hiện điều này, nụ cười bên khóe miệng Yunho cũng biến mất.

Tìm tòi có chuyện gì? Yunho không muốn suy đoán lung tung nhưng nguyên nhân khiến Changmin liên hệ hắn chỉ có thể là Kim Jaejoong.

Kim Jaejoong đưa xe với người lần trước đâm Junsu, người đó đã trở về nhưng Jaejoong thì không thấy đâu...

Không đợi Changmin nói hết, Yunho liền cầm điện thoại xông ra ngoài, Kara không hiểu ra sao cũng chỉ biết đi theo, giao chìa khóa xe cho Yunho rồi ngồi lên, một chút tiếng động cũng không dám phát ra.

Bởi vì biểu cảm trên mặt Yunho, quả thực như bị chọc giận đến mức muốn giết người vậy...

67. Đam Mỹ - Chương 67

Lúc đua xe, thứ đem ra cá cược kỳ thật không phải thắng bại, mà là tâm người.

Bắt đúng điểm này, Hee Chul ngồi trong xe nở nụ cười, hiển nhiên rất hài lòng với dao động của Jaejoong.

Sau mấy lần va chạm, Hee Chul đương nhiên nhìn ra tức giận cùng bất an của Jaejoong, xoay tay lái, Hee Chul như trộm kỹ xảo của Yunho, nhấn chân ga lao về phía Jaejoong, khiến Jaejoong không thể không chậm lại.

Cẩn rằng một cái, Jaejoong không chịu thua một cách dễ dàng liền đâm tới đuôi xe Hee Chul, trong bóng đêm, âm thanh ben nhộn vang lên, từng đợt khói trắng tỏa ra bao phủ con đường không người...

Lái xe tới đích, Hee Chul đỗ xe, nở nụ cười kiêu ngạo xuống xe liền thấy mọi người nhao nhao không thể tin cùng hỏi lại, Lucas cũng phái người đi tìm Jaejoong.

“Kim Jaejoong đâu?” Đứng trước mặt Hee Chul đang tận hưởng chiến thắng, hai mắt Changmin nhìn thẳng vào y.

“Cậu ta thua.” Không trả lời trực tiếp Changmin, Hee Chul chỉ vượt qua Changmin, cười tiếp nhận chúc mừng của mọi người.

Changmin vốn định đuổi theo hỏi cho rõ, nhưng một người khác so với cậu còn nhanh hơn!

Giận dữ túm tay Hee Chul đang chuẩn bị lấy tiền, phần nộ của Yunho hoàn toàn biểu lộ trên mặt, Kara theo sát phía sau cũng nhíu mày.

Rốt cuộc là dùng tốc độ nào để phi tới đây, không cần hỏi, chỉ cần từ ánh mắt quan tâm của Yunho là có thể đoán được, đừng nói đến Changmin vừa gọi điện cho hắn.

“Cậu ấy ở đâu?” Không hỏi Hee Chul vì sao xuất hiện ở đây, Yunho chỉ muốn biết Jaejoong có bình an hay không.

“Quan trọng sao?” Hee Chul nhìn Yunho, cầm tay Yunho đang bắt lấy tay y, “Tôi chỉ đến đây để chơi, cậu không cần phải khẩn trương như vậy... Hay là, cậu muốn dùng súng trực tiếp bắn chết tôi?”

“Tôi không có hứng thú nghe cậu nói mấy lời này, tôi chỉ muốn hỏi cậu, Jaejoong ở đâu?” Kéo gần khoảng cách giữa mình cùng Hee Chul, Yunho khó được khi lộ ra suy nghĩ của mình với người khác. “Vì sao cậu trở về rồi mà Jaejoong vẫn không thấy đâu?”

“Đại khái là vì thua nên không còn mặt mũi gặp người thôi... Cậu quan tâm cậu ta như vậy thật sự rất khiến tôi khó chịu.” Trùng mắt nhìn Yunho, Hee Chul cũng tiến lại gần Yunho hơn. “Nếu lúc trước tôi không nổ súng vào mẹ cậu, cậu có lo lắng cho tôi như vậy không?”

Nheo mắt lại, cảm xúc của Yunho hiển nhiên bị vấn đề của Hee Chul làm cho chấn động.

“Là cậu lựa chọn giúp Kwon Ji Kyu, đừng quên, là cậu phản bội tình cảm của chúng ta!” Mặc dù cố dè nén thế nào, bi thương mơ hồ vẫn tỏa ra từ câu nói của Yunho.

Nhìn chằm chằm gương mặt chỉ trích của Yunho, Hee Chul hạ mắt, bất giác nở nụ cười cô đơn.

“Tôi chỉ có thể làm như vậy... Cậu hiểu cảm giác bị vứt lại không? Tuy cậu sẽ quay lại đón tôi, nhưng ai có thể đảm bảo cậu sẽ không rời đi? Cậu là con nuôi Kwon gia, còn tôi chẳng là cái gì cả...”

Giọng điệu mập mờ sớm đã vượt quá giới hạn của tình bạn, giống như bọn họ lúc trước, không thể phân ranh giới rõ ràng...

Nhìn Hee Chul tháo mặt nạ lạnh lùng ra, cậu nhóc quen thuộc trong quá khứ lại xuất hiện trước mặt hắn, cơn giận nung nấu trong lòng Yunho bỗng yếu hẳn, không biết có nên tiếp tục trách mắng Hee Chul không.

Do dự của Yunho lại khiến cho Hee Chul kéo tay Yunho đang cầm tay y, nhẹ nhàng lại gần...

“Kim Hee Chul!” Cho rằng Hee Chul sẽ gây bất lợi cho Yunho, Kara vội vàng vọt tới giữa hai người, ngăn trước mặt Yunho. “Anh muốn làm gì?”

Nhìn chằm chằm Kara tràn ngập địch ý với hắn, Hee Chul như không hề bất ngờ, nở nụ cười, hai mắt vẫn nhìn Yunho.

Như thể hiểu được ý của Hee Chul, Yunho đẩy Kara ra, đối mặt với lo lắng của Kara, chỉ nhàn nhạt nói một câu “Đây là chuyện của tôi và Yunho, cô đừng xen vào.”

Kara mặc dù không yên tâm nhưng dưới ánh mắt của Yunho cũng đành phải lặng im rời khỏi chỗ bọn họ, đứng sang một bên, dù sao, tình cảm của Yunho với Hee Chul cũng rất phức tạp.

“Jaejoong đâu? Cậu đã mang cậu ấy đi chỗ nào rồi? Đến chỗ Kwon Ji Kyu sao?” Dịu giọng lại, Yunho vẫn cố chấp muốn biết Jaejoong ở đâu.

“Sợ tôi làm gì cậu ta sao?” Cười ra tiếng, Hee Chul vươn tay ôm lấy phần gáy Yunho, để Yunho nhìn rõ ý cười trong mắt y. “Tôi cùng cậu ta cá cược, cậu ta thắng, tiền là của cậu ta; tôi thắng, cậu ta đi theo tôi, cậu nói thử xem, cậu ta đi đâu...”

Mím môi, Yunho trùng mắt nhìn Hee Chul, như đang kiểm nghiệm độ chân thật trong lời nói của y, ngay lúc Yunho vươn tay muốn hất Hee Chul ra, trong giây lát, Hee Chul dùng sức kéo Yunho về phía mình, trong lúc không kịp phản ứng, Yunho cứ thế bị Hee Chul hôn!

Nụ hôn này khiến Kara cùng Changmin bên cạnh đều kinh ngạc trợn trừng mắt, nhất là Kara, bởi vì ở bên kia đường, đèn xe chói mắt đang bật hết cỡ, Jaejoong đứng cạnh thủ hạ của Lucas, sắc mặt tái nhợt!

“Shit!”

Tiếng chửi thề của Kara thu hút sự chú ý của Yunho, đẩy Hee Chul ra, hắn liền nhìn thấy Jaejoong sắc mặt khó coi tới cực điểm, mà nụ cười Hee Chul vang lên bên tai Yunho, khiến Yunho hoàn toàn hiểu rõ Hee Chul đến cùng là đang giở trò gì.

“Kim Hee Chul!” Hung dữ gầm lên một tiếng, Yunho căn bản không có tâm tư đi truy cứu Hee Chul, giờ phút này, hắn chỉ muốn ra giải thích cho Jaejoong.

Chỉ là khi Yunho chạy về phía Jaejoong, Jaejoong thấy thế, không hề có ý đợi, quay lại phía xe cậu vừa xuống, mở cửa xe, lôi tên lái xe ra, ngồi vào, nhìn Yunho rồi không chút do dự đạp chân ga

“Yunho!”

“Jung Yunho!”

Mọi người xung quanh phát ra tiếng kinh hô, ý đồ của Jaejoong rõ ràng khiến người sợ hãi, xe lao thẳng tới Yunho!

Liệu có gây tai nạn chết người hay không không phải điều cậu quan tâm.

Điều khiến cậu khó chịu là vì cậu bị trêu chọc!

Lúc trước khi xe bị Hee Chul đâm, lực va đập quá mạnh khiến xe không khống chế được, mất lái, bất đắc dĩ, Jaejoong đành phải giảm tốc một lần nữa, buông thả trận đấu, ảo não khi thua Hee Chul khiến cậu chẳng muốn tăng tốc lại, mãi đến khi người của Lucas đến tìm cậu, cậu mới trở về.

Kết quả, vừa về cậu đã thấy hình ảnh Jung Yunho hôn Kim Hee Chul!

Bực dọc vì thua trận đấu, đặc biệt tâm tình đã khó chịu vì những lời Kim Hee Chul nói, cộng thêm chứng kiến cảnh trước mắt, tất cả tạo thành cơn tức giận mạnh mẽ xông thẳng lên đầu Jaejoong, xô đổ lý trí của Jaejoong, ngay lúc Yunho chạy tới chỗ cậu, cả người Jaejoong như bị bao phủ trong lửa giận, không thể nào suy nghĩ được.

Cậu giận đến không kiềm chế được hoàn toàn bất chấp hậu quả sẽ như thế nào, trực tiếp đoạt xe, tăng tốc lao tới Yunho, một lòng chỉ muốn bộc phát cảm xúc khác thường trong lòng.

Ngay lúc xe thiếu chút nữa đâm tới, Yunho nhanh chóng nhảy sang, tránh được xúc động của Jaejoong, Jaejoong vội xoay tay lái, để xe không đâm vào những người khác, sau khi trượt vài vòng, xe thuận thế dừng lại, Changmin ra mở cửa xe đầu tiên, định hỏi Jaejoong có sao không, lại nhìn thấy, trên mặt Jaejoong có vết nước

Jaejoong, khóc.

68. Đam Mỹ - Chương 68

Từ lúc hiểu chuyện đến nay, Jaejoong kỳ thật rất ít khi khóc.

Lần đầu tiên khóc, là vì sự thấu hiểu của Jung Yunho.

Lần thứ hai khóc, lại là lúc đang phẫn nộ với Jung Yunho.

Ngay cả chính cậu cũng không rõ, sao lại để một người ảnh hưởng mạnh đến mình như vậy, tựa như cậu không để cho bất luận kẻ nào quá thân cận với mình, cậu lại mặc Jung Yunho, không kiêng nể gì đụng chạm cậu...

Là gieo gió gặt bão sao.

Đáng lẽ không nên tùy tiện để người khác xông vào thế giới của mình, vì sao cậu có thể ngăn cản Yoochun, phân rõ giới tuyến, lại hết lần này tới lần khác không ngăn cản được người đàn ông tên Jung Yunho kia?

Thậm chí, chính miệng nói thích hắn...

Quả thực là rất ngu ngốc.

Hắn hẳn cảm thấy rất thú vị, trêu chọc cậu đến xoay vòng vòng. Cần bản không nên có bất kỳ ý niệm tin tưởng nào trong đầu, không phải đã sớm biết rồi sao, càng tin tưởng, tổn thương, lại càng nặng.

Kim Jaejoong, sao mày vẫn chưa học được...

Ảo não cùng phần nộ hòa với nước mắt trên mặt, trừng mắt nhìn Changmin kinh ngạc khi thấy nước mắt của cậu, Jaejoong mặt lạnh không nói lời nào, cũng mặc kệ Yunho đang định tiến tới chỗ cậu, đóng cửa xe lại.

Chỉ là, Changmin lại không cho.

“Buông tay!” Dùng tay quệt qua loa vệt nước mắt lưu lại trên mặt, Jaejoong tức đến đỏ mắt. “Ngay cả cậu cũng theo tên kia sao?”

“Tôi chỉ là không muốn anh hiểu lầm, Jaejoong, Jung Yunho anh ta...” Đứng trên lập trường khách quan, không cần hỏi Changmin cũng biết Jaejoong đang hiểu lầm điều gì, tuy cậu không biết chân tướng, nhưng trực giác nói cho Changmin, Hee Chul cùng Yunho không hề có quan hệ mà Jaejoong nghĩ.

“Cậu ngay cả cho tôi cơ hội giải thích cũng không chịu sao?” Cắt đứt Changmin đang thay hắn biện minh, Yunho mặt lạnh lùng đi đến trước mặt Jaejoong.

“Sao tôi phải nghe anh giải thích?” Nhìn Yunho vì tránh cậu mà làm bẩn quần áo, Jaejoong quay đi, chỉ sợ Yunho phát hiện dấu vết cậu đã khóc. “Anh cùng tên kia có quan hệ thế nào, tôi một chút cũng không hứng thú.”

Ánh mắt giao động giữa Yunho cùng Jaejoong, Changmin đương nhiên biết rõ việc này cậu không thể tham gia, cười xấu hổ lui sang một bên, ngay cả Kara định tiến lên hỗ trợ Yunho cũng bị cậu ngăn lại.

Chống tay trên cửa xe, Yunho dùng cả thân thể mình để ngăn cản Jaejoong đóng cửa lại.

“Đã không có hứng thú, vậy vì sao lại lái xe đâm tôi?” Việc Jaejoong vừa làm rõ ràng là nhằm vào hắn, dù Yunho muốn lừa mình dối người cũng không được.

“Bởi vì tôi thích!” Nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt tràn ngập khiêu khích của Hee Chul lại đập vào mắt Jaejoong, khiến cơn giận chưa tiêu tan nay lại bùng cháy mãnh liệt. “Anh với tên kia cũng có một chân đó thôi, giống như với Kim Junsu vậy... Đáng tiếc, tôi không phải món đồ chơi, lại càng không phải thể thân để anh dùng giết thời gian!”

“Thể thân?” Nghe thấy danh từ sỉ nhục người này, ánh mắt Yunho càng thêm sâu. “Là Hee Chul nói?”

“Là ai nói quan trọng sao?” Nắm chặt tay, phần nộ khiến Jaejoong cảm thấy cả ngực đau nhức. “Jung Yunho, anh đi đâu cũng được, chỉ cần cách tôi càng xa càng tốt. Anh làm gì thế?”

Không để cơn giận của Jaejoong trong mắt, Yunho dùng tay chống cửa xe, tay kia vươn vào muốn lôi Jaejoong ra khỏi xe, Jaejoong giãy dụa không chịu ra, mắt thấy Jaejoong cố chấp không chịu để hắn như nguyện, Yunho đành phải trực tiếp khom người khiêng Jaejoong ra khỏi xe!

Đã có kinh nghiệm lần trước, Jaejoong hiển nhiên có chuẩn bị tâm lý, cong người, đẩy bả vai Yunho ra, đồng thời khiến Yunho không cách nào thuận lợi khiêng cậu đi, Jaejoong còn giơ chân lên, đạp tới chỗ Yunho!

“Kim Jaejoong, cậu không thể bình tĩnh một chút sao?” Yunho hiển nhiên cũng bị chọc giận, hai tay giữ chặt bả vai Jaejoong, ép buộc cậu nhìn thẳng vào hắn. “Nghe tôi nói một câu khó khăn như vậy sao?”

Yunho gầm nhẹ lên khiến Jaejoong ngừng động tác phản kháng, nhìn chằm chằm hắn, bờ môi mím chặt.

Trầm mặc thay lời đồng ý của Jaejoong, quỳ gối xuống trước mặt Jaejoong, Yunho nhìn cậu, móc con dao giấu tùy thân trong người ra, đặt vào tay Jaejoong, Jaejoong không rõ dụng ý của hắn chỉ có thể theo dõi hắn, mãi đến lúc Yunho cầm tay đang cầm dao của cậu, đặt trước trái tim hắn!

“Tôi cùng Hee Chul trước đây chỉ là bạn bè, hiện tại là kẻ thù, mặc kệ cậu ta nói gì với cậu, có lẽ tôi đã từng coi Junsu là thể thân của cậu ta, nhưng đối với cậu, Jaejoong, tôi từ trước tới giờ chưa từng nghĩ như vậy!”

Yunho nói vô cùng chắc chắn, mặc cho ai nghe xong đều cảm thấy đây là lời tỏ tình vô cùng rung động lòng người.

Những người khác nghe vậy liền nhao nhao bàn luận quan hệ của Jaejoong cùng Yunho, nhất là phụ nữ lại càng chấn động với lời Yunho nói, nhưng Kim Jaejoong không phải bọn họ.

Tin tưởng nảy sinh ban đầu đã bị Kim Hee Chul làm rối tung lên, khiến Jaejoong thu hồi lại cảm xúc muốn trốn chạy ban này. Không chút do dự nắm chặt dao găm, ngay lúc Jaejoong chuẩn bị đâm mũi dao vào lòng ngực Yunho, Jaejoong vốn cho hắn sẽ tránh, lại thấy Yunho đột nhiên nhắm mắt.

Hắn không né, cũng không tránh, cứ như vậy buông tay mặc Jaejoong nắm giữ sống chết của mình, điều này nghĩa là sao?

Dùng mạng của hắn nói cho cậu biết, hắn muốn cậu tin tưởng mình đến mức nào sao?

Trước đây bỏ tiền đặt cược ra, khiến cậu mất đi hết thảy, lại vì cậu mà cướp lấy những thứ vốn không thuộc về cậu, cũng chỉ vì muốn buộc cậu nói một câu thích, nói câu tin tưởng.

Cậu không hiểu, thật sự không hiểu...

Jung Yunho, anh đến tột cùng còn muốn ép tôi tới mức nào thì mới bằng lòng!

Tay cầm dao chậm chạp không động, hốc mắt không tự chủ được nóng rực, trước lúc Jaejoong ý thức được, nước mắt đã thấm ướt mu bàn tay Yunho, ngẩng mặt lên, nhìn thấy Jaejoong liều mạng cắn môi nén tiếng khóc, Yunho đau lòng dịu dàng thay cậu lau những giọt nước mắt kia, cũng thuận thế kéo Jaejoong vào trong lòng...

“Tin tưởng một người không khó như vậy đâu, Jaejoong...” Lời này nói cho Jaejoong, hay cho chính mình, ngay cả Yunho cũng không thể xác định.

Nhưng hắn biết rõ, nếu người nọ là Jaejoong, hắn sẽ tin cậu...

Khụ khụ!

Tiếng ho khan khô khốc truyền đến khiến Yunho ngược mắt, chỉ thấy Changmin cùng Kara đứng cạnh xe, mặt lộ vẻ khó khăn.

“Yunho... Có rất nhiều người đang nhìn...” Khó khăn nói ra mấy lời này, ngay cả trên mặt Kara cũng có dấu hiệu xấu hổ.

Dù sao, hai người đàn ông tỏ tình trước mắt đã đủ kích thích, huống chi hai người này ngoại hình lại xuất sắc như vậy, một người còn nữa quỳ trên mặt đất ôm người kia, có mấy người lại không xấu hổ đây!

Đột nhiên giật mình nhận ra tư thế mập mờ của cậu cùng Yunho, Jaejoong ngay lập tức tránh khỏi cái ôm của Yunho, quay mặt đi, ý đồ che giấu vết hồng trên mặt. Mặc dù, đã quá muộn.

Nhìn Jaejoong đáng yêu như vậy, Yunho cong khóe môi nở nụ cười yếu ớt, đang lúc hắn định mở miệng trấn an Jaejoong, Hee Chul xuất hiện, khiến sắc mặt hắn liền lạnh đi.

“Cậu lại muốn làm gì?” Trong mắt Yunho tràn đầy ý tức cảnh cáo.

“Không làm gì cả, chỉ là muốn nhắc nhở Kim Jaejoong, cậu ta thua cuộc.” Không nhìn vào mắt Yunho, Hee Chul chỉ quay qua cười với Jaejoong.

Liếc xéo khuôn mặt tươi cười của Hee Chul, Jaejoong hiển nhiên không vui với nhắc nhở của hắn, đừng nói đến việc, cậu vẫn chưa quên tiền đặt cược với Hee Chul

Thua, phải đi cùng y...

Yunho dù không biết Jaejoong cùng Hee Chul cá cược cái gì, nhưng suy nghĩ ngăn cản của hắn đã hoàn toàn biến mất khi Jaejoong hôn hắn!

Như đang thị uy, Jaejoong hôn Yunho, sau đó kiêu ngạo nhìn sắc mặt có chút thay đổi của Hee Chul, như thể đang nói cho y biết, anh hôn, tôi cũng hôn được...

“Tôi đi với anh Jung Yunho, nếu tôi xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ kéo anh chôn cùng!”

69. Đam Mỹ - Chương 69

Chôn cùng sao?

Nghe từ ngữ khiến người kinh sợ này, Yunho lại cười híp mắt.

Tuy không có hứng thú đối nghịch với lời hung ác của Jaejoong, nhưng khi Jaejoong mới bước ra khỏi xe, định rời đi cùng Hee Chul đã bị Yunho bắt được, sau đó có chút bá đạo bảo vệ sau lưng!

“Cậu không cần đi cùng cậu ta, nếu như cậu thua, tôi sẽ đua với cậu ta một lần, thắng, tiền cá cược của hai người liền xóa bỏ!” Đứng cạnh Jaejoong nói ra quyết định của mình, Yunho không hề sợ chọc giận cậu.

Cậu không thích người khác can thiệp vào chuyện của cậu, Jaejoong tin tưởng Yunho hiểu rõ điều này, nhưng hắn vẫn cố tình làm như vậy.

Đây là có ý gì?

Hắn thật sự lo lắng cho an nguy của cậu, hay... Hắn không muốn cậu cùng Kim Hee Chul có quan hệ?

“Đừng đùa nữa, Yunho, kỹ thuật lái xe của cậu là tôi dạy cho cậu mà, tôi sao lại nhàm chán đến mức đua xe với chính mình?” Nhẹ nhàng nói ra lời chói tai vô cùng, tuy bình thản nhưng Hee Chul tin tưởng, Jaejoong chắc chắn hiểu ý của y!

Chính mình... Một bản thân khác... Giống nhau... Quá khứ của Kim Hee Chul cùng Jung Yunho...

Mặc dù Yunho đã giải thích, nhưng bệnh đa nghi như một chất độc trải rộng trong máu, một khi phát tác, sẽ lan tràn liên tục, đặc biệt khi nó liên quan tới niềm tin mà Jaejoong quan tâm nhất, lại càng khó trị hết...

Jung Yunho nói, muốn cậu tin tưởng hắn, nói tin tưởng một người cũng không quá khó...

Nhưng, nếu như ngay cả tên kia là ai, cậu cũng không biết, vậy tại sao phải tin tưởng?

Cậu còn nhớ rõ, Kim Junsu đã từng nói, Jung Yunho cùng cậu có một điểm chung, mà đây cũng là nguyên nhân khiến cậu ta muốn để hai người gặp nhau — Bọn họ, đều khó tin tưởng người khác!

“Hee Chul, tôi mặc kệ cậu vì sao lại xuất hiện ở đây, nhưng tôi không muốn ra tay với cậu ở chỗ này, trở về nói với Kwon Ji Kyu, chuyện của tôi cùng cậu ta, tôi sẽ... Jaejoong?”

Mặc kệ ý đồ hủy bỏ tiền cá cược của Yunho, Jaejoong đẩy cánh tay Yunho ra, chậm rãi đi về hướng Hee Chul, Yunho định một lần nữa bắt lấy Jaejoong, lần này, lại bị Jaejoong giãy dụa hất ra!

“Tôi thua là sự thật, chẳng qua là đi cùng anh ta, đâu có mất miếng thịt nào.” Giọng nói lạnh lùng, cả người Jaejoong lúc này tản ra khí chất lúc gặp mặt lần đầu, là sự kiêu ngạo với người xa lạ...

Nhìn chằm chằm Jaejoong, Yunho dường như đã nhận ra điều gì.

Một điều đã thúc đẩy Jaejoong lui vào trong vỏ ốc của mình...

“Cậu muốn biết cái gì, Kim Jaejoong, cậu cho rằng đi cùng Hee Chul thì có thể nghe lời nói thật từ cậu ta sao?” Đối hắn giọng điệu dằn lúc tỏ tình ban nãy, giờ phút này, Yunho hiển nhiên có chút không vui với quyết định của Jaejoong.

“Vậy nếu tôi không đi cùng anh ta, anh có nói cho tôi biết không?” Xoay người sang, Jaejoong kiêu ngạo mười phần nhìn Yunho. “Ngoài những điều Kim Junsu nói về anh, Jung Yunho, tôi căn bản không biết anh là ai!”

Nếu như cái gì cũng không biết, ngay cả người đó là ai cũng không rõ, tin tưởng còn không có thì sao thích được?

Nói thích, có phải là đang làm trò cười không?

Cậu là Kim Jaejoong, không phải Kim Junsu, không có hứng thú làm một kẻ ngu như vậy...

“Junsu không phải đã nói cho cậu...” Yunho không hiểu, Jaejoong đến tột cùng còn muốn biết cái gì.

“Đó là anh trong mắt Kim Junsu, Jung Yunho, vậy anh trong mắt chính mình thì sao? Tôi cho dù ngu xuẩn, cũng nhìn ra, anh đang có ý định xem nhẹ một số việc...” Ánh mắt rơi lên người Hee Chul, Jaejoong không tin Yunho không hiểu được ý của cậu.

Nếu như là người khác, nhất định bị mấy lời của Yunho lừa gạt, nhưng Jaejoong lại khác.

Dù vì lời Yunho nói mà tâm lay động, cậu vẫn chú ý đến, lời nói dối của Yunho...

Cái gì gọi là hấn cùng Kim Hee Chul trước đây là bạn, giờ là kẻ thù, còn Kim Junsu là thể thân của Kim Hee Chul?

Chỉ là bạn bè bình thường, cần gì phải thể thân?

Hướng chi, cậu không phải không hiểu rõ, quan hệ trước đây của Junsu cùng Yunho.

Nếu Kim Junsu là thể thân của Kim Hee Chul, vậy hấn cùng kim Hee Chul, thật sự không có gì hết sao...

Mím môi, nhịn xuống cảm giác kỳ lạ trong lòng, so với phần nộ, Jaejoong hiện tại lại càng khó chịu.

Cảm xúc đó thật sự nói không lên lời, nhưng so với lúc bị Hee Chul châm ngòi, nó lại càng lạ lẫm hơn...

Thu tay về, Yunho nhìn chằm chằm Jaejoong, như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng, vẫn như trước muốn nói lại thôi. Hấn hiểu Jaejoong muốn hỏi điều gì, nhưng hấn lại không đưa ra được, một đáp án.

Bởi vì ngay cả hấn, cũng chưa từng hiểu rõ...

Liếc nhìn Yunho rơi vào trong vũng bùn mê muội, Hee Chul có chút phức tạp hạ mắt, nhưng vẫn mang theo Jaejoong lên xe, ngênh ngang rời đi.

“Yunho, anh cứ như vậy để mặc Hee Chul mang Kim Jaejoong đi?” Kara có chút khó có thể tin.

Người này không giống Jung Yunho mà cô quen, hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy...

“Dù tôi giữ lại, Jaejoong cũng sẽ không để tôi làm thế trừ khi tôi đưa ra đáp án...” Cũng chính vì giống nhau, cho nên Yunho hoàn toàn hiểu được cách làm việc của Jaejoong.

“Đáp án gì... Kim Jaejoong đến cùng muốn biết cái gì?”

“Kim Hee Chul... Cảm xúc của tôi với Kim Hee Chul, cảm xúc thật sự...”

Lời Yunho nói khiến Kara nhú chặt lông mày, cho dù biết rõ vấn đề này, lại không ngờ tới, Kim Jaejoong vẫn có biểu cảm thản nhiên như vậy... Changmin đứng một bên, nhìn hết thấy phát sinh, bỗng nhiên, cúi đầu bật cười.

Anh được lắm, Kim Jaejoong.

Lại dùng chiêu này sao...

“Cậu thật sự muốn dựa vào tôi để moi tin tức sao?” Nắm tay lái, cảm giác bị lợi dụng thật sự rất khó chịu, khiến Hee Chul không chút thiện ý trừng mắt nhìn Jaejoong.

“Anh nói thử xem?” Không chút e ngại dù giờ phút này đang ngồi trên xe Hee Chul, trong mắt Jaejoong tràn đầy tự tin, không hề kém Yunho chút nào. “Nhưng mà tôi cũng phải cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi cũng không có cách nào chơi Yunho một ván.”

“Cậu nói lời này không sợ tôi trực tiếp đá cậu xuống xe sao?” Khí chất trên người Jaejoong tương tự với Yunho, khiến Hee Chul không cách nào chống trả một cách nhẹ nhàng.

“Anh sẽ không làm như vậy, nếu không, anh sẽ không biết làm thế nào với tên Kwon Ji Kyu kia. Cho nên, tôi mới có thể lợi dụng anh, ép tên Jung Yunho kia nói hết sự thật với tôi, kể cả về anh!”

“Cậu là tên khốn nạn...” Bỗng nhiên hiểu ra khiêu khích của y không có tác dụng, cảm xúc của Hee Chul có chút bất ổn.

Từ biểu cảm trên mặt Jaejoong cùng với phản ứng kịch liệt kia, y còn tưởng rằng, cậu đã dao động. Kết quả, tất cả chỉ là diễn kịch?

Giống với bề ngoài của cậu, nhìn như xinh đẹp vô hại, nhưng trên thực tế, như sự tương tự giữa cậu và Yunho, cậu quả thực là một cá thể khác đút ra từ khuôn mẫu của Yunho, đều có tâm cơ xảo trá...

Nở nụ cười, Jaejoong hiển nhiên không để bụng câu chửi của Hee Chul.

Khốn nạn sao?

Không, cậu chỉ là đem toàn bộ những thứ thấy được trên người Yunho, vận dụng với bản thân mà thôi.

Jung Yunho dùng thủ đoạn để cậu thoát ly khỏi quan hệ với Kim Ri Nam, thậm chí, lợi dụng cả quá khứ của cậu... Giờ cậu chỉ là, gây ông đập lưng ông mà thôi...

Jung Yunho, anh muốn tôi nhận ra cảm xúc của mình với anh, vậy còn anh?

Trêu chọc tôi, phải trả giá lớn đấy, không chỉ đơn giản là thích thôi đâu, anh biết không...

70. Đam Mỹ - Chương 70

Khiêu khích, bắt đầu vấn bài.

Lòng tham, khiến cậu bức bách hần lộ rõ bản thân mình.

Lại đã quên, kiêu ngạo bẩm sinh của hắn, ngoài không chịu thua ra, còn có sự sợ hãi...

Trời dần sáng, nhin xuống tức giận khi bị lợi dụng, Hee Chul mang theo Jaejoong tới một nơi mà cậu không ngờ tới.

Xuống xe, đứng trước toà nhà đã được xây dựng lại nên vẫn còn rất mới, Jaejoong khó hiểu nhíu lông mày, còn tưởng rằng Kim Hee Chul sẽ dẫn cậu đi gặp Kwon Ji Kyu, ngoài dự liệu của cậu, y lại dẫn cậu tới nơi kỳ lạ này.

Nếu như cậu đoán không sai, đây là...

“Hee Chul hyung ”

Tiếng gọi mang theo hưng phấn vang lên, quay đầu, chỉ thấy có vài đứa trẻ lao tới chỗ Kim Hee Chul, tuổi có lớn có nhỏ, nhưng đều vô cùng mừng rỡ trước sự xuất hiện của Kim Hee Chul.

Mà Kim Hee Chul đã thay đổi hoàn toàn gương mặt lúc đối địch với Jaejoong, cúi xuống ôm lấy một đứa trẻ, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Dậy sớm như vậy à?” Xoa đầu một cậu nhóc, Hee Chul khó được khi dịu dàng.

“Dạ, hôm nay phải đi học... Hee Chul hyung, đây là ai vậy, bạn của hyung à?” Đứa bé kia lộ ra ánh mắt ngưỡng thành sớm, không ngừng dò xét Jaejoong.

“Cậu ta là bạn Yunho.” Giải thích rất hời hợt, lại khiến mấy đứa trẻ không vui.

“Tại sao lại là bạn anh ấy đến? Yunho hyung đâu? Anh ấy không phải gần đây vẫn ở cùng anh sao? Hee Chul hyung, anh với Yunho hyung cãi nhau à?” Đứa bé kia trêu chọc hỏi.

“Em nói thử xem?” Dùng nụ cười qua loa coi như câu trả lời, hai mắt Hee Chul vẫn nhìn chằm chằm Jaejoong nhíu mày. “Các em đi học đi, bọn anh tự đi dạo.”

“Dạ.” Cho dù trong lòng không tình nguyện lắm, nhưng đám trẻ so với người bình thường lại càng hiểu rõ việc đời nhận ra nghiêm túc trong giọng Hee Chul, nó biết rõ, Hee Chul mang người này tới đây, chắc chắn không phải nhất thời nổi hứng.

Càng không nói đến, người này lại là bạn Yunho hyung...

Dắt đứa trẻ Hee Chul vừa thả xuống, cậu nhóc kia vừa liếc Jaejoong vừa đi vào phòng, cái nhìn kia, nếu như Jaejoong không cảm nhận sai, cậu cơ hồ có thể đọc được, tâm tư của đứa trẻ kia – Yunho đâu? Vì sao Yunho không cùng Hee Chul quay trở về...

“Kwon Ji Kyu đâu? Cậu ta chờ tôi ở đây?” Hai tay khoanh trước ngực, lông mày Jaejoong vẫn đang nhíu chặt.

“Tôi nói với cậu, là Ji Kyu bảo tôi tìm cậu đưa xe à?” Liếc mắt nhìn Jaejoong một cái, Hee Chul không vào nhà mà muốn Jaejoong đi theo y. “Dù sao cậu cũng lợi dụng tôi rồi, còn cần quan tâm mấy thứ này làm gì?”

“Không cần... Nhưng anh dẫn tôi tới đây làm gì, đây là cô nhi viện mà anh cùng Yunho từng sống đúng không?” Jaejoong gần như không cần đoán, chỉ từ lời nói của những đứa trẻ kia với Hee Chul là có thể hiểu rõ.

“Không phải cậu muốn biết quan hệ của tôi với Yunho sao?” Ánh mắt Hee Chul trở nên sâu xa vài phần.

“Muốn chứ, nhưng mà có thể nghe được anh nói thật sao?” Jaejoong cười nhẹ. “Đừng quên, ngay cả Jung Yunho cũng không tin anh!”

Lời Jaejoong nói đâm thẳng vào tim Hee Chul, dừng chân, quay người lại, chỉ thấy Hee Chul cảm sùng nhắm thẳng vào mặt Jaejoong, mà Jaejoong thì lại cười híp mắt.

“So với Kim Junsu, cậu lại càng khiến người chán ghét hơn...”

“Khó chịu thì nổ súng bắn chết tôi đi, dù sao chỉ cần tôi không chết hẳn, người xui xẻo sẽ là Jung Yunho.” Là hiểu rõ hay thăm dò, từ biểu cảm của Jaejoong hoàn toàn không thể nào phán đoán.

“Cậu lấy Yunho ra uy hiếp tôi?” Đối với Jaejoong, Hee Chul đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Lúc trước, chỉ là cảm thấy Jaejoong cùng Yunho quá mức giống nhau, hiện tại, y rất cuộc hiểu rõ, vì sao trước lúc y tìm Kim Jaejoong, Kwon Ji Kyu lại nói với y như vậy...

“Cẩn thận một chút, Hee Chul hyung, đừng để Kim Jaejoong hại chết anh.” Trước khi đi, Ji Kyu đã nói như vậy.

“Yên tâm đi, cho dù cậu ta giống Yunho thì cũng chỉ là một tên nhóc chưa hiểu sự đời mà thôi.” Hee Chul không hề lo lắng như Kwon Ji Kyu.

“Cũng bởi vì quá giống, cho nên tôi mới bảo anh cẩn thận, Kim Jaejoong có lẽ không đơn giản như cũng ta nghĩ đâu.” Ánh mắt Kwon Ji Kyu mang hàm ý khác.

“Ý cậu là sao, vì lần trước cậu ta đã quật ngã toàn bộ những người cậu tìm tới để đối phó cậu ta sao?” Hee Chul đương nhiên nhớ rõ cảnh Jaejoong cầm máy quay xuất hiện, mặc dù không nghĩ Jaejoong sẽ khuất phục một cách dễ dàng nhưng thực sự không ngờ tới, Jaejoong lại có thể nguyên vẹn đi ra.

“Không phải, là ánh mắt của anh ta. Giống hệt với Jung Yunho lúc đầu nhìn thì vô hại, cuối cùng lại cướp hết mọi thứ từ tay tôi và Ji Hee hyung, thứ giấu ở bên trong, e rằng mới là điều nguy hiểm nhất...”

“Đã như vậy, vì sao lại muốn tôi đi châm ngòi ly gián tin tưởng của cậu ta với Yunho, cậu ta không thêm quan tâm thì sao?” Hee Chul không hiểu mím môi.

Cười đáng yêu, Kwon Ji Kyu ôm cổ Hee Chul. “Tôi không cần anh ta quan tâm, tôi chỉ là muốn anh ta giúp tôi đối phó Yunho hyung, lại có quá khứ của Yunho hyung và anh... Coi như là giúp anh báo thù thôi, ai bảo Yunho hyung lúc trước lại để anh phải trải nghiệm cảm giác cô đơn khi bị vứt lại...”

Là lời nói bùi tai, hay thật sự nghiêm túc suy nghĩ cho y, Hee Chul cũng không quá để ý.

Như lời Kwon Ji Kyu nói, cậu ta chỉ cần Kim Jaejoong đối phó với Yunho, cho dù bị Kim Jaejoong lợi dụng cũng không sao, chỉ cần, người bị thương là Jung Yunho...

Thu lại suy nghĩ, nhìn Jaejoong không chút e ngại cười với y, Hee Chul chậm rãi đặt ngón tay lên cò súng, hạ mắt, biểu cảm cười mà như không, thở dài một hơi, đang lúc Jaejoong cho rằng Hee Chul định bắt đầu nói lại cái quá khứ nhảm chán kia, Hee Chul đột nhiên cười tươi rói với cậu!

“Nếu người xui xẻo là Jung Yunho, vậy cậu đi tìm cậu ta đi, bởi vì đây là món nợ mà cậu ta thiếu tôi!”

Lời vừa nói ra, kèm theo là một hồi súng giật mình, mấy đứa trẻ trong cô nhi viện nhao nhao lao ra, dẫn đầu tất nhiên là đứa trẻ tuổi khá lớn ban nãy, chỉ là ngoài Kim Hee Chul, nó không thấy một ai khác.

Mắt nhìn thấy vết máu trên nền đất gập ghềnh, thần sắc đứa bé kia có chút kinh hoảng.

“Hee Chul hyung, vừa rồi...”

“Không có việc gì, không có việc gì cả...”

Quả thật, không có gì cả.

Y chỉ là, giúp Kim Jaejoong lợi dụng y triệt để thôi.

Để xem, Jung Yunho có bị tổn thương hay không...

“Má nó! Jung Yunho, Jaejoong đâu? Vì sao Jaejoong hôm nay không tới trường?”

Không kiềm chế được cơn giận trực tiếp tặng cho Yunho một đấm, nếu không phải đang ở trong văn phòng hội học sinh, chỉ sợ hành động của Yoochun đã sớm khiến các học sinh khác hoảng loạn.

“Park Yoochun, cậu bình tĩnh một chút, Jaejoong trốn học không phải là việc rất thường xuyên sao?” Han Kyung không rõ mọi việc hoàn toàn không hiểu tại sao Yoochun lại tức giận như vậy.

“Anh hỏi tên này đi!” Chỉ vào Yunho, hai mắt Yoochun như có lửa thiêu đốt. “Không phải mày nói sẽ bảo vệ Jaejoong cẩn thận sao, sao lại để kẻ đã cho Junsu một dao mang cậu ấy đi, đây là cách mày bảo vệ à?”

Yunho vẫn giữ yên lặng, tựa hồ sớm biết khi đến trường sẽ bị Yoochun tra hỏi, cho nên một chút phản ứng cũng không có.

Thấy hần như vậy, lửa giận của Yoochun lại càng tăng lên gấp bội, gã thấy thật ảo não, vì sao tối hôm qua nhận được thông báo từ Shim Changmin xong lại không tới nơi ngay, lại nghe lời Junsu giao Jaejoong cho Jung Yunho là được...

Mặc dù Jaejoong không yêu gã, cậu cùng gã chỉ là bạn bè, nhưng gã có trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo vệ cậu, sao gã lại nghe theo lời Junsu nói chứ!

Chết tiệt...

71. Đam Mỹ - Chương 71

Không buông tay, từ trước tới nay chưa từng buông tay.

Chỉ là, thay đổi cách bảo vệ.

Từ bảo vệ người mình yêu, chuyển thành, bảo vệ bạn bè...

Phần nợ thiêu đốt cả người Yoochun, lúc nắm đấm gã một lần nữa chuẩn bị rơi trên người Yunho, Han Kyung cuối cùng cũng ra tay ngăn cản.

“Buông ra! Chuyện này không liên quan đến anh!” Yoochun uy hiếp mười phần trừng mắt nhìn Han Kyung.

“Tôi là Hội trưởng hội học sinh, đây là phòng làm việc của tôi, cậu dám nói chuyện này không liên quan tới tôi? Tuy tôi không rõ rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, nhưng trên người Jung Yunho vẫn còn vết thương, cậu đánh cậu ta, không sợ Jaejoong nổi bão với cậu à?”

Biết rõ Yoochun sẽ không nghe lời anh khuyên, Han Kyung đành phải dùng phương pháp khác — Lôi Jaejoong ra, theo kinh nghiệm trước đây, xác suất thành công gần như là 100%.

Lần duy nhất thất bại, hình như là có liên quan tới Kim Junsu...

Nhìn Han Kyung rõ ràng sẽ không để gã tiếp tục đánh người, Yoochun đương nhiên phải biết thức thời, gã rất rõ bản lĩnh của Han Kyung!

“Vậy anh hỏi đi, hỏi tên kia xem đến cùng đã dẫn Jaejoong đi chỗ nào rồi, vì sao tối hôm qua hắn lại trở mặt nhìn người khác mang Jaejoong đi, hôm nay lại không thấy Jaejoong đến trường đi học?”

Vấn đề của Yoochun khiến Han Kyung vô cùng lo lắng, nhìn về phía Yunho, chỉ thấy Yunho cong khóe miệng đã có vết bầm, không hề sợ chọc giận Yoochun, Yunho dùng ánh mắt cuồng vọng nhìn Yoochun.

“Cậu lấy tư cách gì để quan tâm Jaejoong tới vậy? Park Yoochun, tôi cho rằng người yêu của cậu phải là Junsu mới đúng chứ, việc của Kim Jaejoong không liên quan gì tới cậu!”

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ ý mày là tao ngay cả thân phận bạn bè cũng không được?” Lại gần Yunho đang đứng sau lưng Han Kyung, mắt Yoochun long lên sòng sọc. “Jung Yunho, tao đã nói rồi, thế giới của mày có quá nhiều rắc rối, Jaejoong hắn không nên dính dáng tới mày!”

“Đã không còn kịp rồi, không phải sao?” Nụ cười mang theo chút cay đắng, trong mắt Yunho lóe lên sự đấu tranh khó phát hiện. “Nếu thật sự lo lắng cho Jaejoong như vậy, sao không tự mình đi tìm cậu ấy đi? Đừng nói với tôi, cậu ngay cả tìm người cũng không đủ khả năng!”

Là phép khích tướng, hay có dụng ý khác?

Yoochun không có tâm tình đi nghĩ lại, bị lời nói của Yunho cho một vố, lại không cách nào ra tay xả giận, Yoochun đành phải quay đầu chạy ra khỏi văn phòng hội học sinh, từ bước chân dồn dập của gã, dù là tên đàn cũng không nghĩ gã sẽ ngoan ngoãn quay trở lại lớp học...

“Đuổi Park Yoochun đi, là vì thoát thân, hay muốn nói cho tôi biết cái gì, cậu hiện tại không biết làm gì mới ổn thỏa?” Han Kyung không ngu, từ lúc Yunho vào cửa, đến khi hắn mặc kệ cho Yoochun đánh liên mớ hồ cảm thấy, có việc gì đó rất kỳ lạ.

Mãi đến khi Yunho chọc giận đuổi Yoochun đi, Han Kyung mới chính thức xác định suy đoán của anh — Jung Yunho quả thực là một phiên bản khác của Kim Jaejoong, chỉ có điều, hắn không bộc lộ ra mà thôi!

“Kim Jaejoong... So với tôi tưởng tượng còn khó nắm hơn.” Hắn cho rằng, chỉ cần giống như những người khác, nói ra suy nghĩ trong lòng, Jaejoong sẽ động lòng, thậm chí biến thành của hắn.

Nhưng ngược lại, Jaejoong chẳng những cùng Hee Chul rời đi, còn muốn hắn cho cậu một đáp án...

Điều khiển vô số tiền vốn, nắm giữ sự tồn vong của rất nhiều công ty, chứng kiến rất nhiều bộ mặt đáng ghê tởm chỉ vì muốn sống, nhưng không một cái nào có thể so với độ khó khăn của vấn đề Jaejoong đưa ra cho hắn.

Một người, đến tột cùng có thể có ý nghĩa gì với người khác?

Junsu đối với hắn mà nói, là người hắn từng thiếu nợ, là bạn bè hôm nay, vĩnh viễn không phải người khiến hắn nảy sinh cảm tình.

Mà Kim Jaejoong, lại là một hắn khác, khiến hắn động tâm, vì cậu, cho dù vứt cả mạng đi cũng không sao cả.

Vậy Kim Hee Chul thì sao?

Y đối với hắn, lại là cái gì?

Nói là bạn bè, cảm tình của hắn với Hee Chul, đã sớm vượt qua từ này.

Nói là yêu, lại quá mức, quen hệ của hắn cùng Hee Chul từ trước tới nay chưa bao giờ đạt tới mức độ này.

Phải xác định vị trí thế nào, hắn chưa từng nghĩ tới, cũng không ngờ có người lại dùng cái này để ép buộc hắn — Chỉ có Kim Jaejoong, nhìn thấu mơ hồ dưới đáy lòng hắn, ép buộc hắn, nhận rõ trái tim mình.

Trái tim của hắn sao...

Ngay cả hắn cũng không biết, ép nó phải ẩn mình thật sâu, nếu không có sự rung động với Jaejoong, chỉ sợ, đến giờ hắn vẫn không tìm thấy...

Kim Jaejoong, vì sao lại muốn ép tôi...

“Jaejoong là một tên rất ngoan cố, đối với thứ cậu ta muốn, nếu không đoạt được, cậu ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, là cậu ép cậu ta trước, Jung Yunho, vậy nên cậu hãy nhớ kỹ, Jaejoong sẽ không bao giờ ở trong tư thế bị động.”

Nhàn nhạt nói ra quan điểm của người ngoài cuộc, vô luận Yunho có tiếp thu hay không, có thừa nhận hay không, Han Kyung tin tưởng hắn so với người khác lại càng hiểu rõ, Jaejoong giống như một cái gương, sở dĩ giống với hắn, là vì cậu phản chiếu lại một phần chân thật nhất — Yunho ép bức Jaejoong nhận rõ tình cảm của mình, Jaejoong cũng sẽ làm vậy.

Hướng chi, Jaejoong chưa bao giờ nguyện ý là người bị lừa dối...

“Thích còn chưa đủ sao...” Yunho thấp giọng lẩm bẩm.

“Nếu như Jaejoong chỉ cho cậu tình yêu, cậu có thấy đủ không?” Cười hỏi lại Yunho, Han Kyung để mặc Yunho tự tìm ra đáp án.

Chỉ có tình yêu, đủ không?

Đương nhiên không đủ...

Cho nên hắn mới ép Jaejoong khiến Yoochun hết hi vọng, khiến Jaejoong cả người nhà cũng không có... Cho dù Jaejoong đã nói thích vẫn chưa đủ, hắn muốn thêm, thêm thật nhiều...

Là vì vậy phải không...

Là vì như vậy nên cậu mới đi cùng Hee Chul, ép tôi nhận ra đến cùng cậu có phải thể thân của Hee Chul hay không ư?

Cậu quả nhiên là một tôi khác, Kim Jaejoong à....

Nói miệng thôi, sao bằng lấy tính mạng ra đánh cược, đúng không?

Cậu bán chính bản thân mình đi, chỉ có điều, cậu muốn tôi dùng chính mình để mua...

Tiền đặt cược này, thật đúng là rất lớn...

Yunho chậm rãi nở nụ cười, phiền muộn ban nãy như đã được quét sạch, nhìn vào mắt Han Kyung, giờ phút này hắn lại tràn đầy kiêu ngạo tự tin, vỗ vỗ vai Han Kyung, khung cảnh này, lại khiến Han Kyung cảm thấy có chút quen thuộc...

“Giúp tôi xin nghỉ phép, thuận tiện xin nghỉ cho cả tên Park Yoochun kia luôn.”

Nở nụ cười, Han Kyung vung tay một bộ không sao cả, lúc bóng dáng Yunho biến mất khỏi phòng làm việc, Lee Donghae lập tức đẩy cửa đi vào.

“Bọn họ đâu rồi?” Người Donghae hỏi tất nhiên là Yoochun cùng Yunho.

“Một người thì giận bỏ đi, người kia hắn đi tìm người rồi — Cậu ta thế nào rồi?” Giúp Donghae sửa sang lại vật áo mất trật tự, nụ cười của Han Kyung không tự chủ được ngập tràn dịu dàng.

“Bác sĩ nói tình huống của cậu ta ổn rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng, mà cậu ta muốn em chuyển cho anh một câu.”

“Cái gì?” Han Kyung theo bản năng ôm Donghae.

“Cảm ơn anh đã đồng ý giúp cậu ta ép Jung Yunho, còn có, đừng để Jung Yunho quá dễ chịu, ai bảo anh ta lúc trước trêu chọc cậu ta như vậy.”

Nghe Donghae truyền đạt lại nguyên văn, Han Kyung nở nụ cười, trò chơi giữa Yunho và Jaejoong, anh càng ngày càng thấy thú vị.

Chọc Kim Jaejoong, Jung Yunho, xem ra cậu sẽ không sống yên ổn được đâu, không phải sao...

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Han Kyung đột nhiên mở miệng.

“Về nhà? Em vừa mới từ nhà anh tới...” Donghae có chút khó hiểu.

“Vậy thì cúp học cùng anh đi, thỉnh thoảng trốn một hai buổi cũng không sao cả...”

72. Đam Mỹ - Chương 72

Hương vị máu tươi tràn ngập trong không khí, cảm giác đau đớn phủ khắp mọi giác quan.

Dùng tay dè lại miệng vết thương, tùy ý để mùi tanh nồng kia nhiễm vào hơi thở.

Yết hầu vẫn còn cảm giác khó chịu, không phải sợ hãi, chỉ là, có chút kinh ngạc....

“Sau lại nhìn tôi như vậy?” Nằm trên giường, Jaejoong sẽ không trì hoãn đến mức độ ngay cả ánh mắt của Han Kyung cũng không phát hiện ra.

“Không có gì, chỉ là rất tò mò, cảm giác bị viên đạn xuyên qua như thế nào?” Cười trêu chọc, Han Kyung tuyệt không sợ Jaejoong sẽ nổi giận.

Nói đúng hơn, dù Jaejoong phát hỏa, với tình huống hiện tại của cậu cũng không thể làm gì anh!

“Nếu anh tò mò như vậy, hôm nào tôi cho anh nếm thử.” Trừng mắt nhìn Han Kyung, nếu không phải muốn tìm anh hỗ trợ, Jaejoong còn lâu mới để yên cho anh chọc giận như vậy.

Biết rõ thứ cậu kiêng kị là gì, lại liên tục dùng nó kích thích cậu, việc như vậy, chỉ có Han Kyung làm được.

“Không cần, Donghae của tôi sẽ không đi chọc người khác như Jung Yunho đâu.” Nói lời ngọt ngào khiến người ta sờn gai ốc, Han Kyung căn bản không nhận ra có gì không ổn.

“Biết vậy cho nên anh mới đặc biệt trốn học về cười tôi?” Đối với nụ cười không chút che giấu của Han Kyung, Jaejoong kỳ thật chỉ muốn một đám đánh nát nó, chỉ tiếc, cậu không làm được.

“Không hẳn, chỉ là muốn về nói cho cậu biết, Park Yoochun đã nổi sùng lên với việc cậu mất tích, mà Jung Yunho ngoài trừ trúng mấy đám của cậu ta ra, dường như cũng biết cậu muốn làm cái gì rồi.” Han Kyung thẳng thắn kể lại chuyện xảy ra ở trường học.

“Biết thì cứ việc biết, có gì đâu?” Kiêu ngạo nâng cằm lên, trong mắt Jaejoong lóe lên nghiêm túc giống hệt Yunho. “Dù sao phát súng này của Kim Hee Chul tặng tôi, Jung Yunho nhất định phải trả đủ.”

“Cậu là trẻ con à?” Han Kyung thẳng thắn nói ra lời trong lòng. “Lấy mạng mình ra chơi, nếu như người nổ súng kia bắn lệch một chút, cậu có khi đã nghèo rồi, nhưng lại không để tôi mang cậu đi bệnh viện chỉ vì muốn giết Jung Yunho tung tích của cậu, thật sự muốn chết rồi sao?”

“Tôi không nghĩ như vậy, nhưng nói thật, tôi không sợ chết, anh cũng biết mà.” Với cậu mà nói, có một số việc, so với chết còn đáng sợ hơn.

Chẳng hạn như bị phản bội, chẳng hạn như tin tưởng người khác, và cả phát hiện mình trở thành trò cười...

Không ngờ lại nổ súng thật, nhưng lúc Hee Chul ẩn cò súng, một khắc này, Jaejoong đã hiểu rõ dụng ý của Hee Chul, cũng nhận ra địa vị của Yunho trong lòng y...

“Anh thích Jung Yunho, thích đến muốn nhờ tay tôi để đối phó với tên đó... Kim Hee Chul, mắng tôi khốn nạn, anh mới càng giống con rùa rụt cổ, muốn mạng của Jung Yunho, sao không tự mình đi lấy!” Chịu đựng đau nhức, Jaejoong vẫn không muốn tỏ vẻ yếu thế trước mặt Hee Chul.

Nhìn khinh miệt trong mắt Jaejoong, Hee Chul thu súng, ánh mắt cũng đảo qua máu tươi trên người Jaejoong.

“Dù như vậy thì đã sao? Kim Jaejoong, tôi là đang giúp cậu, đừng quên, là cậu lợi dụng tôi để ép Yunho nhận ra ý nghĩa của tôi với cậu ta!” Là phần nộ, hay là đồ kị, Hee Chul có chút hỗn loạn.

Như cảm xúc của Yunho với y, Hee Chul với Yunho, cũng có cảm xúc mơ hồ không rõ.

Y cho rằng Yunho cùng y là bạn bè, nhưng lúc Yunho rời cô nhi viện, cô đơn cùng bị thương trong lòng khiến y oán hận Yunho, cho nên y tin tưởng Yunho sẽ quay trở lại thực hiện lời hứa của hắn, mãi đến khi nhìn thấy cuộc sống của Yunho, y lại phát hiện, thế giới của Yunho cùng y là hai đường thẳng song song.

Yunho là chủ nhân, y là kẻ hầu, mặc dù có cái danh bạn bè nhưng cũng không thay đổi được sự thật này, cho nên khi Kwon Ji Kyu tìm tới y, y liền không nói hai lời lập tức đáp ứng, trở thành kẻ thù của Yunho, nổ súng bắn chết mẹ nuôi của hắn, cũng không quá khó khăn.

Chỉ cần, xem nhẹ đau lòng trách cứ của Yunho khi bị phản bội là đủ rồi...

Nếu như tôi không cho rằng anh đang giúp tôi thì sao? Nếu tôi lợi dụng anh bất quá chỉ để thăm dò Jung Yunho thì sao? Anh còn có thể nổ phát súng này không Jaejoong muốn hỏi Hee Chul những lời này, lại nói không lên lời.

Bởi vì Jaejoong biết, Hee Chul hiểu rõ Jung Yunho, cho nên cũng hiểu Kim Jaejoong cậu...

Cậu không giống Jung Yunho, có tiền lại có thể lực, thứ cậu có, chỉ là chính bản thân mình.

Cho nên, cậu lợi dụng Kim Hee Chul, dùng mạng của mình ép Jung Yunho, tựa như hắn ép cậu thừa nhận cảm giác của mình với hắn vậy.

Cậu không muốn mấy lời lập lờ nước đôi, thứ cậu muốn, là một trái tim đã khẳng định chắc chắn!

Tồn tại của Kim Hee Chul, đối với cậu mà nói, là gốc rễ không thể không diệt, nếu không biết rõ cảm giác của Jung Yunho với cậu, đừng nói là tin tưởng, cậu ngay cả thích, cũng sẽ thu lại...

Nở nụ cười trào phúng, Jaejoong chống đỡ thân thể có chút choáng váng, xoay người rời đi, cậu biết rõ, Hee Chul sẽ không ngăn cản cậu, cái giá phải trả khi thua cuộc đua, đã lấy đủ từ trên người cậu!

Đi bao lâu, làm thế nào để đến nhà Han Kyung, Jaejoong kỳ thật có chút mơ hồ, chỉ nhớ rõ, hình như có người giúp cậu, sau đó cậu liền thuận miệng nói ra địa chỉ nhà Han Kyung.

Vì sao không tìm Yoochun?

Lý do rất đơn giản.

Bởi vì trong trò chơi của cậu cùng Jung Yunho, từ trước tới nay không có phần tham dự của Park Yoochun...

“Tìm được cậu ấy chưa?”

Cúp học, về đến nhà, Yunho lập tức gọi Kara cùng Carr đến, vừa mở miệng tất nhiên là chuyện của Jaejoong.

“Vẫn chưa tìm được, tôi đã phái rất nhiều người tìm, nhưng vẫn không có ai thấy cậu ta... Ngay cả người bên kia giám thị Kwon Ji Kyu cũng nói, chỉ thấy Kim Hee Chul một mình quay trở về, không mang theo người khác.” Giọng của Carr có chút e sợ.

Không phải y nhất gan, mà là y vừa nói ra, sắc mặt của Yunho liền rất khó coi Chỉ cần là người bình thường thì ai nhìn thấy cũng phải sợ.

“Tiếp tục tìm.” Ba chữ đơn giản, biểu đạt đầy đủ cố chấp của Yunho.

Nhìn Yunho nhú mày, Carr kỳ thật có chuyện muốn, chỉ là có chỗ cố kỵ, ngược lại Kara bỏ qua khả năng chọc giận Yunho, trực tiếp nói ra:

“Yunho, anh cho rằng Kim Jaejoong còn sống không?” Không phải cô muốn đe dọa, nhưng tất cả mọi chuyện đều có khả năng xảy ra.

“Hee Chul sẽ không gây bất lợi cho Jaejoong, bọn họ còn cần lợi dụng Jaejoong để đối phó tôi.” Yunho không hề quên thủ đoạn của Kwon Ji Kyu.

“Anh nói là Kwon Ji Kyu, nhưng tôi hỏi là Kim Hee Chul. Lúc trước anh cũng cho rằng, anh ta sẽ không tổn thương Jung phu nhân sao? Kết quả thì sao, người giết Jung phu nhân không phải là anh ta sao?”

“Kara!” Kéo tay em gái mình, Carr ý đồ ngăn cô lại, rất sợ cô nói tiếp sẽ khiến Yunho phát điên.

“Cho nên cô đang muốn nói với tôi, Hee Chul cũng sẽ gây bất lợi cho Jaejoong?” Nhíu mày, giọng điệu không đổi nhưng ánh mắt Yunho lại mơ hồ để lộ tâm tình của hắn đang chấn động.

Bỏ qua lo lắng của Carr, Kara vẽ mặt nghiêm túc nhìn Yunho.

“Có lẽ vậy, không ai có thể đảm bảo cả, Yunho, anh so với tôi hẳn lại càng hiểu rõ Kim Hee Chul, dù chỉ vì diễn kịch cho Kim Jaejoong, nhưng nếu không phải thật lòng nghĩ vậy, anh ta sẽ không nói mấy lời kia...” Khi đó giọng của Hee Chul, ngay cả cô là người ngoài cuộc cũng nhận ra đó là thật lòng, vậy Yunho thì sao?

Thật sự không hề nhận ra ư...

Cắn chặt răng, Yunho đương nhiên hiểu được ý Kara, cho dù hắn muốn lừa gạt mình cũng không cách nào xem nhẹ thần sắc tổn thương lúc Hee Chul nói những lời kia, những thứ đó không thể là giả được...

“Mặc kệ Hee Chul nghĩ như thế nào, tôi cùng cậu ta, đều đã qua, hiện tại người tôi muốn, người tôi quan tâm chỉ có Kim Jaejoong!”

Đây là đáp án Yunho đưa ra.

Từ lúc Jaejoong hỏi, hắn đúng ra đã phải nói...

Hắn đối với Hee Chul là mềm lòng, cũng vì Hee Chul nói những lời kia mà rung động, nhưng, trong tim hắn, lại không có cảm giác.

Không có rung động mà Jaejoong mang đến cho hắn, càng không có, cảm giác hít thở không thông khi nghĩ tới Jaejoong có thể đã gặp chuyện không may, những thứ đó, chỉ tồn tại vì Kim Jaejoong.

Muốn phủ nhận, cũng tựa hồ không phủ nhận được...

Jaejoong, nếu như đã yêu một bản thân khác, vậy nên làm sao bây giờ...

73. Đam Mỹ - Chương 73

Trong trí nhớ, tựa hồ đã có người nhắc đến vấn đề tình yêu này với hắn.

Chỉ là, không nghĩ rằng bản thân sẽ có một ngày yêu.

Từ lúc niềm tin bị phản bội, liền quên lãng trái tim, mãi đến khi gặp được Junsu...

Đi vào trong nhà kính đủ loại thực vật, không mở miệng, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn bà tỉ mỉ chăm sóc những cây hoa cỏ mà bà coi như con, ánh mắt Yunho có chút bi thương.

“Mẹ mới là vợ chính thức của ông ta, sao không ở cùng ông ta mà lại để mẹ của Kwon Ji Hee thay thế mẹ?”

Vấn đề vẫn luôn quần quanh trong lòng khiến hắn không kìm nén được hỏi ra, dù biết có thể khiến bà đau lòng, hắn vẫn hỏi, chỉ là, bà lại dùng nụ cười đáp lại hắn.

“Tư cách địa vị đối với ta mà nói cũng không phải quá quan trọng, so với nó, ta lại càng nguyện ý hy sinh ông ấy vui vẻ. Con chưa hiểu đâu, Yunho, sẽ có một ngày, con gặp được người con sẵn sàng làm hết thấy, khi đó, con sẽ rõ.”

“Giống như tình cảm của con với Hee Chul sao?” Vì chưa từng trải nghiệm nên Yunho chỉ biết lấy Kim Hee Chul, người đã lớn lên cùng hắn ở cô nhi viện, người thân thiết với hắn nhất hiện tại để làm ví dụ.

Ít nhất, trong lòng Yunho lúc này, tình yêu chính là như vậy.

Nhìn Yunho, bà buồn hoa cỏ trong tay, thở dài một hơi, đi đến trước mặt Yunho, xoa xoa khuôn mặt còn chút ngây thơ của hắn.

“Không phải... Có lẽ con rất thích Hee Chul, nhưng cảm xúc đó không gọi là yêu, tuy rất mơ hồ nhưng nó không phải...” Bà cười vô cùng dịu dàng.

“Con không hiểu...” Yunho lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Con sẽ hiểu thôi, chờ khi con lớn lên, gặp được người đó con sẽ hiểu... Giống như ông ấy vậy, rất nhiều người đều nói ông ấy đối xử với ta không tốt, nhưng không ai biết, người nhớ rõ sinh nhật của ta, chỉ có mình ông ấy.” Người trong miệng bà, chính là chồng của bà.

Yunho biết rõ, vì sao bà lại nói như vậy, bởi vì người ngoài luôn chỉ thấy người đàn ông kia chiều chuộng tình nhân của mình, cho nên nhận định, ông phụ bạc vợ mình, nhưng từ khi Yunho được nhận nuôi đến nay, người đàn ông ấy, đã tặng cho mẹ nuôi hắn không ít thứ.

Nhà kính này, cũng là một trong những món quà sinh nhật của bà.

Nói ông đối xử với bà không tốt, đó là nói quá, nếu nói là tốt, lại khiến người không thể nào hiểu được, tại sao ông lại yêu một người phụ nữ khác...

Thấy Yunho nhíu mày, bà nghiêm túc nhìn Yunho, đối với đứa trẻ mà bà nhận nuôi này, bà phải dạy nó một điều quan trọng nhất

“Ông ấy phải che giấu, bởi vì một người địa vị càng cao, nhược điểm càng nhiều thì sẽ có nguy hiểm trí mạng, nhất là người có thể khiến con động lòng lại càng đáng sợ, khi con có người trong lòng, người kia sẽ trở thành nỗi băn khoăn của con, tổn thương người đó cũng là tổn thương con... Yunho, nếu có ngày con gặp được người kia, phải học cách làm thế nào để che giấu người đó, nếu giấu không được, phải dùng hết thủ đoạn của con để bảo vệ người đó.”

“Hết thầy?” Từ bà dùng khiến Yunho bất giác lặp lại.

“Đúng vậy, là hết thầy, chỉ có như vậy, người kia mới có thể không bị tổn thương, mà con, cũng có thể bình yên vô sự...”

Giấu không được, nhất định phải đánh bạc hết thầy sao?

Khi đó, nghe không hiểu, còn cảm thấy có chút phóng đại, nhưng Kim Jaejoong lại khiến hắn hiểu rõ hàm ý lúc trước của mẹ nuôi hắn.

Trong từ “Hết thầy” kia bao hàm rất nhiều, không riêng gì tiền tài quyền thế, mà hơn nữa, có cả mạng sống...

Đứng gần nơi Kwon Ji Kyu sống ở Hàn Quốc, hắn đợi một người.

Lúc người đó xuất hiện, đối với việc Yunho chờ đợi, y cũng không quá kinh ngạc.

“Tìm người sao?” Nở nụ cười nhàn nhạt, trong mắt Hee Chul ngập tràn vui vẻ. “Nét mặt của cậu thoát nhìn rất đáng sợ, như muốn mạng của ai vậy, Yunho.”

“Cậu ấy ở đâu?” Ngay cả lời dư thừa cũng bị rút gọn, Yunho hiển nhiên không muốn kéo dài thời gian với Hee Chul.

“Cậu ấy? Cậu ấy nào... Là tên nhóc thua cuộc đua kia sao?” Hee Chul ngay cả tên Jaejoong cũng không muốn nhắc tới. “Cậu ta không ở chỗ tôi.”

“Giao cậu ấy ra.” Rõ ràng không nghe lời Hee Chul nói, Yunho một lòng chỉ muốn gặp người, sau đó nói rõ ràng với Jaejoong.

“Tôi nói, cậu ta không ở đây. Dám đến tìm cậu ta, vậy là cậu đã tìm ra ý nghĩa của tôi trong cậu rồi sao?” Hee Chul nhớ rất rõ, lý do Jaejoong lợi dụng y.

Mà y không ngăn cản, cũng vì muốn biết rõ điều này.

Mấy năm nay, Kim Hee Chul y trong lòng Jung Yunho, đến cùng là cái gì?

Là kẻ thù đơn thuần, là bạn bè trong quá khứ, hay là...?

“Cậu cho rằng cậu là cái gì?” Nhìn chằm chằm Hee Chul, trong mắt Yunho có chút hiểu rõ.

Nụ cười của Hee Chul dần dần thu lại, từng việc đã qua hiện lên trong đầu y, y nhớ quá rõ ràng, đến mức ngay cả quên đi cũng là một việc vô cùng khó khăn. Nhưng Jung Yunho khác với y, ánh mắt của hắn như đang nói cho y biết, y không bằng Kim Jaejoong...

“Nếu như nói tôi đã giết cậu ta như giết mẹ nuôi cậu, lúc này, cậu còn nhìn... A!”

Không để Hee Chul nói hết lời, Yunho đã đâm thẳng lên bụng Hee Chul, vì đau đớn, Hee Chul khom người xuống, Yunho lại dùng đầu gối huých thẳng vào gương mặt xinh đẹp hoàn hảo của Hee Chul, nhất thời, sống mũi Hee Chul vì lực va đập quá mạnh mà chảy máu!

Che mũi đang chảy máu, Hee Chul vừa định đáp trả, một giây sau, cảm giác lạnh như băng trên ót khiến y nắm chặt đấm, nhìn chằm chằm Yunho lúc này đã không còn gương mặt lạnh lùng lúc trước.

“Cậu muốn giết tôi?” Chỉ vì một Kim Jaejoong?

Lúc trước, mẹ nuôi hắn chết cũng không khiến Yunho đối địch với y như vậy, hôm nay, hắn chỉ vì Kim Jaejoong mà muốn mạng của y?

Cái này, là đáp án cậu muốn cho Kim Jaejoong sao, Jung Yunho...

“Đừng có nói nhảm nữa, người ở nơi nào?” Giờ phút này, Yunho chỉ muốn lấy được tin tức Jaejoong bình an từ miệng Hee Chul.

Mà không phải như lời y nói, y đã giết Jaejoong...

“Tôi sẽ không nói, Yunho, có giỏi thì cậu nên tự tìm cậu ta mới đúng... Huống hồ, giữa lúc đầu tư bên Mỹ đang gặp trục trặc, cậu vẫn có tâm tư quản tên kia, là đang chứng tỏ cậu coi trọng Kim Jaejoong hơn tất cả sao?”

“Không được sao? Cậu cho rằng ai cũng giống hai anh em Kwon gia chỉ biết coi trọng những thứ kia sao? Nói cho cậu biết, những thứ kia vốn không phải của tôi, dù có mất hết, tôi cũng chẳng có vấn đề gì.” Không có tiền, hắn còn có thể sống, nhưng nếu không có Kim Jaejoong thì sao?

Hắn vẫn có thể sống, nhưng thiếu đi một nửa của chính mình thì còn là Jung Yunho nguyên vẹn sao?

Chỉ sợ là không còn....

“Cậu thích Kim Jaejoong như vậy sao?” Hee Chul không rõ, ngay cả Kim Junsu lúc trước cũng không thể khiến Yunho làm nhiều cho cậu ta như vậy, vì sao Kim Jaejoong có thể?

Chẳng lẽ vì, cậu ta giống hắn?

Cười đặt họng súng lên thái dương Hee Chul, Yunho không nói lời nào, nổ súng thay cho lời giải thích

Chỉ sợ, Hee Chul dù nghĩ thế nào, cũng không ngờ tới Yunho thực sự làm như vậy...

Lúc Hee Chul ngã xuống trong vũng máu, không còn hơi thở, trong mắt Yunho xẹt qua một tia bi thương, sau đó, ngồi xổm xuống bên cạnh Hee Chul nhẹ nhàng nói:

“Hee Chul, cậu đối với tôi, mất đi cũng không sao, nhưng, Kim Jaejoong lại khác...”

Nếu như phá hủy y thì có thể đạt được Kim Jaejoong, vậy đối với Yunho mà nói, là một điều đáng giá...

74. Đam Mỹ - Chương 74

Là điên rồi sao?

Hay là thấy quá rõ nên mới quyết đoán như vậy?

Chỉ sợ chính hắn cũng không rõ, chỉ là, lựa chọn của hắn là như vậy mà thôi.

Một lựa chọn, hắn đã dùng cả mạng mình ra để cân nhắc...

Đầu đường xảy ra án mạng, bất kỳ một quốc gia nào đều không thể ngồi nhìn, cho dù thế lực lớn, ra sức ém tin tức, cũng không cách nào tránh khỏi bị cảnh sát tìm tới cửa, luật sư của gia tộc hắn đã phải làm hết khả năng để xử lý.

Cuối cùng, bỏ ra ít tiền, tìm một kẻ muốn tiền không muốn mạng đến gánh tội, mới có thể gạt bỏ việc làm lúc xúc động của ông chủ bọn họ!

“Yunho, cậu đến cùng là đang nghĩ gì, dù cho Hee Chul đối với cậu là cái đinh trong mắt cũng đừng có thẳng tay diệt trừ tên đó như vậy, đây không phải nước Mĩ!” Luật sư gia tộc hiển nhiên có chút tức giận.

“Không phải anh đã dọn dẹp rồi sao?” Nhìn luật sư cũng không hơn hắn nhiều tuổi lắm, dưới đáy mắt Yunho tràn đầy không quan tâm.

“Dọn dẹp lúc này thôi, nhưng sau này thì sao? Yunho, tôi trình trọng cảnh cáo cậu, cái này không giống đua xe, có thể tìm vô số kẻ chết thay, nhưng mạng người không phải là chuyện đùa... Tôi biết rõ chuyện bên Mĩ anh em họ Kwon gây vô số phiền phức của cậu, nhưng cậu không thể dùng cách này để trút giận, huống chi, cậu còn đi trêu chọc người tên Kim Jaejoong...”

“Đừng lôi Jaejoong vào chuyện này!” Cắt đứt lời luật sư nói, Yunho nghiêm túc nhìn ông. “Chuyện giữa tôi cùng Jaejoong, anh tốt nhất đừng nói ra, cho dù anh có là luật sư gia tộc Kwon gia cũng vậy.”

Bị khí thế vương giả toát ra từ Yunho khiến cho khiếp sợ, lời luật sư muốn nói ra miệng lại phải nuốt hết vào bụng, chỉ sợ sẽ chọc giận Yunho, nhưng có một việc, ông bỗng nhiên hiểu ra.

Người tên Kim Jaejoong kia... Đối với Yunho mà nói, tựa hồ không còn là “Bạn” hay chơi đùa đơn giản như vậy...

Nếu không, Hee Chul sẽ không chết. Vì ngay cả khi mẹ nuôi Yunho chết, cũng không khiến Yunho ra tay với y.

Nếu như nói, Yunho là vì Kim Jaejoong mới làm vậy với Hee Chul, vậy....

“Yunho, cậu với Kim Jaejoong kia có cảm tình gì...”

Trùng mắt nhìn luật sư, đến khi ông ngậm miệng, Yunho không nói lời nào bỏ đi, ngồi vào trong xe, ấn điện thoại gọi cho Carr cùng Kara, biết được bọn họ vẫn không có tin tức gì về Jaejoong, Yunho quả thực giận đến điên lên, như một con ruồi không đầu lái xe lung tung trên đường.

Hee Chul chết rồi, nơi Jaejoong ở lại càng không biết.

Hắn muốn đi tìm Kwon Ji Hee cùng Kwon Ji Kyu đòi người, nhưng hắn biết rõ, Jaejoong không ở trên tay bọn họ, nếu không, bọn họ đã không chậm chạp như vậy.

Vậy còn ai nữa?

Park Yoochun sao?

Nếu gã biết, gã đã không chạy đến trường học mà chất vấn hắn, mà Carr cũng có nói, Yoochun đang tích cực tìm người, ngay cả việc Junsu đi rồi, Yoochun cũng không phát hiện.

Vậy chỗ Junsu thì sao?

Càng không có khả năng, bởi vì trước lúc cậu rời khỏi Park Yoochun, hắn còn đi tìm cậu, khi đó đã là vài ngày sau việc của Hee Chul...

Cậu nói, cậu hâm mộ Jaejoong, bởi vì Jaejoong khiến hần quan tâm.

Đó là thứ dù cậu cố gắng thế nào cũng không làm được, quả nhiên, Jaejoong mới là nghịch lân trong lòng hần.

Là chỗ trí mạng nguy hiểm nhất, cũng là duy nhất của hần...

Là như vậy sao?

Cho nên, hần mới vì Jaejoong mà buông tha quá khứ?

Kim Jaejoong, sớm biết như vậy, ngay từ đầu không nên khiêu khích cậu...

Cười khở ản điện thoại gọi cho Shim Changmin, Yunho vừa định hỏi thì Changmin đã cướp lời.

Đừng cố tìm rõ mục tiêu, có lẽ, nơi mà anh không chú ý nhất, mới là nơi có khả năng nhất đấy. Changmin cười nói.

Lời này của cậu là có ý gì? Yunho cau mày.

Đơn giản thôi, anh cẩn thận nghĩ lại, trong số bạn bè của Jaejoong, có ai, thân thiết với anh ấy và có thể lực...

“Kim Hee Chul chết rồi, cậu hần rất vui vẻ đúng không?”

Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ bật lên, thần sắc có chút hoảng hốt, muốn cười, nhưng giờ ngay cả cử động khoe miệng cũng có chút khó khăn, Jaejoong nhìn Donghae đang chăm sóc cậu, khó chịu nhíu chặt mày.

“Nói cho cậu biết, không đến bệnh viện, miệng vết thương mà bị nhiễm trùng thì sẽ rất đau đấy, chỉ vì trêu chọc Jung Yunho, như vậy đáng giá sao?” Ngồi cạnh giường, Han Kyung thay Donghae vắt khô khăn.

Sắc mặt tái nhợt, Jaejoong hơi xoay người, đôi mắt không hề mang theo lực sát thương trừng Donghae.

“Bảo anh ta cầm miệng... Bằng không...”

Liếc nhìn nụ cười mê người của Han Kyung, Donghae đương nhiên hiểu rõ ý của Jaejoong, chỉ là đối với Han Kyung, cậu từ trước đến nay vẫn luôn là bên bị động, nếu không, đã không cùng anh trốn học.

“Cậu đừng làm khó Donghae nữa, cậu ấy sẽ không giúp cậu đâu.” Thản nhiên ôm lấy Lee Donghae, Han Kyung căn bản không thèm để ý lời mình nói có khiến bệnh Jaejoong càng thêm nghiêm trọng không. “Cậu chỉ có hai lựa chọn, một là đi bệnh viện, hai là chịu đựng tôi.”

Trợn trừng mắt, Jaejoong hiểu rõ đáp án của mình, kiên cường như cậu, đã bắt đầu chơi rồi, sẽ không nửa đường chấm dứt trò chơi, huống hồ, Jung Yunho hình như đã có đáp án mà đúng không...

Hít sâu một cái, cố gắng nhin cảm giác khó chịu, Donghae thấy thế định dứt cậu uống thuốc, lại bị cậu cự tuyệt.

“Bác sĩ nói cậu bị nhiễm trùng nên phát sốt, uống thuốc sẽ đỡ hơn.” Donghae dịu dàng khích lệ Jaejoong, ánh mắt lại đảo qua Han Kyung. “Cậu nếu không uống, tôi không biết Han Kyung sẽ dùng phương pháp gì ép cậu uống đâu!”

Nói là uy hiếp nhưng đúng hơn, Donghae chỉ lấy tình huống thực tế mà khuyên nhủ Jaejoong.

Tình huống mấy ngày ở nhà họ Han, Jaejoong hoàn toàn hiểu rõ cái gì gọi là ác liệt, so với Jung Yunho cuồng vọng bá đạo, Han Kyung chỉ dùng một số việc để ép người thỏa hiệp, không nhất định là phương pháp đáng sợ, nhưng lại luôn khiến người không thể không cúi đầu.

Nói ra, cậu thật sự không hiểu nổi, sao Lee Donghae có thể chịu được anh, nếu để cậu chọn, cậu thà chọn cách ép bức người của Jung Yunho còn hơn...

Không tình nguyện mở miệng uống thuốc, thân thể Jaejoong vì đau đớn mà tiếp tục phát ra kháng nghị, Donghae trốn học cùng Han Kyung ở bên chăm sóc cậu, còn Han Kyung khách quan mà nói chỉ phụ trách trêu chọc Jaejoong.

Ngay lúc Jaejoong bị Han Kyung chọc tới không muốn nói lời nào nữa, người hầu gõ cửa, nói có khách tới tìm anh.

“Có người tìm tôi? Có nói là ai không?”

“Có, thiếu gia, cậu ta nói mình tên là Jung Yunho...”

Cái tên truyền vào tai ba người trong phòng, lại nhận được ba phản ứng hoàn toàn khác nhau!

Han Kyung lộ ra biểu cảm khi thấy điều thú vị, Lee Donghae nhìn chăm chăm Jaejoong, như đang điều tra cảm xúc của cậu, mà Jaejoong chỉ nhú mày, sau đó lấy chăn phủ kín đầu như đứa trẻ, nói rõ không muốn quan tâm chuyện này.

Han Kyung đương nhiên hiểu rõ ý Jaejoong.

Nở nụ cười, Han Kyung dặn Donghae chăm sóc Jaejoong cẩn thận, mình thì cùng người hầu ra khỏi phòng, vừa đến phòng khách đã thấy khuôn mặt tươi cười của Yunho.

“Tìm tôi có việc.” Hai tay Han Kyung khoanh trước ngực.

“Anh trốn học.” Yunho nhàn nhạt nói ra sự thật.

“Vậy thì sao?” Han Kyung nghiêng đầu, không hiểu rõ lời Yunho nói.

“Trường nói anh thay Jaejoong xin nghỉ, lý do là bị bệnh.” Ánh mắt Yunho sâu dần.

“Vậy thì sao? Không phải tôi cũng giúp cậu cùng Park Yoochun xin nghỉ sao?” Han Kyung tiếp tục giả ngốc.

“Nghe nói, anh là một người được nuôi dưỡng vô cùng tốt, cả năm không trốn học lấy một lần.” Yunho hạ mắt, che giấu nhận định dưới đáy mắt.

“Vậy không được sao?” Giơ tay ra, Han Kyung cười vô cùng thông dong. “Tôi là học sinh ngoan, không giống cậu, muốn tôi thay cậu xin nghỉ phép nhiều như vậy, lại chạy đến nhà của tôi. Tôi còn chưa hỏi cậu, cậu tới đây làm gì?”

“Tìm người.” Tới gần Han Kyung, ánh mắt Yunho sáng lên. “Jaejoong đâu? Hay là anh vẫn muốn nói với tôi, cậu ấy không ở chỗ anh?”

“Tôi không nói như vậy, tôi chỉ là tò mò, sao cậu lại cho rằng Jaejoong ở chỗ của tôi?”

Cho rằng như vậy...

Cô lẽ, vì hần cùng Jaejoong giống nhau thôi, nếu không phải bạn bè, sẽ không dễ dàng tin tưởng...

Ngoài Park Yoochun, người có thể tiếp cận Jaejoong, hần chỉ nghĩ đến Han Kyung...

75. Đam Mỹ - Chương 75

Muốn thăm dò, sự thật.

Không chịu thua, khiến cậu lấy mạng mình ra đánh cược.

Suy đoán mức độ giống nhau của cậu và hần, hay phải chăng là mình nghĩ nhiều...

Đứng trước quầy bar, nhìn khuôn mặt lạ hoắc đang bước vào quán, rất tự nhiên phủ lên khuôn mặt tươi cười giả tạo, còn chưa mở miệng, người kia lại trực tiếp tìm tới cậu.

“Xin hỏi, Park Yoochun có đến đây tìm người không?”

“Anh là ai?” Không trả lời anh, Changmin chỉ là ném lại một vấn đề khác.

“Bạn của Jaejoong, tôi họ Han, có chút thể lực.” Ngồi xuống ghế bên cạnh, gọi ly nước trái cây, Han Kyung nghiêm túc nhìn chăm chăm Changmin. “Điều cậu muốn hỏi tôi, hẳn không phải cái tên đúng không?”

“Jaejoong ở chỗ anh?”

“Đúng.” Han Kyung trả lời dứt khoát.

“Anh là tới nói cho tôi biết tin này sao?” Changmin nghi hoặc hỏi tiếp.

“Có thể nói như vậy, hoặc cậu cũng có thể nói, là tôi không cần thận uống say tiết lộ.” Nói dối một cách thản nhiên, Han Kyung tuyệt không thấy kỳ quái.

“Là Jaejoong muốn anh tới đây sao?” Đây là lý do duy nhất Changmin nghĩ ra.

“Là tự tôi muốn tới, nếu Jaejoong biết, nhất định sẽ chém tôi thành mười tám khúc.” Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là cậu có thể động đây được. “Tôi nghĩ, hẳn có người tìm Jaejoong tới phát điên rồi phải không?”

“Không nhiều lắm, chỉ có Park Yoochun cùng Jung Yunho.” Sau đó, gián tiếp tổn thương Kim Junsu mà thôi.

“Vậy thì Jung Yunho đi, nếu như cậu muốn tiết lộ nơi Jaejoong ở, tôi hi vọng người đó sẽ là Jung Yunho.” Han Kyung cười mười phần thâm trầm.

“Vì sao vậy?” Ba chữ, đại diện cho hai nghi vấn.

Changmin không hiểu, vì sao Han Kyung muốn chọn Yunho, lại càng không hiểu, Han Kyung vì sao phải nói việc này cho hắn biết...

“Bởi vì người Kim Jaejoong muốn là Jung Yunho, hướng hồ, nếu tôi không quăng cậu ta đi, nhà của tôi sẽ có người mệt chết, tôi không nỡ.” Vừa nghĩ tới Donghae canh giữ chăm sóc cho Jaejoong, Han Kyung liền không cam lòng.

Hôm nào, anh cũng phải ốm một lần để Donghae chăm sóc, sao lại chịu thiệt thể này chứ...

Một ngụm uống cạn nước trái cây trong ly, Han Kyung nở nụ cười sáng lạn với Changmin, có một loại ăn ý không nói lên lời giữa hai người...

“Tôi uống say rồi, về trước.”

Cười đưa mắt nhìn Han Kyung rời đi, Changmin thật sự là không biết phản ứng thế nào với người này, nhưng khi Yoochun lại lần nữa tới tìm cậu, Changmin vẫn nói không biết, sau đó, Junsu xuất hiện, đưa cho cậu đơn từ chức.

Có chút kinh ngạc nhưng Changmin vẫn nhận, cậu không mù, nhìn ra được, Junsu bị tổn thương rất nhiều. Tiếp tục ở bên người Yoochun, có lẽ cậu không chịu đựng nổi nữa, nên mới chọn chấm dứt.

Changmin không cách nào an ủi Junsu, chỉ có thể nói với cậu, đi đâu nhớ báo với mình.

Sau đó, là cuộc điện thoại của Jung Yunho.

Nghe Yunho nhờ cậu giúp đỡ, Changmin đột nhiên rất muốn cười.

Người rơi vào tình yêu, không phải ngu thì cũng mù lòa, nếu không, sau lại vứt hết đầu óc đi như vậy...

Đừng cố tìm rõ mục tiêu, có lẽ, nơi mà anh không chú ý nhất, mới là nơi có khả năng nhất đấy.

Lời này của cậu là có ý gì? Yunho bình tĩnh hỏi

Đơn giản thôi, anh cẩn thận nghĩ lại, trong số bạn bè của Jaejoong, có ai, thân thiết với anh ấy và có thể lực...

Yên tĩnh trong chốc lát, Yunho không cúp điện thoại, chỉ là nói đầy tin tưởng:

Tôi đã biết, cảm ơn cậu.

Nhìn điện thoại báo cuộc trò chuyện đã chấm dứt, Changmin có chút hoang mang nhứ mảy.

Cảm ơn cậu làm gì?

Cậu chẳng qua là truyền đạt lại lời người nào đó nói cho cậu biết với hần mà thôi, về phần phía sau, không liên quan gì tới cậu cả...

Tin Yunho tìm tới cửa truyền vào tai, Jaejoong gần như theo bản năng vùi mình vào trong chăn, nói cậu trốn tránh, chẳng bằng nói cậu không ngờ Yunho lại tìm đến Han Kyung nhanh như vậy.

Là vì hần quá hiểu cậu sao?

Hay là, chút thủ đoạn nhỏ nhỏ của cậu trong mắt Jung Yunho chẳng là gì cả?

Tuy nghe thấy việc Hee Chul chết, Jaejoong có chút kinh ngạc, nhưng lại không dám chắc đó là đáp án mà Yunho cho cậu, có khả năng, chỉ vì tên Jung Yunho kia không muốn trả lời cậu, mới chọn hi sinh Hee Chul.

Nhưng, nếu thật sự như vậy, đã có thể ra tay với y, phải chăng mang ý nghĩa, Kim Hee Chul với hần mà nói không quá quan trọng...

Đáng giận, phiền chết rồi!

Cậu tại sao phải vì tên Jung Yunho kia mà tự tìm phiền não?

Người muốn giở trò rõ ràng là cậu, sao giờ cậu lại thành thế này...

Buồn bực chui trong chăn, suy nghĩ của Jaejoong không ngừng thay đổi, cộng thêm tác dụng của thuốc khiến cậu gần như lâm vào trạng thái hôn mê, ngay lúc mắt cậu chịu không nổi mà díp lại, chần đột nhiên bị người kéo ra, mắt vẫn còn mơ hồ khiến cậu phân không rõ là ai làm, chỉ có thể theo trực giác gọi.

“Lee.... Donghae?”

Không đáp lại cậu, người kia chỉ vươn tay kiểm tra độ ấm trên trán cậu, Jaejoong vốn định gọi tên Han Kyung, nhưng ngay lúc người nọ chạm vào cậu, tim không hiểu sao lại đập liên hồi, khiến Jaejoong vươn tay bắt lấy tay hần!

“Jung... Yunho?”

Nhìn chằm chằm Jaejoong dù mệt mỏi nhưng bờ môi vẫn mê người như trước gọi tên hần, hần phải tức giận, ít nhất, tức giận với việc cậu muốn trêu chọc hần, nhưng, lại làm không được.

Ngay lúc Jaejoong gọi tên hần, tất cả giả thiết, toàn bộ biến thành vuốt ve dịu dàng của Yunho, vuốt ve da thịt có chút nóng của Jaejoong, rốt cuộc là do phát sốt, hay là vì chui trong chăn, hần không còn tâm tư nghĩ mấy điều đó.

Yunho nâng cậu dậy, dứt cậu một hộp nước, giữ chặt bàn tay Jaejoong muốn chạm vào tay hần, Yunho mỉm cười dùng miệng cắn.

“Đau...” Nhú mào, Jaejoong như đứa trẻ nói ra cảm thụ chân thật của mình.

“Cậu sao chỉ có lúc bị thương cùng sinh bệnh mới không cậy mạnh...” Yunho dịu dàng đưa ngón tay vừa bị hần cắn lên miệng khẽ liếm.

Vốn tưởng, Han Kyung sẽ phủ nhận đến cùng...

“Tôi không nói như vậy, tôi chỉ là tò mò, sao cậu lại cho rằng Jaejoong ở chỗ của tôi?”

“Cảm giác... Có một người quen cho tôi chút manh mối, trừ anh ra, tôi không nghĩ ra còn ai phù hợp với những tiêu chuẩn đó.”

“Vì Jaejoong đã bị cậu ép đến mất hết thấy?”

“Không, vì anh là bạn Jaejoong.”

Một đáp án rất đơn giản, lại khiến Han Kyung mang theo hần vào phòng, kéo Lee Donghae kinh ngạc ra ngoài, giao Jaejoong cho hần.

Kim Jaejoong vì trêu chọc hắn, mà sinh bệnh đến mức này...

Là tên ngốc ư, biến thành như vậy chỉ vì muốn tôi diệt trừ Hee Chul, đáng giá sao?

Quả nhiên, giống hắn tới cực điểm, vì ép người, thủ đoạn gì cũng dùng...

“Jung... Yunho... Sao lại...” Cố chống cự lại cơn buồn ngủ, Jaejoong muốn hiểu rõ vì sao Yunho lại xuất hiện ở đây.

Hay là, đây chỉ là giấc mộng của cậu?

Bệnh đến vầng đầu, cho nên mới mơ...

Cố chớp hai mắt, Jaejoong sờ lên môi Yunho, cơ hồ là xuất phát từ hành vi vô ý thức, Jaejoong lại gần Yunho, nghiêng người về phía trước, dùng môi lướt qua môi Yunho...

Mùi hương quen thuộc, khiến Jaejoong chậm rãi nở nụ cười, yên tâm dựa người vào trong ôm ấp của Yunho...

Là phản ứng tự nhiên?

Hay là ý lại với hắn?

Yunho ôm Jaejoong thân thể vẫn nóng như trước, trong mắt, mơ hồ lộ ra thỏa mãn...

76. Đam Mỹ - Chương 76

Chưa từng nghĩ tới mình có thể cảm thấy mỹ mãn như vậy.

Mãi đến khi thấy được sự tin tưởng của hắn, mới giật mình, hóa ra cậu cũng là một người dễ theo đuổi.

Chỉ vì chút ngọt ngào như vậy, đã rung động...

Rất ít khi ngủ được yên ổn như vậy, dù sinh bệnh, Jaejoong sẽ luôn trong cơn mê mèm mà bình tĩnh, thậm chí, không cách nào ngủ lại được, từ nhỏ đến giờ luôn như vậy, nhưng lúc này, cậu lại hiếm khi ngủ sâu tới tận hừng đông.

Mắt vẫn đầy mơ hồ khi vừa tỉnh, khê đảo mắt, tác dụng thuốc đã giảm dần, tuy vậy vẫn còn lưu lại chút ít khiến cho não phản ứng chậm, giật giật thân thể vì ngủ quá lâu mà cứng ngắc, lại phát hiện, nơi mình nằm hình như có chút lạ...

Jung Yunho!?

Ngẩng đầu, gương mặt lọt vào mắt khiến Jaejoong không khỏi tròng lộn hai mắt, hoài nghi có phải mình vẫn đang mơ hay không, lại đưa tay lên véo mặt mình, đau đến mức khiến cậu không thể không thừa nhận đây là sự thật!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Jung Yunho sao lại ở chỗ này?

Cậu nhớ rõ, Jung Yunho lúc đó tìm tới cửa, Han Kyung xuống tầng đối phó hắn, uống thuốc xong, cậu có chút mơ màng, sau đó trong mơ lại thấy Jung Yunho... Chẳng lẽ, đó không phải mơ?

Nếu như không phải mơ, vậy bị hắn cắn, lại tự mình tiến sát vào Jung Yunho, tựa trong lòng hắn ngủ. Đều là sự thật?

Trong lòng thầm mắng một câu, đột nhiên nhận ra mọi chuyện khiến Jaejoong theo bản năng muốn rời khỏi cái ôm của Jung Yunho, nhưng vết thương trên người khiến cậu vừa mới di chuyển một chút đã bật lên tiếng rên rỉ đau đớn.

“Đáng giận...” Nhịn đau, Jaejoong không khỏi chửi thầm một câu.

Câu chữ này, cũng khiến người nào đó bật cười vui vẻ. Trùng mắt nhìn Yunho không biết tỉnh từ khi nào đang nhìn cậu, Jaejoong muốn giả bộ, lại không thể che giấu hết toàn bộ vết hồng đang trải rộng trên mặt.

“Cười cái rắm ah!” Jaejoong thử giả bộ hung dữ một chút, đáng tiếc lời vừa ra miệng lại chỉ mang theo sự xấu hổ.

“Lúc cậu ngủ rất đáng yêu.” Yunho tự đáy lòng khen ngợi.

“Đáng yêu cái rắm, sao anh lại ở đây, chẳng lẽ anh không hiểu tự tiện xông vào nhà dân là phạm pháp sao?” Jaejoong liều mạng muốn kéo tay Yunho đang ôm thắt lưng cậu ra, chỉ là kéo được một chút, Yunho ngay lập tức ôm lại.

Hoàn toàn là tổn công vô ích ah...

“Là chủ nhà cho tôi vào, hơn nữa, nếu như cậu còn nhớ, hẳn sẽ nhận ra, là chính cậu ép tôi ngủ cùng cậu đấy.” Yunho nói ra vẻ vô tội đáng thương, triệt để chối sạch tội trạng của mình.

Han Kyung chết tiệt...

Dù biết Han Kyung có chút khó chịu với việc cậu chiếm đoạt Lee Donghae, nhưng cậu tuyệt đối không nghĩ tới, Han Kyung lại có thể khinh địch để cho Jung Yunho tìm được cậu!

“Han Kyung đâu rồi?”

“Hình như cùng Lee Donghae đi học rồi... Đừng nói với tôi, cậu muốn dùng thân thể này để đánh anh ta?” Ngay cả cử động cũng là một vấn đề, Yunho thật sự không cho rằng Jaejoong có thể làm gì Han Kyung.

Trợn mắt nhìn Yunho, như đang cảnh cáo hẳn không được phép trêu chọc cậu, đáng yêu như vậy, khiến cho Yunho cười tít mắt, thuận thế cắn một cái lên cổ Jaejoong, cảm xúc ứa ứa mềm mại như một dòng điện chạy vụt qua toàn thân Jaejoong, muốn tránh, lại vì vết thương trên người mà chỉ có thể ngoan ngoãn bị Yunho ôm.

Ngay lúc trong đầu Jaejoong đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi cái ôm này, Yunho đột nhiên ôm chặt tay, khiến Jaejoong vì đau mà nhúm mày lại...

“Vấn đề cậu muốn biết, tôi đã có đáp án.” Giọng Yunho vang lên đầy rầu rĩ.

“Tôi biết rõ, Kim Hee Chul chết rồi. Người có quan hệ với anh, đều rất không may.” Jaejoong cười nhạo, trong mắt tràn ngập nghiêm túc.

“Chỉ có người tôi không quan tâm mới không may thôi, người tôi quan tâm, tôi sẽ dùng hết thầy của mình để bảo vệ người đó.” Đây là lời tỏ tình sao? Yunho cũng không rõ lắm, hẳn chỉ là nói suy nghĩ trong lòng ra thôi.

“Cho nên, anh đến giờ hẳn là không quan tâm ai hết đúng không.” Jaejoong liều mạng ngăn cản bản thân vì lời Yunho nói mà tim đập thình thịch.

“Có, có một người, là một người tên Kim Jaejoong.”

Nói xong, Yunho ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của Kim Jaejoong, khiến cậu không thể nào né tránh.

“Người đó rất giống tôi, ngay từ đầu đã muốn nói chơi một trò chơi với tôi, tôi đương nhiên tiếp nhận khiêu chiến của người đó, nhưng trong trò chơi, thứ tôi muốn ngày càng nhiều, tôi muốn biết, đến cùng người đó giống tôi thế nào... Không ngờ tới, người đó lại chơi tôi một ván.”

Vừa khi tới lúc Jaejoong theo Hee Chul rời đi, rồi lúc tìm khắp nơi mà không thấy Jaejoong đâu, Yunho liền cảm thấy có cảm giác hờn dỗi muốn bộc phát. Đời này, hẳn chưa từng vì ai, hay vì bất kỳ việc gì mà chột vạt như vậy.

Tất cả những điều nên bị che giấu, chỉ vì một Kim Jaejoong mà đều hiển hiện.

Quả thực, một sự thất bại thảm hại...

“Dùng mạng của Kim Hee Chul, không mua được tôi.” Nghe Yunho kể lại, Jaejoong nhàn nhạt ném ra một câu như vậy.

“Đó là đương nhiên, thứ tôi dùng, là mạng cùng trái tim của tôi.” Kéo tay Jaejoong sờ lên lồng ngực hần, trong mắt Yunho tràn ngập dịu dàng hần dành riêng cho Jaejoong. “Đừng nói với tôi, cậu không cảm nhận được điều gì...”

Không nói nhiều về thành tâm của hần, để Jaejoong thông qua đầu ngón tay cảm nhận. Lời tỏ tình trực tiếp, khiến Jaejoong không có chỗ nào trốn tránh, chỉ có thể xấu hổ nhắm mắt lại.

Một việc làm rất trẻ con, cho rằng chỉ cần không nhìn thấy, liền có thể trốn tránh rất nhiều việc, nhìn hành động đáng yêu của Jaejoong, Yunho cười, sau đó liên tục hôn lên mặt Jaejoong.

Từ lông mày, mũi, xuống môi cùng hai bên tai, cảm giác ngứa ngứa cùng thân mật khiến cho Jaejoong càng thêm dùng sức nhắm chặt mắt, vì buộc cậu mở mắt ra, Yunho đành phải dùng chiêu ác liệt nhất!

“Jung Yunho!” Gầm nhẹ tên đầy đủ của Yunho, Jaejoong chẳng những mở mắt ra, mà hai tay cũng bắt lấy tay Yunho đang vuốt ve cậu.

“Biết sao được, đầu thể trách tôi, ai bảo cậu không nhìn tôi, tôi đang tỏ tình với cậu đấy!” Yunho vô cùng hùng hồn nói.

“Vậy thì sao, anh không biết tôi đang bị thương à?” Sưng mặt lên, Jaejoong bắt giác làm nũng.

“Tôi biết nha, cho nên tôi đã khiến cậu ta trả giá rất nhiều rồi... Nghe cho kỹ, Jaejoong, Kim Hee Chul đối với tôi mà nói, có lẽ đã từng rất quan trọng, tôi cũng từng thích cậu ta, nhưng đó chẳng qua chỉ là thích, so ra thì kém xa cảm xúc của tôi với cậu, nếu cậu tin tưởng, tôi sẽ nói cho cậu biết, tôi yêu cậu...”

Cẩn môi, tùy ý Yunho nói lời ngọt ngào, Jaejoong nhìn chăm chăm Yunho, hạ mắt, nhẹ nhàng mở miệng:

“Tôi không tin cậu, không tin thứ rẻ mạt kia...”

“Cậu quên rồi à, tôi nói rồi, chỉ cần cậu nguyện ý, tôi có thể khiến nó trở thành thứ vô cùng cao quý.”

Nhúu mày, Jaejoong như đang tự hỏi, trong lúc trầm mặt, rút tay về, chỉ là dùng sức quá mạnh làm đụng tới miệng vết thương.

“Sao vậy, tôi làm cậu đau à? Hay là miệng vết thương cậu bị nứt?” Nghe thấy Jaejoong rên nhỏ, Yunho tất nhiên tưởng rằng lỗi của hần, có chút lo lắng muốn tìm chỗ cậu bị đau.

“Tôi không sao, anh đừng có sờ loạn, Jung Yun...” Lời cảnh cáo của Jaejoong còn chưa nói hết, liền thấy sắc mặt cười mà như không cười của Yunho, không cần hỏi, cũng biết rõ Yunho phát hiện điều gì.

Trước sự vuốt ve của Yunho, thân dưới Jaejoong đã lặng lẽ có phản ứng...

77. Đàm Mỹ - Chương 77

Xấu xa, là bản tính của con người.

Nhất là lúc ở bên người yêu, nó lại phát huy tới cực điểm.

Đó là tình thú, cũng là khát vọng nhiệt độ cơ thể của nhau...

Bị Yunho phát hiện cậu có phản ứng với vuốt ve của hần, Jaejoong quả thực xấu hổ đến muốn đâm đầu chết, nhưng đáng tiếc, trên người cậu có thương tích, ngay cả động cũng là một vấn đề.

Theo bản năng, Jaejoong lại duỗi tay kéo chần trùm kín đầu, rốt cuộc là học được ở đâu, không thể nào biết được, nhưng hành động đáng yêu đó Yunho lại không thể bỏ qua.

Nhìn Jaejoong nhót mình trong chăn mà ngốc ở đó, Yunho vươn tay định kéo ra, lại bị Jaejoong ương ngạnh chống cự, thậm chí không để ý vết thương đau nhức, xoay người đi muốn tránh hẳn!

“Jaejoong... Đừng có chui trong đó như vậy, cậu sẽ khó chịu đấy.” Yunho tốt bụng nhắc nhở.

“Anh rút ra ngoài, tôi tự lo cho mình được.” Cho dù chỉ động một chút cũng khiến vết thương của cậu đau đến chết đi sống lại, Jaejoong cũng không cho phép mình cúi đầu trước Yunho.

Cho dù, hẳn đã thăng thán tỏ tình như vậy, cũng không có nghĩa, cậu phải tiếp nhận nha!

Nói đùa, cậu còn chưa chơi đủ đâu.

“Nếu tôi không để cậu tự lo liệu thì sao?” Lời nói xong, cũng mặc kệ Jaejoong có nổi giận hay không, Yunho liền thô lỗ vén chăn lên, ép bức Jaejoong không thể không nhìn hẳn.

Jaejoong muốn phản kháng, nhưng vừa mới vùng tay, miệng vết thương đã phát ra kháng nghị, Jaejoong đành phải tùy ý để tay Yunho tiến vào trong quần của cậu.

“Umm....” Cắn môi cố nén tiếng rên rỉ mất mặt thiếu chút nữa cậu bật ra, ngay lúc ngón tay Yunho đụng vào phân thân phần khởi của cậu, các giác quan của Jaejoong liền ngay lập tức mẫn cảm đáp lại.

“Để tôi giúp cậu không là hỏng đấy... Bộ dạng cậu xấu hổ thật sự rất đáng yêu.” Xấu xa cười cười, Yunho thậm chí còn cúi đầu hôn lên cổ Jaejoong, hẳn biết rõ, đó là một trong những điểm mẫn cảm của Jaejoong.

Bị nụ hôn của Yunho khiến cho toàn thân run rẩy, Jaejoong ra sức kiềm chế, lại chịu không nổi ngón tay Yunho bắt đầu lần mò...

“Uhhh.... Jung... Urghh....” Jaejoong vốn định mắng người, nhưng vừa mở miệng ra lại vội vã ngậm miệng lại, chỉ sợ sẽ không cẩn thận bật ra tiếng rên rỉ.

“Thả lỏng, nếu không vết thương của cậu sẽ lại đau đấy...” Kéo áo Jaejoong lên, nhìn băng gạc ở phần ngực gần tim, Yunho vươn lưỡi liếm lên vùng da thịt xung quanh, nơi đó vì vết thương đang mọc da non mà càng thêm nhạy cảm, ngay lập tức bị đầu lưỡi Yunho kích thích.

Jaejoong liếc mím chặt môi, cố nén tiếng rên, khiến cả khuôn mặt cậu đỏ lên càng chọc người yêu thương.

“Anh là tên khốn... Urghh.... Arghhh!”

Tiếng rên rỉ cố nhịn vì bị Yunho véo nhẹ mà bật ra, hô hấp Jaejoong cũng ngày càng dồn dập.

Nhìn Jaejoong hiển nhiên đã bị khiêu khích, Yunho lớn gan cởi hẳn quần Jaejoong, để Jaejoong hoàn toàn hiển lộ, phân thân sung huyết của cậu ma sát trong lòng bàn tay hẳn, trên khe nhỏ tinh tế không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt, thấm ướt đầu ngón tay Yunho, cũng khiến cho Yunho càng thuận lợi xoa nắn.

“Không muốn... Uhhh.... Jung Yunho....” Jaejoong muốn quay mặt đi không nhìn, đáng tiếc tư thế nằm trên giường khiến cậu không thể có chỗ nào trốn, đừng nói đến việc, chỉ vừa quay đầu đi đã thấy đôi mắt ngập tràn dục vọng của Yunho.

Nếu cậu không hiểu, mới là có quỷ.

Mỗi lần làm tình, cậu biết rõ, Yunho đều dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm cậu, từ hôn đến vuốt ve, ngay cả nơi riêng tư nhất của cậu cũng từng đón nhận ánh mắt như vậy... Ánh mắt Yunho khiến Jaejoong bất giác toàn thân nóng lên, ngay cả tính khí ngẩng cao cũng không khỏi có chút rung động...

“Muốn ư...” Hơi thở không ngừng phả vào tai Jaejoong, ngón tay Yunho nhẹ nhàng xoa xoa đầu phân thân Jaejoong, lên xuống, lại vờn về đè lên túi thịt bên dưới, kích thích phân thân Jaejoong tiết ra chất lỏng.

“Urghh... Arghh... Không... Arghh...”

Muốn phủ nhận lời nói kia nhưng lại hoàn toàn bị ham muốn Yunho tạo nên cho cậu bao phủ, Jaejoong nín chặt quần áo Yunho, lúc Yunho dùng miệng bao trọn thứ kia của cậu, Jaejoong chỉ có thể dùng tiếng rên rỉ nho nhỏ thay cho câu trả lời.

Vươn lưỡi găm cổ Jaejoong, biết rõ cậu vì ngại vết thương mà không dám cử động quá mạnh, Yunho liền hôn liên tục lên ngực cậu, rằng nhẹ nhàng cọ xát đầu vú Jaejoong, chỉ chốc lát, sau, điểm nhỏ nhỏ hồng nhạt kia liền đứng thẳng, cộng thêm bị phân thân Yunho ma sát, Jaejoong lại một lần nữa rơi vào trạng thái ham muốn.

Hơi thở dốc hỗn loạn tràn ngập bên tai Yunho, nghe tiếng rên rỉ của Jaejoong, dù là thánh nhân cũng không thể không có phản ứng gì. Yunho thoáng cái chậm tay lại, liền nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của Jaejoong, đồng thời, cũng nhìn thấy hạ thân đang sưng lên của Yunho.

“Đừng trách tôi, có cảm giác với người mình thích là việc vô cùng bình thường.”

Trùng mắt nhìn Yunho, Jaejoong quay mặt qua một bên, thấy cậu như vậy, Yunho đương nhiên sẽ không quá phận tiến thêm một bước lúc này, nếu khiến vết thương của Jaejoong bị vỡ ra, hẳn sẽ không đủ nhẫn nại đợi đến khi cậu lành hẳn!

Ngay lúc ngón tay Yunho động nhanh hơn, khiến Jaejoong phát tiết xong liền tự mình giải quyết, đột nhiên, nửa người dưới được vuốt ve khiến Yunho nheo mắt, không cần nhìn hẳn cũng biết chuyện gì đang xảy ra, ghé sát vào tai Jaejoong, giọng Yunho như có ma lực xuyên thấu tai Jaejoong:

“Kéo khóa xuống, chậm rãi cầm chặt...”

Nghe chỉ dẫn rõ ràng của Yunho, Jaejoong quả thực vui cả mặt vào trong gối, nhưng ngón tay vẫn tuân theo chỉ thị của Yunho, tựa như việc hắn vừa làm với cậu, dùng tất cả ngón tay ôm lấy tính khí trướng đại của Yunho, lúc cậu khẽ nghiêng người, khóe mắt liếc qua còn có thể nhìn thấy thứ đang rục rịch bùng bùng phần chần kia...

Cổ dè nén sự xấu hổ trong lòng, Jaejoong chậm rãi cử động tay, để phân thân Yunho trượt trong lòng bàn tay cậu, từ khe hẹp trên đỉnh đến túi thịt bên dưới, tất cả xuyên qua đầu ngón tay truyền đến não cậu, không cần nhìn nhưng cũng rõ ràng hình dáng cùng kích thích của Yunho...

Giống hệt như cảm giác lúc hắn vào trong thân thể cậu, nóng rực mà to lớn, khiến Jaejoong không khỏi nghĩ tới cảm giác lúc cùng Yunho ân ái, cho dù Yunho vì vết thương của cậu mà không trực tiếp muốn cậu, nhưng lại càng khiến Jaejoong không cách nào khắc chế dục vọng trong mình.

“Urgh... Jaejoong...” Lại gần thân thể bán khóa thân của Jaejoong, tay Yunho cũng bắt đầu khuấy động phân thân Jaejoong, cậu liên tục xoa nắn tính khí hắn khiến tiếng hít thở của Yunho cũng dần dần bất ổn như Jaejoong.

Cảm nhận hơi thở Yunho phả lên cổ, cùng với phân thân càng lúc càng lớn trong tay của hắn, cộng thêm vỗ về chơi đùa của Yunho, Jaejoong bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, ngay cả ánh mắt cũng không tự chủ được quay sang nhìn mặt Yunho.

Nhìn khuôn mặt ngập tràn đòi hỏi cùng chiếm hữu, Jaejoong kìm lòng không được hôn lên môi Yunho, vốn chỉ là chạm môi lại bị đầu lưỡi Yunho phá đám biến thành hôn sâu, ra sức hấp thu hương vị trong miệng Jaejoong, tốc độ đầu ngón tay Yunho cũng nhanh hơn, ngay lúc lòng bàn tay Yunho che ở lỗ vào phân thân Jaejoong, cậu khẽ cau mày, nghẹn ngào phóng toàn bộ chất lỏng trắng đục trong tay Yunho...

Tựa hồ, còn chưa đủ...

Ánh mắt như đang khao khát điều gì nhìn Yunho, hắn nở nụ cười nhạt, phủ lên trên người Jaejoong, dùng tính khí bản thân dán sát vào phân thân hơi mềm của cậu, vừa hôn, vừa chuyển động, thân thể Jaejoong liên tục ma sát với Yunho...

“Jung Yunho...” không hiểu Yunho muốn làm cái gì, Jaejoong chỉ có thể gọi tên hắn.

“Đợi vết thương của cậu lành hẳn, tôi sẽ cho cậu nhiều hơn, hiện tại, cứ như vậy đi...”

Nói xong, Yunho bắt đầu dùng phân thân của mình ma sát vật kia của Jaejoong...

78. Đam Mỹ - Chương 78

Khi nhiệt độ cơ thể nhau truyền đến qua các dây thần kinh cảm giác, trên choker khát vọng ẩn giấu kia, tựa hồ, mọi việc đã không thể vẫn hồi.

Đỏ mặt, thở hổn hển, biết rõ không nên nhìn, ánh mắt Jaejoong vẫn không tự chủ được rơi xuống nửa người dưới đang dính lấy nhau của Yunho cùng cậu, chỉ thấy phân thân sưng lên của cậu đang dần ướt đầm để lộ dục vọng, mà tính khí Yunho thì đang tham lam va chạm bên trên.

Theo ma sát, lồi vào phân thân bị kích thích phun ra chất lỏng màu trắng, cũng khiến Jaejoong ý thức được, hành vi này đến tột cùng có bao nhiêu xấu hổ.

Yunho không chính thức tiến vào trong cơ thể của cậu, lại như thể đang ở trong vậy, khiến cậu cơ hồ không cách nào tự chủ được, đừng nói đến việc nhìn Yunho dùng phân thân của cậu ma sát vòng quanh dục vọng của hắn, mà tính khí cậu lại như chưa thỏa mãn khẽ rung lên, Jaejoong ngay cả cơ hội phủ nhận cũng không có...

Thật sự là cậu muốn Jung Yunho.

Không riêng gì va chạm thể xác, từ lúc Yunho tỏ tình, Jaejoong thậm chí có thể cảm giác được, thân thể của cậu đối với hành động của Yunho phản ứng vô cùng kịch liệt... Nhíu chặt mày, toát cả mồ hôi, Jaejoong vươn tay ôm lấy Yunho, kéo gần cự ly giữa hai người, cũng khiến vật đứng thẳng của Yunho va vào túi thịt phía dưới của cậu...

“Phản ứng của cậu, tôi có thể hiểu thành cậu đã tiếp nhận tâm ý của tôi không...” Hơi thở nóng rực của Yunho phun khắp tai Jaejoong, dùng ngữ khí khiêu khích nói ra đòi hỏi trong lòng.

“Urghh... Ahhh... Đừng dùng tay...” Cảm nhận được Yunho dùng tay nắm chặt phân thân hai người, khiến hai tính khí dán chặt vào nhau, trong lúc ma sát, dịch thể chảy ra dính đầy đầu ngón tay Yunho.

“Nói cho tôi biết... Chỉ một câu thôi... Jaejoong...” Nhìn thẳng vào Jaejoong, Yunho không hề che giấu mà bộc lộ toàn bộ tâm của hắn với Jaejoong.

“Ahhh.... Sao anh thích ép người vào lúc này vậy... Chiêu trò này... Ahhh... Đừng sờ chỗ đó...” Jaejoong cũng không quên, lần trước Yunho cũng trong tình huống tương tự ép buộc cậu thừa nhận cậu không muốn thấy hắn bị thương.

Hiện tại, lại dùng phương thức này ép buộc cậu thừa nhận cậu thích hắn?

Nói đùa gì vậy hả...

Cắn chặt môi dưới, Jaejoong rõ ràng không muốn để Yunho như nguyện, thấy cậu như vậy, Yunho chẳng những không tức giận, ngược lại nở nụ cười, hôn lên bờ môi do Jaejoong tự cắn mà hắn dấu răng.

“Cậu thật là... Đáng yêu đến mức khiến tôi không thể không yêu... Cảm nhận được không...”

Đang lúc Jaejoong còn không hiểu Yunho muốn nói tới cái gì, tay Yunho liền thăm dò vào giữa hai chân Jaejoong, không ngừng xoa nắn xung quanh tiểu huyết của cậu, vuốt ve như vậy, khiến phân thân Jaejoong càng thêm phần khởi sung huyết trương lớn...

Hắn phải ngăn cản hắn lại...

Nhưng Jaejoong ngay cả một câu cũng không nói lên lời, mà cậu cũng cảm nhận được, khao khát muốn có Yunho của mình. Từng mắt nhìn Yunho, hô hấp vội vàng đã sớm đảo loạn hết thấy suy nghĩ của Jaejoong, bật ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, Jaejoong nhìn Yunho như một đứa trẻ muốn ăn kẹo...

Yunho đương nhiên hiểu ý của cậu, chỉ có điều, hắn không tốt bụng như vậy...

“Không nói câu kia cũng được... Nhưng nếu muốn gì thì cậu phải nói... Dùng miệng cậu nói.” Vươn lưỡi liếm lên cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên của Jaejoong, vỗ về chơi đùa của Yunho luôn dao động trên biên giới nguy hiểm, chỉ cần tiến thêm một bước, miệng vết thương của Jaejoong lúc nào cũng có thể vỡ ra.

Nhưng, Yunho đã xác định rất chuẩn giới tuyến của Jaejoong, lúc cậu sắp chịu đựng không nổi mà vịn vào thân thể, ngón tay của hắn sẽ tiến lên dò xét một chút, sau đó thu lại... Nói là dịu dàng, chẳng bằng nói là tra tấn quá phận.

Hai mắt ươn ướt nhìn chằm chằm Yunho, nói cho hắn biết cậu đã bị hắn chọc giận, nhưng trong mắt Yunho, có lẽ lại càng giống quyến rũ. Đặt phân thân ở lõi vào cửa huyết Jaejoong, Yunho không ngừng trượt xung quanh một cách chậm rãi, khiến Jaejoong quả thực không biết làm sao, thất lực bắt đầu vịn vào đôi chút, lại động tới miệng vết thương!

“Ồ... Đau... Đau quá... Jung Yun...” Lắm bầm như đang cầu xin Yunho, đây là lần đầu tiên, Jaejoong tỏ ra yếu thế trước mặt Yunho.

So với lúc cậu cậy mạnh, Jaejoong như vậy, lại càng khiến Yunho động lòng.

Liếm sạch sẽ hơi nước tràn ra từ mắt Jaejoong, Yunho rút cuộc dừng trò chơi ác liệt kia, không cuồng vọng trực tiếp muốn Jaejoong, mà dùng ngón tay thay cho phân thân thăm dò bên trong, lợi dụng dịch thể hai người, thuận lợi trượt vào trong tiểu huyết của Jaejoong...

“Arghh... Urghh... Tay... Argh...”

“Ngoan, tôi không muốn vết thương của cậu bị vỡ... Cầm giúp tôi... Nhanh hơn một chút...” Cầm tay Jaejoong đặt trên tính khí của hắn, hơi thở gấp gáp của Yunho cũng dần dần hòa làm một với hơi thở kịch liệt của Jaejoong, khiến không khí trong phòng phủ đầy hương vị tình dục.

Hình dáng cùng kích thích của phân thân Yunho được mấy đầu ngón tay cảm nhận rõ ràng, phía trong bị Yunho dùng ngón tay đâm vào, nhiệt độ như vậy, cùng với chiếm hữu cuồng nhiệt trong mắt Yunho, tất cả đều khiến Jaejoong có ảo giác như đang làm tình cùng Yunho. Cho dù thứ trong thân thể cậu là ngón tay Yunho, Jaejoong cũng không cách nào kìm nén cảm giác này.

“Arghh... Chỗ đó... Dừng đừng... Không được đâu...”

“Muốn bắn thì cứ bắn đi... Nhịn không tốt đâu... Nhiệt độ trong cơ thể cậu khiến tôi thật muốn được cậu ngâm chặt... Jaejoong...”

“Cầm miệng... Arghh... Tay... Dừng cử động nhanh như vậy... Arghh... Jung Yunho...”

“Thật thoải mái... Jaejoong... Gọi Yunho... Nhanh lên...”

“Ai gọi anh... Ahhhh... Dừng dùng cách này ép tôi... Ahhh... Không...”

“Sao cậu lại đáng yêu như vậy... Jaejoong của tôi... Ahhh...”

“Ai là... Của anh... Jung... Ahhh...”

Lời phủ nhận còn chưa nói xong, dịch thể trắng đục của Jaejoong đã bắn đầy phần bụng Yunho, lúc tay Jaejoong vô lực buông xuống, Yunho cũng phát tiết toàn bộ dục vọng của hắn trong tay Jaejoong, nhìn Jaejoong, nhẹ hôn lên gần miệng vết thương của cậu...

Không để Jaejoong có cơ hội hoàn hồn, Yunho trực tiếp hôn cậu, trong lúc hô hấp kịch liệt, Yunho chỉ nghe thấy Jaejoong nhẹ giọng mắng một câu như vậy:

“Sao tôi lại cảm thấy được loại người biến thái như anh yêu là rất vui nhỉ...”

Không đáng yêu sao, tính tình cứng nhắc không chịu thừa nhận này, là một hắn khác - Kim Jaejoong...

“Ahhh ”

Phần nộ rống lên một tiếng phá tan bầu không khí yên lặng, nhàn nhạt nhìn gương mặt có vài phần tương tự mình đập vỡ các thứ trong phòng, đánh gục thủ hạ của mình, gương mặt đáng yêu, giờ phút này dữ tợn mười phần như một con quỷ thực sự.

“Em đủ chưa? Không phải em muốn cậu ta đi khiêu khích Jung Yunho sao, đúng ra phải sớm nghĩ tới kết quả này rồi chứ!”

Trừng mắt nhìn người đàn ông kia, nắm bình sứ trong tay, tức giận không chút lưu tình ném về phía hắn!
“Không đúng, mọi việc không phải như vậy, Hee Chul hẳn chưa chết!” Nước mắt chảy dài trên gương mặt đáng yêu, Kwon Ji Kyu đỏ mắt, giờ phút này chỉ còn lại oán hận ngập tràn. “Jung Yunho làm sao có thể vì một Kim Jaejoong mà giết Hee Chul hyung!”

Sự thật này, khiến Kwon Ji Kyu không cách nào thừa nhận.

Nó thích Kim Hee Chul, vẫn luôn rất thích, chỉ là nó biết rõ, trong lòng Hee Chul chỉ có sự tồn tại của Yunho, cho nên, nó mượn tay Hee Chul tổn thương Yunho, không chỉ vì tư tâm của mình mà còn là vì Hee Chul.

Nó muốn trở thành người bên cạnh Hee Chul, nhưng Hee Chul không cho phép, thủy chung dùng địa vị chủ tớ đối đãi với nó, cũng khiến cho Kwon Ji Kyu càng muốn làm hết thấy cho Hee Chul.

Kỳ thật, nó không quan tâm tiền tài Kwon gia, vì Hee Chul, nó mới không đội trời chung với Yunho, đem toàn bộ đồ kị hóa thành ngập ghé tài phú.

Nhưng hôm nay, Hee Chul lại chết rồi.

Hơn nữa còn là chết trong tay Jung Yunho... Kwon Ji Kyu thật sự không thể tin nổi, năm đó, dù Kim Hee Chul giết mẹ nuôi Yunho cũng không khiến hắn phản ứng lớn như vậy, nhưng vì sao hắn lại vì Kim Jaejoong kia mà ra tay với Hee Chul!

“Điều này chứng tỏ, Kim Jaejoong quan trọng với Jung Yunho như thế nào. So với Kim Hee Chul hoặc Kim Junsu năm đó, Kim Jaejoong hiện tại, mới là người có thể nắm giữ mạng Jung Yunho.” Tình táo phân tích, trên mặt Kwon Ji Hee tràn ngập vui vẻ.

“Muốn mạng của hắn... Đúng vậy, Jung Yunho lần này nhất định phải chết... Hắn phải vì cái chết của Hee Chul hyung, trả giá thật nhiều!”

Hai mắt Kwon Ji Kyu toát lên căm hận vì mất đi tình yêu...

79. Đam Mỹ - Chương 79

Cậu vẫn là cậu, chỉ có điều, bên cạnh có thêm một “cậu” nữa.

Quạt cường, sửa không được.

Bởi vì hắn nói, chính cậu thích cậu mạnh, mới khiến hắn yêu...

Tại sao phải để lời Yunho nói trong lòng, ngay cả Jaejoong cũng không biết, hắn phải trợn mắt lên đáp lời, nhưng thay đổi gần đây, ngay cả cậu cũng cảm giác được, còn tưởng rằng chỉ có Han Kyung thu lưu cậu lúc trước mới khiến cậu như vậy

“Là tôi nhầm, hay là... Cậu thật sự càng ngày càng đáng yêu?”

Carr cùng Yunho đi thăm bệnh đột nhiên cảm thán, ánh mắt Jaejoong ngay lập tức tràn ngập sát khí, ngay cả Lee Donghae đang chuẩn bị thuốc cho Jaejoong uống cũng cảm nhận được điều ấy, không dám nói gì cũng không dám ra ngoài, chỉ có Carr, vẫn không sợ chết tiếp tục cười.

“Trở nên đáng yêu nha, liệu có liên quan gì tới Boss bọn tôi không?” Nhướn mày, Carr hiển nhiên là đang khiêu chiến cực hạn nhãn nhin của Jaejoong.

Mấy lời này, cậu nghe Jung Yunho nói cũng đã đủ khó chịu rồi, hiện tại nghe từ miệng người khác, lại càng khiến cậu phát hỏa!

“Carr, cậu thật sự muốn chết phải không?” Trước lúc Jaejoong nổi bão, Yunho cướp lời mở miệng. “Sau này nếu tôi còn nghe thấy cậu bảo Jaejoong đáng yêu, tôi sẽ khiến cậu không nói được nữa.”

Ý thức được mức độ chân thật trong lời Yunho nói, Carr vội vàng dùng tay che miệng, tránh cho mình nói lời không nên nói mà vút luôn cái mạng nhỏ này đi.

Y cũng không ngờ đến độ không nhìn ra, tầm quan trọng của Jaejoong với Yunho.

Lúc Jaejoong mất tích, Yunho chỉ vì muốn tìm người mà lệnh cho y cùng Kara gần như lục tung hết Hàn Quốc lên, không biết tốn bao nhiêu tiền cùng sức lực, mà hơn cả, cơn giận của Yunho, mới là thứ đáng sợ nhất.

Quả thật, so với việc mẹ nuôi hấn... Không, so với lúc mẹ nuôi hấn qua đời còn đáng sợ hơn gấp trăm lần, khiến cho hấn ngay cả việc đầu tư bên Mỹ gặp khó khăn cũng không quản, chỉ một lòng nghĩ làm thế nào để tìm được Jaejoong, tìm ở chỗ nào.

May mắn, người đã tìm được, bằng không đừng nói đến việc y cùng Kara có bao nhiêu đáng thương, chỉ sợ việc bên Mỹ cũng sẽ rối loạn dài dài!

Nhìn chằm chằm Yunho nhận thuốc từ tay Donghae, Jaejoong nằm trên giường thấy Yunho lại gần liền quay đầu đi, nói rõ không uống thuốc.

“Không uống thuốc vết thương sẽ nhiễm trùng đấy!” Ngày đó nghe Donghae giải thích qua về tình hình Jaejoong, tuy Yunho không ngại nhìn Jaejoong đáng yêu như vậy, nhưng hấn không đành lòng cậu bệnh nặng như thế.

“Tôi không uống thuốc của anh, sẽ lây bệnh biến thái mất.” Hơi nhú mày lại, trên mặt Jaejoong nổi lên một tầng ửng hồng nhàn nhạt.

Tuy không biết cậu nghĩ tới điều gì, nhưng Jaejoong như vậy lại khiến Carr nhìn đến choáng váng!

Jaejoong lúc trước đã đủ xinh đẹp rồi, cậu hiện tại lại tỏa ra khí chất khiến người ta yêu thương... Sát khí đột ngột ập đến, khiến Carr phát hiện ánh mắt ngập tràn vui vẻ của Yunho đang dừng trên người y, ngay cả cả một câu nói cũng không dám nói ra, Carr kéo Lee Donghae ra ngoài phòng, không để tâm Donghae giãy dụa muốn thoát ra.

“Cậu còn ở chỗ này, cẩn thận bị mưu sát đấy, chúng ta ra ngoài thì tốt hơn, dù sao thuốc đã có người đút cho rồi.”

Nhìn cửa phòng mở ra rồi lại đóng vào, Jaejoong chậm rãi rời mắt nhìn Yunho, chỉ thấy hấn đang bưng cốc nước cùng thuốc, trong mắt lóe lên hào quang, mỉm cười.

“Sao lại cười như vậy? Định uy hiếp tôi nữa à?” Jaejoong chưa quên mấy chuyện tốt Yunho làm cho cậu vài ngày qua.

Trước tiên nói về lúc ăn cơm, nếu Jaejoong không để Yunho đút, hấn lúc nào cũng sẽ dùng chiêu hôn hít kia, khiến cậu không thể không cúi đầu. Kỳ quái nhất là, Jaejoong phát hiện, từ khi Yunho tỏ tình với cậu, cậu đối với nụ hôn cùng đụng chạm của hấn, gần như không có sức miễn dịch.

Không phải chỉ chút ít dao động, mà là triệt để không cách nào chống cự!

Không chỉ xấu hổ liên tục không kiềm chế được, ngay cả tim đập cũng bất giác nhanh hơn, muốn giả bộ không quan tâm, nhưng lại không sao lừa người được... Jaejoong không định tìm hiểu nguyên nhân, cũng không muốn nghĩ nhiều, dù sao, cậu tuyệt đối sẽ không nói lời vượt quá mức độ từ “Thích”.

Bởi vì vượt quá mức độ đó, cậu chưa từng cảm nhận qua, cho nên, không hiểu...

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Thừa dịp Jaejoong đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Yunho đi tới trước mặt cậu, vây tay, thuận tiện ghé mặt vào môi Jaejoong, nhẹ nhàng lướt qua, hấn nhìn Jaejoong có chút bối rối che miệng lại.

“Anh dựa gần như vậy làm gì?” Jaejoong muốn ngăn cản, lại không cách nào che giấu xấu hổ đang lan tràn.

Tựa như nghiện rồi, lúc Yunho ở bên cạnh hấn, xấu hổ sẽ như cơn bệnh phát tác, hơn nữa không hề báo trước.

“Muốn biết cậu đang nghĩ lung tung cái gì.” Nở nụ cười vì thực hiện được quỷ kế, Yunho giờ thuốc trong lòng bàn tay ra. “Đang đoán xem tôi muốn cho cậu uống thuốc thể nào ư? Kỳ thật chỉ có hai lựa chọn, cậu muốn nghe không?”

Nhìn chằm chằm Yunho đang đắc ý, Jaejoong ngay cả hỏi cũng lười, dù sao hai lựa chọn của Yunho, nhất định không có cái nào cậu muốn chọn.

“Đưa thuốc cho tôi, tôi tự mình uống.” Mở tay ra, Jaejoong trực tiếp nói.

Nụ cười càng sâu, Yunho hiển nhiên không định làm theo lời Jaejoong, chỉ là bắt lấy tay cậu, kéo gần cự ly giữa hai người mà không đụng vào vết thương của cậu, sau đó, dùng ngón tay dứt từng viên thuốc vào trong miệng Jaejoong, mỗi một lần dứt thuốc, ngón tay Yunho đều cố ý chạm vào đôi môi mềm mại của Jaejoong.

Như đang khiêu khích cậu, ngay cả lúc mớm nước, Jaejoong cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Yunho, quả thực, hẳn muốn một ngụm nuốt sạch cậu... Hỏi Yunho, Yunho lại càng thẳng thắn hào phóng thừa nhận, khiến Jaejoong chỉ biết ra sức xem nhẹ hẳn.

Chỉ cần nhìn đến khi vết thương tốt hơn là được rồi...

An ủi chính mình như vậy, thời gian an dưỡng ở nhà Han Kyung so với Jaejoong tưởng tượng còn lâu hơn. Sự tồn tại của Yunho khiến Jaejoong tùy thời tùy lúc đều ở trong trạng thái bị khiêu khích, đáng sợ nhất là, cậu luôn thua bởi Yunho.

Không có một lần ngoại lệ...

Nhìn Jaejoong như vậy, Han Kyung luôn phản ứng bằng cách ôm Lee Donghae cười lớn, mà Carr thì không dám nói câu nào, về phần Yoochun... Trong khoảng thời gian này, nghe Han Kyung nói, Yoochun cũng xin nghỉ học, tuy vậy không phải vì cậu, là vì Kim Junsu.

Bọn họ có chuyện gì sao?

Jaejoong muốn hỏi, nhưng lại chỉ nhận được một câu của Yunho “Việc này không liên quan tới cậu, đừng có tự mình rơi vào vũng bùn nữa”, lâu dần, Jaejoong cũng lười đi quản, dù sao, chỉ một Yunho đã đủ khiến cậu điên lên rồi...

Nhưng, cho rằng lúc vết thương tốt hơn là có thể thoát khỏi Yunho thì quả thực là rất sai lầm!

Jaejoong đã quên, Yunho cũng là học sinh cùng trường với cậu, cộng thêm việc Yunho chưa bao giờ để ý ánh mắt của người khác. Giống như cậu vậy, cho nên, ngay cả khi cậu có thể đi học, Yunho cũng không buông tha bất kì cơ hội nào ở bên cậu.

Như đang công khai biểu thị điều gì đó với mọi người, mỗi ngày tan học, Yunho nhất định sẽ sang lớp cậu tìm cậu, thời gian cơm trưa, lại càng quang minh chính đại kéo cậu ra khỏi lớp, vì quá mức hiểu rõ Yunho nên Jaejoong ngay cả suy nghĩ từ chối cũng không có.

Đối với thứ mình muốn, nhất định sẽ đạt được... Không có hứng thú khiêu khích Yunho làm ra mấy việc kia ở trường nên lúc này, Jaejoong luôn dịu ngoan như một con mèo.

Chỉ là, một thời gian, khó tránh khỏi có chút lời ra tiếng vào, hướng chỉ, tin đồn đã có từ lúc Yunho bắt đầu qua lại với Jaejoong, nay lại càng âm ỉ hơn...

Người khác nghe thấy mấy điều này hẳn sẽ vội vã làm sáng tỏ, nhưng Jaejoong sau khi nghe thấy chỉ thờ dài, quay người rời đi, đuổi theo cậu, tay Yunho lại càng không cố kỵ ôm chầm lấy thắt lưng Jaejoong.

“Không phủ nhận sao?” Yunho cười hỏi.

“Anh muốn tôi phủ nhận sao?” Ném vấn đề lại cho Yunho, giọng Jaejoong mơ hồ mang theo chút vui vẻ.

“Tôi không sao cả, dù sao, so với mấy lời kia, tôi lại càng muốn nghe cậu nói em yêu anh...”

Trùng mắt nhìn Yunho, Jaejoong cho Yunho một đấm, nhận lại, là một nụ hôn...

80. Đam Mỹ - Chương 80

Nói không lên lời yêu, hấn sẽ đợi.

Hấn thấy được trái tim cậu, đang mở ra vì hấn.

Nếu như cậu có thể hiểu lời mình nói, vậy cậu cũng sẽ giống hấn nhận ra, biểu hiện của cậu, chính là yêu...

Cảm nhận nụ hôn chủ động có chút vụng về của Jaejoong, Yunho không khỏi cong môi cười, hai tay cũng chủ động ôm eo Jaejoong.

Nếu như bị người nhìn thấy, chỉ sợ sẽ xảy ra việc lớn... Bọn họ đều rất rõ việc này, nhưng Jaejoong không đẩy Yunho, lại càng khiến Yunho hôn sâu hơn.

Đầu lưỡi đuổi theo hơi thở của Jaejoong, trên đùa dục vọng của nhau, tay Yunho càng không kiêng nể tiến vào trong lồng ngực của Jaejoong, ngay lúc tay Yunho định đi xuống, trên bụng đột ngột truyền đến đau nhức, khiến hấn rời khỏi môi Jaejoong.

Thu lại nắm đấm, Jaejoong thở hổn hển, đỏ mặt, vẫn đầy kiêu ngạo nhìn Yunho.

“Tôi không có hứng thú diễn cảnh nóng với anh, mau trở về lớp anh đi, tôi muốn đi học.”

Cái này xem như cự tuyệt sao?

Tựa trên vách tường cười, đưa mắt nhìn bóng lưng Jaejoong rời đi, Yunho một chút cũng không có ý định làm theo lời cậu nói, chỉ là sau tiếng chuông vào lớp, đứng cạnh cửa sổ bên hành lang nhìn trời xanh, một lát sau, chậm rãi đi đến lễ đường hấn và Jaejoong gặp mặt lần đầu.

Ở đây, ngoài bác lao công quét dọn ra thì không còn một bóng người, nhìn thấy Yunho, bác lao công đã dọn dẹp xong còn chào hấn một câu mới rời đi.

Ngồi trên ghế, Yunho nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay lại mở điện thoại, ấn một dãy số quốc tế.

Lúc điện thoại kết nối, bên kia dường như đã chờ đợi hồi lâu, lập tức dùng tiếng Anh nói chuyện với Yunho về công việc, cho dù vấn đề đầu tư tạm thời đã giải quyết, nhưng có người của anh em Kwon gia đang làm trò quỷ, khó bảo đảm lúc sau sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, để ngăn ngừa, Yunho đành phải dùng thời gian lên lớp để giải quyết.

Dù sao, hấn không tin hấn sẽ bị trường đuổi, trừ khi trường này không cần giúp đỡ của hấn nữa...

Tiền, thường là công cụ tốt nhất để giải quyết mọi việc, tuy không thích, nhưng thực sự không thể thiếu.

Boss, cậu thật sự không định quay lại Mĩ một chuyến sao? Tuy không rõ Yunho ở Hàn Quốc có việc gì xảy ra, nhưng cấp dưới bên Mĩ thật sự không hiểu, vì sao Yunho lần này lại mãi không chịu về.

Nếu là bình thường, chỉ cần có liên quan tới công việc, Yunho đều dùng tốc độ nhanh nhất để trở về, chỉ có lần này, hấn vậy mà nói, có người cần hấn chăm sóc...

Có các cậu ở đó, tôi rất yên tâm, một thời gian nữa, tôi sẽ trở về. Yunho đương nhiên biết rõ khó hiểu của cấp dưới.

Rốt cuộc là bao lâu? Có rất nhiều người đang hỏi... Dù biết Yunho không thích cảm giác bị ép buộc, cấp dưới vẫn kiên trì hỏi, vì sao ư, chỉ đơn giản để mọi người có thể yên tâm.

Đến khi người cần tôi chăm sóc kia, đồng ý đi cùng tôi...

Đột nhiên có bàn tay siết chặt cổ hấn, khiến Yunho không nói lên lời, thuận tay tắt điện thoại, ngửa đầu ra sau, chỉ thấy Jaejoong đang lạnh lùng trừng hấn.

“Không vui?” Dù biết chuyện gì xảy ra, Yunho vẫn cố ý hỏi.

“Chẳng có người nào lúc thay quần áo phát hiện có dấu hôn trên người lại vui cả, anh cố ý sao?” Nếu không phải Jaejoong phản ứng nhanh, quần áo mới cởi một nửa, chỉ sợ đã sớm bị người phát hiện.

“Tôi không muốn người khác nhìn thấy cậu lõa thể, vết thương của cậu, tất cả của cậu đều là của tôi.” Nói xong lời vô cùng bá đạo, hai mắt Yunho nhìn thẳng vào Jaejoong đang nhúu mày.

“Tôi không phải của bất kì ai cả, tôi thuộc về chính mình!” Ngón tay đặt trên cổ Yunho dần dần dùng sức, sự nghiêm túc của Jaejoong toàn bộ đặt trong đó.

“Thuộc về chính mình sao... Cậu là tôi, tôi là cậu, đừng quên, cậu và tôi là cùng một người.” Nhịn xuống cảm giác khó chịu, Yunho vươn tay nắm chặt cổ tay Jaejoong, cũng khiến cho hai mắt Jaejoong càng thêm sâu thẳm.

Nhàn nhạt nở nụ cười, Jaejoong buông tay, để Yunho có thể hô hấp bình thường lại, theo tiếng bước chân lại gần của Jaejoong, ngẩng đầu, liền thấy Jaejoong không e dè giang chân ngồi lên đùi hắn, mặt đối mặt, cười nhìn hắn.

Không đợi Yunho lên tiếng, Jaejoong đã cúi đầu xuống, cắn một cái lên cổ Yunho, vị trí gần như y đúc vị trí nụ hôn của Yunho, chỉ có điều, Jaejoong dùng vết cắn thay nụ hôn!

“Về sau còn dám để lại dấu hôn lung tung, tôi sẽ cắn chết anh.” Là uy hiếp, nhưng từ miệng Jaejoong nói ra lại thiếu chút quyết đoán.

“Tôi không ngại nha, dù sao, có thể khiến cậu yêu thương nhưng nhớ như vậy cũng không tệ...” Ôm chặt eo Jaejoong, Yunho ép buộc cậu ngồi yên. “Nghe thấy tôi nói chuyện rồi đúng không?”

Hắn tin tưởng, với âm lượng của hắn cùng lúc Jaejoong xuất hiện, chắc chắn đã nghe được, chỉ là đã nghe được bao nhiêu mà thôi...

“Anh cố ý để lại dấu hôn để tôi tới nghe anh nói chuyện làm ăn sao? Nếu như vậy, thật xin lỗi, tiếng Anh của tôi không tốt, nghe không hiểu.” Nói xong lời nói dối mà chính mình cũng không tin nổi, Jaejoong hiển nhiên đang trốn tránh.

“Là không muốn nghe, hay thật sự nghe không hiểu?” Cắn nhẹ lên vành tai Jaejoong, đầu ngón tay Yunho chạm vào vết thương vừa khép lại trước ngực Jaejoong. “Ồ đây hắn không có thứ cậu lưu luyến, theo tôi đi.”

“Đi đến đó thì sao?” Jaejoong hạ mắt, đối với vuốt ve của Yunho, có chút chống cự. “Tôi không phải con chó anh nuôi.”

“Tôi không nói cậu là chó, đi Mĩ với tôi, cậu có thể làm việc giúp tôi... Hay là cậu muốn tôi đem toàn bộ sự nghiệp chuyển đến Hàn Quốc?” Tuy chỉ là lời nói đùa nhưng Yunho có dự cảm.

Nếu như Jaejoong thật sự là hắn...

“Đương nhiên là anh đem toàn bộ của anh chuyển đến Hàn Quốc rồi, dựa vào cái gì muốn tôi đi cùng anh hả? Jung Yunho, còn nhớ rõ không, tôi từ trước tới nay, chưa từng nói muốn bán mình cho anh, càng không nói... Lời vượt quá từ ‘Thích’!” Kiêu ngạo lại tràn ngập trên mặt Jaejoong, đó là nét đẹp của cậu.

Ngoan cố, lại đáng yêu đến kì lạ.

Tựa như lúc mới quen, không chịu cúi đầu, chỉ Kim Jaejoong luôn khiêu khích hắn. Lại khiến hắn yêu mến Kim Jaejoong!

“Được rồi, vậy thì đem đến Hàn Quốc... Chỉ là, cậu phải đáp ứng tôi một điều.” Lộ ra ánh mắt xảo trá, Yunho cười tà ác như hồ ly.

“Anh lại muốn bày trò gì?” Cậu biết mọi việc không đơn giản như vậy mà.

“Hôm nay tan học về nhà với tôi, đừng có quay trở lại chỗ Han Kyung.” Liếm cổ Jaejoong, Yunho có chút xấu xa hôn hít từng chút một lên da thịt Jaejoong. “Ngày nào cũng chạy tới chỗ đó tìm cậu, tôi sắp phiền chết rồi, Han Kyung lại không cho tôi ở lại...”

“Vậy thì sao?” Hai tay khoác lên vai Yunho, môi Jaejoong bắt giác nhếch lên. “Tôi thấy chỗ Han Kyung rất thoải mái dễ chịu, không có gì không tốt cả.”

“Không có gì không tốt, nhưng mỗi ngày tôi về nhà đều nhớ cậu đến phát điên... Rất tra tấn người... Trở về cùng tôi đi, vậy Han Kyung cũng sẽ không cần phải kháng nghị cậu luôn ảnh hưởng tới cậu ta cùng Lee Donghae nữa, được không?” Không chút che giấu nói ra khát vọng của hắn với Jaejoong, ngay cả trong mắt hắn cũng tràn ngập dục vọng với cậu.

“Sao anh lúc nào cũng động dục vậy, thật là biến thái...” Nhận nụ hôn của Yunho, Jaejoong nhú mày.

“Chỉ với cậu thôi... Không tin cậu có thể đi hỏi Junsu, tôi chưa từng không khống chế như vậy.” Cười nói lời chọc giận người, thói xấu của Yunho hoàn toàn triển lộ.

“Anh cố ý à...” Biết rõ cậu khó chịu với quan hệ của hắn và Junsu, còn nói như vậy, rõ ràng là muốn chọc giận cậu mà!

“Cậu cứ nghĩ vậy đi... Trở về cùng tôi, được không...”

Trước mặt Yunho làm nũng cùng vô lại, phản ứng của Jaejoong, chỉ là xấu hổ trầm mặc.

81. Đam Mỹ - Chương 81

Từ trước tới nay chưa từng khao khát một người như vậy, vì cậu, hắn đã có rất nhiều ngoại lệ.

Thăm dò cậu, khiêu khích cậu, tiến tới yêu cậu.

Logic tưởng như rất hợp lý, chưa phát hiện điều khác thường, cho nên mới càng muốn khiến cậu trở thành của mình.

Ngoài ra, cũng biến mình, trở thành của cậu...

Thở dốc khao khát quanh quẩn trong không gian chật chội của xe, hai người đàn ông thân trên trần trụi dán chặt lấy nhau mà hôn, da thịt nóng hổi không ngừng đụng chạm, tỏa ra đầy dục vọng, dù muốn làm bộ nhìn không thấy, cũng không cách nào tránh được.

Nắm tay lái, ra sức đè nén xúc động bị hai người ngồi phía sau khơi mào, ý nghĩ muốn kháng nghị mãnh liệt nhảy lên trong đầu, nhưng lại không dám làm gì. Nói đúng hơn, dù có lên tiếng, hai người kia cũng chưa chắc đã để ý đến y!

“Ah... Đờm cần... Urghh...”

Tiếng rên rỉ của Jaejoong từ phía sau truyền vào tai, Carr liếc mắt khắc chế suy nghĩ nhìn vào kính chiếu hậu, mãi đến khi xe tới nơi, y mới thở phào chạy ra ngoài xe, về phần những thứ khác, chờ xong việc vào lấy cũng không muộn...

“Này, anh làm gì mà như đang chạy trốn vậy? Yunho với Jaejoong đâu? Không phải bảo đón Jaejoong tới đây sao?” Đợi ở bãi đỗ xe đã lâu, vừa thấy Carr xuất hiện, Kara lập tức xông lên trước chuẩn bị đón người.

“Em bớt lo chuyện người khác đi.” Chẳng muốn giải thích nhiều với Kara, cầm tay cô, Carr một lòng chỉ muốn kéo cô rời khỏi hiện trường.

“Sao anh lại kéo em đi, buông tay...” Tránh khỏi Carr, Kara trực tiếp đi tới chỗ ngồi phía sau của xe, biết rõ tính cách em gái mình, Carr tất nhiên cũng vội vàng bắt lấy cô!

“Đừng làm ồn, có người đang động dục, em đi phá hoại làm gì!” Tuy không nói rõ, nhưng Carr tin tưởng như vậy đã đủ để Kara hiểu rõ.

Liếc qua Carr, xác nhận suy đoán của mình, mặt Kara liền hồng rực lên, gạt Carr qua một bên, đi tới thang máy trong bãi đỗ xe, Carr đương nhiên cũng đi theo, để lại hai người kia tiếp tục giải quyết chuyện của bọn họ

“Arghh... Anh không quan tâm hoàn cảnh à... Đừng có vào... Arghh...” Kháng cự giãy dụa liên tục, nhưng không gian hạn chế khiến Jaejoong không cách nào ngăn cản được.

“Ở đây rất ổn mà, muốn tôi đợi đến khi về nhà thì quả thực là giết tôi rồi...” Có trời mới biết, hắn đã nhịn bao lâu.

Chờ vết thương của Jaejoong tốt lên, rồi lại ngai Han Kyung, mỗi lần đều chỉ làm nửa vờ như đang khiêu khích lý trí của hắn, càng đừng nói đến hắn đã bao lâu rồi không thỏa mãn, như vậy đã đủ để hắn buồn bực đến chết rồi.

Thật vất vả mới có thể thỏa thích đụng chạm Jaejoong, Yunho đương nhiên không có khả năng từ bỏ!

Mặc kệ ngăn cản của Jaejoong, Yunho có chút bá đạo kìm chặt hai tay cậu, ôm eo Jaejoong đang giang chân ngồi trên người hắn, thở mạnh một cái liền đem toàn bộ phân thân đã sưng lên không chịu nổi của mình vùi vào trong tiểu huyết chắt chẻ của Jaejoong, thể trọng kết hợp với lực của Yunho, thoảng cái, đầu tính khí đã chạm vào chỗ sâu nhất trong Jaejoong, khiến Jaejoong bất giác ngẩng đầu lên rên nhẹ.

Gặm cắn da thịt trắng nõn bên dưới đồng phục lộn xộn của Jaejoong, nụ cười Yunho ngày càng sâu trước phản ứng của thân thể cậu, động thân một cái, cửa huyết Jaejoong liền mấp máy kịch liệt, mà ngay cả phân thân trong lòng bàn tay Yunho cũng đang chảy ra chất lỏng động tình...

“Anh có động dục... Arghhh... Đúng ra phải về nhà... Argggg... Đừng cử động...”

“Tôi không động cậu càng khó chịu... Thật sự rất thoải mái... Cậu có biết lúc ở nhà Han Kyung, tôi muốn cậu thế nào không...” Thè lưỡi liếm mạch máu trên cổ Jaejoong, Yunho thể hiện toàn bộ dục vọng trong hai mắt của mình. “Ngay cả ở trường, tôi cũng phải nhịn đến cả người hồng mắt...”

“Lừa đảo... Ngay cả lớp học cũng có cho tôi vào đâu... Ahhh... Chỗ đó... Tuyệt quá... Ahhh...” Mắng hắn nhưng Jaejoong không cách nào ngăn chặn ảnh hưởng của Yunho với mình.

Dưới sự vừa đấm vừa xoa của Yunho, Jaejoong đã gạt đầu đồng ý về nhà hắn, còn tưởng Yunho sẽ đợi đến lúc tan học mới bắt người, kết quả lời vừa nói ra miệng, Yunho lập tức kéo cậu xông về nhà Han Kyung đóng gói đồ. Nói là đóng gói, chẳng bằng nói vứt toàn bộ đồ của cậu ở nhà Han Kyung đi thì đúng hơn.

Ngoài đồng phục mặc trên người, hắn không để cậu mang gì đi cả... Jaejoong không thể quên được sắc mặt Han Kyung cùng Lee Donghae khi vừa về nhà đã thấy một đống lộn xộn, sau đó, cậu bị khiêng lên xe của Carr, không lâu sau, Yunho liền hoàn toàn phát huy tính không an phận của hắn.

Hôn cậu, tay càng ác liệt vỗ về chơi đùa chỗ mẫn cảm của thân thể cậu, triệt để xem nhẹ sự chống cự của cậu mà ôm cậu ngồi lên chân hắn... Trong lúc bất tri bất giác, Jaejoong còn chưa ý thức được, vật nóng bỏng của Yunho đã vùi sâu trong cơ thể cậu, cuồng vọng làm cạn!

“Tôi vốn không phải người tốt mà... Vì cậu, làm lừa đảo cũng được...” Cười thừa nhận tội danh Jaejoong gán cho hắn, Yunho giơ cao hai chân Jaejoong, khiến phân thân càng đâm sâu vào trong huyết mềm mại của Jaejoong.

“Urghh... Anh... Ahhh... Chỗ đó... Đừng chạm vào... Ahhh...”

“Muốn tôi không chạm vào, nhưng bên trong lại ra sức hút chặt lấy tôi... Xem ra, cậu cũng rất mâu thuẫn nha...” Khẽ liếm miệng vết thương hồng nhợt đã khép lại trước ngực Jaejoong, Yunho có thể cảm thấy rõ ràng Jaejoong đang run lên. “Thoải mái sao...”

“Anh là tên... Ahhh...” Lời mắng chửi người mới nói được một nửa, giọng của Jaejoong bị đâm vào rút ra mãnh liệt của Yunho biến thành rên rỉ, khoái cảm khắp cơ thể khiến Jaejoong chỉ biết ôm lấy Yunho, ngay cả hô hấp cũng không thể ổn định.

Cúi đầu một cái liền nhìn thấy tiểu huyết của mình đang ngậm chặt phân thân Yunho, chẳng những không có nửa điểm chán ghét, ngược lại dục vọng bị kích thích khiến dịch thể tiết ra càng thêm thuận lợi cho ra

vào, một lần lại một lần càng sâu, ngay cả túi thịt cuối tính khí cũng bị đè ép biến hình, như thể muốn vùi toàn bộ vào trong cơ thể cậu.

Thùng xe chật hẹp tràn ngập bầu không khí nóng bỏng khiến người hít thở không thông, mồ hôi chảy ra thấm ướt đồng phục của cả hai người, nhuộm hương vị đậm màu tình dục, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ của Jaejoong cùng tiếng ma sát khiến Yunho không cách nào áp chế dục vọng của mình, đột nhiên, Jaejoong dùng tay nhéo cổ Yunho một cái.

Như đang nói ra suy nghĩ của mình... Mở miệng trước, ánh mắt ngóng trông có lẽ đã nói lên hết thấy, Yunho nở nụ cười, khiến Jaejoong nắm chặt đầu ngón tay, vươn lưỡi liếm lên môi Yunho...

Bọn họ quen nhau, là do cá cược, do một trò chơi, mua cùng bán, là thứ bọn họ mang ra cược... Yunho nói dùng mạng của hắn, hết thấy của hắn để mua cậu, mà cậu thì sao?

Là không bán...

Hay là...

Ôm chặt Yunho, cảm nhận khoái cảm dần dần lên, trong lúc cao trào, Jaejoong hạ giọng trầm trầm một câu

“Jung Yunho, chúng ta, hình như bắt phân thắng bại rồi, làm sao giờ...”

Nâng mặt Jaejoong lên, nhìn gương mặt đỏ hồng đầy xinh đẹp, Yunho đặt một nụ hôn lên môi cậu, cười vô cùng sáng lạn, chân thành tha thiết.

“Vậy nên, tôi mang cậu về nhà nhé...”

Yunho vừa nói xong, điện thoại của Jaejoong liền reo...

82. Đam Mỹ - Chương 82

Dễ ngon dễ ngọt, là thứ cậu khinh thường nhất từ trước tới nay.

Cậu không tin người, nên cũng không tin người ta sẽ nói sự thật.

Nhưng khi hắn nói ra, cậu lại cảm thấy ảm áp.

Thật sự, vì quá mức giống nhau, mới có thể bị hắn sắp xếp ư...

“Vậy nên, tôi mang cậu về nhà nhé...”

Lúc Yunho hôn cậu, Jaejoong nghe thấy Yunho nói một từ mà cậu chưa từng cảm nhận, nói đúng ra, cậu không nghĩ trên đời này, có sự tồn tại của nhà cậu.

Nhưng hiện tại, Yunho lại nói, hắn dẫn cậu về nhà, đáng sợ hơn là, cậu vậy mà không ghét...

Nhìn chằm chằm hai mắt đầy nghiêm túc của Yunho, chuông điện thoại kêu khiến Jaejoong thừa cơ lựa chọn trốn tránh, nhặt điện thoại bị ném xuống nền, Jaejoong vừa định ấn nút nghe, Yunho đã đoạt mất.

Thấy rõ tên người gọi, Yunho liền bá đạo ấn từ chối!

“Jung Yunho!” Nhìn chằm chằm Yunho, Jaejoong hoàn toàn không hiểu vì sao hắn phải làm như vậy, cho dù người gọi tới có là Yoochun đi chăng nữa...

“Việc Park Yoochun muốn nói chỉ là Junsu thôi, cậu không cần dây vào, hiện tại, cậu chỉ cần quan tâm tôi là đủ rồi.” Ôm eo Jaejoong, thứ phần khởi của Yunho lại đang rục rịch trong thân thể Jaejoong.

Nhiệt độ cùng ánh mắt Yunho như vậy, Jaejoong đương nhiên hiểu rõ là có ý gì, chỉ có điều, tính tình bướng bỉnh lại khiến cậu muốn cướp đi động của mình lại, Yunho đương nhiên không đồng ý, hai người cứ như vậy dùng tư thế quỷ dị mà tranh chấp trong xe.

Nếu là lúc bình thường, Jaejoong tự tin mình sẽ không thua Yunho, nhưng...

Theo cơ thể vận vẹo, phân thân Yunho còn cắm trong tiểu huyết dần dần trưởng lớn, Jaejoong muốn tránh thoát, nhưng sức không đủ, cộng thêm Yunho còn xấu xa thè lưỡi hôn tai cậu, khiến Jaejoong liền rơi vào dục vọng.

“Buông ra... Anh cứ động dục như vậy, chúng ta ra khỏi xe sao được... Ahhhh...”

“Tôi không ngại, nếu có cậu ở cùng... Uhm... Đừng cần như vậy, Jaejoong, như vậy tôi rất khó động...”

Ôm eo Jaejoong, Yunho bắt đầu đưa đẩy tính khí của mình, ma sát bên trong, ngay cả phân thân đã phát tiết một lần mà mềm nhũn của Jaejoong cũng bắt đầu có phản ứng...

“Vậy anh đừng... Ahh... Chỗ đó... Anh... Ahhh... Đừng sâu như vậy...”

“Thật thoải mái... Jaejoong... Thân thể của chúng ta là hợp nhau nhất...” Trong lúc ma sát, Yunho không khỏi tán thưởng.

“Ai hợp với anh... Ahhh... Uggghhh... Đừng biến lớn nữa... Anh... Ahhhh...” Jaejoong hoàn toàn không cách nào không chế tiếng rên rỉ của mình, cảm nhận được tính khí Yunho ra vào, về sau, ngay cả mảng chửi người cũng mang theo chút khát vọng.

“Cậu rõ ràng cũng rất thích... Cậu xem, còn ngậm chặt lấy tôi...” Thì thầm bên tai Jaejoong lời đáng xấu hổ, Yunho không ngừng trêu chọc thần kinh Jaejoong.

Dù muốn khắc chế phản ứng theo bản năng của mình, dưới lời trêu đùa của Yunho, Jaejoong chỉ biết ra sức ôm vai Yunho, giang chân trên người hắn, thừa nhận kích thích hắn mang lại, mỗi lần ngồi xuống, da thịt hai người sẽ va vào nhau tạo thành tiếng, cùng với tiếng nước chảy, tất cả khiến tiếng rên rỉ của Jaejoong ngày càng quặn rũ.

“Ahhh... Bên trong... Không được... Đừng đụng...” Cảm giác được ngón tay Yunho dán lên đầu phân thân cậu, Jaejoong cố ngăn cản.

“Rất đáng yêu nha... Đáng yêu như chủ nhân của nó vậy... Jaejoong, cơ thể cậu nóng quá, thứ này bị bỏng mất...” Nhẹ nhàng xoa xoa khe nhỏ, hai mắt Yunho hiện lên đầy trêu chọc.

“Anh là tên biến thái... Ahhh... Đừng đâm... Không được...” Jaejoong bắt lấy tay Yunho, muốn hắn dừng động tác đâm vào, lại bị hắn bắt lại, kéo đến sờ thân thể nóng hổi của hắn.

“Muốn bắn thì cứ bắn đi, không phải tôi đã nói rồi sao, chờ vết thương của cậu tốt lên, muốn bao nhiêu đều cho cậu cả...” Gặm nhấm cổ Jaejoong, Yunho rút ra đút vào phân thân của mình càng nhanh, thuận theo dịch thể tiết ra từ phân thân hắn, tiếng rên rỉ của Jaejoong cũng thay đổi.

Tiếng rên cao vút kích thích các giác quan của Yunho, khiến Yunho càng thêm không do dự vui mình vào trong chỗ sâu nhất, như có như không đè lên đầu phân thân Jaejoong, lại buông tay, đầu ngón tay ma sát khiến huyết mềm của Jaejoong bắt giác co rút thêm kịch liệt, đừng nói đến việc, Yunho còn để Jaejoong vuốt ve chỗ cậu cùng hắn tiếp xúc...

Quả thực như lúc miệng vết thương chưa lành, chuyện tốt mà Yunho làm với cậu, nói là tự an ủi, lại hơn phần phóng túng mập mờ... Không chính thức tiến vào trong thân thể cậu, lại khiến cậu có cảm giác bị xâm phạm mạnh mẽ...

Nhớ tới việc đó khiến Jaejoong càng không cách nào không chế phản ứng chân thật nhất của mình, ngay lúc Yunho thúc một cái mạnh mẽ, Jaejoong lại bắn, Yunho dùng tay quẹt lấy chất lỏng màu trắng của Jaejoong, trực tiếp bôi lên chỗ tư mật đang giao hợp của hai người, theo từng lần rút ra đút vào, màu trắng dần dần bị cắn nuốt vào trong cơ thể Jaejoong...

Gắn kết với Yunho, khiến khát vọng sâu nhất trong Jaejoong bị thức tỉnh...

Chẳng biết giảng co bao lâu, chỉ biết, trong lúc hốt hoảng, cậu hình như bị Yunho ôm ra khỏi xe, lên tầng, vào phòng Yunho, Yunho nói chuyện với cậu vài câu, đưa cậu vào phòng tắm, thay cậu tắm rửa sạch sẽ bằng nước nóng.

Trong quá trình, không khỏi nhận quấy rối cùng hôn môi của Yunho, cộng thêm việc, Yunho lại tiến vào.

Từ trước tới nay cậu thật sự không ngờ, làm tình là việc dễ dàng khơi mào như vậy, càng không ngờ tới, cậu vậy mà không ghét người khác đụng chạm, đại khái vì Yunho không phải người khác, mà là một cậu khác sao...

Một mỗi tựa trong ngực Yunho ngủ, Jaejoong gần như ngất đi, ngược lại, Yunho vô cùng thanh tỉnh.

Xác nhận Jaejoong triệt để chìm vào giấc ngủ, Yunho mới ra khỏi phòng, Carr cùng Kara hai người sắc mặt nghiêm túc ở phòng khách chờ hần.

“Sao rồi?” Tỉnh táo của Yunho, giờ phút này hoàn toàn biểu lộ.

“Vừa mới nhận được tin, quán của Park Yoochun hình như bị đập phá, có người nổ súng, cảnh sát đã đến hiện trường xử lý, về phần Park Yoochun thì tất nhiên bị bắt đi rồi.” Carr báo cáo.

“Những người khác thì sao?”

“Không có việc gì, mục tiêu của mấy kẻ kia chỉ là Park Yoochun... Yunho, anh quả nhiên đoán không sai, Kwon Ji Kyu thật sự tìm tới Park Yoochun.” Hai đầu lông mày Kara tràn ngập lo lắng.

“Bởi vì muốn đối phó một người, phải ra tay từ thứ mà người đó quan tâm nhất. Đây là thứ ba nuôi tôi dạy khi còn sống, Kwon Ji Kyu lúc nào cũng là người hiểu rõ nhất.” Từ Junsu đến mẹ nuôi của hần, Yunho đã quá hiểu rõ Kwon Ji Kyu rồi.

Đừng nói đến việc, hần đã giết Hee Chul!

Yunho không phải kẻ ngu, không thể nào không phát hiện cảm tình của Kwon Ji Kyu với Hee Chul, cũng bởi vậy, cậu ta sẽ hận càng sâu...

“Nếu như vậy, cậu ta hẳn phải tìm Kim Jaejoong, vì sao...” Carr khó hiểu nhìn Yunho.

“Bởi vì muốn Jaejoong chủ động tìm tới nó, chỉ có biện pháp này. Đối với Jaejoong mà nói, cậu ấy không có ba mẹ, không có người thân, người có thể khiến cậu quan tâm, chỉ có bạn bè...”

Mà bạn bè của Jaejoong, ngoài Han Kyung ra, chỉ còn Park Yoochun...

83. Đam Mỹ - Chương 83

Bảo vệ của hần, rất khó chịu.

Chỉ vì cậu vẫn luôn tự làm, nên không quen.

Có lẽ, như ai đã nói, cậu cùng hần, quá giống nhau.

Cho nên, ngay cả kiêu ngạo cùng tự tôn, đều không thể bị cướp đoạt...

Jaejoong không phải kẻ ngu, không thể nào không phát hiện Yunho ra sức khiến cậu bất tỉnh, dù hần có khát vọng cậu thế nào, làm như vậy cũng hơi quá mức. Huống chi, trong lúc mê mang, Jaejoong tựa hồ nghe thấy tên Park Yoochun cùng Kwon Ji Kyu.

Lúc mệt mỏi tỉnh lại, Yunho đã không còn trong phòng, chỉ có Kara đang chuẩn bị đồ ăn.

“Sao lại là cô?” Đứng trước cửa phòng, nhìn cô, trong đầu Jaejoong bất giác hiện lên hình ảnh lần đầu gặp mặt, Kara đã hôn Yunho.

Không muốn nghĩ nhiều, chỉ là Jaejoong cảm thấy rất không thoải mái.

“Cậu không muốn nhìn thấy tôi... Bởi vì tôi hôn Yunho trước mặt cậu?” Nở nụ cười, Kara dường như không hề bất ngờ trước địch ý của Jaejoong.

Trầm mặc trước vấn đề của Kara, Jaejoong không muốn trả lời, cũng không cách nào phủ nhận...

“Đừng như vậy nha, đó là thói quen ở bên Mĩ, tôi với Yunho thật sự không có gì cả... Nếu không phải Yunho sợ Carr, anh ta sẽ không để tôi ở chỗ này để chộc giận cậu đâu!” Kara ra vẻ bất đắc dĩ tiếp tục chuẩn bị.

“Anh ta sợ Carr?” Lặp lại lời cô nói, Jaejoong có chút hoang mang.

“Đúng vậy, Yunho sợ Carr có mưu đồ xấu với cậu, vì để anh ấy không thể nào thực hiện ý xấu, cho nên áp dụng Chính sách cách ly, nếu không cần thiết, tuyệt đối không để anh tôi ở một mình với cậu.”

“Vậy anh ta không sợ cô sao?” Đối với logic của Yunho, Jaejoong rất tò mò.

“Không sợ, tôi không đề nổi cậu, trừ phi cậu muốn đề tôi.” Cười giải thích, Kara thân thiết giúp Jaejoong kéo ghế. “Ngủ cả ngày, cậu nhất định đói bụng rồi, mau ăn chút gì đi!”

“Anh ta ở đâu?” Không di chuyển, Jaejoong chỉ muốn hỏi tung tích của Yunho.

“Không biết.” Nhún nhún vai, là thật sự hay giả bộ, từ mặt Kara hoàn toàn không thể phán đoán được.

Nheo mắt lại nhìn chằm chằm Kara tiếp tục sắp xếp, Jaejoong vô thức muốn tìm di động của mình, lại phát hiện, trong đồng hồ của cậu hoàn toàn không có bóng dáng điện thoại.

“Di động của tôi đâu?” Lạnh mặt, trong mắt Jaejoong hoàn toàn không có thiện ý.

Rất rõ ràng, câu hỏi của Jaejoong khiến cho động tác của Kara cứng ngắc, như suy nghĩ cái gì, một lát sau mới quay đầu về phía cậu cười.

“Rơi hỏng rồi, Yunho nói sẽ mua cho cậu cái mới.”

“Di động của tôi không dễ vỡ như vậy.” Phản bác lại lời Kara nói, Jaejoong tới gần cô. “Chuyện như vậy mà nghĩ lừa được tôi sao? Nói, tên Jung Yunho kia giấu tôi cái gì?”

Jaejoong lúc nghiêm túc toàn thân liền tản mát ra khí chất gần giống Yunho, khiến Kara muốn nói lại thôi, cô biết rõ, Yunho sẽ không cho phép cô nói, nhưng nếu chộc giận Jaejoong – người giống hệt Yunho, chỉ sợ cũng không được yên lành.

Trong lúc do dự Kara chỉ biết dùng yên lặng làm đáp án, trừng mắt nhìn cô, Jaejoong không ép cô phải nói, chỉ vào phòng thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Ngăn trước mặt Jaejoong, cảm xúc khẩn trương của Kara hoàn toàn biểu lộ.

“Nếu như cô hỏi thay Jung Yunho, vậy tôi sẽ trả lời Không biết.” Đẩy Kara ra, mắt thấy Jaejoong sắp mở cửa, dưới tình thế cấp bách, Kara đành phải ra tay.

Hiển nhiên cô có tập võ đủ khiến Jaejoong lui lại mấy bước, nhưng không đủ khiến Jaejoong e ngại, thừa kẽ hở, Jaejoong trở tay bắt lấy cô, khiến cô ngã nhào trên đất, nắm đấm cũng dừng lại cách mặt Kara vài cen-ti-mét...

“Tôi không đánh con gái, đừng ép tôi phá lệ.”

Vứt lại mấy lời này, Jaejoong hất đầu đi ra ngoài, Kara thấy thế vội vàng gọi điện thoại cho Yunho, miễn cho Jaejoong gặp chuyện không may, cô không dám đương nổi...

Đi ra khỏi nhà Yunho, Jaejoong tùy ý tìm một buồng điện thoại công cộng gần đó ấn số Yoochun, không có người nghe, thậm chí, cả điện thoại nhà Yoochun cũng không ai nhắc máy, đang lúc Jaejoong định ấn số của quán Yoochun, một bàn tay đột ngột ấn tắt máy.

“Đây là ý gì?” Nhìn Carr vươn tay ngăn cản cậu, Jaejoong không vui trùng y.

“Không có gì, chỉ là sợ cậu còn mệt, cho nên mời cậu trở về.” Khách khí nói, thần sắc Carr lại bắt giác tản mát ra hương vị đề phòng.

Tựa như, có việc gì đó đang xảy ra...

“Tôi không mệt, chẳng lẽ tôi tìm Yoochun cũng không được sao?” Nở nụ cười quyến rũ, trong ánh mắt Jaejoong lóe lên tia sáng. “Hay là, Yoochun đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nở nụ cười, Carr vừa định phủ nhận, lại nghe thấy tiếng ô tô lao tới từ bên kia buồng điện thoại, theo bản năng, Jaejoong quay đầu, cảnh tượng trước mắt lại khiến Carr vươn tay ôm lấy Jaejoong, hai người cứ như vậy ngã ra ngoài buồng điện thoại, tro mắt nhìn chiếc xe lao tới tông nát buồng điện thoại!

Xe vẫn con rồ ga, đầu xe vì ma sát mà bốc cháy, lại không ngăn chặn được ý đồ của người lái xe, chỉ thấy xe lại khởi động, lùi ra sau, đổi hướng, chuẩn bị lao tới chỗ Jaejoong cùng Carr!

“Không xong...” Chửi thầm, Carr đỡ Jaejoong đứng dậy, định bảo Jaejoong mau chạy, đối phương đã đâm thẳng tới chỗ y cùng Jaejoong!

Nếu như là những người khác, chỉ sợ sẽ kinh hoảng không biết phản ứng thế nào, nhưng Jaejoong lại tỉnh táo giữ chặt Carr, nhìn chăm chăm chiếc xe kia lao tới cậu, ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, nghiêng người một cái để xe vụt qua bên người, xe chạy tốc độ cao không khống chế được đâm vào tòa nhà phía sau.

Một giây sau, cái ôm quen thuộc bao lấy Jaejoong, ôm cậu vào trong lòng!

“Cậu đang làm gì vậy, không nhìn ra mấy người kia không dễ chọc sao? Dù cậu không sợ chết, cũng đừng để mình chết trên tay bọn họ, mạng của cậu chỉ có thể là của tôi, cậu biết không?” Yunho không cách nào ngăn chặn lửa giận, nhưng đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm khi thấy Jaejoong bình an, tuy vậy vẫn liên tục chỉ trích.

Nghe lời nói đầy lo lắng của Yunho, có chút ngọt ngào, nhưng lại không thể dập tắt kiêu ngạo trong Jaejoong.

“Yoochun đâu?” Vốn chỉ là suy đoán, nhưng trải qua việc vừa rồi, Jaejoong càng thêm xác định có việc đã xảy ra.

Hơn nữa, còn liên quan tới cậu...

Nhíu mày nhìn Jaejoong, Yunho hiển nhiên không muốn mở miệng, ánh mắt rơi xuống trên người Carr, thấy hần như vậy, Jaejoong liền hất tay Yunho ra, Yunho muốn bắt lại nhưng bị Jaejoong né tránh!

“Jung Yunho, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Yoochun là bạn của tôi, tôi cũng không phải người gần bảo vệ, nếu là anh, anh có thích cảm giác này không?”

Không phải khiêu khích, Jaejoong chỉ nói ra sự thật, cũng vì Yunho rất giống cậu, cậu mới nói như vậy. Cậu tin tưởng, Yunho hiểu ý cậu.

“Yoochun bị bắt rồi.”

Người nói không phải Yunho, mà là Junsu đang bước lại gần, cậu gầy đi không ít, so với lần trước Jaejoong nhìn thấy cậu thì tiêu tụy hơn hẳn...

“Cái gì gọi là Yoochun bị bắt đi hả? Kim Junsu, nói rõ ràng xem nào.” Không để ý việc vì sao Junsu lại xuất hiện ở đây, Jaejoong chỉ một lòng muốn biết Yoochun làm sao.

Cho dù không yêu gã, Yoochun vẫn là bạn tốt nhất của cậu...

“Là Kwon Ji Kyu làm việc tốt, cậu ta đập phá quán của Park Yoochun, rồi sai người bắt cậu ta.” Tiếp lời Junsu, thần sắc Yunho vô cùng nghiêm trọng.

“Vì sao?” Jaejoong không rõ, Kwon Ji Kyu tại sao lại cảm thấy hứng thú với Yoochun.

“Nó muốn cậu, Jaejoong, Kwon Ji Kyu muốn tìm cậu, để báo thù tôi giết Hee Chul...”

84. Đam Mỹ - Chương 84

Trong căn phòng trang trí thanh nhã, tràn ngập hương thơm làm say lòng người, nó liêu mạng cảm bức ảnh, đó là bức duy nhất nó có của Kim Hee Chul, vừa nhìn, trong mắt liền Kwon Ji Kyu tràn đầy bi thương.

Chỉ là, theo mắt di động, ánh mắt nó dần dần trở nên hung ác, đến khi nhìn người còn lại trong bức ảnh, ánh mắt của nó đã tràn ngập hận ý

“Còn nhớ về Kim Hee Chul à?” Đi vào gian phòng mà em trai mình dùng để tưởng niệm, trong miệng Kwon Ji Hee không hề có quan tâm mà anh em nên có.

“Không liên quan tới anh... Việc kia sao rồi?” Không quan tâm tới sự lạnh lùng của Kwon Ji Hee, điều Kwon Ji Kyu quan tâm, là một việc khác.

“Đã thất bại, tên Jung Yunho kia quả thực là chăm sóc Kim Jaejoong vô cùng cẩn thận, vừa ra khỏi cửa, tên Carr kia đã đi theo... Ngay cả chút tổn thương cũng không có, sao vậy, rất thất vọng à?”

“Thất vọng?” Khinh thường nhìn Kwon Ji Hee, Kwon Ji Kyu quệt quệt khóe môi. “Không, tôi vốn không ôm hi vọng với người của anh... Thứ tôi muốn, cũng không phải là mạng của Kim Jaejoong.”

“Vậy là sao?” Nghi hoặc nhìn chằm chằm Kwon Ji Kyu, Kwon Ji Hee đột nhiên phát hiện, vài năm qua, hắn càng ngày càng không hiểu em trai mình.

Vốn là nó phải lái xe đi đón Kim Jaejoong, nhưng khi biết Kim Jaejoong không có việc gì, lại không thất vọng...

Nở nụ cười, không trả lời vấn đề của Kwon Ji Hee, Kwon Ji Kyu chỉ cười, cười vô cùng âm trầm, cười đến khiến người ta phát lạnh...

Người là sinh vật rất phức tạp, anh biết không, Kim Jaejoong.

Để có được, có vài người, sẵn sàng hi sinh...

Đứng bên đường nhìn tai nạn vừa xảy ra, không hề hoảng hốt.

“Cho nên cậu ta cho rằng với trình độ như vậy đã có thể lấy mạng của tôi?”

Nếu là những người khác, nên có phản ứng gì, cậu không biết, nhưng Kim Jaejoong chỉ tỉnh táo tự thuật lại hiểm cảnh vừa rồi, thậm chí, sắc mặt không hề kinh hoảng.

Có một cảm giác quen thuộc, đang chậm rãi nảy sinh...

Hai người, đến tột cùng giống nhau tới mức nào?

Như đang nhìn một Jung Yunho khác, bóng dáng của quá khứ đang triệt để tái hiện ở hiện tại, Carr không quên, năm đó lúc thiếu chút nữa bị ám sát, Yunho cũng trấn định như vậy, sau đó, ra tay đối kháng với người muốn mạng hắn.

Không giết chết, chỉ cướp đi hết thấy từ tay bọn họ, bề ngoài nhìn như nhân từ, trên thực tế, lại khiến bọn họ mất đi hoàn toàn hy vọng.

Thủ đoạn không phải quá tàn nhẫn, nhưng lại khiến bọn họ, cảm hận hắn tận xương tủy... Dường như mọi việc đang lặp lại, chỉ là, nhân vật chính đã thay đổi, đứa trẻ năm đó trở thành người ngăn cản...

“Đừng nói với tôi, cậu định đi cứu Park Yoochun, dùng chính mình cứu cậu ta!” Cố giữ bình tĩnh, Yunho nhìn chằm chằm Jaejoong, bầu không khí giữa hai người khiến hắn hiểu rõ mọi việc.

“Anh đã nói rồi, tôi rất giống anh...”

“Đây không phải lý do, Kim Jaejoong, cậu không biết hai tên họ Kwon kia sẽ làm thế nào đâu, tôi không muốn cậu bị thương, cậu hiểu không!” Cho nên, hắn thử che giấu, thử ngăn cản.

Nếu như Kwon Ji Kyu là vì trả thù hắn, vậy hắn có thể giao bản thân ra cũng được, chỉ cần Jaejoong, được bình yên...

“Không kịp nữa rồi, Jung Yunho.” Đi đến trước mặt Yunho, Jaejoong mỉm cười. “Từ khi biết anh, tôi đã không còn cách nào trốn thoát...”

Lời vừa nói ra, nắm đấm của Jaejoong đã tung ra, đâm thẳng vào mặt Yunho, khiến khóe miệng hắn chảy máu, nhưng lại không thể phá vỡ, kiên định trong mắt Yunho.

“Tôi sẽ không để cậu đi tìm Kwon Ji Kyu.” Đây là quyết định của Yunho.

“Anh có thể không đồng ý, nhưng tôi vẫn sẽ đi, Yunho, nếu như anh là tôi, một tôi khác... Như lời anh nói, hai chúng ta là một người, vậy thì đi cùng tôi, tôi nói rồi, dù có chết, tôi cũng phải kéo anh chôn cùng!”

Lời đã nói, một lần nữa được lặp lại rõ ràng, hoàn cảnh khác với lúc đó, mà ngay cả cảm xúc, cũng có chỗ thay đổi...

Nhìn Yunho cùng Jaejoong đang giằng co, Junsu nhàn nhạt nở nụ cười, muốn nhìn, nhưng không cách nào ngăn cản nước mắt đang che khuất tầm nhìn, cậu đã từng nói, muốn nhìn Yunho kiên quyết như vậy, giờ đây, cậu đã thấy rồi.

Người hắn yêu, người đầy kiêu ngạo quật cường, tình yêu đó, sẽ không chỉ sống cùng với hắn, mà dù chết, cũng ở bên nhau...

Vậy cậu thì sao?

Có thể có phúc phận gì đây...

Hạ mắt, Junsu yên lặng rời đi, không ai phát hiện...

“Không biết các cậu muốn làm gì, nhưng đừng quên quay về nhà trước, dù nói thế nào, ở đó vẫn an toàn hơn trên đường.” Mặc dù biết rõ thời cơ không đúng, Carr vẫn cố lấy dũng khí nhắc nhở Jaejoong cùng Yunho.

Nhà đã trải qua sửa đổi, có thêm khả năng chống đạn, dù thế nào so với đứng trên đường vẫn tốt hơn, ai biết, người của Kwon Ji Kyu liệu có nổi điên lấy mạng của mình ra đánh bạc tiếp không!

Lời Carr nói khiến Yunho đưa tay ra với Jaejoong, ngay lúc ánh mắt chạm nhau, Jaejoong liền mặc kệ, nhếch môi, quay người rời đi, Carr thấy thế, lập tức xông lên trước ngăn cản người.

“Kim Jaejoong, đừng cáu kỉnh nữa, hai anh em họ Kwon không phải để chơi đâu!” Cho rằng Jaejoong vì không rõ sự đáng sợ của Kwon Ji Kyu mới nổi lên tính bướng bỉnh, trong giọng Carr có chút phần nộ.

Rời mắt, nhìn Carr đang khấn trương, Jaejoong nở nụ cười, nghênh đón ánh mắt của Carr, lần đầu tiên, cậu bộc lộ rõ bản thân mình

“Anh sợ tôi giống Kim Junsu, bị Kwon Ji Kyu coi như món đồ chơi mà chà đạp, bị người cường bức sao?”

Không ngờ tới Jaejoong lại biết quá khứ của Junsu, Carr khó giấu kinh ngạc nhìn cậu, ngược lại, Yunho bình tĩnh lạ thường.

“Cậu thoát một lần, không có nghĩa thoát được lần thứ hai, cho dù cậu thực sự bị người ta đe, tôi vẫn sẽ muốn cậu, nhưng tôi sợ, cậu lúc đó ngay cả mạng cũng không còn.” Bước lên, đứng sau lưng Jaejoong, Yunho chậm rãi cúi đầu hôn lên cổ Jaejoong. “Tôi không sợ chôn cùng, nhưng tôi muốn cậu còn sống.”

“Vậy anh không nên ngăn cản tôi.” Nắm chặt đấm, giọng Jaejoong bất giác dịu dàng hơn. “Yoochun là bạn tôi, tôi không thể không quan tâm khi việc của tôi liên lụy đến cậu ta, huống chi, anh còn rõ ràng hơn tôi, Jung Yunho, Yoochun là đèn bù duy nhất của anh với Kim Junsu.”

Bởi vì không yêu, mới càng không thể cướp đoạt cơ hội yêu của người đó, dù cơ hội đó xa vời thế nào...

Thở dài một hơi, đây là lần đầu tiên, Yunho phát hiện hắn có lẽ là người khó chơi nhất. Bởi vì hắn hoàn toàn không có biện pháp với Kim Jaejoong.

“Cậu thật đúng là cố chấp...”

Carr nhìn Yunho nở nụ cười bất đắc dĩ, sau đó, cẩn thận cầm chặt tay Jaejoong, nói với y đi chuẩn bị xe...

Cái này là quá chiều chuộng cậu sao?

Hay là đã thật sự chuẩn bị tâm lý chôn cùng?

Không biết, thật sự không biết...

Hắn chỉ là, thuận theo quật cường cùng kiêu ngạo của cậu mà thôi...

Ngay lúc bóng dáng Yunho cùng Jaejoong biến mất ở đầu đường, một chiếc xe đột nhiên xuất hiện ở hiện trường lộn xộn, như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, sau đó, chậm rãi chạy đi...

85. Đam Mỹ - Chương 85

Không sợ chết, là điểm chung của hai người.

Chỉ khi nắm tay Yunho, Jaejoong đột nhiên nhận ra, chết với cậu không phải không đáng sợ, mà là vì sống không hề có ý nghĩa, mới không quan tâm tới tử vong, mà bây giờ không sợ, là vì Yunho nói, hắn không sợ chôn cùng...

Lúc Yunho cùng Jaejoong xuất hiện trước trụ sở của Kwon Ji Kyu, người của Kwon Ji Kyu ngay lập tức tiến lên chặn Carr đang theo phía sau, ý tứ rất rõ ràng, Kwon Ji Kyu đã sớm chờ hai người họ.

Vào trong nhà, khung cảnh lại một lần nữa lặp lại, chỉ khác, bên cạnh Kwon Ji Kyu không phải Kim Hee Chul mà thay bằng Kwon Ji Hee, mà Jaejoong, thì ở bên người Yunho.

“Giao Yoochun ra đây.” Trực tiếp đòi người, Jaejoong ngay cả dong dài cũng giản lược.

Quả thật như cùng một khuôn mẫu khắc ra... Kwon Ji Hee nhú mày, nhưng Kwon Ji Kyu lại cười.

“Thật thú vị, lần trước Yunho hyung cũng đòi người như vậy, lần này lại đổi thành anh, Kim Jaejoong, anh quả thật rất giống với anh ấy...”

Nghe Kwon Ji Kyu dùng giọng điệu tràn ngập trào phúng mà nói, khó chịu của Jaejoong toàn bộ thể hiện trên mặt, trừng mắt nhìn nó, Jaejoong hiển nhiên đang cố gắng đè nén cơn giận trong lòng, phát hiện ra điều ấy, Yunho vội vàng nắm chặt tay cậu...

“Cậu muốn cái gì, tôi đều sẽ đưa, chỉ cần cậu giao Park Yoochun ra đây.” Vứt bỏ mọi thứ một cách rõ ràng, Yunho kiên định nói.

“Anh đều cho?” Như đang nghe chuyện gì kì lạ, Kwon Ji Kyu cười híp mắt. “Ý của anh là, vì Park Yoochun, anh có thể không cần hết thấy hiện tại của anh?”

“Đúng vậy, hết thấy, dù là sản nghiệp dưới danh nghĩa của tôi hay toàn bộ của Kwon gia, chỉ cần cậu mở miệng, tôi đều đưa.” Biểu đạt rõ ràng ý của mình, Yunho có thể cảm nhận được, Jaejoong đang nắm chặt tay.

Chưa từng nghĩ tới có người nào có thể làm như vậy vì cậu, từ khiêu khích, đối chọi gay gắt, thăm dò lẫn nhau, đến ý lại giờ phút này, từ nhỏ đến lớn chưa từng dám hi vọng xa vời có ai quan tâm sống chết của cậu, nhưng Yunho vì cậu muốn cứu Yoochun, mà nguyện ý buông tha tất cả của mình...

“Thật khiến người cảm động, Yunho hyung, không biết phần dụng tâm này, là vì Kim Jaejoong bên cạnh anh, hay là vì Park Yoochun có quan hệ với Kim Junsu...”

“Đừng dài dòng nữa, Kwon Ji Kyu, tôi cùng Junsu nhờ có cậu ban tặng mà đã sớm trở thành quá khứ rồi, không phải sao?” Mặc kệ bên nhọn giấu trong lời Kwon Ji Kyu nói, Yunho cười vô cùng tự tin.

“Nói cũng đúng, anh vì Kim Jaejoong mà giết cả Hee Chul hyung rồi... Cho nên anh dựa vào cái gì cho rằng, anh có thể dùng hết thấy của mình, đền bù một Kim Hee Chul!” Sắc mặt thay đổi đột ngột, Kwon Ji Kyu hung dữ trừng Jaejoong, bộ dạng kia, quả thực như hận không thể nuốt chửng Jaejoong vào bụng.

Nó hận Jung Yunho là thật, nhưng ít nhất, Yunho để Hee Chul đến bên cạnh nó, so ra, Kwon Ji Kyu lại càng hận Jaejoong. Nếu không phải vì cậu, Yunho sẽ không ra tay với Hee Chul, cho dù có hận, tình cảm trong quá khứ vẫn sẽ ngăn cản Yunho.

Mãi đến khi Kim Jaejoong xuất hiện, xóa đi vết tích năm tháng lưu lại, Kim Hee Chul mới phải chết, nó mới mất đi Hee Chul...

Mím môi, nhìn ra cảm tình của Kwon Ji Kyu với Hee Chul, tâm tình Yunho vô cùng phức tạp, nếu không có Jaejoong, hẳn tin tưởng, hẳn cũng sẽ vì cái chết của Hee Chul mà phẫn nộ, hận cái người hại chết Hee Chul, nhưng Kim Jaejoong xuất hiện lại khiến hẳn nhận ra lựa chọn quan trọng hơn.

Hee Chul là quá khứ, Kim Jaejoong là hiện tại của hẳn, cũng là tương lai của hẳn...

“Cậu muốn mạng của tôi sao?” Bình tĩnh mở miệng, mặc kệ phản ứng của Yunho, Jaejoong tránh khỏi tay Yunho, tiến thẳng tới trước mặt Kwon Ji Kyu.

“Tôi muốn mạng của anh, đúng vậy, nếu anh chết, tôi có thể báo thù cho Hee Chul hyung, đồng thời cũng có thể khiến Yunho hyung thống khổ...” Nở nụ cười đầm máu, khuôn mặt đáng yêu nay trở nên vô cùng đáng sợ.

“Muốn mạng của tôi thì tự tới mà lấy, đừng có bày mấy thủ đoạn này, Yoochun từ đầu tới cuối hoàn toàn không liên quan gì tới chuyện này!” Jaejoong đã bị Kwon Ji Kyu chọc giận, nắm chặt cổ áo Kwon Ji Kyu, muốn đâm thẳng tay.

Đối với cậu mà nói, sự tồn tại của Park Yoochun rất đặc biệt.

Cậu không yêu gã, càng không động tâm với gã, nhưng gã là bạn của cậu, điều này, không gì thay đổi được...

“Anh rất quan tâm Park Yoochun, đúng không?” Căn bản không sợ nắm đầm của Jaejoong, cười, trong mắt Kwon Ji Kyu lóe lên tia sáng kỳ lạ. “Tôi có thể trả anh ta lại cho anh, nhưng mà có một điều kiện.”

“Kwon Ji Kyu!” Cao giọng hô lên, mặc dù không biết Kwon Ji Kyu muốn làm gì, Yunho vẫn có chỗ bất an.

“Hiện tại, chiếm thượng phong là em, Yunho hyung...” Rời mắt lên người Jaejoong, Kwon Ji Kyu ghé sát miệng vào tai Jaejoong, nói ra lựa chọn của nó.

Mấy chữ đơn giản, lại khiến Jaejoong mở to hai mắt, quay đầu lại nhìn Yunho, sau đó, trực tiếp dùng tay túm chặt Kwon Ji Kyu, Kwon Ji Hee đứng bên cạnh không hề ngăn cản...

“Cậu dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ đáp ứng cậu, họ Kwon kia, cậu không sợ tôi giết cậu rồi đi tìm Yoochun sao?”

“Giết đi, tôi chết, Park Yoochun cũng phải chết... Ji Hee, người của anh hẳn vẫn ở đó đúng không?” Nở nụ cười bất cần Kwon Ji Kyu nhẹ nhàng hỏi Kwon Ji Hee.

“Đương nhiên, chỉ cần có gì biến động, bọn họ sẽ xử Park Yoochun ngay...”

“Anh dám!” Jaejoong gào lên ngăn không cho Kwon Ji Hee nói, trong mắt, hiện lên đầy đấu tranh. “Chỉ có mấy người mới nghĩ ra trò này... Lấy mạng Kim Junsu đổi Park Yoochun, thật sự là biện pháp hay mượn đao giết người, không phải sao?”

Cái gì!?

Nhìn chằm chằm Kwon Ji Kyu tràn đầy vui vẻ cùng Jaejoong nhú chặt mày, cho dù không nói rõ, Yunho cũng mơ hồ đoán được ý Kwon Ji Kyu...

“Đừng nóng giận, Kim Jaejoong, tôi chỉ muốn thử xem, tầm quan trọng của anh với Yunho hyung tới mức nào thôi, liệu có đủ để anh ấy mất đi một Kim Junsu không... Anh giúp tôi giết Kim Junsu, tôi sẽ trả Park Yoochun lại cho anh, rất công bằng!

Quả thật công bằng.

Lấy tình bạn của cậu với Yoochun, cá cược với áy náy cùng giao tình của Yunho với Junsu... Cứu được Yoochun, Kim Junsu nhất định phải chết, nếu không cứu Yoochun, cậu sẽ mất đi người bạn này...

Dù chọn cái nào, cậu cùng Yunho đều không thể lựa chọn!

“Kwon Ji Kyu, cậu thật đúng là vận dụng vô cùng triệt để những việc ba dạy cậu...” Cẩn rằng, Yunho cơ hồ có thể nghe thấy lòng mình hò hét phải giết.

Hắn muốn giết người này, muốn giết, kẻ định cướp Kim Jaejoong cùng Kim Junsu...

“Anh có thể hận em nhiều hơn một chút cũng không sao, Yunho hyung, dù sao người đưa ra quyết định, là Kim Jaejoong.”

Kwon Ji Kyu vừa nói xong, Kwon Ji Hee liền chậm rãi lấy điện thoại ra, ấn dãy số, đường dây kết nối xong, ảnh Yoochun bị bật kín hai mắt liền hiện lên!

“Anh chọn thế nào, Kim Jaejoong...”

Cười đưa ra tối hậu thư, dưới ánh nhìn soi mói của Kwon Ji Hee cùng Kwon Ji Kyu, Jaejoong buông lỏng tay, quay đầu lại, nhìn Yunho.

Không cần lời nói, chỉ cần ánh mắt, giây dựa giấu dưới đáy mắt Jaejoong, Yunho như thấu hiểu, tương tự, bối rối của Yunho, cũng là thống khổ của Jaejoong

“Tôi đồng ý, thay cậu giết Kim Junsu...”

86. Đam Mỹ - Chương 86

Tiếng đồng ý rõ ràng như bóp nghẹt tim hắn.

Dù đã sớm dự đoán, nhưng chính tai nghe thấy, vẫn khiến hắn lâm vào cảnh khốn quẫn.

Hắn là hắn, cho nên, sẵn sàng nhảy vào cảnh hủy diệt lẫn nhau...

Junsu, đi mau, trốn đi, đừng để bất luận kẻ nào biết nơi cậu ở, nhất là Jaejoong!

Đã xảy ra chuyện gì, Yunho? Nghe giọng nói dồn dập của Yunho qua điện thoại, ánh mắt Junsu vô cùng bình tĩnh.

Cậu ấy muốn mạng cậu, Junsu, nghe rõ không, Jaejoong muốn lấy mạng cậu để đổi Park Yoochun...

Nghe Yunho gầm nhẹ lên nói ra nguyên nhân, Junsu không đồng ý, cũng không đáp lời, chỉ buông tay, mặc kệ giọng nói yếu ớt của Yunho tiếp tục truyền qua điện thoại, ánh mắt, chăm chú nhìn khẩu súng giờ lên trước mặt cậu...

“Tôi đồng ý, thay cậu giết Kim Junsu...”

Nhìn chằm chằm Jaejoong nói lời này, giây dựa trong mắt Yunho lại khiến Kwon Ji Kyu mỉm cười, giờ tay lên, Kwon Ji Kyu lấy một khẩu súng đã chuẩn bị sẵn, đặt vào tay Jaejoong đang giờ ra.

“Tôi rất tốt bụng đó, Kim Jaejoong, tôi thay anh tiết kiệm công sức, ngay cả phương pháp cũng đã thay anh suy nghĩ, một viên đạn là xong.”

“Kwon Ji Kyu!” Rống lên, Yunho kéo Jaejoong lại, ngăn cản Jaejoong đụng vào súng trong tay Kwon Ji Kyu, hung dữ trừng nó. “Đây là trả thù của cậu ư, chỉ vì tôi đã vì Jaejoong mà lấy mạng Hee Chul?”

“Đúng vậy, là trả thù đấy... Trả thù anh, cũng trả thù Kim Jaejoong...” Dừng ánh mắt bất chấp hết thấy nhìn Yunho, Kwon Ji Kyu hiển nhiên đã bị điên cuồng phá hủy hết lí trí. “Đối với Kim Jaejoong mà nói, Park Yoochun là một người bạn rất quan trọng, cho nên tôi muốn anh dùng Kim Junsu để đổi. Tương tự, Kim Junsu đối với anh mà nói, cũng rất quan trọng, mặc kệ cuối cùng Kim Jaejoong chọn cái gì, hai người các anh, nhất định phải có một người ném thử cảm xúc bị mất đi, giống như khi tôi mất Hee Chul hyung vậy!”

Lựa chọn đơn giản, một khi gặp cảm tình, phải quyết định thế nào?

Tình yêu hay tình bạn, quá khứ hay hiện tại?

Sợ rằng, quyết định không hề dễ dàng...

Thủ đoạn của Kwon Ji Kyu, Yunho rất rõ, nhưng hiểu rõ thì sao? Người nó đang ép buộc là Jaejoong, là Kim Jaejoong giống hần nhất...

Ngay lúc Yunho trừng mắt nhìn Kwon Ji Kyu, một bóng người đột ngột xuất hiện, cướp đi khẩu súng trong tay Kwon Ji Kyu, quay người lại, chỉ thấy Jaejoong chạy ra khỏi cửa, Yunho thấy thế lập tức đuổi theo, lại chỉ biết trơ mắt nhìn Carr bị Jaejoong đánh ngã gục xuống đất, cướp lấy xe, nghênh ngang rời đi!

Carr bò dậy, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng biểu lộ trên mặt Yunho khiến y bất giác chạy đi tìm xe khác, lúc xe chạy như điên lao tới, Carr chỉ thấy Yunho đang không ngừng gọi điện thoại.

“Mau nghe đi, Junsu...”

“Jaejoong... Cậu không thể dùng Junsu để đổi lấy Park Yoochun, cậu không thể làm theo ý Kwon Ji Kyu, để tôi hận cậu...”

“Chết tiệt...”

Yunho muốn cứu vãn, nhưng hai người hần muốn gọi lại vô cùng ảm đạm, một người dập máy, người kia thì gọi thế nào cũng không nghe, đến nhà Junsu, Yunho nhìn hai chữ “Bán nhà” dán trên cửa, thầm mắng mình ngu xuẩn.

Hần sao lại quên, Junsu đã sớm bán nơi này đi, chỉ vì rời khỏi Park Yoochun...

Đáng giận...

Bối rối đi khắp nơi tìm Junsu, ngay cả Shim Changmin cùng Kim Kibum cũng hỏi, nhưng nhận được, tất cả đều là lắc đầu, thấy vậy, Carr cùng Kara cũng dùng hết sức tìm người, người có thể hỏi, nơi có thể tìm, tất cả đều không buông tha.

Chỉ là, Yunho không ngờ tới, Junsu vậy mà chủ động tìm tới Jaejoong...

Đoạt lấy xe, nhanh chóng rời khỏi chỗ Kwon Ji Kyu, nghe tiếng chuông của Yunho vang lên không dứt, Jaejoong cắn răng, biểu cảm trên mặt như sắp khóc.

Lúc nhận điều kiện trao đổi của Kwon Ji Kyu, là cậu ích kỷ, vì không yêu Yoochun, cậu đem toàn bộ cảm tình biến thành tình bạn, chính vì như thế, cậu mới càng không thể mất người bạn như Yoochun, mặc dù, Yoochun là đèn bù duy nhất của Yunho với Junsu.

Cậu tin tưởng, nếu Yunho phải lựa chọn, Yunho cũng sẽ đưa ra quyết định giống cậu.

Đối với Junsu, Yunho áy náy vô cùng, hơn hẳn những người khác, cậu với Yoochun, cũng vậy.

Không thể yêu, mới càng không muốn để bọn họ liên lụy vào thế giới của mình, không thể hại bọn họ...

“Thật xin lỗi, Jung Yunho... Thật xin lỗi...” Nắm chặt tay lái, nước mắt Jaejoong không ngừng chảy dài trên mặt, khóc liên hồi, khiến lòng cậu đau nhức, bật tiếng kêu rên.

Nếu được lựa chọn, Jaejoong thà rằng dùng mạng của cậu để đổi lấy Yoochun, mà không liên lụy tới người khác, nhưng hết lần này tới lần khác, Kwon Ji Kyu lại dùng phương pháp tiện nhất, ép buộc cậu cùng Yunho.

Vì không để Yunho ngăn cản mình, Jaejoong đã đưa ra quyết định. Cậu không muốn Yunho bị tổn thương nữa, cho nên, cậu dùng coi trọng của mình với Yoochun áp đảo đau lòng của Yunho với Junsu!

Ít nhất, Yunho sẽ không mắc nợ Junsu một lần nữa...

Như cảm nhận được đau đớn của Yunho, ánh mắt Jaejoong mơ hồ, mãi đến khi chuông điện thoại cài riêng cho Yunho bị một tiếng chuông lạ lẫm khác thay thế, Jaejoong mới cầm điện thoại lên, mở to mắt, ấn nút nghe.

Cậu đang tìm tôi sao, Kim Jaejoong. Là giọng Junsu.

Cậu ở chỗ nào? Không có lời dư thừa, Jaejoong hỏi thẳng mục đích của mình.

Nhà Yoochun, tôi tới trả anh ấy chìa khóa, mau tới đi. Cười nói, giọng Junsu vô cùng bình thản.

Không hỏi tại sao tôi phải tìm cậu ả? Jaejoong thay Junsu lưu lại đường lui.

Không biết nữa, dù sao cũng tìm được rồi, tôi ở đây chờ cậu, đừng để Yoochun thất vọng. Nói xong lời này, Junsu cúp máy.

Câu nói cuối cùng kia, tựa hồ có hàm ý khác, nhưng Jaejoong không có sức nghĩ nhiều, đổi hướng, lao thẳng tới nhà Yoochun, chỉ có điều, qua kính chiếu hậu, Jaejoong nhìn thấy một chiếc xe lạ đang đi theo cậu.

Đây không phải là Yunho... Là Kwon Ji Kyu phải người theo dõi cậu sao?

Thật đúng là cẩn thận... Khóe miệng cong lên nụ cười trào phúng, ngừng xe, Jaejoong không chút do dự đến nhà Yoochun.

Còn tưởng rằng sẽ thấy Junsu thất kinh, ai ngờ, chờ cậu là Kim Junsu vẻ mặt tươi cười.

“Quả nhiên giống Yunho, thích đua xe lung tung, không có bằng lái mà làm vậy rất nguy hiểm đấy...”

“Vì sao lại chủ động nói cho tôi biết chỗ của cậu?” Nheo mắt lại, trong mắt Jaejoong cất giấu nghi hoặc.

“Tôi nói rồi, đừng để Yoochun thất vọng...” Hạ mắt, Junsu đến gần Jaejoong, kéo tay cậu, đặt họng súng nhắm ngay đầu mình. “Muốn tôi tự mình làm không?”

“Cậu thật sự muốn chết à? Chẳng lẽ cậu không nghĩ, nếu tôi thật sự lấy mạng cậu, Yoochun phải làm sao?”

“Người anh ấy muốn không phải tôi, coi như là... Coi như là tôi muốn để Yoochun hận cậu, nổ súng đi.” Trên mặt xuất hiện mâu thuẫn, Junsu tựa hồ đang cố giấu diếm điều gì, nói không nên lời, chỉ biết nở nụ cười.

“Nếu người hận tôi, không chỉ có Yoochun?” Jaejoong không tin, Junsu đã quên Yunho.

“Sẽ có cách thôi... Nhất định có...” Nhìn thẳng vào mắt Jaejoong, điện thoại Junsu vang lên, là tin nhắn Yunho cảnh cáo Junsu mau rời đi.

Mặc kệ hoang mang của Yunho thể hiện rõ qua cả tin nhắn, Junsu sờ lên mặt Jaejoong, bật nụ cười sáng tỏ.

“Cậu khóc, đúng không? Là khóc vì Yunho... Cậu có thể khóc vì anh ta, chứng tỏ, cậu cũng có thể vì anh ta mà ra tay... Đừng để Yunho thiếu nợ tôi nhiều hơn, Kim Jaejoong, nổ súng đi...”

Bởi vì thông minh, cậu đã rời khỏi Yunho.

Mây bây giờ, cậu để Jaejoong thay cậu chịu cái mệnh này...

Yunho, anh thấy không, Kim Jaejoong, yêu anh đấy...

Ngay lúc Junsu mỉm cười nhắm mắt lại, Jaejoong nhú mày, ngón tay chậm chạp chuyển động, ngẩng đầu lên, nước mắt một lần nữa lại lăn dài ra khỏi hốc mắt

Pằng!

Mùi thuốc súng bốc lên, nung theo chất lỏng màu đỏ, tràn ngập khắp bầu không khí...

87. Đam Mỹ - Chương 87

Áy náy, nảy sinh trong lòng người như thế nào?

Là cố ý tạo nên, hay đến từ quan tâm – thứ tình cảm quá mức xa xỉ?

Lúc tiếng súng xuyên thấu tai, nước mắt ngăn không được, chạm nhẹ vào thân thể dính máu, không cách nào hình dung được, đó là cảm giác gì, mãi đến khi Shim Changmin xuất hiện, mang cậu ra khỏi hiện trường, nơi đã rơi vào biển lửa!

Ngơ ngác một hồi, mãi không thể hoàn hồn, nhìn vết máu trong tay cùng trên người, lại nhìn Changmin vẫn thần nhiên quan sát mọi việc, không cách nào phủ nhận sự thật, Jaejoong muốn lao vào trong đám cháy, lại bị Changmin ôm chặt, sau đó Yunho cùng Carr chạy đến, chỉ nghe thấy Changmin rống lớn:

“Anh đi vào cũng vô ích, Kim Jaejoong, mọi việc đã xong, anh còn muốn làm cái gì!”

Vậy là, đã trả xong khoản nợ sao?

Thế, Kim Junsu đâu?

Có chút hốt hoảng nhìn Changmin, sau đó, chậm rãi tìm kiếm trong mớ ký ức hỗn loạn của mình...

Đúng vậy, cậu nỗ lực, nhắm thẳng đầu Kim Junsu, trong lúc Junsu đang cười, bóp cò...

Nhận được, là loang lổ máu đỏ, cậu chạm vào Kim Junsu, khiến trên người cũng dính máu...

Lúc Changmin xuất hiện, cậu ta nói, là Junsu trước lúc đến nhà Yoochun, gọi điện bảo cậu ta đến đây, còn muốn cậu, giúp Jaejoong...

Tại sao lại xảy ra hỏa hoạn, cậu không có ấn tượng, chỉ nhớ rõ, lúc lửa đỏ lan vào mắt, chỉ có cậu cùng Changmin đi ra, mà Junsu, hình như còn nằm trong vũng máu...

“Kim Junsu...” Jaejoong rời mắt, muốn tìm lại khả năng nói chuyện, một giây sau, lại bị người bóp cổ.

Bàn tay kia, không phải ai khác, chính là Yunho đang thịnh nộ.

Trong mắt hấn, trộn lẫn rất nhiều cảm xúc, có đau lòng, có ảo não, có tình yêu với Jaejoong và cả hối lỗi với Junsu, nhìn thẳng vào ánh mắt đó, không ai có thể trốn tránh được.

Giơ hai tay, như thể không cảm nhận thấy áp lực Yunho đang gây ra, nước mắt Jaejoong chậm rãi rơi ra, cậu không phải Jung Yunho, lại cảm nhận được, đau lòng của Yunho.

“Tôi đã lấy mạng cậu ấy... Tôi ảm cò sủng... Chỉ vì Yoochun... Nếu như anh là tôi, hấn cũng đưa ra quyết định tương tự, đúng không...”

Nhìn Jaejoong yếu ớt như vậy, Yunho biết rõ, người khiến cậu biến thành kẻ không chút phòng bị như vậy, là hấn, nhưng người cậu tổn thương, cũng là hấn...

“Vì sao không để tôi nghĩ biện pháp khác, Jaejoong, cậu biết rõ, làm vậy sẽ khiến tôi nợ Junsu càng nhiều hơn...” Đấu tranh, Yunho nói không lên lời an ủi Jaejoong.

Dù biết rõ Jaejoong có bao nhiêu thống khổ, hấn vẫn không thể!

Yunho chưa từng quên, cam đoan của hấn với chính bản thân, vào ngày Junsu lựa chọn rời đi, hấn đã tự nhủ...

Nếu như còn cơ hội, hấn không được tổn thương Junsu, dù không yêu cậu, cũng không được khiến cậu tổn thương càng sâu... Hết lần này tới lần khác, hấn lại làm việc ngay cả chính hấn cũng không thể tha thứ!

Nếu có thể ngăn cản, ngăn cản sớm một chút...

Người ra tay với Junsu, không riêng gì Jaejoong, còn có hấn...

Buông lỏng tay, Yunho ôm Jaejoong vào trong ngực, che đi vết máu trên người Jaejoong, cũng mặc kệ cảnh sát đến dập lửa cùng điều tra cho Carr ứng phó, nhìn Jaejoong cùng Yunho ôm nhau, Changmin thở dài, xoay người, cười khổ với một người đang tới gần.

“Anh vui chưa? Đây là điều anh muốn sao? Park Yoochun, chỉ vì tư tâm của mình, anh bán rẻ tình bạn với Kim Jaejoong, chỉ vì ép Junsu xuất hiện gặp anh, lại khiến Yunho cùng Jaejoong thù hận lẫn nhau, kết quả như vậy anh vui chưa?” Changmin gào lên, dùng sức vung nắm đấm về phía người đàn ông đang rơi lệ đầy mặt kia.

Ngã phịch xuống đất.

Yoochun không hề thấy đau đớn, lại đứng dậy, thất thủ đi về phía đám cháy, cũng đến gần Jaejoong và Yunho... Phát hiện Yoochun đã đến, Jaejoong không hề kinh ngạc, nói đúng ra, cậu chỉ có tức giận!

“Thả tôi ra, Jung Yunho Park Yoochun, sao cậu lại có thể trêu chọc tôi, tôi coi cậu là bạn tôi mà ”

Jaejoong định thoát khỏi cái ôm của Yunho mà lao tới chỗ Yoochun, lại bị Yunho giữ chặt, so với Jaejoong kích động, Yunho kỳ thật cũng không bình tĩnh hơn, chỉ là, hắn không muốn để Jaejoong đụng vào tên Park Yoochun kia!

“Không đáng, tên này không đáng để cậu đánh...” Yunho thấp giọng nói, nhìn Shim Changmin gọi điện thoại, trên mặt Yunho tràn ngập ảo não cùng đau xót.

Hắn nên sớm ngăn cản Junsu yêu...

Ít nhất, Junsu sẽ không trở thành kẻ ngốc, kẻ ngốc dùng mạng chính mình ra làm tiền đặt cược...

“Jaejoong...” Ánh mắt trống rỗng nhìn Jaejoong, nước mắt Yoochun, không ngừng rơi. “Thật xin lỗi... Tôi chỉ là muốn gặp Junsu... Tôi cho rằng làm như vậy, có thể giúp tôi gặp Junsu...”

Một suy nghĩ rất đơn giản, lại đẩy gã vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Lúc Kwon Ji Kyu tới tìm gã, Yoochun không hề kinh hoảng, ngược lại đưa ra điều kiện trao đổi Gã trở thành con tin của nó, mà nó giúp gã, tìm ra Junsu.

Một giao dịch như vậy, tựa như hiệp nghị của gã với Kwon Ji Hee lúc trước, đều là tư tâm của gã... Lần trước là muốn Jaejoong rời xa Yunho, lần này, là muốn tìm Junsu đã rời khỏi gã...

Thế nhưng, đổi lại là cái gì?

“Vậy nên cậu ngay cả tôi cũng lợi dụng? Park Yoochun, cậu có biết, nếu không phải Kim Junsu chính miệng nói cho tôi, có lẽ tôi sẽ chẳng hiểu được điều gì cả...” Jaejoong không cách nào nói rõ ràng tâm tình của mình lúc cậu nghe được mọi chuyện từ Junsu.

Cái gọi dùng để Yoochun thất vọng, là chỉ sự coi trọng của Jaejoong với Yoochun, hay chính sự xuất hiện của cậu?

Jaejoong vĩnh viễn không thể quên được, trước lúc cậu bóp cò súng, Junsu cười nói với cậu những lời kia:

Đừng hận Yoochun, anh ấy chỉ là giống với cậu, không hiểu thế nào là yêu, làm thế nào để nắm chắc... Anh ấy quan tâm cậu đấy, nếu không sẽ không ở bên cạnh cậu, mạo hiểm âm thầm giám thị chăm sóc cậu... Thứ anh ấy không cần, chỉ có tôi.

Nghe Jaejoong nói ra mấy lời cuối của Junsu, Yoochun như điên lên, gã khóc ngay trước mặt bọn họ, thì thào nói gì đó, lặp đi lặp lại một nội dung

“Anh đã từng thích Jaejoong, nhưng Junsu, anh đi theo Jaejoong, không phải vì bảo vệ cậu ấy, là vì muốn gặp em... Vì sao em lại cho rằng anh không cần em... Không có em, anh biết làm sao giờ...”

“Không có làm sao bây giờ cả, Park Yoochun, là anh khiến Junsu phải rời khỏi anh...” Changmin nói ra suy nghĩ của mình, ánh mắt, nhịn không được hướng về tòa nhà đang bốc cháy...

Tiếng đổ vỡ, vang lên thật rõ ràng bên tai, là trái tim đổ vỡ, là vết rách của tình bạn, hay là niềm tin đã phai mờ...

Kim Junsu, đây là điều cậu muốn sao?

Nên mới lựa chọn, làm như vậy...

Hạ mắt, Jaejoong đẩy Yunho ra, lại bị Yunho ôm càng chặt hơn, dùng sức như muốn khảm Jaejoong vào trong thân thể mình.

Hắn hẳn phải hận cậu.

Nhưng mà, đây là lần đầu tiên, Yunho muốn nói với Junsu ba từ “Thật xin lỗi”.

Có cậu, hắn mới hiểu được, khi đã động tâm, mà muốn vứt bỏ, khó đến mức nào Yêu Kim Jaejoong, so với hận cậu, còn khó hơn.

“Jung Yunho, là tôi nổ súng vào Kim Junsu, thật xin lỗi...”

“Đừng nói nữa, Jaejoong, đừng nói gì hết...”

Trần an Jaejoong vẫn chưa bình tĩnh lại, Yunho nhúu chặt mày, hấn đột ngột vươn tay đánh bất tỉnh Jaejoong.

Theo bản năng, Carr quay đầu lại nhìn Yunho, phát hiện điều khác thường, vọt tới bên cạnh hấn, lại thấy Yunho cổ trần định giao Jaejoong trên tay cho Carr.

“Mang Jaejoong về, để Kara ở cùng cậu ấy, dù chết cũng không được để Jaejoong chạy!”

“Nhưng mà cậu...” Carr còn muốn nói điều gì, lại bị ánh mắt Yunho ngăn cản.

Chỉ có Changmin hiểu rõ, trong ánh mắt tỉnh táo của Yunho, chỉ có bóng dáng Kwon Ji Hee đang mỉm cười phía xa xa...

88. Đam Mỹ - Chương 88

Đã từng nói, cho dù muốn hấn chết, cậu cũng phải còn sống.

Không phải nói đùa, là rất nghiêm túc.

Tựa như vị trí của cậu trong lòng hấn, kiên cố không thể nào bị dao động...

Trong tiếng xe cứu hỏa xen lẫn còi xe cảnh sát, Yunho lấy mạng của mình ra đánh cược, đi về phía Kwon Ji Hee đang ngồi trong xe quan sát hết thấy, Changmin định vươn tay kéo Yunho lại, nhưng khi ánh mắt giao nhau, có thông điệp gì đó hai người đang ngầm trao đổi.

Changmin không nói gì, Yunho cũng vậy... Tránh khỏi Changmin, Yunho nở nụ cười, đây là Jung Yunho mà Carr quen nhất trong quá khứ!

Y không biết hấn sẽ làm thế nào, cũng không cách nào ngăn cản hấn, chỉ có thể hi vọng, Kim Jaejoong có thể khiến Yunho giữ lại chút lý trí...

Trơ mắt nhìn Kwon Ji Hee mang Yunho đi, Carr chỉ có thể ôm Jaejoong, trước sự nóng nảy của cảnh sát mà không thể không ở lại, đành phải gọi điện thoại cho luật sư gia tộc bảo ông mau tới, mà Changmin nhìn Yoochun ngồi đơ người dưới đất khóc, thở dài, chậm rãi đi ra khỏi đám người...

Đột nhiên, cậu nhớ tới lúc Junsu đang đợi Jaejoong, gọi điện thoại cho cậu

Junsu, làm như vậy sẽ không tốt hơn đâu, chỉ khiến mọi việc càng thêm hỏng bét thôi...

Tôi biết rõ, Changmin, nếu tôi nói, đó mới là điều tôi hi vọng thì sao?

Junsu nói, cậu hi vọng, mọi việc hỏng bét đến không thể nào thu thập sắp xếp, như vậy, mới có thể khiến cho mỗi người đều phải nếm thử đau thương, về phần Park Yoochun, Junsu hận sao?

Đáp án câu hỏi này, có lẽ chỉ mình cậu biết...

Lúc Yunho tiến gần, Kwon Ji Hee không hề bảo người lái ô tô rời xa, ngược lại dừng trước tòa nhà, cửa sổ xe mở ra, một nòng súng đen ngòm chìa ra ngoài, nhắm ngay Yunho, nhưng nó không hề khiến Yunho lui bước, nhìn khuôn mặt Yunho vẫn trấn định như trước, Kwon Ji Hee bật cười.

Nụ cười của hấn khiến Yunho nhúu mày, như ý thức được điều gì, không đợi hấn quay đầu lại, đám người vây xem sau lưng đột nhiên hét lên đầy kinh hoàng, quay người lại, chỉ thấy vài gã cảnh sát ngã xuống đất không dậy nổi, mùi máu tươi tràn ngập khắp hiện trường, khiến mọi người hoảng sợ chạy thục mạng, mà đám người áo đen nghe lệnh Kwon Ji Hee cầm súng, từng bước tới gần Carr đang ôm Jaejoong.

Yunho hấn phải lên cứu Jaejoong!

Nhưng... Trùng mắt nhìn Kwon Ji Hee nở nụ cười, hẳn biết rõ hẳn muốn cái gì, giống như khi đưa ra điều kiện đối Junsu lấy Yoochun, nếu hẳn muốn cứu Jaejoong, Kwon Ji Hee sẽ không bỏ qua cho Carr...

Hai chọn một, một vấn đề rất đơn giản.

Chỉ là, dù chọn cái nào, cũng không thể nào hoàn mỹ...

Khóe môi nở nụ cười trào phúng, nếu là hẳn trước đây, lựa chọn này tuyệt đối không thể khiến hẳn bối rối, như lúc trước, dù Junsu phải chịu tổn thương, hẳn cũng không cúi đầu. Nhưng hết lần này tới lần khác, hẳn hiện tại, không thể mất đi Kim Jaejoong!

Cẩn rằng, Yunho chạy về phía đám người áo đen đang vây quanh Carr và Jaejoong, mắt thấy tay súng của Kwon Ji Hee giật giật hòng súng, viên đạn chuẩn bị bay về phía Yunho, một chiếc xe, tăng tốc lao thẳng tới phía sau xe Kwon Ji Hee, va chạm kịch liệt khiến tay súng mất tầm bắn, Kwon Ji Hee cũng vì vậy mà phần nộ vô cùng.

Vừa định bảo tay súng chuẩn bị bắn lại, phía sau xe lại va chạm lần nữa. Changmin nghiêm mặt, không chút do dự giúp Yunho, như thể không để ý đến tính mạng của mình, thậm chí tìm một lối thoát cho mọi việc.

Như đang nói với mọi người, không có thứ gọi là tuyệt vọng...

Cùng lúc, nhân viên phòng cháy chữa cháy vội vàng dập lửa, y bác sĩ thì chăm sóc những cảnh sát ngã xuống đất, hiện trường loạn hết lên, Carr ôm Jaejoong định thoát khỏi cục diện bị bao vây, đám người áo đen nổ súng, Carr thay Jaejoong nhận một phát súng, đang lúc hòng súng còn chưa hết mùi khói thuốc, những người kia vừa định bóp cò, Yunho liền bước lên, đứng chặn giữa bọn họ cùng Carr!

“Nhận cho rõ, ai mới là chủ nhân của các cậu, các cậu bán mạng cho Kwon Ji Kyu, hay là Kwon gia?”

Trong tay không có vũ khí, cũng không có đồ nào mang tính sát thương, chỉ uy nghiêm trên mặt, cũng đủ khiến tất cả đám người áo đen dừng tay lại, nhất là kẻ dẫn đầu, hẳn nhìn chằm chằm Yunho, bao năm làm việc ở Kwon gia khiến hẳn không thể không cúi đầu...

“Yunho thiếu...”

Không để hẳn có cơ hội nói hết, Yunho đập thẳng lên bụng người đàn ông, túm chặt cổ áo của hẳn, không chỉ khiến hẳn mà toàn bộ đám người áo đen đều phải nhìn thẳng vào hẳn, nghe hẳn nói từng câu từng chữ!

“Muốn mạng người kia cũng là muốn mạng tôi, tôi không quan tâm Kwon Ji Kyu nói thế nào với mấy người, nếu cậu ta muốn toàn bộ Kwon gia, phải tự mình đến mà lấy!” Chỉ vào Jaejoong trong ngực Carr, thần sắc Yunho vô cùng kiên định.

Nhìn chằm chằm Yunho, đám người áo đen liền bỏ hết súng trong tay xuống, ngay lúc tình huống đã nằm trong tầm kiểm soát, sau lưng Yunho đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh cực lớn, lửa đỏ rừng rực bốc cháy còn hơn cả tòa nhà vừa bị hỏa hoạn, Changmin bước xuống chiếc xe đã bị đâm vô cùng thê thảm, hai mắt nhìn chằm chằm vào lửa đỏ.

Thứ vừa nổ, là xe Kwon Ji Hee.

“Là Ji Kyu thiếu gia làm, cậu ấy nói, Ji Hee thiếu gia sẽ gây ảnh hưởng tới trò chơi của cậu ấy, người chơi thực sự, chỉ có Yunho thiếu gia cùng cậu ấy.” Người đàn ông dẫn đầu nói từng câu rõ ràng, trên mặt lại tràn ngập sợ hãi, tư tưởng của Kwon Ji Kyu tràn ngập trong đầu bọn họ.

Thứ không cần, phải diệt trừ.

Đây là điều ba nuôi Yunho đã dạy, Yunho học còn chưa đủ, Kwon Ji Kyu, lại là người vận dụng tài tình nhất!

“Cậu ta ở đâu? Muốn tôi chơi với cậu ta, dù thế nào cũng phải nói địa điểm chứ.” Vô cùng bình tĩnh, Yunho không hề kinh ngạc chút nào.

Đám người áo đen hai mặt nhìn nhau, do dự có nên tiết lộ hành tung của Kwon Ji Kyu không, lúc Yunho đang định mạnh tay hơn, luật sư gia tộc mặc vest đứng lúc chạy tới hiện trường, trong tay còn cầm bút ghi âm, ấn nút phát, tiếng Kwon Ji Kyu liền vang lên:

Yunho hyung, Ji Hee hyung là một tên ngu ngốc, em tin tưởng anh không như thế, tuy vậy em rất muốn tận mắt nhìn thấy anh, Kim Jaejoong cùng Park Yoochun căm thù nhau, nhưng mà, em rất nhát gan, cho nên em ở chỗ anh cùng Hee Chul hyung lớn lên chờ anh, mau đến đây, nếu không, em sẽ để cho những đứa trẻ ở đây, đi cùng Hee Chul hyung...

Còn chưa phát hết, cây bút ghi âm đã bị Yunho đoạt lấy, vứt xuống đất, phần nộ giã lên, nhìn khung cảnh hỗn loạn xung quanh, Yunho hít vào một hơi thật sâu, ra sức áp chế cơn giận của mình, lúc này mới bình tĩnh nhìn luật sư gia tộc.

“Cậu thật sự muốn đi?”

“Vì sao không đi? Những việc này, đúng ra phải kết thúc từ mấy năm trước rồi...”

Hiểu rõ lời Yunho nói, làm việc cho Kwon gia bao nhiêu năm đến nay, luật sư gia tộc đương nhiên biết rõ tính cách từng người, kể cả, Jung Yunho...

“Đừng để mình gặp chuyện gì, có người sẽ đau lòng.” Luật sư nhắc nhở tự đáy lòng.

Cười không nói gì, ánh mắt Yunho dừng trên người Carr, dù bị thương, y vẫn cố sức ôm lấy Jaejoong... Dứt khoát xoay người đi nên Yunho bỏ lỡ biểu cảm của Carr...

Đau nhức từ trên cánh tay truyền đến, Carr cúi đầu nhìn người hằn vằn còn hôn mê trong lòng...

89. Đam Mỹ - Chương 89

Quá khứ đã vứt bỏ, phải dùng vẻ mặt thế nào khi đứng trước nó?

Đối mặt với nó, hần nên có cảm xúc gì?

Tựa hồ, đây là điều hần chưa từng ngờ tới...

Bước lên mảnh đất quen thuộc nhất lúc nhỏ, cảnh tượng gần như không thay đổi gì, thứ thay đổi, chỉ có dấu tích mà năm tháng không ngừng để lại trên hần.

Lúc trước, suy nghĩ rất nhiều.

Được nhận nuôi, ngắm trông một ngày đoàn tụ với Hee Chul, sống cùng y, thời gian đó, nếu gọi là thích, hần thừa nhận, hần trong quá khứ, đích thật là thích Hee Chul.

Chỉ là, gặp được Kim Jaejoong, giữa hai người, hần đã đưa ra lựa chọn. Vứt bỏ niềm tin vững chắc, bắt lấy khả năng có được cậu.

Cái này xem như vô tình sao?

Hần không biết.

Chỉ biết, khi lòng hần rung động vì Jaejoong, lúc hần nhìn thấy Jaejoong, thật sự, hần không hề quan tâm tới cái chết.

Như mẹ nuôi hần từng nói, nếu giấu không được, thì dùng hết thầy của mình bảo vệ cậu.

Nếu giết Kim Hee Chul khiến lòng hần đau đớn, vậy hần tin, nếu Kim Jaejoong bị thương tổn, hần sẽ chết...

Ha ha!

Bên tai truyền đến tiếng cười của đám trẻ, Yunho dựa theo tiếng động kia mà đi, đập vào mắt, là Kwon Ji Kyu đang chơi đùa cùng bọn trẻ, vừa thấy Yunho đến, Kwon Ji Kyu lập tức bảo bọn nhỏ bao vây lấy hắn, trong đó, đứa trẻ lớn nhất lại tìm kiếm bóng dáng người khác.

“Yunho hyung, sao anh trở về mà không đi cùng Hee Chul hyung?” Nhìn Yunho, đứa trẻ nghiêm túc hỏi.

Vươn tay sờ đầu nó, Yunho không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nghiêm túc đến kì lạ nhìn nó... Ánh mắt đó, đứa trẻ kia đã từng thấy, lúc Kim Hee Chul mang theo Jaejoong tới đây.

Kéo đứa bé đang định lao tới ôm chân Yunho, đứa trẻ tuổi hơi lớn kia liếc mắt nhìn Kwon Ji Kyu vẫn đang mỉm cười, rất khó hình dung đây là cảm giác gì, nhưng nó hiểu được, từ lúc rời khỏi đây, thế giới của Hee Chul cùng Yunho, trẻ con như nó không thể nhúng tay can thiệp...

Người phụ trách cô nhi viện mở cửa thúc giục bọn nhỏ vào phòng, nhìn ánh mắt tràn đầy phức tạp của Yunho cùng Kwon Ji Kyu, có gì muốn nói, nhưng lại không nói lên lời...

“Thầy ơi, Yunho hyung có việc gì không?” Đứa trẻ tuổi hơi lớn kia lo lắng hỏi, bầu không khí này khiến nó bất giác hỏi thành lời.

Nở nụ cười, vỗ vỗ vai nó, người phụ trách cho nó một đáp án mà ngay cả ông cũng không chắc chắn, nói Yunho sẽ không có việc gì đâu. Giương mắt nhìn người Kwon Ji Kyu phải tới để giám thị bọn họ, người phụ trách chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Không có việc gì đâu...

“Yunho hyung, sau lại dùng ánh mắt đó nhìn em, như thể em với anh là người xa lạ vậy.” Nghịch chiếc gậy trong tay, Kwon Ji Kyu đáng yêu quay đầu lại, nghi hoặc nhìn chằm chằm Yunho.

“Tôi quả thật không quen cậu, ít nhất Kwon Ji Kyu tôi biết, sẽ không ra tay với cả Kwon Ji Hee.” Hắn còn tưởng rằng, dù tranh đoạt lợi ích thế nào, huyết thống vẫn có thể ràng buộc nó.

“Em cũng không muốn đâu, nhưng mà...” Trở mặt, Kwon Ji Kyu lạnh lùng nhìn Yunho. “Ji Hee hyung không hiểu địa vị của Hee Chul hyung trong lòng em, cho nên, em chỉ cho anh ấy một chút giáo huấn thôi... Giống như anh vậy, Yunho hyung, anh không nên cướp Hee Chul hyung từ bên cạnh em đi!”

“Là cậu để cho cậu ấy ép tôi, Kwon Ji Kyu.” Cởi cúc áo cổ, Yunho cười vô cùng bất đắc dĩ. “Đừng quên, là cậu bảo cậu ta dùng Jaejoong...”

Lời mới nói được một nửa, gậy trong tay Kwon Ji Kyu đã lao tới Yunho, tránh một gậy này liền gặp phải đá chân của Kwon Ji Kyu, lực cùng độ chính xác này, hoàn toàn khác hẳn bề ngoài đáng yêu của nó, dưới huấn luyện của Kwon gia, bản lĩnh của nó cũng không kém gì Kwon Ji Hee cùng Yunho, chỉ có điều, bề ngoài của nó thường khiến người có cảm giác nó không hề có tính ụ hiếp...

Chặn chân Kwon Ji Kyu, Yunho còn chưa kịp phản kích, nghiêng người một cái, Ji Kyu đã vung khuỷu tay lên mặt Yunho, đau đớn kịch liệt khiến Yunho không khỏi nhíu mày, không kêu đau, thuận thế dùng nắm đấm đầm đấm thẳng vào thắt lưng Kwon Ji Kyu!

Lý trí đã mất khiến Kwon Ji Kyu như không cảm thấy đau nhức, mới lui lại vài bước, tung người một cái, đập thẳng vào bên vai bị thương lúc trước của Yunho, tuy vết thương đã khép lại, nhưng chân Kwon Ji Kyu lại đá xoáy khiến Yunho có chút không chống đỡ được, Yunho theo bản năng muốn bắt lấy mắt cá chân nó, ý đồ xoay ngược lại.

Phát hiện ra ý đồ của Yunho, Kwon Ji Kyu lại đá chân kia, khiến Yunho không thể không buông tay, vội vàng đầm đấm thẳng vào mặt Ji Kyu, không đánh trúng mắt, nhưng lúc nó né được, đầu ngón tay Yunho lại cào từng vết trên da, máu chảy dài trên mặt Kwon Ji Kyu, quả thực, rất giống nước mắt...

“Không cần súng sao? Tôi nghĩ cậu thích tốc chiến tốc thắng mà.” Yunho không quên, Kwon Ji Kyu ghét nhất là những việc tốn thời gian.

“Đối với người khác, em nhất định sẽ dùng, nhưng với anh... Em phải tự tay giải quyết mới được, bằng không em biết nói thế nào với Hee Chul hyung!” Nổi giận gầm lên một tiếng, Kwon Ji Kyu nhặt cây gậy nó làm rơi lúc trước, nhắm thẳng Yunho mà đánh!

Né tránh từng đòn như muốn lấy mạng hần của Kwon Ji Kyu, Yunho định xoay tay lại, nhưng Ji Kyu như đọc được ý nghĩ của Yunho, không cho hần bất kì cơ hội nào phản kích, vừa dùng vũ khí, vừa dùng võ thuật khiến Yunho lui ra phía sau, trong khi thể bức người tỏa ra có cả cơn giận của nó.

Và cả, tâm của nó với Kim Hee Chul...

“Anh không nên ra tay với Hee Chul hyung, cho dù anh ấy giết dì, anh đã có Kim Jaejoong, sao còn làm vậy!” Hung hăng đập gậy về phía cổ Yunho, trong hốc mắt Kwon Ji Kyu ngập tràn nước mắt.

“Tôi chỉ đưa ra lựa chọn của tôi, giữa quá khứ cùng hiện tại, tôi chọn Kim Jaejoong!” Tránh thoát vũ khí trong tay Kwon Ji Kyu, thừa dịp cảm xúc Ji Kyu không khống chế được, Yunho trở tay, bắt lấy tay nó đang cầm gậy, ý đồ cướp gậy ra khỏi tay nó.

Thấy thế, Kwon Ji Kyu chẳng những không kinh hoảng, ngược lại bật cười. Nụ cười này, khiến Yunho bất giác buông tay, nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi bị lưỡi dao đột ngột bật ra ở đầu gậy làm cho bị thương.

Máu tươi kích thích thần kinh Yunho, khiến hần hung ác mím môi, chỉ trong nháy mắt, bắt lấy cổ tay Kwon Ji Kyu, Yunho gầm nhẹ một tiếng, bẻ tay Kwon Ji Kyu, sau đó, Yunho dùng sức đâm con dao ở đầu gậy vào ngực Kwon Ji Kyu!

“Nếu cậu không bỏ được Hee Chul, vậy thì đi cùng cậu ta đi...”

Máu dính đầy tay Yunho, lại không ngăn được quyết tâm đâm cả con dao vào ngực Kwon Ji Kyu của hần, mãi đến khi không thể đâm được nữa, Yunho mới chậm rãi buông tay, đứng dậy...

“Hee Chul hyung, thực xin lỗi... Em không thể để Yunho hyung đi cùng anh...”

Nghe Kwon Ji Kyu nằm trên đất mà thảm thì, Yunho không nói được cảm giác của mình lúc này là gì, nhưng, hần thật sự có đau lòng.

Không phải vì Kwon Ji Kyu, mà là vì, tâm ý của nó với Hee Chul...

Ngay lúc Yunho thở dài định đi vào trong nhà nói với người phụ trách cùng đám trẻ rằng không còn việc gì, trong tòa nhà đột nhiên truyền đến mấy tiếng súng liên tiếp, Yunho bước nhanh hơn, xông vào bên trong.

Chỉ thấy, bọn nhỏ kinh hoảng vây quanh người phụ trách, người của Kwon Ji Kyu ngã trên mặt đất, bên kia, đứa trẻ hơi lớn tuổi kia đang ngồi xổm bên cạnh một người

“Hyung xinh đẹp à, anh tỉnh lại đi...” Đứa trẻ khóc hô hào, trên tay, còn dính máu.

Là Jaejoong, Kim Jaejoong của hần...

Mở to mắt, chạy lên ôm lấy Jaejoong, Yunho thật sự đã quên phải hô hấp như thế nào...

90. Đam Mỹ - Chương 90

Hần muốn bảo vệ cậu, vậy cậu thì sao?

Phải chăng hần đã quên, mức độ giống nhau của cậu và hần, quả thực như một người?

Nếu như cậu tổn thương hần, vậy, cậu sẽ làm hết khả năng để đền bù...

Trong hơi nóng hầm hập của ngọn lửa, tiếng Yunho cùng nội dung bút ghi âm vẫn mơ hồ chui vào trong đầu óc Jaejoong đang hoảng loạn, tuy không rõ lắm nhưng vẫn đoán được, Yunho sẽ làm thế nào.

Cố gắng đứng dậy, phần ót bị Yunho đánh trúng vẫn còn đau, Jaejoong mở hai mắt, thấy Yunho lái xe rời đi, đang định đuổi theo, lại bị người giữ chặt!

“Buông tay, anh cũng muốn học tên Jung Yunho kia ngăn cản tôi sao?” Trùng mắt nhìn Carr ngăn phía trước cậu, Jaejoong sắc mặt tái nhợt nói.

“Boss nói, muốn tôi đem cậu về để Kara chăm sóc, nếu cậu đi sẽ hại đến em gái tôi.” Cho dù y cũng lo lắng cho Yunho, nhưng thực sự không dám lấy người thân mình ra đánh bạc.

Dù sao, y không phải Kwon Ji Kyu...

“Tôi sẽ không để cô gái kia gặp chuyện không may, bỏ ra, tôi không thể để Jung Yunho tự mình giải quyết chuyện này.” Kwon Ji Kyu đã kéo cả cậu xuống nước rồi, trò chơi này không thể chỉ có mình Yunho cùng cậu ta tham dự.

“Kim Jaejoong...” Nhận ra quan tâm trong lời Jaejoong nói, Carr rõ ràng đã dao động.

Y biết rõ Jaejoong cùng Yunho rất giống nhau, như thể là cùng một người, người như bọn họ, một khi đã quyết việc gì, nếu không phải tự bản thân nguyện ý, vậy chắc chắn sẽ không vì ai khác mà thay đổi...

Nhưng, cũng bởi vì như thế, y mới càng hiểu rõ, Yunho sẽ không muốn cậu gặp chuyện gì!

“Đừng ép tôi ra tay, Kim Jaejoong, tôi không muốn hại cậu bị thương.” Mở hai tay, Carr không hề có ý tứ nhượng bộ.

Mắt lạnh lùng, Jaejoong trùng Carr, trong ánh mắt tất cả đều là ý đồ khiến y lùi bước, trong lúc giằng co, Jaejoong cúi đầu xuống, chậm rãi đi về phía Carr, đang lúc Carr cho rằng Jaejoong đã từ bỏ, Jaejoong đột nhiên đâm thẳng vào mặt Carr, Carr không kịp né tránh vừa vặn ăn đủ, lập tức choáng váng cúi gập người xuống.

Thừa cơ hội này, Jaejoong nhanh chóng cướp chìa khóa xe trên người Carr, khởi động xe đuổi theo Yunho, Carr muốn ngăn cản Jaejoong, vươn tay bắt lấy cửa sổ xe, lại bị Jaejoong tăng tốc hất ra, ngã xuống đường...

Yunho sẽ đi đâu?

Không cần hỏi, Jaejoong đã nắm chắc, theo lời Kwon Ji Kyu ghi âm, hẳn sẽ đến cô nhi viện.

Jaejoong biết, khi cậu nổ súng với Junsu, lúc đó cậu đã khiến Yunho vứt bỏ quá khứ về Kim Hee Chul, cậu không thể, khiến Yunho ngay cả chút quá khứ cuối cùng cũng mất sạch!

Cho dù phải lấy mạng Kim Jaejoong cậu ra đánh cược cũng vậy.

Đây là lần đầu tiên, cậu muốn làm điều gì đó cho người khác, vì người khác, mà tự trách mình.

Jung Yunho...

Ôm chặt người đang mềm nhũn kia, Yunho lần đầu tiên nếm trải cảm giác run rẩy, chất lỏng màu đỏ tươi thấm ướt tay Yunho, ôm cậu, Yunho chỉ biết liên tục gọi tên cậu:

“Jaejoong... Tỉnh... Kim Jaejoong... Đừng dọa tôi...”

Người phụ trách lấy lại tinh thần vội vàng gọi xe cứu thương, đứa trẻ nào cũng đều bị dọa đến kinh hoảng, ông phải vội vàng trấn an chúng, chỉ có cậu nhóc tuổi hơi lớn kia ra sức xin lỗi Yunho.

“Yunho hyung, thật xin lỗi... Em chỉ muốn mấy người áo đen kia không hung dữ với những bạn khác, cho nên cậy mạnh... Em không ngờ ông ta sẽ đánh em, còn lấy súng ra, vì bảo vệ em, hyung xinh đẹp mới...”

Không chút để ý lời giải thích của cậu bé, Yunho ôm chặt lấy Jaejoong xông ra ngoài, đi được vài bước, liền lạnh lùng trùng mắt nhìn kẻ đang ngã ngổ bên cửa ra vào, sống dở chết dở, cổ lấy hơi sức cuối cùng nhìn Jaejoong trong lòng hắn.

“Anh thật sự rất quan tâm anh ấy... Yunho hyung... Khó trách Hee Chul hyung lại không để ý đến lời khuyên cáo của em mà tổn thương anh ấy...” Đó là lần duy nhất, Kim Hee Chul vi phạm mệnh lệnh của nó.

Kwon Ji Kyu nhớ rất rõ, nó bảo Hee Chul đi chia rẽ Yunho cùng Jaejoong, nhưng không bảo Hee Chul nổ súng với Jaejoong, một súng này, chứa bao nhiêu đồ kị cùng oán hận, Kwon Ji Kyu không hiểu được, nó cũng không dám hỏi, sợ hỏi, ngay cả nó cũng sẽ lâm vào cảnh đồ kị.

Đồ kị, Yunho có khả năng khiến Hee Chul có cảm xúc như vậy...

Yunho mím môi, không nói thêm điều gì, mặc kệ Kwon Ji Kyu, cứ để cho hơi thở của nó yếu dần đi... Sống chết của nó, vốn không phải trách nhiệm của hắn, điều hắn quan tâm, chỉ có người trong ngục

“Em dám cá dù Kim Jaejoong có sống sót, cũng sẽ sống rất thống khổ, bởi vì anh ta phải gánh chịu mạng của Kim Junsu cùng phản bội của Park Yoochun mà sống!”

“Câm miệng!” Rít lên đầy phẫn nộ, Yunho quay đầu nhìn chăm chú nụ cười trào phúng của Kwon Ji Kyu, nếu có súng trong tay, hắn chắc chắn sẽ lấy mạng của nó!

“Jung Yunho, chính anh cũng rõ mà, anh ta giống anh, cho nên, sự cố chấp đó người thường không thể nào sánh bằng...”

Không cách nào lấy mạng của nó, chỉ muốn biết liệu Jaejoong có bình an hay không khiến Yunho như chạy trốn khỏi Kwon Ji Kyu, đưa Jaejoong vào bệnh viện, trong lúc chờ đợi, những người khác cũng đã tới, đương nhiên, có cả anh em Carr cùng Kara!

“Boss, thực xin lỗi, tôi...”

“Đừng nói xin lỗi với tôi, những lời này tôi đã nghe quá nhiều rồi!” Đầu tiên là Jaejoong, sau đó là Carr, mấy chữ kia, là thứ hắn không cần nhất. “Cậu hẳn phải dùng mạng mình ra mà trông nom Jaejoong mới đúng, chứ không phải để cậu ấy nhúng tay vào chuyện này.”

“Tôi thật sự không ngờ tới... Cậu ấy không có việc gì đâu.” Thu lại ý định giải thích, Carr biết rõ, đối với Yunho hiện tại, xin lỗi cùng giải thích đều không có ý nghĩa gì, quan trọng nhất là Jaejoong bình an vô sự.

Đèn trong phòng phẫu thuật vừa tắt, Yunho là người đầu tiên xông lên, chỉ có điều, người đi ra không phải bác sĩ mà là Han Kyung!

Yunho nhìn Han Kyung, Han Kyung cũng nhìn hắn, hai người không ai mở miệng trước, ngược lại Kara vội vã tiến lên tìm Jaejoong.

“Đừng tìm nữa, Jaejoong đi rồi.” Bình tĩnh bảo Kara dừng lại, hai mắt Han Kyung vẫn không rời khỏi Yunho.

“Vết thương của cậu ấy thì sao?” Yunho nhíu mày, tựa hồ có chút hiểu rõ.

“Cậu quá bối rối rồi, nếu như cậu bình tĩnh một chút sẽ nhận ra, máu trên người Jaejoong là của người khác, cậu ấy không hề bị thương.” Nói cách khác, Jaejoong từ đầu tới cuối đều chỉ giả bộ bất tỉnh, chỉ vì, muốn tìm cơ hội thoát khỏi Yunho.

“Cậu ấy ở đâu?” Không để ý đến khó chịu khi bị lừa gạt, Yunho chỉ muốn được gặp Jaejoong.

“Đi rồi, cậu ấy nói cậu ấy hiện tại không muốn gặp cậu, cũng không thể gặp cậu.”

“Vì sao? Lời này là có ý gì?” Nắm chặt tay, lòng Yunho liền đau nhức.

Lời cuối cùng Kwon Ji Kyu nói...

“Jaejoong nói, cậu ấy nổ súng với Kim Junsu là cậu ấy nợ cậu, cứu bọn trẻ ở cô nhi viện vẫn chưa đủ để trả nợ, hơn nữa, bị phản bội rất đau, rất khó chịu, cho nên, cách xa cậu ấy một chút...”

Han Kyung không thể quên được, lúc Jaejoong ở trong phòng phẫu thuật gọi điện cho anh, muốn anh tới giúp xử lý tình huống này, giọng cậu tràn đầy bất lực.

Cậu nói, cậu hẳn sẽ không tin ai nữa, nếu như ngay cả Yoochun cũng phản bội cậu, cậu thực sự không thể chịu đựng, hẳn Yunho sẽ không trách cậu...

Chỉ là, Han Kyung không nói hết.

Jaejoong lúc rời đi, đã bật khóc...

91. Đam Mỹ - Chương 91

“Dựa vào cái gì mà cậu ấy muốn tôi rời xa cậu ấy, tôi lại phải làm theo? Giao Kim Jaejoong ra đây, Han Kyung, trả Jaejoong cho tôi!” Yunho gào lên, cảm xúc không khống chế được bộc lộ hoàn toàn.

“Yunho, cậu bình tĩnh một chút...”

“Boss...”

Hai anh em Kara cùng Carr lo lắng nhìn Yunho, muốn hấn bình tĩnh lại, đổi lại, Yunho lại càng phần nộ dùng nắm đấm chát vắn Han Kyung.

“Anh có tin tôi sẽ lấy mạng anh không, Han Kyung, nói cho tôi biết Jaejoong ở đâu, cậu ấy không thể bỏ tôi lại như vậy!”

“Cậu ấy đi rồi.” Lặp lại bốn từ, Han Kyung hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý.

“Mẹ nó, đây không phải thứ tôi muốn nghe.” Cẩn rằng chửi bới, nắm đấm của Yunho không chút lưu tình đập thẳng vào mặt Han Kyung, như muốn ép Han Kyung phải thỏa hiệp, từng cú đấm đều mạnh đến kinh người.

“Yunho, cứ thế sẽ chết người đấy!” Mắt thấy tình huống không ổn, Kara vội chạy lên trước kéo Yunho lại.

Yunho vốn định mặc kệ Kara mà tiếp tục đấm, nhưng dưới sự hỗ trợ của Carr cùng ánh mắt của Han Kyung, hấn đành chậm rãi buông tay, thần sắc khó chịu nhìn phòng phẫu thuật...

Có một số việc, dù không nói gì, nhưng ai cũng hiểu.

Han Kyung sờ chỗ bị đấm, đứng dậy đi về phía Yunho, ánh mắt như vậy, khiến Yunho nở nụ cười đắng chát, ngẩng mặt lên trời, hít sâu một hơi.

Không nói gì, cứ như vậy quay người đi, chỉ để lại một bóng lưng, đợi hấn đi xa, cậu mới lấy di động, ấn dãy số của Han Kyung...

“Anh ấy, có ổn không?”

Lúc tới nơi, đầu óc cậu trống rỗng.

Hành vi ngu xuẩn như vậy, nếu là cậu trong quá khứ, tuyệt đối sẽ không làm.

Nhưng khi cậu thấy người đàn ông kia móc súng ra, nhắm ngay đám trẻ trong cô nhi viện, Jaejoong thật sự đã quên phải bảo vệ tính mạng của mình, trong đầu, chỉ có một suy nghĩ.

Cậu đã hại Kim Junsu, không thể lại khiến Jung Yunho mất đi những đứa trẻ này!

Chỉ suy nghĩ đơn giản như vậy, lại khiến cậu không để ý nguy hiểm chạy về phía người đàn ông kia, đấm thẳng lên mặt hấn, trong lúc tranh đoạt súng, đạn liên tiếp bắn ra xuyên thủng lồng ngực người đàn ông, đồng thời cũng xẹt qua cánh tay cậu, cổ lấy hơi thở cuối cùng, người đàn ông dùng khuỷu tay húc thẳng vào mặt Jaejoong.

Choáng váng đột ngột khiến Jaejoong ngã xuống, dính phải máu của người đàn ông, ngay lúc hai mắt khép lại, nghe thấy, tiếng xin lỗi của đứa trẻ cùng tiếng gọi của Yunho.

“Hyung xinh đẹp, thật xin lỗi... Đều tại em...”

“Jaejoong... Tình... Kim Jaejoong... Đừng dọa tôi...”

Hắn phải nói với bọn họ, cậu không có việc gì.

Nhưng mà, làm không được... Jaejoong không biết phải đối mặt với Yunho thế nào, nên giải thích lựa chọn của cậu thế nào, tại sao lại liên lụy đến Kim Junsu...

Yunho đã từng nói, muốn cậu tin tưởng, nhưng lúc cậu chính thức tin tưởng, lại không cách nào nói cho hắn biết.

Cũng vì giống nhau, cho nên mới càng hiểu, đối với Yunho mà nói, Junsu là người thế nào, chính bản thân cậu cũng từng nói, Yoochun là phương pháp đền bù duy nhất của Yunho với Junsu, nhưng chính cậu, đã phá vỡ phương pháp đó.

Tình bạn với Yoochun, khiến cậu trở thành đồng lõa.

Tình cảm với Yunho, lại khiến cậu không thể tiếp nhận việc mình nổ súng với Junsu.

Đây không phải cậu mạnh, chỉ là tự tôn, tự tôn của một kẻ vô cùng nhỏ bé...

“Jaejoong... Ngăn vạ lần dừng rời khỏi tôi...”

“Việc Junsu không phải lỗi của cậu, đây là tội mà tôi cùng cậu phải cùng nhau gánh vác... Chỉ cần cậu tỉnh...”

“Kim Jaejoong, xin cậu, tin tưởng tôi, tôi không trách cậu...”

“Jaejoong...”

Từng câu lại từng câu thổ lộ bên tai, Jaejoong ra sức chịu đựng khó chịu trong lòng, nếu không phải Yunho quá mức kích động đến mất đi tỉnh táo, nhất định sẽ nhận ra, nước mắt bên khóe mắt Jaejoong...

Mãi đến khi được đưa vào phòng phẫu thuật, Jaejoong đột nhiên tỉnh táo khiến toàn bộ y bác sĩ hoảng sợ, tìm Han Kyung, muốn anh phối hợp diễn màn tuồng này, ngồi trên bàn giải phẫu, Jaejoong chỉ biết yên lặng rơi nước mắt.

Từng giọt từng giọt, thấm ướt hai tay Jaejoong, cũng khiến cậu, bật cười.

“Jaejoong, không sao chứ?” Han Kyung bị gọi đến đột ngột tuy không rõ chuyện xảy ra, nhưng trực giác nói cho anh biết, bây giờ không phải lúc truy hỏi.

“Tôi coi Yoochun là bạn, vì sao cậu ta lại muốn lợi dụng tình bạn của tôi với cậu ta... Chỉ vì, khiến tôi cùng Jung Yunho không có bất kỳ quan hệ gì sao? Jung Yunho nói đây không phải lỗi của tôi, nhưng tôi hại anh ta không thể cứu Kim Junsu...”

Han Kyung vươn tay, muốn chạm vào mặt Jaejoong, đúng lúc Jaejoong ngẩng đầu lên, anh liền dừng lại.

Vì Jaejoong không chỉ đang khóc, mà còn khóc rất thảm, ngay cả mắt cũng đỏ ửng!

“Thứ tôi thiếu nợ Jung Yunho, là mạng Kim Junsu, tôi cứu bọn trẻ cô nhi viện vẫn chưa đủ để trả, là tôi nợ Kim Junsu, vì quan hệ của tôi mới khiến cho Yoochun đi tổn thương cậu ấy... Cảm giác bị phản bội, thật sự rất thống khổ, nếu thật sự không tin ai, đã không phải khó chịu thế này...”

Nhìn đôi mắt tràn ngập vùng vẫy đấu tranh của Jaejoong, Han Kyung chỉ muốn nói cho cậu biết đừng tự trách mình như vậy... Đáng tiếc, Han Kyung vẫn không mở miệng.

Không phải không muốn nói, mà là Jaejoong không cho anh nói.

“Cậu cứ vậy mà đi sao, Jung Yunho làm sao bây giờ, còn Park Yoochun nữa?” Jaejoong sau khi đã băng bó kỹ vết thương trên tay liền chuẩn bị rời đi, Han Kyung vội vàng ngăn cản.

“Không thể trốn tránh sao? Tất cả cậu mạnh, chỉ là nguy trang mà thôi, Han Kyung, anh hẳn hiểu rõ, tôi không kiên cường đến mức có thể chịu được bạn bè lợi dụng và áy náy với Kim Junsu để mà tiếp tục ở bên Jung Yunho...”

Đây mới là Kim Jaejoong.

Không phải người mạnh mẽ kiêu ngạo trong mắt người khác, mà là vì quá mức nhát gan, mới chọn không tin tưởng bất luận kẻ nào, trước sự thương tổn của kẻ khác, cậu học được phương pháp này để bảo vệ mình nhưng vẫn không tránh được, chỉ một phút động lòng, lại để người khác thừa cơ lợi dụng sự yếu ớt của cậu...

Mím môi, Han Kyung đi đến trước mặt Jaejoong, đưa ra một điều kiện.

“Tôi giúp cậu giải quyết việc này cũng được, nhưng mà cậu phải hứa với tôi, đến chỗ Donghae ở.”

“Vì sao?” Mắt đầm nước, Jaejoong nở nụ cười khổ.

“Không vì cái gì cả, chỉ là tôi muốn tiếp tục làm bạn của cậu, chỉ vậy mà thôi...”

Đã mất đi một người, không phải vẫn còn một sao?

Ít nhất, cậu không hẳn là hai bàn tay trắng, đúng không...

Đứng sau lưng Han Kyung, nghe Han Kyung truyền đạt lại, thân thể tựa trên ván cửa lạnh như băng, Jaejoong ra sức che miệng, không để mình bật ra một tiếng động nào...

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng gọi đầy phần nộ của Yunho, từng câu, đều khiến Jaejoong không cầm nổi nước mắt, ngay cả lúc Lee Donghae xuất hiện đưa cậu đi, Jaejoong cũng không biết mình rời khỏi nơi đó bằng cách nào...

“Ừ... Em sẽ dẫn cậu ấy về nhà, anh chờ một chút...”

Sau khi đã báo cáo tình hình Jaejoong qua điện thoại, Lee Donghae liếc mắt thấy Jaejoong yên lặng tựa vào cửa sổ xe mà rơi lệ, liền thay cậu phủ thêm áo khoác, lúc vừa định rút tay về, lại bị Jaejoong bắt lấy.

Nhúm mày, Donghae khó hiểu nhìn cậu, chỉ thấy Jaejoong hỏi:

“Tim đau lắm... Phải làm sao đây... Lee Donghae, cậu với Han Kyung, cũng có cả giác này sao?”

Hạ mắt, Donghae nhẹ nhàng cười cười, rút tay mình ra khỏi tay Jaejoong.

“Đương nhiên, đau lòng, là một bằng chứng chứng tỏ mình đã yêu.”

Không biết ư?

Hay là đã sớm hiểu rõ, chỉ là, không muốn thừa nhận...

92. Đam Mỹ - Chương 92

Chật vật khóc, có lẽ, đây là lần cậu khóc nhiều nhất từ lúc chào đời tới nay.

Không cách nào khống chế cảm giác đau lòng, có người nói, đó là vì hẳn thật sự đã thay đổi cậu.

Nói thật, cậu chán ghét thay đổi của chính mình.

Bởi vì như vậy, cậu sẽ trở nên yếu ớt, ỷ lại, thậm chí, bắt đầu nhớ hẳn...

Còn tưởng rằng cậu rời đi sẽ khiến Yunho điên cuồng tìm người, đây không phải lần đầu, cho nên hai anh em Kara cùng Carr đã sớm chuẩn bị tâm lý, ai ngờ, Yunho lại bình tĩnh vô cùng.

Hắn an phận tới trường đi học, xử lý vấn đề bên Mỹ, mà ngay cả Kwon Ji Kyu hẳn đột ngột quyết định cứu phút cuối, Yunho cũng giúp nó sắp xếp nơi ở thích hợp, hỏi hẳn vì sao, Yunho chỉ nói, dù sao nó cũng là máu mủ của ba nuôi.

Không phải nhân từ, lại càng không phải lương tâm bất an, chẳng qua chỉ đơn giản là đền bù tổn thất.

Một loại chuộc tội với việc hẳn cướp Hee Chul đi...

“Anh là đang muốn nói với Kim Jaejoong, anh ta vẫn có thể ở bên cạnh anh sao?” Nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà, Kwon Ji Kyu bình tĩnh mở miệng.

“Có lẽ vậy...” Nở nụ cười khổ, ngoài ba chữ kia, Yunho thật không biết nói gì.

Xoay người, ngay lúc Yunho chuẩn bị rời đi, Kwon Ji Kyu đột nhiên bật cười, Yunho nhú mày, không quay đầu lại, nhưng vẫn nghe rõ những lời nó nói.

“Anh biết không, Jung Yunho, áy náy và bồi thường là con dao hai lưỡi, nó có thể khiến anh trả giá rất nhiều, cũng có thể khiến anh đạt được rất nhiều... Hee Chul hyung đã từng nói, việc anh vứt bỏ anh ấy để được nhận nuôi một mình vẫn khiến anh áy náy, mà anh ấy không muốn phần áy náy này biến mất, cho nên mới lựa chọn giúp em, như vậy, anh sẽ mãi nhớ anh ấy...”

Nắm chặt ngón tay, Yunho không cách nào hình dung tâm tình của mình, hẳn biết rõ, Hee Chul không thể nào vô duyên vô cớ đi phản bội hẳn, nhưng chỉ vì suy nghĩ ích kỷ này mà liên lụy đến mẹ nuôi của hẳn... Hee Chul quá đản vậy sao?

Hay đúng ra, phải cười y ngốc?

Quả thực, giống hệt Kim Junsu lúc bị tổn thương trong quá khứ vậy...

Hẳn nợ Hee Chul, cho nên hẳn chỉ có thể giúp Kwon Ji Kyu tiếp tục sống, coi như là bồi thường với Hee Chul, bởi vì Yunho hiểu, dù Hee Chul yêu Kwon Ji Kyu hay không, y đều luôn trung thành với nó.

Vậy Junsu thì sao?

Hẳn phải bồi thường cho cậu thế nào đây?

Không giận chó đánh mèo với Park Yoochun đã là nhân từ rồi, Jaejoong đã từng nói, Yoochun là đèn bù duy nhất của hẳn với Junsu, nhưng hẳn không biết, Junsu còn cần Park Yoochun, cần người đã tổn thương cậu quá nhiều đó không... Có lẽ như Shim Changmin nói, cái chết, là một cách để giải thoát...

“Yunho, mọi việc đều đã ổn rồi, chỉ là, cậu thật sự phải về Mĩ à?” Thu thập tư liệu trên bàn, luật sư gia tộc thắc mắc nhìn hẳn.

“Vì sao lại không?” Cười nhìn luật sư phản đối, trên khuôn mặt Yunho tràn ngập sự trưởng thành không hợp với tuổi. “Bớt đi một phiền phức như tôi ở Hàn Quốc, không phải anh cũng được thở phào nhẹ nhõm sao?”

“Nói thì như thế, nhưng trường học...”

“Tôi nghĩ mẹ tôi sẽ hiểu, dù sau tôi quay trở về đây học chỉ là hi vọng của bà, không hẳn bắt buộc phải làm.” Nụ cười của Yunho dần thu lại. “Huống hồ, tôi về đây không phải vì nguyện vọng của bà, nói đúng ra thì chủ yếu là vì tò mò thôi.”

Tò mò nơi hẳn đã rời đi nhiều năm liệu có thay đổi gì không, cũng tò mò, Junsu sống ở nơi này như thế nào... Chỉ là không ngờ tới, cuối cùng người khiến hẳn quan tâm, lại là một người khác.

Nhìn Yunho hiển nhiên đã hạ quyết tâm, luật sư hiểu rõ muốn thay đổi suy nghĩ của Yunho thì sẽ khó khăn thế nào, nhưng...

“Vậy Kim Jaejoong thì sao?” Từ miệng Kara cùng Carr, luật sư đã biết được những chuyện đã xảy ra, tất nhiên cũng rõ mọi việc liên quan tới Jaejoong.

“Cậu ấy tránh tôi, không phải sao?” Hạ mắt, thần sắc Yunho có dấu tranh hiềm thấy. “Tôi không muốn ép cậu ấy, cậu ấy không giống những người khác, tôi muốn để cậu ấy tự quyết định...”

Vì sao lại biến thành người nhát gan như vậy?

Nếu là Jung Yunho trước đây, căn bản sẽ không để ý làm vậy có hậu quả gì, hẳn chỉ tìm cách đạt được thứ hẳn muốn, nhưng liên quan tới Jaejoong, mọi thứ đều thay đổi!

Hắn có thể buộc cậu thừa nhận cảm giác với hắn, cũng có thể buộc cậu tiếp nhận hắn, nhưng không thể nào buộc cậu, trước sự phản bội của Park Yoochun mà tiếp tục tin tưởng hắn. Thứ này không phải ép buộc là có được!

“Nếu như quyết định của cậu ta, sẽ khiến cậu mất đi cậu ta thì sao?” Luật sư không muốn nói như vậy, nhưng bản năng nghề nghiệp khiến ông luôn dự đoán kết quả xấu nhất.

Đây là ưu điểm của hắn, cũng là khuyết điểm...

Yunho thở dài, cười khổ, không nói lời nào, trong mắt lại hiện lên tưởng niệm cùng khó chịu.

Chậm rãi đẩy cánh cửa thuần trắng ra, đập vào mắt là bóng người ngồi cô đơn bên cửa sổ, nhú mào, hít sâu vài hơi, cậu mới bước lại gần.

“Có khỏe không?”

Một câu hỏi thăm đơn giản, lại khiến cậu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hai người là bạn thân cơ mà...

“Sao có thể khỏe được? Tôi không khỏe, hắn cậu cũng vậy, Jaejoong.” Quay sang, Yoochun nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp mà gầy gò của Jaejoong, tự giấu nở nụ cười. “Tự đứng vào bệnh viện, tôi đúng là tự làm tự chịu.”

“Sao vậy?” Xem nhẹ trào phúng của Yoochun, Jaejoong chỉ muốn hiểu rõ mọi việc.

Mấy ngày qua ở nhà Lee Donghae, Jaejoong vẫn tới trường như thường lệ, chỉ là cố gắng tránh Yunho, mà Yunho tựa hồ cũng hiểu được vì sao cậu trốn tránh, không tìm cậu, cũng không hỏi cậu câu nào, cứ như vậy, cuộc sống chậm rãi trôi qua, trong khoảng thời gian này, Jaejoong đương nhiên cũng biết tin Yoochun tạm thời nghỉ học, sau đó, Yoochun ở trong bệnh viện nhờ Han Kyung chuyển lời, nói muốn gặp cậu...

Nói không trách việc Yoochun lợi dụng cậu là giả dối, nhưng tình bạn nhiều năm, dù sao không thể nói bỏ là bỏ được, điều duy nhất cậu không hiểu là tại sao Yoochun phải làm như vậy?

Đến cùng là vì cái gì...

“Vì Junsu.” Mở lòng bàn tay ra, trong tay Yoochun là một hình trái tim được đan từ rơm. “Rõ ràng là chính tôi ép cậu ấy, tôi lại còn muốn gặp cậu ấy... Giống như hiệp nghị của tôi với Kwon Ji Hee lúc trước vậy, tôi định lợi dụng Kwon Ji Kyu, lợi dụng cậu, lợi dụng Jung Yunho, ép Junsu xuất hiện, kết quả lại chỉ tổn thương người...”

Lời Yoochun nói khiến Jaejoong muốn cười lại không thể nào cười nổi, chỉ có thể gập dứ nắm chặt cổ áo Yoochun!

“Cậu thật khiến cho người ta nổi giận, Park Yoochun, sao cậu có thể lợi dụng tôi và Kim Junsu!” Jaejoong gào lên, trên mặt là toàn bộ thống khổ cậu phải chịu đựng.

“Đúng vậy, nổi giận...” Nhìn Jaejoong, Yoochun nhẹ nhàng cầm tay cậu. “Ai bảo giờ tôi mới hiểu rõ, cảm tình với cậu cùng Junsu đến tột cùng là cái gì... Jaejoong, cậu yêu Jung Yunho...”

“Tôi không biết cậu đang nói cái gì.” Jaejoong định tránh khỏi tay Yoochun, lại bị Yoochun giữ chặt.

“Là không biết hay không chịu đối mặt? Jaejoong, cho tôi một cơ hội bồi thường, đi tìm Jung Yunho...”

“Không được! Tôi đã giết Kim Junsu, tôi sao có thể...”

“Junsu không chết.”

“Cái gì?”

Mở to mắt, Jaejoong nhìn Yoochun, chỉ thấy Yoochun nở nụ cười bi thương, cúi đầu, hôn lên tay Jaejoong.

“Jung Yunho biết việc đó, đi tìm anh ta, anh ta sẽ nói mọi việc cho cậu biết, so với tôi, Jung Yunho lại càng quan tâm cậu hơn...”

Đây là lần đầu tiên, Yoochun thừa nhận gã thua Yunho.

Không phải không yêu Jaejoong, mà là mức độ khác nhau, cùng là yêu đấy, nhưng không đủ sâu...

93. Đam Mỹ - Chương 93

Giữa bọn họ, có một nút thắt.

Trói chặt bọn họ, cũng khiến bọn họ không cách nào thoát khỏi.

Cho rằng đó là khốn cảnh, cuối cùng lại chỉ là trò đùa.

Hóa ra, khi còn ở trong nút thắt đó, bọn họ không thể nào chia lìa...

Lời Yoochun nói khiến Jaejoong càng thêm mơ hồ, cậu không hiểu, vì sao Kim Junsu lại không chết, cũng không hiểu, vì sao Yoochun biết.

Không hiểu nhất là, nếu Yunho đã sớm biết, vậy vì sao không nói cho cậu biết?

Hắn đang nghĩ gì...

“Từ hôm qua đến gặp Park Yoochun, cậu cứ耿耿 người là sao?” Đưa nước cho Jaejoong, Donghae nhạy cảm phát hiện Jaejoong có chút bất thường.

Bụng cóc nước, Jaejoong chuyển cóc qua lại hai tay, bộ dạng muốn nói lại thôi khiến Donghae ở cùng cậu mấy ngày đã sớm hiểu rõ.

“Đang nghĩ việc có liên quan tới Jung Yunho đúng không?” Ngồi xuống cạnh Jaejoong, giọng Donghae vẫn bình tĩnh như trước. “Có một số việc, không phải cứ nghĩ sẽ ra đáp án.”

“Tôi không muốn gặp anh ta...”

“Là không muốn hay không dám?” Nhìn Jaejoong nhú mày suy nghĩ, Donghae nở nụ cười. “Kyung nói, cậu thoát nhìn rất ổn nhưng chỉ là giả bộ, kỳ thật ẩn dưới kiêu ngạo của mình, cậu vẫn còn trẻ con... Lời này quả thật rất đúng.”

“Lời này của cậu khiến người khó chịu đấy, cậu cũng chẳng lớn hơn tôi bao nhiêu.” Trùng mắt nhìn Donghae, Jaejoong hoàn toàn không che giấu phản cảm của mình với Donghae khi nói chuyện.

“Khó chịu thì cứ khó chịu đi, dù sao tôi cũng không định mua vui cho cậu...”

Muốn cậu đi gặp hắn sao?

Dựa vào cái gì?

Cậu thừa nhận, là cậu trốn tránh, nhưng vì sao hắn không tìm cậu, mà cậu lại phải tìm hắn?

Nếu như lời Yoochun nói đúng, hắn sớm đã biết rõ hết thảy, vậy vì sao không nói rõ ràng với cậu?

Mặc kệ cậu bị tội ác của mình giày vò rất thú vị sao?

Coi như cậu trẻ con đi, cậu giận dữ, không tìm hắn, vậy không được sao...

“Mấy tuổi rồi mà còn trẻ con thế.” Nhìn Jaejoong, Han Kyung bình tĩnh vớt ra câu này, nhận lấy đương nhiên là ánh mắt giận dữ của Jaejoong.

“Muốn nói thì cứ nói, Han Kyung, anh đừng có dùng cái giọng đấy mà trào phúng tôi.” Dùng sức đặt cốc nước xuống bàn, Jaejoong đứng dậy định chạy ra khỏi văn phòng hội học sinh.

Cửa vừa mở ra, Jaejoong ngẩng đầu, đập vào mắt là Yunho đang định gõ cửa...

Cảm giác hoảng hốt đột nhiên ập đến, rõ ràng học cùng một trường, lại ra sức không đụng chạm tới thế giới của đối phương, đến cùng khó khăn thế nào?

Yunho nhếch môi, ánh mắt dính chặt lấy Jaejoong không rời, không có bức bách cùng khát vọng lúc trước, lại khiến Jaejoong cảm thấy đau lòng... Bọn họ đều gầy đi, không ai nói câu gì, chỉ có thể nhìn nhau như vậy.

“Cậu đến là muốn tôi giúp cậu xử lý đơn tạm nghỉ học à?” Mặc kệ bầu không khí kỳ lạ giữa Jaejoong cùng Yunho, Han Kyung đơn giản nói một câu cắt đứt suy nghĩ của hai người.

“Tạm nghỉ học...” Thấp giọng lắm lắm mấy chữ, đầu Jaejoong tựa hồ không còn hoạt động nữa.

Nhìn Jaejoong, Yunho không giải thích nhiều, đi qua cậu, đặt giấy tờ trong tay xuống trước mặt Han Kyung, đợi Han Kyung xem xét.

Trong quá trình đợi, Yunho không dám quay đầu, cũng không dám mở miệng, mặc cho bầu không khí ngày càng im lặng, mãi đến khi Han Kyung nói được rồi, cất tư liệu sang một bên, Lee Donghae lúc này mới đi tới bên cạnh bọn họ, thở dài.

“Người đi rồi, sợ cái gì!”

Cái gì?!

Yunho theo bản năng quay đầu, ánh mắt rơi xuống chỗ Jaejoong vừa đứng, lại phát hiện Jaejoong đã sớm không thấy bóng dáng, cảm xúc không cách nào khống chế cứ vậy dâng lên, một giây sau, chỉ thấy Yunho xông ra ngoài cửa!

“Hai người kia thật thích làm khó nhau.” Nhìn bóng lưng Yunho, Han Kyung không khỏi oán thăm một câu, thuận tay ôm lấy Donghae, để cậu tựa vào lòng.

Là không ép buộc.

Là cho cậu không gian.

Nhưng, hắn muốn cậu đến điên rồi...

Chạy ra khỏi văn phòng hội học sinh, Yunho vội vã tìm kiếm bóng dáng Jaejoong, đúng lúc đó, điện thoại Yunho vang lên báo có tin nhắn, vừa mở ra, Yunho liền mỉm cười, lập tức sải bước tới lễ đường mà cậu cùng hắn lần đầu đối chọi gay gắt, đi vào liền thấy Jaejoong ngồi trên ghế dài, nhìn thẳng phía trước.

“Đứng yên ở đó, đừng nhúc nhích.”

Giọng Jaejoong vang vọng khắp lễ đường, khiến Yunho đành phải ngoan ngoãn dừng bước lại, cách Jaejoong một khoảng cách ngắn, chăm chú nhìn cậu...

“Yoochun nói Kim Junsu không chết, có thật vậy không?”

Im lặng thật lâu thay cho câu trả lời của Yunho, Yunho không nhìn thấy biểu cảm của Jaejoong, chỉ có thể suy đoán, cậu giờ phút này có tâm tình gì...

“Cậu ta sống kiểu gì được? Một súng... Tôi nhớ đã nổ súng vào cậu ta.” Mặc dù có chút mơ hồ, nhưng Jaejoong không thể nào quên được cảm giác lúc ấn cò súng.

“Cậu có nổ súng, nhưng không bắn trúng chỗ hiểm... Trong lúc xảy ra hỏa hoạn, Shim Changmin mang cậu ra khỏi đám cháy, cậu ta cũng nhờ người cứu Junsu ra ngoài.” Yunho vẫn còn nhớ rõ.

Lúc hắn biết được tin này, đi gặp Junsu, bộ dạng của Junsu...

“Vậy sao không nói cho tôi biết? Để tôi hứng chịu áy náy với Kim Junsu và anh rất thú vị sao?” Đứng dậy, Jaejoong quay đầu nhìn chằm chằm Yunho, trong mắt, có quật cường cây mạnh.

Hắn không nên cảm thấy có lỗi với ai...

Hắn không nên áy náy...

Cậu không tin bất luận kẻ nào... Mãi đến khi Jung Yunho phá vỡ kiên cường của cậu!

Chỉ vì hắn, cậu khóc, cậu cười, cậu bị ép thừa nhận thích hắn, quả thực, Kim Jaejoong trước đây sắp biến mất rồi...

“Nếu như nói đó chỉ là trò chơi để thăm dò khi nào cậu mới đến tìm tôi, cậu tin không?” Cười khỏ, đây là lần đầu tiên Yunho cảm thấy buồn cười với bản thân.

Vốn phải nói thẳng, lại chỉ vì muốn biết người đó quan tâm mình thế nào, mà bày đủ trò... Nói ra, liệu có ai tin?

Chỉ vì một Kim Jaejoong thôi đã khiến hần không giống Jung Yunho chút nào...

“Vậy anh tìm nhằm người rồi, cái trò chơi tin tưởng này, không nên tìm tôi chơi.”

Nói xong, Jaejoong ưỡn ngực, đến gần Jung Yunho, ngay lúc cậu đi ngang qua hần, Yunho vươn tay kéo Jaejoong, dùng sức một cái, ôm gọn Jaejoong vào trong lòng!

Jaejoong muốn giãy dụa, Yunho cũng không thô lỗ chế ngự cậu, chỉ là dịu dàng ôm, rồi nhẹ nhàng mở miệng, lời Yunho nói cũng khiến Jaejoong dần dần tỉnh táo lại...

“Đây là lần cuối cùng, để tôi trêu chọc cậu một lần như vậy là được rồi, tôi sẽ cách cậu rất xa, trở lại thế giới của tôi...”

Lắng nghe hơi thở của Jaejoong, Yunho yên lặng, nhắm mắt nở nụ cười.

Chỉ một lần cuối cùng thôi...

94. Đam Mỹ - Chương 94

Jaejoong không mạnh mẽ tránh khỏi cái ôm của Yunho, chỉ là nhứ chặt mảy, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cách lớp quần áo.

Hần phải chán ghét...

Từ bao giờ, cậu bắt đầu cho phép một người khác tới gần thế giới của mình như vậy?

Cậu cùng kẻ tên Jung Yunho này, là hai người hoàn toàn khác nhau... Cậu quật cường không chịu thua, hần thì ác liệt khiêu chiến cậu, khiến cậu bày ra vẻ mặt yếu ớt trước mặt hần...

Vì ép cậu, kiểm tra cậu, hần không tiếc để cậu rơi vào cảnh cô đơn, rồi lại nói cho cậu biết, hần sẽ ở bên cậu... Quả thực như trò đùa, nhưng cậu không hề ngăn cản thậm chí còn phối hợp cùng hần chơi trò chơi này, mãi đến khi, cậu ném trái cảm xúc bị Yoochun lợi dụng, áy náy với Junsu...

Cậu không trách hần, chỉ muốn hét lên, yêu cầu người trả lại “Jaejoong” cho cậu. Cậu không phải của ai cả, quá khứ không, tương lai cũng không!

Chỉ có điều, cậu sẽ vì hần, chịu đựng cảm giác đau nhức này...

“Như cậu nói, Park Yoochun là đền bù duy nhất của tôi với Junsu, nên tôi nói cho cậu ta biết Junsu còn sống, không phải cố ý không nói cho cậu, mà là tôi không biết nên nói với cậu thế nào, dù Junsu thật sự chết trên tay cậu, cũng không sao cả...” Ôm chặt Jaejoong, Yunho khe khẽ thở dài.

Đây là lần đầu tiên, hần cảm thấy lúng túng với quyết định của mình!

Rõ ràng áy náy với Junsu, lại dùng phương pháp che giấu hết thảy như với Hee Chul... Như Junsu đã từng nói, hần là kẻ không có trái tim, nên mới tổn thương Hee Chul cùng Junsu, nhưng từ Jaejoong, hần đã tìm được thứ mình thiếu...

Jaejoong đã hiểu được ý Yunho.

Thực sự vì đã hiểu, nên cậu mới cười.

“Anh ôm đủ lâu rồi, Jung Yunho, tôi nên cảm động trước lời anh nói, sau đó nói cảm ơn anh đã nhân từ sao?” Nắm chặt tay, Jaejoong liều mạng không để mình đáp lại cái ôm của Yunho.

Cho dù cậu cậu mạnh, cũng không có nghĩa tự tôn của cậu ném đi không hết!

“Cậu sẽ làm vậy sao?” Buông lỏng tay, Yunho nhìn chăm chăm Jaejoong.

Nên nói sao đây?

Nếu nói không, nhờ đâu lại không cẩn thận để lộ mặt yếu ớt của cậu thì sao?

Dù trả lời thế nào, đều không phải kết quả mà cậu cùng Yunho nên có...

Nở nụ cười phức tạp, Jaejoong nắm chặt tay, đâm thẳng vào mặt Yunho, lực mạnh đến mức khiến trong miệng Yunho ngập mùi máu.

Lui lại mấy bước để giữ thăng bằng, không hề tức giận, Yunho cười vô cùng thoải mái.

“Điều này không giống với dự liệu của tôi, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ bị cảm động, ôm tôi, để tôi hôn, nói cậu sẽ cùng tôi quay về Mi...” Vuốt khỏe miệng, giọng Yunho vô cùng nhẹ nhõm, lại không che giấu được khổ sở ẩn sau trong mắt hắn.

“Anh sẽ làm vậy sao?” Dừng lời Yunho vừa nói hỏi lại hắn, nụ cười của Jaejoong cũng ngập tràn cay đắng.

Bọn họ quả nhiên giống đến kì lạ.

Mặc dù muốn, nhưng lại không chịu nói ra Trong thế giới của bọn họ, đều không có thứ gọi là cúi đầu trước người khác...

“Trở về thế giới của anh đi, Jung Yunho, cách nơi này càng xa càng tốt, tốt nhất, cả đời đừng có để tôi nhìn thấy anh.” Trùng mắt nhìn Yunho, trong mắt Jaejoong không hề có do dự.

Ầm ỉ ngoài lễ đường khiến Jaejoong xoay người, bước nhanh trước mắt Yunho, ngay lúc cậu định mở cửa, giọng Yunho chậm rãi truyền vào tai cậu.

“Chỉ một lần thôi, Kim Jaejoong, thừa nhận cậu không chỉ thích tôi, khó khăn như vậy sao?”

Dừng tay lại, Jaejoong không lên tiếng, rồi sao đó tiếp tục mở cửa, đối với vấn đề của Yunho, chỉ lấy im lặng làm câu trả lời...

Khó ư?

Chỉ là ba chữ đơn giản.

Không khó ư?

Nhưng nó đòi hỏi Jaejoong phải buông lòng tự ái mới nói được...

Đi ra khỏi lễ đường, sắc mặt của Jaejoong khiến các học sinh khác bất giác sợ hãi, mà ngay cả học sinh được phái đi theo cậu, trở về báo cáo với Han Kyung, Han Kyung cũng chỉ có thể gượng cười.

“Thật đúng là toàn mấy kẻ phiền toái...”

Sửa sang lại học bạ của Jaejoong, đơn xin nghỉ của Yoochun cùng đơn tạm nghỉ học của Yunho, Han Kyung thật sự không hiểu nổi, đời trước anh rốt cuộc là thiếu bọn họ cái gì mà đời này mới chật vật như vậy, nhưng may mắn duy nhất là bọn họ đều thiếu nợ anh...

Tương lai, chắc chắn sẽ có tác dụng.

Tạm biệt ngày đó, thật sự trở thành lần cuối cùng Yunho cùng Jaejoong gặp nhau, những ngày sau đó, Yunho rất ít khi xuất hiện ở trường, mà Jaejoong cũng dựa vào cổ phần Kim thị mà Yunho mua cho cậu, về lại Kim gia, công khai đòi quyền lợi của cậu với Kim Ri Nam, cậu không lấy chức chủ tịch của ông, chỉ là muốn cái ghế phó chủ tịch mà ngồi, về phần Kim thị vẫn tiếp tục để Kim Ri Nam điều hành như trước đây.

Đồng thời, Jaejoong cũng trở lại Kim gia, đối với việc này, Kim Ji Jin đương nhiên là người đầu tiên phản đối, nhưng Jaejoong chỉ tìm một người đàn ông thành đạt, vứt cô ả ra khỏi Kim gia, dưới sự trợ giúp của Kim Ri Nam, Kim Ji Jin đương nhiên không có khả năng cự tuyệt.

Học kỳ rất nhanh liền chấm dứt, Jaejoong mơ hồ nghe thấy tin Yunho đã đi, một ngày trước khi Yunho rời Hàn Quốc, Carr còn tới tìm Jaejoong, nói là Yunho muốn hẹn cậu cùng ăn bữa sớm cuối cùng.

Jaejoong không đồng ý.

Đối với cậu mà nói, lần cuối cùng gặp Yunho, đã kết thúc từ lúc từ biệt ở lễ đường...

Đứng lặng người ở đại sảnh trong cao ốc Kim thị, Jaejoong nhìn một bức tranh trang trí mà ngỡ người xuất thần, nhân viên đi qua đều khó hiểu nhìn cậu, nhưng không ai dám làm phiền, cứ mặc kệ cậu đứng ngốc ở đó.

Bức tranh kia cũng không lớn, nhưng nó nằm ngay chính giữa đại sảnh, nội dung tranh cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một bức tranh thủy mặc cổ xưa của Trung Quốc...

“Kim phó tổng, cậu đang nhìn gì vậy, bên trên có gì à?” Ôm một xấp tài liệu vào công ty, thư ký vừa liếc mắt liền nhìn thấy Jaejoong.

“Bức tranh kia...”

“Làm sao vậy?”

“Bức tranh thủy mặc này, treo lên từ bao giờ?”

“Không biết nữa, trước khi tôi làm việc ở đây đã có, hẳn đã treo nhiều năm rồi... Làm sao vậy?”

Thư ký nghi hoặc nhìn Jaejoong, như không rõ vì sao cậu lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với tác phẩm nghệ thuật đã sớm tồn tại trong công ty nhà mình.

“Không, tôi muốn hỏi... Thôi, không có gì.”

Vứt lại lời này, Jaejoong không quay đầu lại, trực tiếp đi vào thang máy, thư ký thấy thế vội vàng đi theo, trong suốt quá trình, thư ký tranh thủ thời gian báo cáo công việc, xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong thang máy, ánh mắt Jaejoong vẫn không rời khỏi bức tranh kia.

Trong rừng trúc đầy gai sắc nhọn mà nguy hiểm, có một con rồng đang từ từ hạ xuống... Từng đầu nhọn của lá trúc đều nhắm vào yết hầu của rồng, mà con rồng thì vô cùng giận dữ, nhưng thứ hút mắt nhất, không ai không để ý khi nhìn vào bức tranh, lại là nghịch lân đang được con rồng dùng móng vuốt của mình bảo vệ...

Jaejoong hạ mắt, nở nụ cười.

95. Đam Mỹ - Chương 95

Một con rồng rất sống động, bay lượn giữa không trung.

Không có kí tên, không có lưu bút, một bức tranh cổ đặc biệt như vậy được treo giữa đại sảnh trong cao ốc Kim thị.

Ngày nào cũng vậy, cậu đều đứng ngẩn người trước nó.

Sau đó mới nở nụ cười đi vào trong văn phòng.

Ai hỏi đều chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của Jaejoong, dần dần, trong công ty có lời đồn, nói là Kim Jaejoong gặp phải thứ gì đó không nên thấy trong bức tranh, đối với điều này, Kim Ri Nam chỉ khinh thường hừ nhẹ cho qua.

Ông nói, bức tranh này đã có ở cao ốc Kim thị từ lâu, Kim thị thành lập bao nhiêu năm, bức tranh cũng treo ở đó ngàn ấy năm, sao có thể có vấn đề gì?

Nếu không phải bức tranh có vấn đề, chẳng lẽ lại là người?

Jaejoong không hề giải thích việc làm của cậu, cứ như vậy, dần dần, một thời gian sau, mọi người cũng đã quen việc Jaejoong ngăn người rồi cười, dù sao, bỏ qua việc cậu là sếp ra, có thể thấy cậu cười cũng là cảnh đẹp ý vui...

“Tôi thấy cái gọi là dùng tiền mua bằng cấp chính là chỉ loại người như cậu.” Ngồi trên ghế hội trưởng hội học sinh, nhìn chằm chằm Jaejoong từ khi chính thức học tập quản lý Kim thị liên hiem khi xuất hiện ở trường, Han Kyung nhin không được trào phúng.

Không phải anh không muốn, nếu không phải anh bị bố mẹ quản, không được cúp học, Han Kyung thật sự rất muốn bắt chước Jaejoong một lần.

Có vẻ như rất thú vị nha.

“Tôi có đi thi, hơn nữa thành tích so với nhiều tên đi học đầy đủ còn tốt hơn.” Căn bản không để trêu chọc của Han Kyung vào trong lòng, Jaejoong kéo cà vạt trên đồng phục, nằm xuống ghế sofa nhỏ bên cạnh. “Gần đây Yoochun sao rồi?”

“So với cậu còn quá phận hơn, nếu không phải học bạ vẫn còn, tôi còn tưởng cậu ta giống Jung Yunho tạm nghỉ học rồi...” Đột nhiên ý thức được mình nhắc đến tên một người, Han Kyung đổi sắc mặt, đang định xin lỗi, lại không phản ứng nhanh bằng Jaejoong.

“Jung Yunho? Ai vậy?” Nhẹ nhàng cười, Jaejoong như thể chưa từng quen Yunho.

“Một tên rất có tiền tài quyền thế, nghe nói cậu ta đang ở Mỹ xử lý mấy vấn đề ảnh hưởng đến đầu tư mà anh em mình gây ra, thuận tiện dẹp hết mấy kẻ muốn gây phiền phức cho cậu ta... Nhưng mà cậu không biết, đúng không?” Cười nhìn Jaejoong, trong mắt Han Kyung tràn ngập đắc ý khi trêu chọc Jaejoong.

Khẽ hừ một tiếng, Jaejoong hiển nhiên không để thái độ của Han Kyung vào trong lòng, chỉ liếc anh một cái, không nói gì cả, đợi đến khi Han Kyung ký tên vào đơn xin nghỉ học cho cậu, Jaejoong liền hất đầu rời đi, tư thế kia, từ lúc Han Kyung quen Jaejoong đến nay chưa từng thay đổi.

Chỉ ngoại trừ việc...

“Đến cùng là đang bướng bỉnh cái gì chứ, rõ ràng lúc nghe thấy cậu ta giải quyết hết phiền toái còn cười mà...” Han Kyung sao có thể bỏ qua việc khoe miệng Jaejoong hơi cong lên.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Han Kyung tiếp tục chui vào đồng tư liệu mà anh phải chỉnh sửa, như thể hết thấy không liên quan gì tới anh... Về phần Jaejoong, trốn buổi họp của Kim thị, mặc kệ cảnh cáo của Kim Ri Nam muốn cậu đừng có đua xe để tránh nguy hại đến thanh danh Kim thị, chạy cao tốc trên đường lớn ở Seoul.

Đổi làn xe liên tục, bỏ xa mấy chiếc xe khác, Jaejoong đón làn gió mạnh thổi vào mặt, trong đầu không không chế được nhớ tới khuôn mặt kia.

Nụ cười chết tiệt nhưng đầy khiêu khích, lại tự tin nói, có thể biến tình yêu cậu nghĩ thật rẻ tiền trở nên cao quý... Tới tận bây giờ, cậu vẫn không rõ lắm, tự tin này đến tột cùng là ở đâu ra?

Yêu, thứ mà mẹ cậu dùng tiền để mua bán...

Nhưng vì sao, cậu không tìm được lý do hoài nghi hẳn?

Mấy ngày qua liên tục suy nghĩ, mặc kệ hao tổn bao nhiêu tâm lực, nhưng vẫn mãi nghĩ không ra Kít!

Đang lúc Jaejoong xuất thần, sau xe đột nhiên truyền đến va chạm kịch liệt khiến tay lái của cậu có chút bất ổn, nhúu mày, Jaejoong ra sức ấn chân ga, định bỏ xa đối phương.

Nhưng người nọ như đang theo dõi Jaejoong, không hề bị Jaejoong bỏ xa, ngược lại càng ngày càng có xu thế lại gần.

Đổi làn, không hề sợ sẽ dọa những người khác, Jaejoong cứ như vậy xuyên qua rất nhiều cỗ xe mà lao đi, đối phương cũng theo sát phía sau!

Tốc độ đã lâu không đạt tới này khiến máu Jaejoong sôi lên, kí ức quen thuộc khiến môi Jaejoong cong lên, vận tốc cực đại không hề khiến cậu sợ hãi, ngược lại cậu như đang trên choker đối phương, khi thì tăng tốc, khi thì giảm tốc độ, tận lực để đối phương có thể đuổi kịp cậu...

Chiếc xe tới gần khiến cậu huyết mạch sôi trào, đang lúc Jaejoong định vượt lên, đối phương lại hung hăng đâm vào xe Jaejoong, Jaejoong không hề kinh hoàng, chỉ ổn định tốc độ xe xong, đâm lại đối phương, đang đi với tốc độ cao, hai chiếc xe ma sát vào nhau vang lên tiếng chói tai, khiến từng người qua đường đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Hưng phấn liếm môi, trong mắt Jaejoong chỉ còn chiếc xe kia, ngay sau khi Jaejoong bị đối phương đâm một hồi, cậu không chút do dự tiến sát vào bên trái chiếc xe, khoảng cách như vậy, chỉ cần đâm nhẹ là đủ để đối phương bị hất khỏi làn đường, mắt Jaejoong tỏa sáng.

Cẩn rằng, Jaejoong xoay tay lái, mắt thấy sắp đâm vào xe đối phương, đối phương đột nhiên tăng tốc, vượt qua Jaejoong, sau đó, đuổi một tay, dựng ngón tay mà Jaejoong chán ghét nhất

“Mẹ nó, tôi không đâm gãy ngón tay giữa kia, tôi không tên là Kim Jaejoong nữa!” Kí ức như sóng biển ập tới.

Còn nhớ lần đầu cậu gặp tên kia, hắn cũng dùng ngón giữa khiêu khích cậu...

Chửi xong, Jaejoong liêu lĩnh ấn chân ga, xe lập tức như dã thú thoát dây xích gào rú lao lên, thoáng cái, Jaejoong đã đi song song với đối phương, lúc này, Jaejoong ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, trực tiếp đâm tới!

Lực va chạm quá lớn tựa hồ khiến đối phương bất ngờ, tiếng phanh bén nhọn vang lên, chiếc xe kia bị ép nằm ngang trên làn đường, qua kính chiếu hậu thấy đối phương dừng lại, Jaejoong cũng nhanh chóng giảm tốc, đỗ xe ở một bên, xuống xe, trực tiếp chạy tới chỗ chiếc xe kia.

Lúc cửa xe mở ra, Jaejoong phát hiện, cậu như ngừng thở.

,

Người nọ dường như cố tình kéo dài động tác, bước một chân ra, lại chậm chạp không lộ mặt, kiểm chế khát vọng muốn xông lên kéo người kia ra, Jaejoong chậm rãi bước tới.

Từng bước tiếp cận, Jaejoong suy đoán, người kia là ai?

Đã từng có một kẻ không sợ chết đua xe như vậy, trừ hắn ra, liệu người kia còn có thể là ai?

Không ngừng suy đoán, ngay cả hốc mắt cũng bắt giác đỏ ửng... Mãi đến khi thấy rõ người điều khiển xe...

Từ giây, Jaejoong chỉ liếc mắt liền có thể nhận ra đó là đàn ông.

Chỉ là...

Người kia không phải hắn.

Không phải người cậu nghĩ tới...

Không phải Jung Yunho...

Trùng mắt nhìn người nọ xuống xe chào hỏi cậu, Jaejoong cố bình tĩnh lại, một giây sau, tung nắm đấm thẳng vào mặt người kia!

“Mẹ nó, không có việc gì hay sao mà lại đua xe với tôi rồi còn giờ ngón giữa, đi chết đi!”

96. Đam Mỹ - Chương 96

Người vô tội kia bị đánh một hồi đến xây xẩm mặt mày.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Jaejoong đang ngập tràn tức giận, ai cũng muốn lên ngăn cản nhưng lại không dám, mà người nọ chỉ ôm thân thể bị đánh, lui về cạnh xe mình, mặc Jaejoong phát tiết!

Trừng mắt nhìn hần hồi lâu, Jaejoong nhận thấy người qua đường đang tụ tập lại, thậm chí có người lấy điện thoại ra báo cảnh sát, mím môi, dù trong lòng vẫn còn đầy lửa giận, Jaejoong vẫn quay đầu trở lại xe, không chút do dự rời đi.

Nắm tay lái, Jaejoong nhú chặt mày, khởi động động cơ, Jaejoong dùng tốc độ cao nhất thoát khỏi hiện trường, để lại người đàn ông bị đánh kia đang tựa trên xe mà gửi tin nhắn...

Kí ức bị khơi gợi, máu trong người cậu vẫn đang sôi trào, mà ngay cả Jaejoong cũng không ngờ tới cậu lại có thể nhớ rõ những việc kia như vậy... Cảm giác lái xe, cách tăng tốc, khiêu khích xông tới... Mỗi hành động đều cất giấu bóng dáng của hắn.

Cho rằng không để trong lòng, lại không ngờ tới, hóa ra không để trong lòng mà là giấu trong tim...

Lái xe về nhà, còn chưa bước vào cửa, điện thoại Kim Ri Nam cũng chuẩn xác vang lên.

Làm sao? Khó chịu của Jaejoong toàn bộ thể hiện trong giọng nói.

Cậu còn hỏi tôi như vậy sao? Thư ký nói cậu hủy toàn bộ hội nghị hôm nay, đây là có chuyện gì? Tuy là chất vấn, nhưng trong giọng Kim Ri Nam đã không còn sự khinh miệt trước đây.

Có lẽ phải nói là, ông giờ không còn tư cách để dùng thái độ đó với Jaejoong...

Việc tôi làm mỗi ngày đều phải báo cáo với ông à? Nếu như hội nghị không có tôi không được thì để ngày mai đi, hôm nay tôi không có hứng Dù có cũng bị chuyện vừa xảy ra làm cho hết hứng rồi.

Cậu hiện tại chỉ có một bụng đầy lửa giận!

Đợi tí, Jaejoong... Kim Ri Nam còn muốn nói gì, Jaejoong đã tắt máy.

Jaejoong đi vào thư phòng của cậu, ngồi xuống ghế, dùng hai tay chống trán, thở dài một hơi...

Là nhớ sao?

Hay là còn hơn thế?

Nói thật, cậu không thể nào giải thích cảm xúc trong lòng.

Trên đường phát hiện bóng dáng của Yunho, lúc đó, ngay cả Jaejoong cũng khó tin được, cậu vậy mà có xúc động muốn khóc... Rõ ràng là cậu để Yunho rời đi, vì cái gì lòng cậu lại khó chịu ngoài sức tưởng tượng như vậy...

Số lần đến trường đếm trên đầu ngón tay, dù có đi cũng bắt giác tránh lễ đường, ngay cả Han Kyung cũng nói, nếu không vì cậu còn phải tốt nghiệp ở đây, anh sợ cậu sẽ đột nhiên muốn dùng tiền mà phá hủy chỗ này!

Là lời nói đùa, nhưng lại khiến Jaejoong hiểu ra, vô luận cậu thừa nhận hay không, cậu không thể nào quên được lúc gặp Jung Yunho, hết thấy mọi chuyện xảy ra, thậm chí, ngày chia tay...

Bọn họ không hề nói hẹn gặp lại, cũng không có lời hứa hẹn gì, cứ như vậy, như lúc trước khi gặp nhau, từng người sống cuộc sống khác nhau, không ai xen vào, không ai biết.

Hết lần này tới lần khác, chuyện xảy ra hôm nay lại khiến Jaejoong nhận rõ, cậu chưa làm được điều đó.

Cậu vẫn nhớ rõ kẻ dùng ngón giữa khiêu khích cậu, nhớ rõ kẻ thích trêu chọc cậu, nhớ rõ kẻ có quá nhiều điểm giống cậu, nhớ rõ Jung Yunho... Cảm xúc này là gì?

Thật sự, không muốn nghĩ quá nhiều...

Nhắm mắt lại cố gắng bình ổn cảm xúc trong lòng, trong không khí yên lặng mơ hồ có cảm giác khác thường
Tiếng đập cửa truyền đến, Jaejoong để người ngoài cửa vào, chỉ thấy quản gia cầm một hộp màu trắng tới.

“Thiếu gia, vừa rồi có bưu kiện gửi tới, nói là gửi cho cậu.”

“Ai gửi vậy?” Nhìn quần gia đặt vật kia lên bàn, Jaejoong nhíu mày.

“Không biết, nhân viên chỉ nói là người nọ muốn cậu ta mang tới đây, hơn nữa bảo cậu tự mình mở ra.” Truyền đạt lại lời nhắn, quần gia vô cùng cẩn thận nói, còn đặt biên bản cần ký xuống nơi Jaejoong tiện tay nhất.

“Mở nó ra.” Như không nghe thấy lời quần gia nói, Jaejoong chỉ bình tĩnh ra mệnh lệnh.

“Nhưng mà...” Quần gia có chút do dự.

“Muốn tôi nói lần thứ hai sao?” Nhướn mày, không vui của Jaejoong đã hoàn toàn bộc lộ.

“Không...” Không dám mạo hiểm chọc giận Jaejoong, quần gia đành phải nghe theo.

Mở lớp giấy bọc ra, nhấc nắp lên, thứ bên trong khiến cho quần gia khê giật mình một cái rồi mới chậm rãi dùng tay cầm ra

Đó là một học bạ, điện thoại cùng pin điện thoại.

Đứng dậy nhận lấy học bạ kia, hai mắt Jaejoong nhìn chăm chăm vào cái tên, sau đó ánh mắt rời xuống chỗ dán ảnh... Lắp pin vào điện thoại, ấn khởi động máy, trong lúc chờ đợi, sắc mặt Jaejoong càng ngày càng khó coi, mãi đến khi điện thoại khởi động xong, ảnh trên màn hình ngay lập tức khiến Jaejoong nắm chặt tay!

“Người mang đồ tới đâu?”

“Vẫn đang ở cửa đợi ký nhận...”

Không đợi quần gia nói hết, Jaejoong chạy như bay ra khỏi thư phòng liền nhìn thấy một người đàn ông mặc đồng phục của nhân viên bưu điện, đầu đội mũ lưỡi trai đứng ở cửa lớn, bước lên trước, Jaejoong đưa tay hất mũ của người đó ra!

“Là ai bảo anh mang thứ này tới?” Cầm di động, Jaejoong chỉ thiếu chút nữa là ném nó thẳng vào người nhân viên.

Bị cơn giận của Jaejoong làm cho hoảng sợ, nhân viên bưu điện ngay cả một câu nguyên vẹn cũng không nói nên lời, lắp bắp một hồi, để chứng minh còn lấy cả biên lai ra cho Jaejoong.

Đang lúc Jaejoong muốn đoạt lấy biên lai, một bàn tay đột ngột ôm lấy cậu từ phía sau, bản năng phòng vệ khiến Jaejoong gấp tay định phản kích, đối phương lại như đã dự đoán được động tác của Jaejoong, tránh được cú thụi kia, còn mượn lực khiến Jaejoong dán sát vào người hắn!

Mùi quen thuộc.

Nhiệt độ cơ thể đã từng đụng chạm vô số lần.

Cùng với đôi tay chết tiệt kia!

Kéo tay Jaejoong, thuận thế ôm sát lấy cậu, Jaejoong muốn phản kháng lại phát hiện tay của cậu rõ ràng không chịu nghe lời, cứng đờ đứng tại chỗ...

“Đã lâu không gặp.”

Không có xin lỗi.

Không có dễ ngon dễ ngọt.

Chỉ bốn chữ đơn giản như vậy lại khiến hốc mắt Jaejoong ứa nước...

Đã từng nghĩ rất nhiều về phản ứng khi gặp hắn, chẳng hạn như hung hăng đập hắn một hồi, hoặc là thật sự lái xe đâm hắn, để xem hắn đến cùng là đang bày trò gì, nhưng...

Không được khóc.

Chỉ là đụng chạm nho nhỏ, tựa hồ khiến cậu không thể khống chế được.

Tên chết tiệt.

Jung Yunho chết tiệt...

Hơi nước trong mắt dâng lên, giây tiếp theo, Yunho lập tức cúi xuống ôm bụng dưới, mà Jaejoong thì kiêu ngạo bước đi.

“Kim Jaejoong, sao cậu lại đạp tôi...” Yunho kêu rên.

Liếc mắt nhìn hắn, Jaejoong nào có ý định thương xót hắn, tay bị khống chế, vậy cậu dùng chân là được chứ gì!

97. Đam Mỹ - Chương 97

Rất nhiều người nói, khoảnh khắc gặp lại sau nhiều ngày xa nhau là cảm động nhất.

Những lời này với Jaejoong mà nói thì lại vô cùng đáng phỉ nhổ, huống chi, cảm xúc này không thể nào xuất hiện trên người Jung Yunho!

Hất đầu đi vào trong nhà, Jaejoong ngay cả đơn ký nhận cũng trực tiếp ném cho nhân viên bưu điện, sao còn thời gian quản việc ký hay không ký nữa, nhân viên bưu điện cứ như vậy bị ném ở ngoài cửa, mà Yunho thì da mặt dày theo sát Jaejoong vào nhà.

Cửa vừa đóng, Jaejoong ngay lập tức ném đi động về phía Yunho, phản ứng theo phản năng khiến Yunho né được, còn thuận tay tiếp được điện thoại này, cười nhìn bức ảnh bên trên.

“Tôi rất cẩn thận, vì sợ người khác nhìn thấy còn tháo cả pin ra, đủ tỉ mỉ chưa?” Yunho không sợ chết nói.

Trùng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đáng giận trước sau như một của Yunho, đột nhiên, ngọn lửa trong lòng ngày càng mãnh liệt, Jaejoong ngay cả nói cũng lười, trực tiếp đâm thẳng vào mặt hắn, Yunho né được, nhưng lại không tránh được cú đá của Jaejoong!

Trong lúc tránh né, dù Yunho không đánh lại cũng không tránh khỏi lửa giận của Jaejoong lan sang các đồ vật khác trong phòng, tiếng va chạm cùng tiếng đổ vỡ vang lên liên tục, quản gia cùng các người hầu khác vội vàng chạy tới, thấy chủ mình đang đánh nhau cùng một người xa lạ liền vội vàng gọi điện thoại báo động.

“Để xuống!” Phát hiện hành động của quản gia, Jaejoong bình tĩnh ra lệnh.

“Thiếu gia...” Quản gia không rõ ý của Jaejoong, chỉ có thể nghi hoặc đứng đơ tại chỗ.

“Tôi bảo để điện thoại xuống!” Dừng nắm đấm đang định lao tới chỗ Yunho, Jaejoong bước tới chỗ quản gia, vươn tay, vứt điện thoại xuống chỗ cũ. “Toàn bộ rút đi, tôi không gọi, không ai được vào đây.”

Ánh mắt dao động giữa Jaejoong cùng Yunho, tuy không biết đến cùng có chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ đều ăn ý trở lại công việc của mình, để lại Jaejoong cùng Yunho hai mặt nhìn nhau ở phòng khách...

“Giữ ảnh tôi lúc cao trào rất thú vị sao? Hay là anh muốn uy hiếp tôi?” Bức ảnh Jaejoong nhìn thấy trên điện thoại chính là ảnh chụp cậu phát tiết trong tay hắn lần đầu gặp nhau.

Còn tưởng bị xóa rồi, không ngờ Yunho vẫn còn giữ nó...

“Đừng sĩ nhục bức ảnh đó như vậy, thời gian qua ở Mĩ, tôi đều phải dựa vào bức ảnh đó để giảm bớt nỗi khổ tương tư đấy.” Cười lại gần Jaejoong, Yunho không chút che giấu khát vọng của hắn với Jaejoong.

Nhíu mày, Jaejoong vùng đấm, lần này, Yunho không hề trốn, cứ như vậy nhận một đấm của Jaejoong, đánh thẳng vào mặt Yunho, lại không khiến Yunho mất đi vui vẻ trên mặt.

“Cười cái gì mà cười!” Bị nộ cười của Yunho làm cho phát bực, Jaejoong liều mạng nắm chặt tay.

“Cười cậu tinh thần không tệ lắm, một chút cũng không giống tôi, nhớ cậu đến phát điên rồi.” Nhìn chăm chăm Jaejoong, Yunho cười khổ.

“Không nhìn ra.” Jaejoong xoay người định chạy đi.

Chỉ là mới đi được hai bước đã bị Yunho ôm lấy từ phía sau, cảm nhận được Yunho vùi mặt vào gáy cậu, Jaejoong không hề giãy dụa phản kháng...

“Tôi rất sợ cậu thật sự không muốn gặp tôi, quên mất tôi rồi...”

“Cho nên anh mới bày trò, trước hết thuê người đưa xe với tôi, lại đưa di động có ảnh chụp cho tôi, khơi lại kí ức của tôi?” Tiếp lời Yunho, trong mắt Jaejoong có rất nhiều cảm xúc hỗn loạn.

“Tìm người có thể đưa xe với cậu không dễ dàng chút nào, hại tôi còn phải đi tìm tay đua nghiệp dư, quá phận nhất là cậu còn đánh người, thành ra tôi phải bồi thường cả tiền thuốc men.” Yunho cười nhẹ phàn nàn.

“Đáng đời, ai bảo anh dám trêu chọc tôi.” Ngẩng cao đầu, Jaejoong tùy ý để Yunho ôm lấy eo cậu.

“Biết sao được, người nói yêu trước là người xui xẻo mà... Thời gian giải quyết mọi việc bên Mỹ so với tôi nghĩ còn lâu hơn, thiếu chút nữa khiến tôi phát điên.” Làm nũng như trẻ con, môi Yunho khẽ chạm vào tai Jaejoong.

“Không ai ép anh cả.” Jaejoong bị động tác của Yunho khiến cho nhúu mày, muốn đẩy hắn ra, lại bị Yunho ôm chặt.

“Không ai ép cả, chỉ là có người không chịu đi theo tôi, tôi đành phải chủ động chuyển toàn bộ sang Hàn Quốc.” Ngón tay thăm dò vào trong quần áo Jaejoong, Yunho phát ra tiếng thỏa mãn. “Vẫn là cậu tốt nhất...”

“Tốt cái gì, đồ động dục!” Kéo tay Yunho lại, cơn giận thật vất vả mới xui xuống nay lại bùng lên, xoay người, đâm thẳng vào bụng Yunho.

Lực của cú đâm này không hề nhẹ khiến Yunho bất giác buông lỏng tay, nhưng lại không ngăn cản được ánh mắt nóng rực của Yunho khi nhìn Jaejoong.

“Tôi cũng chỉ động dục với cậu... Thời gian qua tôi không hề đi tìm người khác, không tin cậu có thể hỏi ảnh chụp trong di động.” Như cố ý chọc giận Jaejoong, Yunho lại giơ điện thoại lên.

Nheo mắt lại, nở nụ cười, Jaejoong gấp khuỷu tay thúc thẳng vào sườn mặt Yunho, đau đớn khiến Yunho không thể cắn răng nhịn xuống, sau đó, Jaejoong đập thẳng vào người hắn, khiến hắn ngã lăn xuống đất.

Nhìn trần nhà, Yunho nhẹ nhàng nở nụ cười, như thể nắm đấm của Jaejoong không hề có lực sát thương, không tạo chút đau đớn nào trên người hắn...

“Cậu đã nói, cậu không chơi trò chơi tin tưởng, nên tôi tới tìm cậu, giờ đây tôi đã có thể hỏi cậu, cậu có...”

Không để Yunho nói hết lời, Jaejoong liền quỳ rạp xuống, cúi người hôn lên môi Yunho.

Không nói tin tưởng, cũng không nói yêu.

Đó là quật cường của cậu.

Mặt đối mặt, một người nằm trên đất, một người quỳ, hai người, đều có ánh mắt hiểu rõ nhau...

“Kim Junsu đâu?” Jaejoong nhẹ nhàng hỏi.

“Như cậu nói, tôi chỉ có thể coi Park Yoochun như đèn bù của tôi với cậu ấy.” Yunho nở nụ cười.

“Bọn họ sẽ ở bên nhau sao?” Jaejoong hạ mắt.

“Không biết, đây không phải trách nhiệm của tôi.” Yunho thẳng thắn.

“Kim Jaejoong thì sao?” Jaejoong nở nụ cười.

“Dành cho một người tên Jung Yunho, mãi mãi ở bên người đó, có đủ không?” Nhẹ nhàng vỗ về môi Jaejoong, hai mắt Yunho sâu thẳm.

“Bọn họ sẽ ở bên nhau sao?” Liếm láp đầu ngón tay Yunho, Jaejoong không hề cho hắn đáp án.

“Chắc chắn rồi...” Kéo người Jaejoong xuống, Yunho hôn cậu.

Nụ hôn dần dần nóng bỏng, ý cười trên mặt Jaejoong ngày càng sâu, lúc da thịt chạm vào nhau, nhiệt độ nóng hổi khiến bọn họ đều nhận ra mình nhớ nhau đến chừng nào, chỉ là không ai chịu nói.

Nghe tiếng rên rỉ dứt quãng truyền từ phòng khác tới, trên dưới Kim gia không ai dám đến gần, ngay cả quản gia đã chứng kiến đủ mọi mặt của xã hội cũng không dám ngăn cản, ai lại dám trái lời Jaejoong cơ chứ...

Quyển luyến hôn lên từng chút trên cơ thể trần trụi của Jaejoong, tựa hồ muốn đóng dấu hương vị của mình lên, Yunho hôn ngày càng lâu, đầu lưỡi quét lung tung, khiến Jaejoong bật ra tiếng rên rỉ.

Tiếng rên của Jaejoong cũng khiến phân thân đang rục rịch của Yunho lập tức có phản ứng, Yunho thuần thực khuấy động tính khí của Jaejoong, dịch thể ở phía đầu ra càng ngày càng nhiều, Yunho cũng dùng ngón tay thăm dò tiểu huyết chắt chẽ sau lưng Jaejoong, Jaejoong theo bản năng hít sâu một hơi lại khiến Yunho kêu ngạo bật cười.

“Chỗ này hẳn chỉ có tôi cắm vào đúng không... Đau!”

Cảm nhận được Jaejoong há mồm cắn lên xương quai xanh của hắn, Yunho đương nhiên sẽ không trêu chọc Jaejoong nữa, Yunho hôn cậu, rút ngón tay ra khỏi tiểu huyết của Jaejoong, thay bằng phân thân của mình...

Chậm chạp tiến vào, so với cuồng vọng cướp đoạt lại càng khiến hai người cảm nhận được nhiệt độ của nhau, phía trong chật chội của Jaejoong khiến Yunho phát ra tiếng tán thưởng, mà Jaejoong thì vì vật sưng ngày càng to của Yunho mà bật ra tiếng rên rỉ...

“Arghh.... Đừng nhúc nhích.... Ahhhh...”

“So với nhìn ảnh chụp trên điện thoại rồi xử lý, trong cơ thể cậu thoải mái hơn nhiều...”

“Anh còn nói... Ahhh...”

“Tiếng rên rất hay...”

“Ahhhh... Jung Yunho... Anh cầm miệng... Ahhh...”

Trong lúc thở dốc kịch liệt, Jaejoong bỗng nhiên nhớ lại bức tranh treo ở đại sảnh trong cao ốc Kim thị, rồng giữa rừng trúc như đang bay lượn trước mặt cậu, mà móng vuốt sắc bén bảo vệ vảy của mình thì mờ hồ lóe lên hào quang...

Jaejoong đã sớm phát hiện.

Bức tranh kia là bị Yunho phái người đổi, bức tranh trước đó là hình một con rồng không có móng vuốt đang bảo vệ vảy của mình...

Cũng từ khi đó, Jaejoong biết rõ, Yunho sẽ trở lại.

Bởi vì, bọn họ là cùng một người.

Rồng, không thể thiếu nghịch lân của mình...

————— HOÀN —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-trung-van-nghich-lan-dam-my>